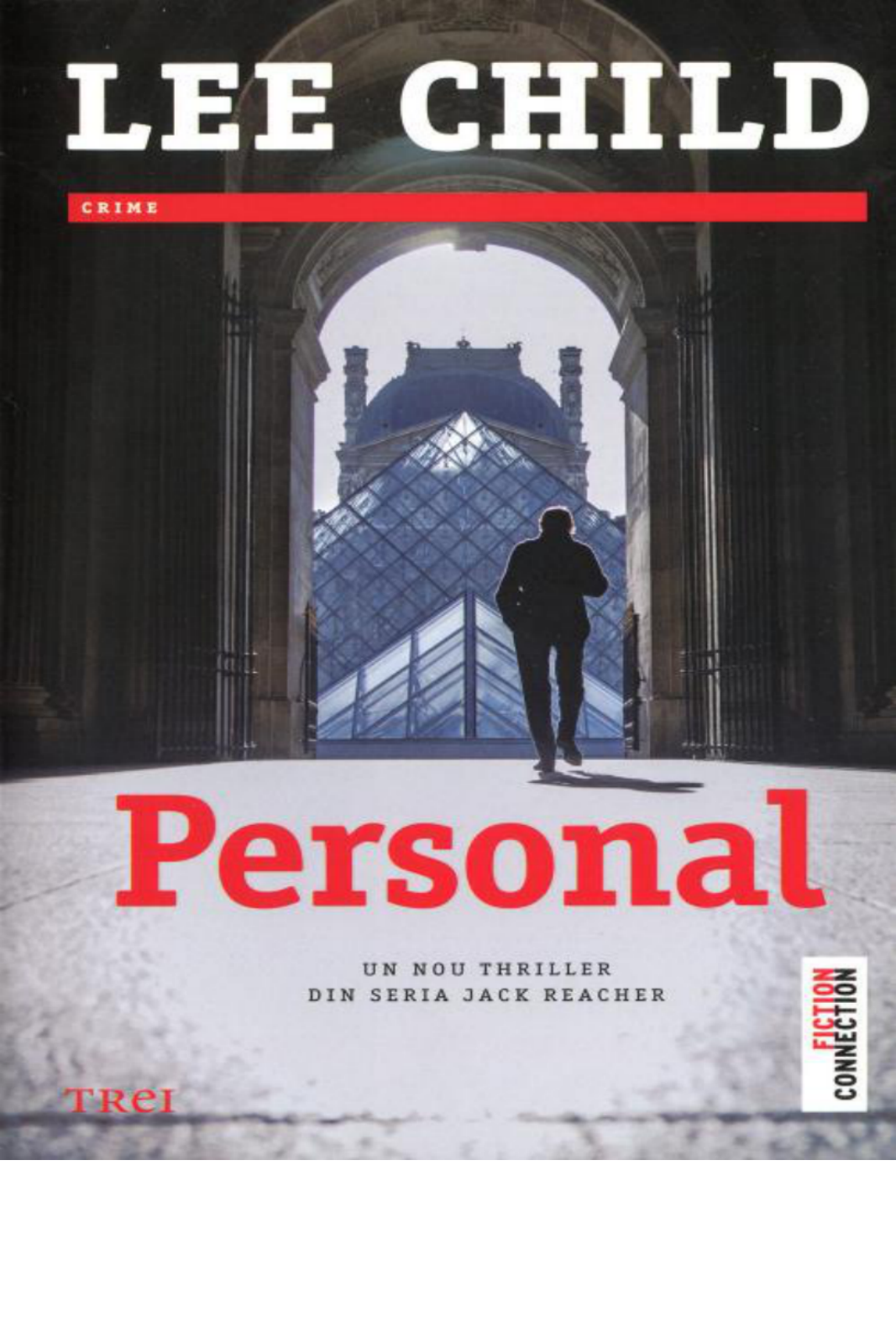

LEE CHILD

CRIME

Personal

UN NOU THRILLER
DIN SERIA JACK REACHER

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Lee Child **Personal**

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ioana Socolescu

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Michel Setboun/ Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Mihail Nacu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE

Personal / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. - București:
Editura Trei, 2015 ISBN 978-606-719-322-0

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
821.111-31 = 135.1

Titlul original: Personal
Autor: Lee Child
Copyright © Lee Child 2014

*Pentru Andrew Grant și Tasha Alexander,
fratele și cumnata mea,
mari scriitori și mari oameni.*

Capitolul 1

Acum opt zile, viața mea era amestecată, cu părți bune și cu părți nu la fel de bune. În mare parte, lipsită de evenimente. Lungi perioade în care nu se întâmpla mai nimic, cu izbucniri răzlețe. Ca armata. Și uite-așa, m-au găsit. Poți să părăsești armata, dar armata nu te părăsește. Nu definitiv. Nu complet.

Au început să mă caute la două zile după ce un individ a încercat să-l împuște pe președintele Franței. Am citit în ziar. O tentativă de la distanță mare, cu o pușcă, în Paris. Nicio legătură cu mine. Eu eram la zece mii de kilometri depărtare, în California, cu o fată pe care o cunoscusem în autobuz. Tipa voia să se facă actriță. Eu nu. Așa încât, după patruzeci și opt de ore petrecute în L.A., ea a plecat într-o direcție, eu, în alta. Din nou în autobuz, mai întâi la San Francisco pentru două zile, după care în Portland, Oregon, pentru alte trei zile, și apoi mai departe, la Seattle. Drumul ăsta m-a dus aproape de Fort Lewis, unde două femei în uniformă au coborât din autobuz. Pe scaunul de dincolo de culoar, cele două tipe au lăsat un exemplar din ziua precedentă al ziarului *Army Times*.

Army Times este un ziar vechi și ciudat. A fost lansat înainte de al Doilea Război Mondial și continuă să apară săptămânal, plin de știri fumate și felurite articole cu sfaturi practice, precum titlul la care căscam ochii chiar în acel moment: „Reguli noi! Schimbări ale ecusoanelor și insignelor! Plus alte patru schimbări ale uniformei!”. Legenda spune că știrile sunt răsuflăte pentru că sunt copiate la mână a doua, din rezumatele vechi primite de la Associated Press; dar, dacă citești cuvintele pieziș, uneori sesizezi printre rânduri un ton sarcastic. Din când în când, editorialele sunt curajoase. Necrologurile sunt interesante câteodată.

Acesta era și singurul motiv pentru care am luat ziarul. Când și când, oamenii mor și te bucuri din pricina asta. Sau nu. În orice caz, trebuie să știi. Dar n-am aflat niciodată. Pentru că, în timp ce căutam pagina cu anunțuri mortuare, am dat peste pagina cu anunțuri personale. Ca de obicei, era ocupată de anunțurile unor veterani care căutau alți veterani. Zeci de anunțuri, toate la fel.

Inclusiv cel care conținea numele meu.

Chiar acolo, în mijlocul paginii, într-un chenar dreptunghiular, șapte cuvinte tipărite cu aldine: „Jack Reacher să-l sune pe Rick Shoemaker”.

Asta nu putea să fie decât lucrătura lui Tom O'Day. Mai târziu, chestia asta m-a făcut să mă simt ușor jalnic. Nu pentru că O'Day n-ar fi fost un tip isteț. Trebuia să fie. Supraviețuise multă vreme. Cu două

decenii în urmă, arăta deja ca un ins de o sută de ani. Un bărbat înalt, slab, numai piele și os, cu înfățișare cadaverică; atunci când mergea, ai fi zis că o să se prăbușească din clipă-n clipă, ca o scară pliantă defectă. Nimeni n-ar fi crezut că e general de armată. Mai degrabă, profesor. Sau antropolog.

Fără doar și poate, avea o gândire sănătoasă. *Reacher e discret, ceea ce înseamnă că frecventează autobuze, trenuri, săli de așteptare și restaurante ieftine; întâmplător sau nu, asta e habitatul economic firesc al ofițerilor, bărbați și femei, care cumpără Army Times cu prioritate față de orice alte publicații din magazinele militare și pe care te poți baza că vor răspândi ziarul, ca niște păsări care împrăștiă semințe din fructele de pădure.*

Și se putea baza pe faptul că eu voi lua ziarul de undeva. Mai devreme sau mai târziu. În cele din urmă. Pentru că simțeam nevoia să știu. Poți să părăsești armata, dar armata nu te părăsește. Nu complet. Ca mijloc de comunicare, ca mod de a lua legătura, din ceea ce știa el și din ceea ce putea bănuși, după care s-a gândit că zece până la douăsprezece săptămâni consecutive de anunțuri personale ar putea genera o șansă mică dar realistă de reușită.

Însă metoda a dat roade din prima încercare. La o zi după apariția ziarului. Tocmai de aia pe urmă m-am simțit jalnic.

Eram previzibil.

Rick Shoemaker era protejatul lui Tom O'Day. Probabil că între timp ajunsese adjunctul lui. Destul de ușor de ignorat. Dar îi datoram lui Shoemaker o favoare. Lucru pe care, evident, O'Day îl cunoștea. De asta trecuse numele lui Shoemaker în anunț.

Și tocmai de aceea trebuia să răspund.

Previzibil.

Când m-am dat jos din autobuz, orașul Seattle era uscat. Și cald. Și agitat, în sensul că aici cafeaua era consumată în cantități prodigioase – ceea ce-l făcea genul meu de oraș – și în sensul că hotspoturile de wifi, telefoanele și tabletele erau pretutindeni – ceea ce-l făcea să nu fie genul meu de oraș, telefoanele publice de la colțul străzii fiind greu de găsit. Dar era unul lângă piața de pește, așa că am stat acolo, în bătaia brizei sărate și învăluit în mirosul oceanului, și am format un număr cu apel gratuit, de la Pentagon. Numărul nu-i de găsit în cartea de telefoane. Îl învățasem pe de rost cu mult timp în urmă. O linie specială, rezervată urgențelor. Se-ntâmplă să n-ai mereu monede de douăzeci și cinci de cenți în buzunar.

Când a răspuns centralista, am cerut să-mi facă legătura cu Shoemaker și am fost transferat – poate în altă parte a clădirii sau a țării ori a lumii – și, după mai multe clicuri și fâșâituri și câteva minute de tăcere prelungită, am auzit glasul lui Shoemaker:

- Da?
- Jack Reacher la telefon, am spus.
- Unde ești?
- N-ai la dispoziție tot felul de dispozitive automate care să-ți spună chestia asta?
- Da, a spus el. Ești în Seattle, la un telefon public din piața de pește. Dar preferăm ca oamenii să ofere de bunăvoie informațiile. Suntem de părere că asta face ca discuția ulterioară să decurgă mai bine. Pentru că deja cooperează. Sunt deja implicați.
- În ce?
- În discuție.
- Noi acum avem o discuție?
- Nu tocmai. Ce vezi chiar în fața ta?
- M-am uitat.
- O stradă.
- La stânga?
- Tarabe cu pește.
- La dreapta?
- O cafenea, vizavi de semafor.
- Cum se numește?
- I-am spus numele.
- Du-te înăuntru și așteaptă.
- Ce?
- Așteaptă cam treizeci de minute, a spus el și a închis.

Nimeni nu știe cu adevărat de ce cafeaua e atât de importantă în Seattle. Orașul este port, prin urmare probabil că e logic să fie prăjită aproape de locul unde e descărcată și apoi să fie vândută aproape de locul unde e prăjită – și astfel s-a creat o piață care a atras și alți operatori, la fel cum fabricanții de mașini s-au strâns în Detroit. Sau poate că apa bună. Sau altitudinea, temperatura ori umiditatea. Oricum, rezultatul a fost că la fiecare intersecție găsești câte o cafenea, iar nota de plată pentru un amator entuziast de cafea se ridică la o sumă cu patru cifre anual. Cafeneaua de vizavi de semafor era reprezentativă. Era vopsită în maro, cu cărămizi expuse și lemn scorojit, și un meniu scris cu creta pe o tablă neagră, din care cam 90% nu prea avea legătură cu cafeaua: produse lactate de diferite tipuri și temperaturi, arome ciudate pe bază de alune și mulți alți poluanți asortați. Mi-am comandat o „cafeaua casei” simplă, neagră, fără zahăr, într-un pahar de carton de dimensiuni medii, nu în gălețușa *grande* pe care o preferă unii, și o bucată zdravănă de tort de lămâie care să meargă cu cafeaua, după care m-am așezat singur pe un scaun de lemn, la o masă pentru doi.

Tortul a rezistat cinci minute, cafeaua alte cinci, iar după alte

optsprezece minute și-a făcut apariția omul lui Shoemaker. Am dedus că lucra pentru Marina Militară, pentru că douăzeci și opt de minute însemna că se mișcase foarte repede, iar Marina Militară avea sediul chiar în Seattle. În plus, venise cu o mașină bleumarin. Era o berlină de fabricație americană, cu dotările reduse la minimum; nu o mașină pe care să ți-o fi dorit, dar lustruită cu sârg. Tipul era mai degrabă de patruzeci de ani, decât de douăzeci și lăsa impresia unui ins dur. Era îmbrăcat în civil. Un blazer albastru peste o bluză cu gât, albastră, și pantaloni din prelată kaki. Blazerul se subțiasse de-atâta purtat, iar tricoul și pantalonii fuseseră spălați de o mie de ori. Probabil era un sergent-major. Făcea parte din Forțele Speciale, aproape sigur un membru al SEAL; fără îndoială, acționa în cine știe ce operațiune comună obscură, coordonată de Tom O'Day.

A intrat în cafenea și a scanat încăperea rapid, dintr-o singură mișcare a capului, ca și cum ar fi avut la dispoziție o cincime de secundă ca să identifice prietenii sau inamicii înainte să deschidă focul. Era evident că primise un instructaj verbal sumar, preluat direct din vreun dosar vechi de personal, conținând două caracteristici distinctive: *un metru nouăzeci și cinci și o sută treisprezece kilograme*. Toți ceilalți clienți din cafenea erau asiatici, în majoritate femei și de statură mică. Tipul a venit direct spre mine și a spus:

— Maior Reacher?

— Nu mai sunt maior, am replicat.

— Atunci, domnul Reacher?

— Da.

— Domnule, generalul Shoemaker vă cere să veniți cu mine.

— Unde? am întrebat.

— Nu departe.

— Câte stele?

— Domnule, nu înțeleg.

— Câte stele are generalul Shoemaker?

— Una, domnule. General de brigadă Richard Shoemaker, domnule.

— Când?

— Ce anume, domnule?

— Când a obținut înaintarea în grad?

— Acum doi ani.

— Ți se pare la fel de extraordinar cum mi se pare mie?

Individul avu o scurtă ezitare și spuse:

— Domnule, nu am nicio opinie.

— Și ce mai face generalul O'Day?

O nouă ezitare scurtă și individul zise:

— Domnule, nu cunosc pe nimeni cu numele de O'Day.

Mașina albastră era un Chevrolet Impala cu măști pentru roți de

poliție și scaune îmbrăcate în pânză. Luciul dat de ceară era cel mai nou lucru la ea. Individul în blazer m-a dus pe străzile periferice ale orașului și a luat-o apoi spre sud, pe I-5. Pe același drum pe care venise autobuzul. Am trecut încă o dată pe lângă Boeing Field și aeroportul Sea-Tac, îndreptându-ne apoi spre Tacoma. Tipul în blazer nu spunea nimic. Nici eu. Stăteam pe scaune ca niște muți, de parcă participam la un concurs de tăcut și fiecare avea intenții serioase să câștige. Uitându-mă pe geam, vedeam totul verde: dealuri, ocean și copaci, la fel.

Am trecut de Tacoma și am încetinit până să ajungem la locul unde femeile în uniformă coborăseră din autobuz, lăsând *Army Times* în urma lor. Am luat-o pe aceeași ieșire. Indicatoarele nu arătau mai nimic în afară de trei orașele și o bază militară foarte mare. Prin urmare, erau șanse mari să ne îndreptăm spre Fort Lewis. Dar s-a dovedit că nu era așa. Sau, practic, ne îndreptam într-acolo, dar nu ne-am mai fi întors în timpul zilei. De fapt, ne îndreptam spre ceea ce înainte fusese Baza Aeriană McChord, iar acum era jumătatea din aluminiu a Bazei Reunite Lewis-McChord. Reforme. Politicienii sunt în stare de orice ca să mai economisească niște dolari.

Mă așteptam să fie puțină agitație la poartă, pentru că aparținea atât armatei, cât și forțelor aeriene, pe câtă vreme mașina și șoferul erau de la Marina Militară, iar eu eram un nimeni absolut. Mai lipseau ONU și Marine Corps. Dar puterea lui O'Day era atât de mare, încât mașina abia dacă a trebuit să încetinească. Am intrat, am cotit la stânga, apoi la dreapta, și ni s-a făcut semn să trecem de a doua poartă, după care mașina a ajuns chiar pe pista de decolare, arătând ca un șoarece într-o pădure în preajma impunătoarelor avioane de transport C-17. Am trecut pe sub o aripă cenușie, uriașă, și ne-am continuat drumul pe asfalt direct spre un avion alb, mic, care stătea deoparte. Un aparat corporatist, clasa business. Un Lear sau un Gulfstream, una dintre cheștiile pe care bogătașii le cumpără în zilele astea. Vopseaua sclipea în soare. Nu scria nimic pe el, în afară de un număr pe coadă. Niciun nume, nicio siglă. Doar vopsea albă. Motoarele funcționau la turație mică și scara fusese coborâtă.

Tipul în blazer a condus mașina într-un segment de cerc bine calculat și a oprit când portiera din partea mea a ajuns cam la un metru de scară. Am interpretat treaba asta ca pe un indiciu. Am coborât și am rămas un moment în soare. Primăvara se instalase și vremea era plăcută. Mașina a plecat de lângă mine. Deasupra mea, în gura ovală a cabinei, a apărut un steward îmbrăcat în uniformă.

— Domnule, vă rog să urcați.

Scara s-a lăsat puțin sub greutatea mea. M-am aplecat și-am intrat în cabină. Stewardul s-a retras în dreapta, iar în stânga un alt tip în uniformă a ieșit din carlingă, zicând:

— Bine ați venit la bord, domnule. Astăzi aveți un echipaj alcătuit integral din membri ai Forțelor Aeriene și o să vă ducem acolo cât ați zice pește.

— Acolo, unde? am întrebat.

— La destinație.

Tipul s-a așezat din nou în fotoliu, lângă copilot, și amândoi au început să verifice instrumentele de bord. L-am urmat pe steward și am găsit o cabină dominată de piele maro-roșcat și furnir din lemn de nuc. Eram singurul pasager. Am ales un fotoliu la întâmplare. Stewardul a ridicat scara și a închis ușa, după care s-a așezat pe o strapontină, în spatele piloților. După treizeci de secunde, eram în aer și urcam cu repeziciune.

Capitolul 2

M-am gândit că de la McChord o s-o luăm spre est. Nu că aş fi avut de ales. Vestul însemna Rusia, Japonia şi China şi mă îndoiam că un avion atât de mic ar fi putut ajunge până acolo. L-am întrebat pe steward unde mergem şi mi-a spus că nu văzuse planul de zbor. Evident, o abureală. Dar n-am insistat. S-a dovedit a fi foarte vorbăreţ în legătură cu orice alt subiect. Mi-a spus că avionul era un Gulfstream IV, confiscat de la un fond de investiţii speculative în cadrul unei proceduri federale şi repartizat forţelor aeriene pentru transportul VIP-urilor. În cazul ăsta, VIP-urile forţelor aeriene erau nişte oameni norocoşi. Avionul era grozav. Silenţios şi solid, iar fotoliile – senzaţionale. Se puteau ajusta în orice direcţie. Şi în bucătăria avionului se găsea cafea. La filtru. I-am spus stewardului să-l lase pornit, pentru că aveam să vin regulat să-mi reumplu cana. A apreciat asta. Cred că a luat-o ca pe o formă de respect. Evident, nu era cu adevărat un steward. Era un fel de escortă de securitate, îndeajuns de priceput ca să primească misiunea şi mândru că eu îmi dădusem seama de asta.

M-am uitat pe hublou, mai întâi la Munţii Stâncoşi, care aveau la poale copaci de un verde-închis, şi pe culmi, zăpadă albă. Apoi au apărut câmpurile agricole brune, în fragmente minuscule de mozaic, arate, semănate şi recoltate iar şi iar, fără să aibă parte de prea multă ploaie. După aspectul solului, mi-am dat seama că tăiaserăm colţul statului Dakota de Sud şi am văzut un pic din Nebraska înainte să ne îndreptăm spre Iowa. Datorită complexităţii geometrice a zborului la mare altitudine, asta însemna că, probabil, ne îndreptam undeva spre sud. Un traseu ortodromic – ciudat pe o hartă plană, dar numai bun pentru o planetă sferică. Mergeam spre Kentucky sau Tennessee, sau Carolina de Nord, sau Carolina de Sud. Poate chiar Georgia.

Am continuat să zburăm oră după oră, preţ de două cafetiere pline, după care ne-am apropiat puţin de sol. La început, am crezut că era Virginia, dar pe urmă mi-am dat seama că era Carolina de Nord. Am văzut două oraşe care nu puteau fi decât Winston-Salem şi Greensboro. Erau pe partea stângă şi se îndepărtau puţin. Asta însemna că ne îndreptam spre sud-est. Niciun alt oraş până la Fayetteville. Dar chiar înainte de asta venea Fort Bragg. Acolo era amplasat Cartierul General al Forţelor Speciale. Iar ăsta era habitatul economic firesc al lui Tom O'Day.

Din nou, m-am înşelat. Sau am avut dreptate, dar doar în privinţa numelui. Am aterizat în întunecimea serii la ceea ce înainte fusese Baza Pope a Forţelor Aeriene, care între timp fusese cedată armatei de

uscat. Acum era doar Pope Field, un mic colț al unui și mai mare Fort Bragg. Reforme. Politicienii ar face orice ca să mai economisească niște dolari.

Am rulat îndelung pe pista suficient de întinsă ca să permită decolarea unor escadrile aeropurtate. În cele din urmă, ne-am oprit lângă o clădire administrativă mică. Am zărit un indicator pe care scria „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic”. Motoarele s-au oprit, iar stewardul a deschis ușa și a coborât scara.

— Pe care ușă? am întrebat.

— Pe cea roșie, mi-a spus el.

Am coborât și am mers înainte prin întuneric. Exista o singură ușă roșie. S-a deschis când am ajuns la nici doi metri de ea. O tânără în fustă neagră a ieșit din clădire. Ciorapi negri din nailon. Pantofi de calitate. O femeie foarte tânără. Nu împlinise treizeci de ani. Avea păr blond, ochi verzi și o față în formă de inimă. Cu un zâmbet larg și călduros de bun venit.

— Sunt Casey Nice, a spus ea.

— Casey și mai cum?

— Nice(1).

— Eu sunt Jack Reacher.

— Știu. Lucrez la Departamentul de Stat.

— La Washington?

— Nu, aici.

Cumva, părea logic. Forțele Speciale erau brațul înarmat al CIA-ului, care era brațul participativ al Departamentului de Stat, iar unele decizii impuneau ca toate cele trei degete să fie vârate în aceeași plăcintă simultan. Asta explica și prezența femeii la bază, în ciuda tinereții ei. Poate că era un geniu al politicii. Un fel de copil-minune. Am spus:

— Shoemaker e aici?

— Să mergem înăuntru.

M-a condus într-o cameră de mici dimensiuni, cu o fereastră din sticlă armată. Erau acolo trei fotolii desperecheate, parcă ușor triste și abandonate. Mi-a spus:

— Să ne așezăm.

— De ce mă aflu aici? am întrebat.

— Mai întâi, trebuie să înțelegi că tot ce vei auzi începând din acest moment este strict secret. Orice încălcare a prevederilor de securitate va fi aspru pedepsită.

— De ce mi-ai încredința niște secrete? Nu m-ai întâlnit niciodată. Nu știi nimic despre mine.

— Dosarul tău a fost pus în circulație. Ai avut o autorizație de securitate. N-a fost revocată niciodată. Ești în continuare sub incidența ei.

— Sunt liber să plec?
— Am prefera să rămâi.
— De ce?
— Vrem să discutăm cu tine.
— Departamentul de Stat?
— Ești de acord cu partea referitoare la secretele clasificate?
Am încuviințat cu o mișcare a capului.
— Ce vrea Departamentul de Stat de la mine?
— Avem anumite obligații.
— În ce privință?
— Cineva a tras în președintele Franței.
— La Paris.
— Francezii au solicitat cooperare internațională. Ca să-l găsească pe făptaș.

— N-am fost eu. Mă aflu în L.A.
— Știm că n-ai fost tu. Nu ești pe listă.
— Există o listă?

Nu mi-a răspuns. În schimb, și-a vârât mâna între veston și bluză și a scos o foaie de hârtie împăturită, pe care mi-a înmănat-o. Hârtia se încălzise de la corpul ei și era ușor curbată. Dar nu era o listă. Era un raport rezumat primit de la ambasada noastră din Paris. Probabil, de la șeful comandamentului CIA din Franța. Elementele de bază ale cazului.

Distanța de la care se trăsesese fusese excepțională. Un balcon de apartament situat la 1.300 de metri fusese identificat ca ascunzătoarea lunetistului. 1.300 de metri înseamnă mai bine de un kilometru și un sfert. Președintele francez se aflase pe un podium în aer liber, la adăpostul unei cuști din sticlă blindată. Un tip de material nou, îmbunătățit. Nimeni n-a văzut împușcătura, cu excepția președintelui. Văzuse un foc la gura țevii la o distanță imposibilă – mic, sus și mult în stânga lui –, iar după mai bine de trei secunde o stea albă minusculă apăruse pe sticlă, ca și cum acolo ar fi aterizat o insectă alburie. O împușcătură de la distanță foarte, foarte mare. Dar sticla rezistase, iar zgomotul impactului dintre glonț și sticlă a declanșat o reacție instantanee, președintele fiind îngropat sub o grămadă dezordonată de agenți de securitate. Ulterior, s-au găsit destule fragmente de gloanțe ca să se poată deduce că fusese vorba de proiectile de calibru 50, de construcție specială, antiblindaj.

— Nu sunt pe listă pentru că nu sunt destul de bun, am spus. 1.300 de metri e o distanță foarte mare pentru o țintă de mărimea unui cap de om. Glonțul rămâne în aer trei secunde bune. E ca și cum ai lăsa să cadă o piatră într-un puț foarte adânc.

Casey Nice a dat din cap aprobator și a spus:

— Lista e foarte scurtă. Tocmai de-aia sunt îngrijorați francezii.

Nu se îngrijoraseră imediat. Asta era clar. Din raport reieșea că petrecuseră douăzeci și patru de ore felicitându-se că reușiseră să asigure securitatea unui perimetru atât de mare și că aleseseră o sticlă blindată de calitate. Apoi, au revenit cu picioarele pe pământ și au început să dea telefoane peste hotare. Cine cunoștea un lunetist atât de bun?

— Aiureli, am spus.

— La care parte te referi? s-a interesat Casey Nice.

— Nu vă pasă de francezi. Nu așa de mult. Poate că, de ochii lumii, ați fi scos niște exclamații corespunzătoare și ați fi pus câțiva stagieri să scrie o lucrare de sinteză. Dar chestia asta a ajuns pe la biroul lui Tom O'Day. Măcar cinci secunde. Ceea ce o face importantă. După care ați trimis un membru SEAL după mine în mai puțin de douăzeci și opt de minute, apoi m-ați adus cu avionul din cealaltă parte a continentului, într-un avion particular. Evident că atât membrul SEAL, cât și avionul erau în așteptare, dar la fel de evident e că habar n-aveați unde mă aflam sau când urma să sun, așa că trebuie să fi avut o echipă întreagă de membri SEAL și o sumedenie de avioane private în așteptare, aici, acolo și pretutindeni, în toată țara, zi și noapte. Pentru orice eventualitate. Iar dacă e vorba de mine, înseamnă că mai sunt și alții. Asta-i o acțiune la scară mare.

— Lucrurile s-ar complica dacă lunetistul ar fi american.

— De ce ar fi american?

— Noi sperăm că nu e.

— Ce pot eu să fac pentru voi care să merite un avion particular?

Telefonul din buzunarul ei sună. Răspunse, ascultă și-l puse la loc. Apoi spuse:

— Generalul O'Day o să-ți explice. E gata să te primească.

Capitolul 3

Casey Nice m-a condus într-o cameră situată cu un etaj mai sus. Clădirea era uzată, iar conținutul părea pasager. Și eram sigur că așa stăteau lucrurile. Un individ precum O'Day se afla mereu în mișcare. O lună aici, o lună dincolo, în sedii anonime, îndărătul unor plăcuțe lipsite de sens, ca „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic”. În caz că cineva îl urmărea. Sau *pentru* că îl urmărea cineva, ar fi spus el. Cineva te urmărește mereu. Supraviețuise vreme îndelungată.

Se așezase la un birou, iar Shoemaker stătea într-un fotoliu situat într-o parte, așa cum trebuia să stea un bun secundant. Shoemaker îmbătrânise cu douăzeci de ani, ceea ce era de așteptat, pentru că trecuseră douăzeci de ani de când îl văzusem ultima dată. Se îngrășase, iar părul lui de culoarea nisipului se decolorase și devenise cenușiu-nisipos. Avea fața roșie și buhăită. Purta salopeta militară de luptă, iar steaua de general era afișată cu mândrie.

O'Day nu îmbătrânise deloc. Arăta tot de o sută de ani. Purta aceleași haine dintotdeauna, și anume un blazer negru, decolorat, peste un pulover tot negru, cu guler *encoeur*, care fusese cârpit de-atâtea ori, încât acum era mai mult cârpitură decât pulover. Am dedus că doamna O'Day era vie și sănătoasă, pentru că nu-mi puteam închipui că altcineva ar fi pus mâna pe ac și pe ață pentru el.

Bărbia lui cenușie și lăsată se mișcă în sus și-n jos și, privindu-mă cu ochi inerți pe sub sprâncenele stufoase, O'Day spuse:

— Mă bucur să te văd din nou, Reacher.

— Ai avut noroc că n-aveam vreun angajament urgent, altfel, aș fi depus plângere.

Nu mi-a răspuns. M-am așezat pe un scaun metalic, despre care bănuiam că făcea parte din inventarul Marinei Militare, iar Casey Nice a luat loc pe un scaun asemănător, lângă mine.

— Ți s-a spus că toate astea sunt secrete? m-a întrebat O'Day.

— Da, am spus, iar lângă mine Casey Nice dădea din cap cu mult zel, ca și cum era tare dornică să confirme că respectase întru totul ordinele primite. O'Day avea efectul ăsta asupra oamenilor.

— Ai citit raportul rezumat?

— Da, am răspuns, și Casey a încuviințat din nou dând din cap.

— Ce părere ai?

— Cred că individul e un bun țintaș.

— Și eu cred la fel, a spus O'Day. Trebuie să fie, ca să trimită direct la țintă un glonț de la o mie trei sute de metri, în raport garantat de unu la unu.

O replică tipică pentru O'Day. Socratică, i s-ar fi spus la facultate.

Tot felul de schimburi de cuvinte menite să smulgă adevăruri cunoscute implicit de toate ființele raționale. Am spus:

— N-a fost un raport garantat de unu la unu. A fost unul garantat de doi la doi. Primul glonț trebuia să spargă sticla. Al doilea urma să-l ucidă pe tip. Primul glonț urma să se sfârâme. Sau să fie deviat, în cel mai bun caz. Individul era pregătit să tragă din nou, dacă sticla s-ar fi spart. O decizie crucială luată într-o fracțiune de secundă. Să tragă din nou sau să plece. Ceea ce e impresionant. Era un glonț antiblindaj?

O'Day a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Au analizat fragmentele cu ajutorul unui gaz-cromatograf.

— Noi avem pentru președintele nostru o astfel de sticlă?

— Până mâine, vom avea.

— Era de calibru cincizeci?

— Greutatea materialului colectat confirmă această probabilitate.

— Devine și mai impresionant. A folosit o pușcă mare și urâtă!

— Despre care se știe că bate până la o mie șase sute de metri. Ba chiar două mii patru sute de metri, la un moment dat, în Afganistan. Așa încât o mie trei sute de metri nu e mare scofală.

Socratic.

— Cred că să lovești ținta de două ori de la o mie trei sute de metri e mai greu decât să o nimerești o dată, de la un kilometru și jumătate sau mai mult. Este vorba de repetabilitate. Cred că omul ăsta are talent.

— Și eu cred la fel, a spus O'Day. Crezi că omul ăsta a fost militar pe undeva?

— Firește. N-avea cum să ajungă atât de bun altfel.

— Crezi că mai activează pe undeva?

— Nu. N-ar fi avut libertate de mișcare.

— De acord.

— Suntem siguri că a fost angajat pentru asta?

— Care sunt șansele ca un cetățean nemulțumit să fi fost cândva un lunetist de talie mondială? Mai degrabă, cetățeanul nemulțumit ar fi cheltuit niște bani pe piața liberă. Poate un mic grup de cetățeni nemulțumiți. O facțiune, cu alte cuvinte. Ceea ce ar crește potențialul de finanțare.

— Și ce ne pasă nouă? Ținta era un francez.

— Glonțul era american.

— De unde știm?

— Gaz-cromatograful. S-a încheiat o înțelegere acum câțiva ani. Nu s-a făcut prea mare publicitate. De fapt, nu s-a făcut publicitate deloc. Fiecare fabricant combină elementele aliajului în mod diferit. Diferențele sunt mici. Dar suficiente ca să reprezinte un fel de semnătură.

— Foarte mulți oameni cumpără lucruri americane.

— Tipul e nou pe scenă, Reacher. Profilul ăsta n-a mai fost văzut niciodată. ăsta a fost primul lui job. Își face un nume aici. Și provocarea a fost al naibii de dificilă. Trebuia să lovească de două ori – și încă repede –, cu un pușcoci de calibru cincizeci, de la o mie trei sute de metri. Dacă reușește, intră în liga mare pentru tot restul vieții. Dacă ratează, rămâne veșnic în liga amatorilor. Riscul a fost prea mare. Miza era mult prea ridicată. Dar el a tras oricum. Ceea ce înseamnă că știa că o să nimerească. De bună seamă că știa. A tras pe deplin convins, de două ori, de la 1.300 de metri, cu încredere totală. Câți lunetiști atât de buni există?

Asta era o întrebare foarte bună. Am spus:

— Sincer? Pentru noi? Atât de bun? Cred că la fiecare generație am fi norocoși dacă am avea unul în trupele SEAL, doi în Marine Corps și doi în armata de uscat. În total, cinci în serviciul militar, în orice moment.

— Dar tocmai ai fost de acord că nu lucrează ca militar.

— Prin urmare, plus încă cinci din aceeași categorie din generația anterioară; pensionați nu de mult, îndeajuns de bătrâni încât să n-aibă ocupație, dar încă suficient de tineri ca să fie funcționali. În zona asta ar trebui să căutați.

— Țtia ar fi candidații tăi? Generația anterioară?

— Nu văd cine altcineva s-ar încadra.

— În domeniul ăsta, câte țări semnificative ar exista?

— Poate cinci, cu noi cu tot.

— La o medie de cinci candidați eligibili în fiecare țară, înseamnă douăzeci și cinci de lunetiști în toată lumea. De acord?

— Aproximativ.

— De fapt, mai bine decât aproximativ. Întâmplător, douăzeci și cinci este exact numărul de lunetiști de elită pensionați cunoscuți de comunitatea de spionaj din lumea întreagă. Crezi că guvernele lor le urmăresc cu atenție mișcările?

— Sunt sigur că da.

— Și, prin urmare, câți dintre ei ar avea alibiuri solide în orice zi aleasă la întâmplare?

Ținând cont că erau supravegheați foarte atent, am spus:

— Douăzeci?

— Douăzeci și unu, spuse O'Day. Am rămas cu patru inși. Și în asta constă problema diplomatică. Parc-am fi patru inși adunați într-o cameră, holbându-ne unii la alții. N-am nevoie ca glonțul ăla să fie american.

— Unul dintre lunetiștii noștri nu are alibi?

— Nu așa de solid.

— Cine?

— Câți lunetiști atât de buni cunoști?

- Niciunul, am spus. N-am prieteni lunetiști.
- Câți ai cunoscut altădată?
- Unul singur, am spus. Dar e evident că nu-i el.
- Cum poți ști asta?
- E în pușcărie.
- De unde știi?
- Eu l-am trimis acolo.
- A încasat o sentință de cincisprezece ani, corect?
- Așa-mi amintesc, am zis.
- Când?

Socratic. Am calculat în minte. O mulțime de ani. Multă apă a curs pe albia râului. O mulțime de locuri diferite, o mulțime de oameni diferiți.

- Dar-ar dracii! am exclamat.
- O'Day a încuviințat din cap.
- Acum șaisprezece ani, a spus el. Ce repede zboară timpul când duci o viață interesantă!
- E liber?
- De un an.
- Unde e?
- Nu e acasă.

Capitolul 4

John Kott era primul fiu al unor părinți imigranți cehi care evadaseră din vechiul regim comunist și se stabiliseră în Arkansas. Avea o înfățișare aspră, specifică celor din spatele Cortinei de Fier, care nu făcea notă discordantă față de copiii localnicilor alături de care crescuse. Exceptând numele și pomeții, putea foarte bine să fie luat drept unul dintre verii săi care își aveau originile acolo, cu sute de ani în urmă. La șaisprezece ani, putea să împuște veverițe din copaci de la o distanță de unde alții nici nu reușeau să le vadă. La șaptesprezece ani, și-a ucis părinții. Sau cel puțin așa crezuse șeriful districtului. Nu a existat nicio dovadă concretă, doar multe suspiciuni. Niciuna dintre ele nu a părut să conteze un an mai târziu, în ochii agentului de recrutare al armatei care l-a racolat.

În mod neobișnuit pentru un tip slab și musculos, era de un calm formidabil. Putea să-și coboare pulsul până la puțin peste treizeci de bătăi pe secundă și reușea să rămână inert timp de mai multe ore. Avea o vedere supraomenească. Cu alte cuvinte, era un lunetist înăscut. Chiar și armata i-a recunoscut aceste calități. A fost trimis la un șir de școli de specializare, după care a fost încadrat direct în Delta. Acolo și-a perfecționat talentul prin muncă neostenită și a devenit un fel de vedetă, în maniera obscură a operațiunilor super-secrete.

Dar, în mod ciudat pentru un membru al Forțelor Speciale, delimitarea dintre partea legată de serviciu a minții sale și cea legată de viața personală nu era sută la sută strictă. Ca să nimerești un om de la o mie de metri e nevoie de mai multe lucruri, nu doar de talent și aptitudini atletice. Este nevoie de permisiune, provenită din străfundurile părții străvechi a creierului, în care inhibițiile fundamentale sunt fie consolidate, fie relaxate. Țintașul trebuie să creadă cu adevărat: *Este în regulă. Asta e inamicul tău. Tu ești mai bun decât el. Ești cel mai bun din lume. Oricine ți se împotrivește merită să moară.* Majoritatea oamenilor au un fel de întrerupător. Dar în cazul lui Kott, întrerupătorul nu funcționa perfect.

L-am cunoscut la trei săptămâni după ce un ins a fost găsit cu beregata tăiată, în buruienile din spatele unui bar îndepărtat din Columbia, America de Sud. Mortul era un sergent din Armata Statelor Unite, din trupele de asalt. Barul era un loc frecventat de o unitate a Forțelor Speciale aflată în subordinea CIA-ului, folosit de soldați când nu erau plecați în junglă ca să împuște membri ai cartelurilor de droguri. Prin urmare, suspiecții erau reduși la număr și, în același timp, foarte tăcuți. Pe atunci, făceam parte din Unitatea 99 a Poliției

Militare și mi s-a încredințat misiunea. Doar pentru că mortul era un militar american. Pentru un civil din părțile locului, Pentagonul n-ar mai fi cheltuit cu biletul de avion.

Nimeni n-a vorbit, dar toți au spus multe. Știam cine fusese în bar și i-am făcut pe toți să descrie întâmplările, astfel că toți mi-au spus ceva. Am reconstituit scena în minte. Un tip făcea asta, altul făcea ailaltă. Insul ăsta a plecat la unsprezece, insul celălalt a plecat la miezul nopții. Celălalt tip stătea lângă primul tip, care bea rom, nu bere. Și așa mai departe. Am reconstituit în minte coregrafia și am revizuit-o de mai multe ori, până când lucrurile au decurs lin și coerent.

În afară de Kott, care nu era decât o gaură în aer. Nimeni n-a spus cine știe ce despre el. Nici unde stătea sau ce făcea, nici cu cine vorbea. Era mai mult sau mai puțin complet nedescris. Motivele puteau fi diverse, iar unul dintre ele era, posibil, faptul că deși nimeni din unitatea lui n-avea să-l dea în gât, nici nu avea să inventeze lucruri pentru el. Un fel de etică. Sau lipsă de imaginație. În ambele variante, o alegere înțeleaptă. Minciunile ies întotdeauna la iveală. E mai bine să nu spui nimic. De exemplu – doar posibil, doar ipotetic – o ceartă lungă și aprigă cu un tip mort ar putea să devină... nimic. Doar o gaură în aer.

Cazul era șubred, implicând raționamente teoretice circulare, un jucător „vedetă” și o operațiune clandestină, dar, spre lauda ei, armata a cercetat cu atenție situația. Și a avut dreptate afirmând că nu ajungem nicăieri fără o mărturisire.

M-au lăsat să-l aduc pe Kott în țară. În cea mai mare parte, să pui întrebări înseamnă să asculți răspunsurile, iar eu l-am ascultat pe Kott vreme îndelungată înainte să ajung la concluzia că, în adâncul lui, omul ăsta era incredibil de arogant. Și de dur. El nu mai făcea distincție. *Oricine ți se împotrivește merită să moară* este o tâmpenie valabilă pe câmpul de luptă, nu un mod de viață.

Dar cunoscusem oameni de tipul ăsta toată viața. Genul ăsta de oameni mă creaseră. Ei vor să-ți vorbească despre asta. Vor ca tu să înțelegi. Să-i aprobi. OK, poate că un regulament stupid, temporar și ambiguu li se împotrivește, dar ei sunt mai importanți decât asta. Nu-i așa? Corect?

L-am lăsat să vorbească, după care i-am susținut punctul de vedere și l-am făcut să admită că la un moment dat a stat de vorbă cu cel decedat. Apoi, totul a venit de la sine. Dar n-a fost tocmai comod. Procesul a semănat cu aprinderea focului sub un ceainic sau cu umflarea unui cauciuc de bicicletă.

Două ore mai târziu, a semnat o declarație lungă și detaliată. În esență, mortul îl făcuse papă-lapte. Cam asta era concluzia. Un schimb de replici fără noimă, care scăpase de sub control. Se impunea un

răspuns. Unele lucruri nu pot fi iertate, nu-i așa?

Pentru că era o vedetă și fiind vorba de o operațiune clandestină, i s-a oferit posibilitatea unei negocieri. O variantă de omor cu premeditare, cu o sentință de cincisprezece ani. N-am avut nimic de obiectat. Pentru că nu s-a mai ajuns la curtea marțială, am profitat de săptămâna suplimentară și-am plecat în Fiji, unde am cunoscut o australiancă de care și-acum mi-aduc aminte. Nu am avut motive să mă plâng.

— N-ar trebui să facem supoziții neverificabile, a spus O'Day. Nu avem nicio dovadă că individul măcar s-a mai uitat vreodată la o pușcă.

— Dar e trecut pe listă?

— Trebuie.

— Care ar fi șansele?

— Una din patru, evident.

— Ai paria bani pe chestia asta?

— Nu spun că el e omul nostru. Spun că trebuie să avem în vedere faptul că există o posibilitate din patru să fie vorba de el.

— Cine mai e pe lista aia?

— Un rus, un israelian și un britanic.

— Kott a fost în pușcărie cincisprezece ani.

O'Day a încuviințat din cap și a spus:

— Să începem cu ce efect a avut asta asupra lui.

Încă o întrebare bună. Ce efect au cincisprezece ani de pușcărie asupra unui lunetist? Să fii un trăgător bun presupune multe lucruri. Controlul mușchilor poate avea de suferit. Ca să fii un trăgător bun trebuie să fii în același timp delicat și dur. Îndeajuns de delicat ca să-ți stăpânești micile tremurături și suficient de dur pentru a controla o explozie violentă. Condiția fizică generală poate avea de suferit, lucru la fel de important, pentru că un puls scăzut și un bun control al respirației făceau parte din ecuație. Dar în final am spus:

— Vederea.

— De ce? a vrut să știe O'Day.

— Tot ce a văzut timp de cincisprezece ani au fost lucruri apropiate. În esență, pereți. Chiar și curtea pentru exerciții fizice. Ochii lui nu s-au mai focalizat pe distanțe lungi din tinerețe.

Toate astea îmi sunau bine. Îmi plăcea imaginea mentală. Kott, care se înmuiase, poate având un ușor tremur al membrelor, purtând ochelari și adus de spate – chiar dacă era mic de statură.

Apoi O'Day a citit raportul de eliberare din închisoare.

Rădăcinile lui Kott erau în Cehoslovacia sau în Arkansas, ori poate în ambele ținuturi, dar își programase cei cincisprezece ani de detenție ca un înțelept mistic din Orient. Se apucase de yoga și de meditație. Făcuse exerciții fizice ușoare o dată pe zi, ca să-și mențină forța și

flexibilitatea de bază, și stătuse nemișcat multe ore, abia respirând, tot timpul cu o privire lipsită de expresie, îndreptată la 1 000 de metri distanță, pe care zicea că trebuie să o exerseze.

— Am întrebat și eu lumea, a spus O'Day. În special pe fetele care lucrează aici. Ele zic că tipul de yoga practicat de Kott se bazează pe nemișcare și forță relaxată. Te stingi, te stingi, te stingi și deodată bum! – treci la etapa următoare. La fel și cu meditația. Îți golești mintea. Îți vizualizezi succesul.

— Vrei să spui că a ieșit din închisoare mai bun decât era când a intrat?

— A muncit din greu timp de cincisprezece ani. Într-o manieră obsesivă. Și, în definitiv, o pușcă e doar un instrument de metal. Succesul depinde doar de minte și de corp.

— Cum a ajuns la Paris? Are pașaport?

— Gândește-te la facțiuni. Gândește-te la puterea lor financiară. Un pașaport e un fleac pentru ei.

— Ultima oară l-am văzut când semna declarația. Se pare că au trecut mai bine de șaisprezece ani. Nu prea văd cu ce v-aș putea fi de folos acum.

— Trebuie să acoperim toate variantele.

— Și eu ce variantă aș putea acoperi?

— L-ai prins o dată, a spus O'Day. Dacă e nevoie, poți să-l prinzi din nou.

Capitolul 5

În acel moment Shoemaker s-a implicat în discuție, ca și cum, după ce prezentarea generală se încheiase, sosise momentul pentru detalii. Multe se bazau pe motivul atacului. Anumite facțiuni n-ar angaja niciodată un israelian, ceea ce ar fi crescut probabilitatea la unu din trei – atâta doar că israelianul arăta mai degrabă a irlandez și, în plus, avea un nume de cod neutru. Poate că facțiunile nu știuseră. Iar asta făcea chestiunea și mai confuză. Dar în final, căutarea motivului a fost abandonată. Lista cu oamenii supărați pe francezi, întocmită de Departamentul de Stat, era lungă. Prin urmare, toți cei patru suspecti erau tratați în mod egal. Nu a fost permisă niciun fel de categorisire. M-am întors spre Casey Nice și am spus:

— Mie tot o aiureală mi se pare.

— La care parte te referi? a întrebat ea din nou.

— La aceeași. E mult prea mult. N-ați irosi pe francezi o găleată de apă nici dacă i-ați vedea că ard în flăcări. Și totuși, ce faceți? Reacționați ca și cum ar fi vorba de Pearl Harbor. De ce? Ce-o să vă facă Franța? N-o să mai exporte brânză în America?

— Nu ne permitem să se vadă că tragem de timp.

— Nu puteți fi văzuți deloc. Vă mutați dintr-un loc în altul și vă ascundeți sub indicatoare false – o chestie bună. Niciun curios, de la nicio ambasadă, n-o să-și dea seama cine sunteți sau cu ce vă ocupați. Nici măcar ambasada Franței. N-au de unde să știe dacă îi ajutați sau nu. Atunci, de ce vă mai agitați?

— E o chestiune de reputație.

— Există o șansă din patru ca un criminal american condamnat să lucreze pe cont propriu undeva în lume. N-ar fi nici primul, nici ultimul. Reputația noastră rezistă la genul ăsta de împunsătură minusculă. Mai ales dacă ținem cont că francezul trăiește. Totul e bine când se termină cu bine.

O'Day se foi și spuse:

— Nu noi stabilim regulile din politică.

— Ultima oară când ai ascultat de Congres, Abraham Lincoln umbla în pantaloni scurți.

— Dar de cine ascult eu?

— De președinte, am spus și m-am oprit.

— Toată lumea e supărată pe francezi, zise O'Day, ceea ce în ultimă instanță înseamnă că nimeni nu e supărat pe ei. Nimeni nu avea un motiv precis să-l împuște pe tip. Nu anul ăsta. Nu mai mult ca de obicei. Prin urmare, ipoteza cea mai plauzibilă e că asta a fost o probă. Omul nostru și-a făcut mâna înaintea unei propuneri mai

importante. Care ar fi aia? Nimeni nu știe, dar toți cred că e vorba de ei. Și de ce n-ar crede? Doar toți sunt cele mai importante persoane din lume. Urmează să aibă loc o întrunire la nivelul UE, cu toți șefii de guverne, după care mai sunt G8 și G20. Asta înseamnă douăzeci de lideri mondiali adunați la un loc. Inclusiv al nostru. Toți pozează pentru o fotografie de grup. Nemișcați și zâmbitori. Probabil, pe treptele unei clădiri publice. Nimeni nu vrea un individ în libertate, dacă poate nimeri ținta de la mai mult de 1.300 de metri.

— Deci e vorba de politicianii care-și apără pielea?
— La propriu. Politicieni din toată lumea.
— Inclusiv președintele nostru?
— Nu contează ce crede el personal. Serviciile Secrete se agită destul și pentru el.

— De-aia ați trimis un avion privat după mine.
— Banii nu constituie o problemă.
— Dar nu sunt doar eu, nu? Te rog, spune-mi că nu vă bazați pe un singur om în chestia asta.

— Avem tot ajutorul care ne trebuie, spuse O'Day.
— Probabil că nu e Kott, am spus.
— Categorie, trei dintre ei nu sunt. Vrei să dai cu banul sau să faci treaba?

N-am răspuns. Shoemaker m-a anunțat că voi fi cazat în apropiere și că nu voi avea permisiunea să părăsesc acea parte a bazei. Dacă aveam să fiu întrebat, oficial sau nu, urma să spun că sunt un contractor civil specializat în încărcarea paleților. La întrebări mai insistente, trebuia să spun că lucrez cu divizia 47 Logistică la o problemă din Turcia. Avea o oarecare logică. De îndată ce spuneam Turcia, cei ce puneau întrebări aveau să se gândească la rachete, iar dacă erau băieți buni, își vedeau de treabă; dacă erau băieți răi, aveau să fie dezinformați. În opinia lui O'Day, era un rezultat extrem de dezirabil.

— Cine-i caută pe ceilalți trei? am întrebat.
— Oamenii din țările respective, a spus O'Day.
— Nu și francezii în Franța?
— Ei presupun că individul a plecat acasă, să se ascundă.
— Poate că e un expatriat. Un rus care trăiește în Franța. Sau un israelian, ori cineva din Marea Britanie. Într-o casă veche, la țară, sau într-o vilă pe malul mării.

— Posibil să nu se fi gândit la asta.
— Kott s-a dus să trăiască în Franța?
O'Day clătină din cap și spuse:
— S-a întors în Arkansas.
— Și?
— În prima lună după eliberare, am trimis de două ori o dronă de

supraveghere deasupra casei lui. N-am văzut nimic îngrijorător. Pe urmă a fost nevoie de dronă altundeva, iar cazul lui a trecut în plan secundar.

— Iar acum?

— Am trimis din nou drona. Casa e pustie. Niciun semn de viață.

Casey Nice m-a condus la locul de cazare menționat de Shoemaker, care s-a dovedit a fi un sătuc improvizat alcătuit din unități pentru locuit prefabricate și transportabile, adaptate din containere de transport din oțel, lungi de șaisprezece metri. Înalte de doi metri patruzeci, tot atât de late, cu ferestre și uși decupate în pereți, cu aer condiționat și racordate la conductele de apă și la rețeaua de electricitate. Locuința mea era vopsită într-un galben nisipiu, probabil expediată înapoi din Irak. Locuisem în condiții mai rele de atât. Era o noapte plăcută. Primăvara, în Carolina de Nord. Prea devreme ca să fie foarte cald, prea târziu să fie rece. Pe cer se vedeau stelele și fuioare fantomatice de nori.

Ne-am oprit la ușa mea și am spus:

— Și tu stai într-o chestie ca asta?

Arătând spre șirul următor, Casey Nice spuse:

— În aia albă.

Dacă ea stătea pe Strada 1, eu mă aflam pe Strada 2.

— Pentru asta te-ai înrolat?

— Aici sunt provocările cele mai mari, mi-a spus. Sunt destul de mulțumită.

— Probabil că nu Kott e lunetistul, am spus din nou. Statistica spune că, în materie de lunetiști, cei mai mulți și cei mai buni sunt ruși. Iar israelienii se dau în vânt după gloanțele de calibru cincizeci. Probabil că e unul dintre cei doi.

— Dar yoga e lucrul care ne îngrijorează. Kott a avut un țel în viață, asta e clar. Plănuia să iasă și să reia lucrurile de acolo de unde le lăsase.

Apoi dădu din cap pe tăcute, ca și cum misiunea ei se încheiase, și plecă lăsându-mă în fața ușii. Am deschis-o și-am intrat.

Pe dinăuntru arăta exact ca un container de transport lung de șaisprezece metri, cu pereți din tablă ondulată, vopsit în alb lucios peste tot, cu o zonă de locuit, o bucătărie, o baie și un dormitor, toate așezate la rând. Ca o casă-vagon de pe vremuri. Ferestrele aveau obloane anti-explozie care se rabatau în jos, oferind suprafețe de lucru. Podeaua era din placaj. Mi-am despachetat lucrurile, adică mi-am scos periuța pliantă din buzunar, am asamblat-o și am pus-o în paharul de la baie. Tocmai mă gândeam să fac duș, dar n-am mai apucat, pentru că am auzit o bătaie în ușă. Am parcurs în sens invers dreptunghiul înghesuit și am deschis.

În prag, altă femeie în fustă neagră, cu ciorapi negri, din nailon, și pantofi de calitate. Asta era mai apropiată de vârsta mea. Avea un aer autoritar și superior. Părul, tuns îngrijit, dar nici coafat, nici vopsit, era negru-argintiu. Cândva fața ei fusese drăguță, iar acum era frumoasă.

— Domnul Reacher? a spus ea. Sunt Joan Scarangelo.

I-am strâns mâna întinsă. O simțeam suplă, dar puternică. Unghii simple, tăiate scurt și nerotunjite. Lac transparent. Fără inele. Am spus:

— CIA?

— N-ar trebui să fie *atât* de evident, mi-a răspuns ea zâmbind.

— M-am întâlnit deja cu Departamentul de Stat și cu Forțele Speciale. M-am gândit că trebuie să-și facă apariția curând și a treia roțiță din angrenaj.

— Îmi dai voie să intru?

Zona mea de locuit era înaltă și lată de doi metri patruzeci și lungă de patru metri. Destul de încăpătoare pentru doi inși, dar la limită. Mobila era prinsă cu șuruburi de podea: o canapea scurtă și două fotolii mici, toate aranjate într-un grupaj compact. Ca într-o rulotă; sau poate că era un studiu de design pentru o nouă cabină de avion Gulfstream. M-am așezat pe canapea, iar Joan Scarangelo, pe un fotoliu și ne-am ajustat poziția până când am ajuns să ne privim față în față.

— Apreciem foarte mult faptul că ne ajuți, a spus femeia.

— N-am făcut încă nimic, am zis.

— Dar sunt sigură că vei face, dacă va fi necesar.

— Cumva FBI-ul a închis taraba? În mod normal, nu e misiunea lor să găsească cetățenii americani pe teritoriul Americii?

— S-ar putea ca în momentul de față Kott să nu fie în America.

— Atunci, e misiunea voastră.

— Și ne ocupăm de ea. Printre altele, asta include și obținerea celui mai bun ajutor posibil. Orice altceva ar însemna neglijență. Tu îl știi pe omul ăla.

— L-am arestat acum șaisprezece ani. În afară de asta, nu știu nimic despre el.

— UE, apoi G8 și pe urmă G20, a spus ea. Uniunea Europeană, apoi cele mai puternice opt țări din lume pe plan economic și, în fine, cele mai puternice douăzeci de țări din lume pe plan economic. Șefi de state, toți în același loc și în același timp. Prin definiție, toți în afară de unul se află pe teren necunoscut. Dacă unul dintre ei este împușcat, va fi un dezastru. Dacă mai mulți sunt doborâți, va fi o catastrofă. Și, după cum cred că ai remarcat, lunetistul din Paris era pregătit să tragă de două ori. Și de ce s-ar opri la două focuri? Imaginează-ți că trei sau patru sunt nimeriți. Am fi paralizați. Piețele s-ar prăbuși și am cădea

din nou în recesiune. Oamenii ar face foamea. Ar putea izbucni războaie. Întreaga lume s-ar duce de râpă.

— Poate că ar trebui să anuleze toate aceste întruniri.

— Am ajunge la același rezultat. Lumea trebuie condusă, și treaba asta nu poate fi făcută prin telefon.

— Ar putea s-o facă o lună sau două.

— Dar cine să facă primul propunerea? Cine-o să clipească primul? Noi, în fața rușilor? Rușii, în fața noastră? Chinezii, în fața tuturor?

— Deci totul e o chestie legată de testosteron?

— Dar ce nu este? a replicat Joan Scarangelo.

— Că veni vorba despre condusul lumii, eu nici măcar n-am un telefon.

— Ți-ai dori unul?

— Vreau să spun că John Kott e un tip pe care l-am cunoscut într-o zi, cu șaisprezece ani în urmă. Nu am resurse, mijloace de comunicare, baze de date, sisteme – nu am nimic.

— Toate astea le avem noi. O să-ți dăm toate indiciile pe care le deținem.

— Și după aia mă trimiteți să-l prind?

Nu mi-a răspuns.

— Uite care-i chestia, doamnă Scarangelo. Știu că abia am sosit aici, dar nu m-am născut ieri. Și n-am căzut din căruța cu proști. Dacă Kott e făptașul, vreți ca eu să mă duc să-l caut pentru că acei care l-au angajat vor vrea să mă oprească. Oricare dintre facțiuni, cum îi place lui O'Day să spună. Eu trebuie să-i scot din ascunzătoare. Asta-i tot. Nu sunt decât o momeală.

Nu mi-a răspuns, așa că am continuat.

— Sau poate vreți ca însuși Kott să vină după mine. În definitiv, are destule motive să fie furios pe mine. L-am trimis la răcoare pentru cincisprezece ani. Sunt sigur că asta i-a stricat planurile de viață. Probabil că mă urăște de moarte. Poate că toată yoga aia a fost pentru mine, personal, nu ca să avanseze în carieră.

— Nimeni nu s-a gândit la tine ca la o momeală.

— Aiurea! Tom O'Day se gândește la toate variantele și o alege pe cea mai ușoară și mai eficientă.

— Ești speriat?

— Cunoști vreun infanterist?

— Sunt destui în baza asta.

— Vorbește cu ei. Infanteria are de-a face cu o lume de căcat. Oamenii ăia trăiesc în niște gropi săpate în pământ, rabdă frigul, umezeala, noroiul, foamea. Sunt atacați cu mortiere, obuze și rachete, bombe și gaze, plus asalturi aeriene, fără să aibă înaintea lor decât sârmă ghimpată și cuiburi de mitralieră. Dar știi ce urăsc ei cel mai mult?

- Lunetiștii, a spus Scarangelo.
- Corect. Moartea întâmplătoare, venită de nicăieri, în orice moment, în orice loc, fără niciun avertisment. În fiecare minut al zilei. Niciun moment de răgaz. Stresul devine de nesuportat. Pe unii dintre ei îi scoate din minți, literalmente. Și înțeleg de ce. Chiar acum stau într-o cutie metalică și deja îmi place mai mult decât ar trebui.
- L-am cunoscut cândva pe fratele tău, a spus Scarangelo.
- Serios?
- Joe Reacher, a răspuns ea, încuviințând din cap. Eu eram un tânăr ofițer de caz, iar el lucra la contraspionajul militar. Am lucrat împreună la o chestie.
- Iar acum o să-mi spui că m-a vorbit de bine și că a spus că sunt cel mai tare din parcare. O să-ncerci să te folosești de un mort.
- Îmi pare rău c-a murit. Dar chiar te-a vorbit de bine.
- Dacă Joe ar fi aici, mi-ar spune să fug de toată povestea asta cât mai departe și cât mai repede. Denumirea departamentului în care lucra conține un indiciu. Contraspionaj și militar. Îl cunoștea și pe O'Day.
- Nu-ți place O'Day, așa-i?
- Cred că cineva ar trebui să-i dea o medalie și un glonț în cap, după care să boteze un pod cu numele lui.
- Poate că treaba asta n-a fost o idee prea bună.
- Sunt surprins că mai e activ.
- Genul ăsta de lucruri îl mențin activ. Acum mai mult ca oricând. El centrează, el dă cu capul.
- N-am spus nimic.
- Nu te putem obliga să rămâi, a spus Scarangelo.
- Am ridicat din umeri.
- Îi datorez lui Rick Shoemaker un serviciu, am spus. Am să rămân. Previzibil.

Capitolul 6

După aceea, Scarangelo a plecat, lăsând în urmă o dâră abia simțită de parfum, iar eu am făcut duș și m-am culcat. Lui O'Day îi plăcea să înceapă fiecare dimineață cu o ședință și-aveam de gând să mă prezint acolo imediat după micul dejun. Nu l-am găsit. Lumina zorilor arăta că ne aflam într-un colț izolat al vastei baze Pope Field. Mi-am dat seama că ne aflam la mai bine de un kilometru și jumătate de cea mai apropiată popotă. Poate chiar la opt kilometri. Și n-aveam voie să părăsesc incinta. Să te plimbi prin Fort Bragg fără autorizație nu era cel mai inteligent lucru pe care puteai să-l faci. Mai ales în circumstanțele actuale. De fapt, în nicio circumstanță.

Așa că m-am dus la ușa roșie și-am găsit-o pe Casey Nice într-o cameră în care era o masă. Masa era încărcată cu briose și pateuri pe farfurii, și cutii mari cu cafea, de tip catering. Dunkin' Donuts, nu de producție militară. Catering privat. Reforme. Orice ca să economisească un bănuț.

- Comodă locuința? m-a întrebat Casey Nice.
- E mai bine decât să dormi într-o scorbură de copac.
- Acolo dormi de obicei?
- Era o figură de stil, am spus.
- Dar ai dormit bine?
- Grozav.
- Te-ai întâlnit cu cineva aseară?
- Cu o femeie, Joan Scarangelo.
- Bun.
- Cine e, de fapt?
- Un adjunct al unui director-adjunct de operații.

Părea o funcție inferioară, dar nu era. În jargonul CIA-ului, un D-DO⁽²⁾ era parte a unui cerc minuscul situat chiar la vârf. Unul dintre cei mai „conectați” trei sau patru oameni de pe planetă. Habitatul ei era, probabil, un birou de la Langley cam de opt ori mai spațios decât containerul în care dormisem și având pe masa de lucru mai multe telefoane decât văzusem eu în toată viața. Am spus:

- Țștia chiar iau în serios povestea asta, nu?
- Trebuie, nu crezi?

N-am răspuns; pe urmă și-a făcut apariția Scarangelo. A dat din cap în semn de salut și a luat o briosă și o ceașcă de cafea. După care a plecat. Eu am luat două briose, o cană goală și o cutie întreagă de cafea. Mă gândeam s-o așez pe masa de ședințe, cu robinetul îndreptat spre mine. Să-mi pot umple din nou cana, de câte ori aveam nevoie. Ca un alcoolic proptit la bar.

Ședința de dimineață s-a ținut într-o sală de lângă biroul de la etaj al lui O'Day. Nimic extravagant. Doar patru mese simple aranjate în careu și opt scaune pentru noi cinci. Shoemaker, O'Day și Scarangelo erau deja la locurile lor. Casey Nice s-a așezat lângă Scarangelo, iar eu am ales un loc care avea câte-un scaun neocupat de ambele părți. Mi-am pus la îndemână cafetiera și-am mușcat din brișă.

Shoemaker a vorbit primul. Era din nou în salopetă militară, pe care se vedea steaua de general, ceea ce nu era surprinzător, dar analiza lui introductivă a fost îndeajuns de bine documentată ca să sugereze că poate își merita steaua, lucru care era adevărat:

— Guvernul polonez pare hotărât să anunțe alegeri anticipate, și probabil că și grecii vor face același lucru. Aparent, o manifestare a democrației; dar, dacă săpăm mai adânc în constituția Uniunii Europene, vom găsi o clauză care permite amânarea conferințelor la nivelul șefilor de state dacă două sau mai multe state membre au alegeri. Cu alte cuvinte, caută să-și salveze pielea. Întrunirea UE nu va mai avea loc. Urmează G8, peste trei săptămâni. Planurile acelea au rămas intacte. În felul ăsta, avem și timp la dispoziție, și o țintă.

Am dat să vorbesc, dar O'Day a întins brațul cu palma îndreptată spre mine, ca și cum îi spunea unui câine să stea, și a spus:

— Te pregăteai să ne avertizezi că ne bazăm pe o supoziție hazardată și că adevărata țintă ar putea fi oricare. Adevărat, dar te rog să înțelegi că nu ne pasă de oricare altă țintă. Dacă nimerim și altceva pe deasupra, o să țopăim de bucurie. Până atunci, în scopuri operative, vom presupune ca fapt demonstrat tentativa de asasinare a unui lider mondial.

— Voiam să întreb cine face parte din G8, am spus.

Probabil că era o întrebare prostească, fiindcă toți au început să se foiască și nimeni n-a răspuns. În cele din urmă, Casey Nice m-a lămurit:

— Noi și Canada, Marea Britanie și Franța, Germania și Italia, și Japonia, și Rusia.

— Astea nu-s cele mai mari puteri economice, am remarcat eu.

— Au fost cândva, a intervenit Joan Scarangelo. Unele lucruri rămân definitive.

— Atunci, dacă e o chestie personală sau naționalistă, ar putea fi oricare dintre ei. Dar, dacă e vorba de o mare declarație teroristă, atunci, cu tot respectul, probabil că nu e Italia. Cine ar băga de seamă? Oricum, acolo se schimbă guvernele la fiecare trei săptămâni. Sau Canada. Nu l-ai recunoaște pe șeful lor nici dacă l-ai întâlni într-o băcănie. Japonia, la fel. Și Franța. Chiar și Marea Britanie. Dacă vreun băiețel spilcuit este doborât, lumea n-o să fie destabilizată. Germania ar putea să prezinte o mică problemă.

Scarangelo a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Cea mai mare putere economică a Europei, singura din regiune care a avut o creștere fiscală și o nouă psihologie a maselor, bazată în mod absolut pe ideea că politicienii *nu* sunt împușcați. Lucrurile ar putea să se destrame. Și consecințele nefaste ar putea fi dezastruoase pentru Germania.

— Deci rămânem noi, Rusia și Germania. Lucrurile se simplifică. N-avem decât să-i ținem la adăpost pe cei trei inși. Nu-i scoatem la aer. Îi lăsăm pe ceilalți cinci să iasă la plimbare. Sau să trimitem și vicepreședinții, pentru fotografiile de grup. Ar putea crea confuzii. Dacă avem tupeu, trimitem și vicepreședinții.

O'Day a dat din cap aprobativ.

— Ăsta-i planul B și deja a fost schițat. Planul A e să-l găsim pe John Kott. Și să sperăm că Londra, Moscova și Tel Avivul vor repurta succese similare.

— Știm ceva despre oamenii lor?

— Știm totul despre ei. Britanicul e un fost membru SAS, pe nume Carson. Când purta uniformă, a ucis cincizeci de oameni din toată lumea. Nu că ar recunoaște cineva asta. Una dintre victime a fost omorâtă de la o mie opt sute de metri, ispravă documentată și verificată. Pe rus îl cheamă Datsev. Primul lui instructor a fost la Stalingrad, o școală dură. Pe israelian îl cheamă Rozan. Cel mai bun pe care l-au avut vreodată cu o pușcă Barrett de calibru cincizeci; iar asta spune multe pentru forțele navale și aeriene din Israel.

— Toți par mai buni decât Kott.

— Nu, par cam la fel de buni. 1.300 de metri era un fleac pentru Kott. Un exercițiu de rutină. Mai exact, până să-l fi arestat tu.

— Vorbești de parcă n-ar fi trebuit să-l arestez.

— Pentru noi valora mai mult decât soldatul pe care l-a ucis.

— Unde are loc întrunirea G8? am întrebat.

— La Londra, a spus O'Day. Mai exact, foarte aproape de Londra. O clădire impunătoare sau un castel vechi. Ceva de genul ăsta.

— Au un șanț cu apă?

— Nu sunt sigur.

— Poate-ar trebui să înceapă să sape unul.

— Ideea e să nu lăsăm lucrurile să ajungă atât de departe.

— Oricum, nu pot să vă ajut acolo. Mi-a expirat pașaportul.

— Trebuie să vorbești cu Departamentul de Stat în privința asta, a spus O'Day ridicând privirea, moment în care Casey Nice și-a vârât mâna sub veston, la fel cum făcuse când mi-a arătat raportul ambasadei, și a scos un carnetel albastru subțire, pe care l-a împins pe masă spre mine. Era cald, ca și documentele de înainte.

Era un pașaport, cu numele și poza mea, emis cu o zi în urmă, valabil zece ani.

Capitolul 7

După ce s-a terminat ședința, mi s-a spus să merg în biroul lui Shoemaker, unde acesta mi-a cerut să detaliez planificarea tactică a unei călătorii în Arkansas. Era ridicol. Pentru Arkansas nu era nevoie de planificare tactică detaliată. Și direcția era greșită.

— Fără doar și poate că a rămas în Europa, am spus. Probabil că a ajuns deja la Londra. Dacă e vorba despre el.

— Joan Scarangelo ne-a spus că ți-ai înțeles pe deplin rolul, a replicat Shoemaker.

Nu sunt decât o momeală.

— Vorbești serios? am spus.

— Nu-i mare lucru. Așa cum ai remarcat și tu, dacă Kott e omul căutat, e improbabil să fie acolo. Dar dacă este, atunci s-ar putea să aibă acolo pe cineva care să ne monitorizeze înaintarea. Este un prim punct de oprire evident. Și oricum trebuie să ajungem acolo. Trebuie să avem confirmarea că s-a apucat din nou să se antreneze. Dacă n-a făcut-o, ne-am încheiat misiunea. Nu poți să ajungi prea departe doar cu yoga și meditația. Mai trebuie și antrenament specific. S-ar putea să se aștepte ca noi să verificăm. Vor fi oameni de calibru redus. O să te descurci. Dar am putea afla câte ceva de la ei.

— Dacă e vorba de el.

— Iar dacă nu, ai și mai puține lucruri pentru care să-ți faci griji.

— De ce eu? Lumea e plină de agenți federali. S-ar descurca în postura de momeală, poate chiar mai bine ca mine. Ar putea să-și facă apariția acolo cu sirenele pornite și cu girofarurile aprinse.

— Știi câți americani au în momentul de față autorizații de securitate?

— Habar n-am.

— Aproape un milion, și jumătate dintre ei sunt civili. Directori executivi, oameni de afaceri, contractori și sub-contractorii. Și în cel mai bun caz, din cei un milion de inși, cam două sute sunt grav corupți.

— Asta-i gândirea lui O'Day.

— De obicei, are dreptate.

— Și e mereu paranoic.

— OK, să înjumătățim numărul. Avem o sută de trădători cu autorizații de securitate pentru categoria top secret. Siguranța națională e scăpată complet de sub control. Și așa stau lucrurile de un deceniu. Prin urmare, în acest moment vorbim despre un proiect foarte bine restricționat. Informațiile pe care le deținem nu sunt distribuite la scară largă. Pentru moment, generalul O'Day preferă să

lucreze cu oameni în care știe că poate avea încredere.

— Nu pot nici măcar să închiriez o mașină. N-am permis de conducere și nici card de credit.

— Casey Nice o să meargă cu tine, a spus Shoemaker. E destul de în vârstă să conducă.

— Atunci, și ea va fi o momeală.

— Știe în ce s-a băgat. Și e mai tare decât lasă impresia.

În final, planificarea tactică detaliată s-a redus la recuperarea periutei de dinți din baie și la copierea ultimei adrese cunoscute a lui Kott: o casă închiriată și izolată situată în colțul din stânga jos al statului, unde Arkansas devine fie Oklahoma, fie Texas, fie Louisiana. Casey Nice a intrat în boxa ei albă purtând fusta neagră și după cinci minute a ieșit îmbrăcată în blugi și o geacă de piele maro. Ținută care, evident, era mai potrivită pentru colțul din stânga jos al statului Arkansas.

Ne-au pus la dispoziție același avion. Același echipaj. Am lăsat-o pe Casey Nice să urce treptele înaintea mea, acesta fiind singurul lucru rațional de făcut când doar unul dintre cei doi este o fată de douăzeci și ceva de ani, în blugi. M-am așezat pe același scaun, iar ea s-a postat în fața mea. De data asta, stewardul știa totul despre destinația noastră, Texarkana. Un domeniu civil, cu mașini de închiriat. Nu o traiectorie ortodromică. Doar la vest și la sud, peste Georgia, Alabama și Mississippi. Probabil că o carafă de cafea avea să fie de ajuns, doar dacă nu cumva Casey Nice voia și ea o ceașcă.

— Shoemaker mi-a zis că știi în ce te-ai băgat, am spus.

— Cred că știu.

— Și anume?

— E o teorie de-a lor. Ai văzut cum merge treaba. Lucrăm cu toții împreună. Teoria e că în viitor vom fuziona complet. În spatele cortinei, mai exact. Așa că trebuie să ne expunem. Și asta-mi convine. Trebuie să fiu pregătită. Cea mai mare parte a carierei mele abia acum urmează.

— De ce fel de expunere ai avut parte până acum?

— Nu-mi fac griji, dacă la asta te referi.

— E bine de știut, am spus.

— Crezi c-ar trebui?

— Ai fost vreodată într-o cameră de hotel cu paturi din alea mari de tot? Lungi de vreo doi metri și ceva? Dacă ajungem vreodată în teren deschis, cam aia e distanța la care trebuie să stai de mine. Pentru că, în cel mai bun caz, Kott n-are niciun amestec în povestea asta și a fost plecat la pescuit când ați trimis dronele, iar acum e din nou acasă la el, cu o alee lungă și dreaptă și o pușcă încărcată așezată lângă fereastra bucătăriei. În funcție de cât de agitat e, primul glonț tras ar

putea să-și rateze ținta cam cu un metru optzeci. Dar nu cu mai mult de doi metri.

— Nu cred că-i acasă. Cred că e la Londra.

— De ce el? Ceilalți par mai potriviți.

— Datsev a fost în tinerețe în Armata Roșie și apoi în Armata Rusă, până acum cinci ani. A ieșit din slujba statului. Rozan a părăsit și mai de mult forțele militare israeliene. Britanicul Carson nu mai face parte din SAS⁽³⁾ de și mai multă vreme. Dar la Paris a apărut un profil nou-nouț. De ce ar fi așteptat atât de mult Datsev, Rozan sau Carson până să se apuce din nou de treabă? Am senzația că a fost un ins care s-a antrenat un an înainte să se apuce de ceva pe cont propriu. Un tip care de-abia s-a pensionat.

— Chiar și așa, tot la doi metri trebuie să stai de mine. Datsev, Rozan și Carson puteau să se fi ocupat și de altceva. În armate particulare, sau în firme de securitate, sau poate conduceau librării cu cărți de medicină naturistă și afacerile au mers prost. Ori poate că li s-a terminat pensia. Ori tocmai au ieșit din pușcărie, unde au fost închiși pentru chestii fără legătură cu subiectul nostru. Kott putea să fie disponibil pe piața liberă de mai mult timp decât ei, chiar dacă a trecut doar un an.

— Atunci, l-au ales pe el pentru că e cel mai experimentat. E în Londra. Sunt sigură. Nu-mi fac griji c-ar fi în Arkansas.

La început, nici eu nu mi-am făcut griji.

Capitolul 8

Am aterizat în Texarkana și am găsit firma de închirieri de mașini la capătul unui șir lung de firme bine conectate cu aviația. Casey Nice a scos la iveală un permis de conducere standard din Maryland și am reușit să văd data ei de naștere; am dedus că avea douăzeci și opt de ani. Împreună cu permisul, a scos și un card Visa emis de o bancă din Maryland. În schimb, a primit un teanc de formulare de semnat, apoi cheia unei camionete Ford F-150, care părea să fie modelul de mașină dorit de clienții care aterizau pe aeroportul din Texarkana.

Camioneta era roșie și avea un dispozitiv de navigație conectat la bricheta mașinii. Casey Nice a introdus adresa pe care o aveam. Aparatul a început să deruleze imaginea de pe ecran ca și cum ar fi făcut apel la vaste resurse de cunoștințe despre părțile locului, după care ne-a anunțat că aveam de mers 80 de kilometri. Când am plecat, am privit în spate, în direcția aeroportului. Am văzut avionul cu care sosiserăm. În față se vedeau drumuri înguste și șerpuitoare. Pe arbori apăruseră frunze noi.

- Trebuie să ne oprim să mâncăm undeva, am spus.
- N-ar fi bine să ne terminăm treaba mai întâi?
- Regula de aur spune că e bine să mănânci atunci când poți.
- Unde?
- În primul loc care ne iese-n cale.

N-a fost tipul de cârciumă rurală la care speram. În schimb, am străbătut un orașel curat, la răscruce de drumuri, și am ajuns la un mic centru comercial, cu o benzinărie Shell la un capăt și un restaurant de familie la celălalt. Între ele erau prăvălii modeste, unde se vindeau bunuri de primă necesitate la prețuri scăzute, inclusiv o farmacie și un magazin de îmbrăcăminte. Restaurantul avea mese simple din lemn și farfurii desperecheate, dar meniul era bogat. Mi-am luat revanșa pentru micul dejun, consumând cafea, clătite și ouă cu șuncă. Casey Nice a comandat o salată și apă plată. Tot ea a achitat nota de plată, probabil din bugetul lui O'Day.

Pe urmă am trecut pe la magazinul de îmbrăcăminte și am căutat ceva situat în partea kaki a spectrului cromatic și la limita de jos a gamei de prețuri, alegând chiloți, ciorapi, pantaloni, o cămașă și o geacă potrivită mai degrabă pentru o partidă de golf în ploaie. N-am găsit încălțări mai bune decât cele pe care le aveam deja. Ca întotdeauna, m-am schimbat în cabina de probă și mi-am lăsat hainele vechi în coșul de gunoi. Ca de obicei, Casey Nice s-a arătat interesată de proces.

- Am auzit chestia asta la instructaj, dar parcă nu mi-a venit să

cred.

— Ați avut un instructaj despre mine?

— Generalul O'Day îți zice Sherlock Homeless⁽⁴⁾.

— N-ar strica să-și cumpere și el un pulover nou.

Ne-am urcat în camioneta roșie și am pornit spre nord-vest, ocolind colțul statului Texas și îndreptându-ne spre granița cu Oklahoma. Dispozitivul de navigație ne arăta ținta ca un steag în carouri alb-negre, asemănător cu cele care marchează sfârșitul unei curse de mașini, și părea să fie la dracu-n praznic. Speram ca GPS-ul să indice mai multe străzi, pe măsură ce ne apropiam de destinație.

Într-adevăr, o oră mai târziu, pe ecranul sistemului de navigație au apărut mai multe străzi, ca niște fire subțiri, cenușii, șerpuitoare. Se vedeau, de asemenea, lacuri, pâraie și râuri orientate într-un mod care sugera că relieful era străbătut de râpe. Privind în față, impresia mea s-a confirmat. Dealuri scunde și împădurite se înșirau unul după altul, de la stânga la dreapta, ca o scândură de spălat rufe. La aproape doi kilometri de steagul în pătrățele, Casey Nice a parcat, și-a scos telefonul, dar n-a reușit să găsească semnal. Sau poate că voia să acceseze o imagine obținută prin satelit. Prin urmare, a trebuit să ne mulțumim cu sistemul de navigație, care ne arăta steagul în carouri alb-negre plantat la opt sute de metri mai la nord față de drumul pe care ne aflam. Steagul era izolat într-o mare verde.

— O alee lungă, am spus.

— Să sperăm că nu e dreaptă, a replicat Casey Nice.

Ne-am continuat drumul încetinind până când am văzut în cele din urmă capătul unei alei în față, pe partea dreaptă. Era doar o potecă pietruită printre copaci, care pornea de la niște stâlpi de poartă simbolici construiți din pietre și dispărea în spatele frunzișului verde.

Pe acostament era o cutie poștală ruginită, fără niciun nume pe ea. Și exact vizavi, pe partea stângă a drumului, la vedere, era o casă. Probabil, cel mai apropiat vecin al lui Kott.

— Să începem de-aici, am spus.

Casa vecinului nu avea nimic extravagant, era aproape o locuință decentă. Era lungă, joasă și fusese construită din scânduri maro. În față era un petic acoperit cu pietriș, pe care stătea parcată o camionetă. În spate părea să fie o grădină mică. Pe o parte, se vedea discul unei antene satelit mare cât o mașină de familie, iar pe cealaltă parte, o mașină de spălat ruginită, cu furtunurile atârânănd în țărână, decolorată și în ultimul hal.

Am apăsat butonul soneriei și am auzit-o sunând dincolo de ușă. Niciun răspuns. Apoi s-au auzit pași și un tip a apărut din spatele casei, din partea cu mașina de spălat. Avea vreo patruzeci de ani, părul tuns scurt și barba de aceeași lungime, o ceafă groasă, ochi sceptici și o față care nu avea nimic remarcabil, exceptând un dinte

din față lipsă, chiar la stânga de mijlocul maxilarului.

— V-ajut cu ceva? a rostit el cu o voce neutră.

Din experiența mea, cuvintele astea pot anunța orice: de la o cooperare sinceră și entuziasă până la un glonț în față. Am spus:

— Îl căutăm pe John Kott.

— Nu-s eu, a replicat individul.

— Știți cumva unde locuiște?

Insul a arătat prin gardul lui subțire, de cealaltă parte a drumului, spre capătul aleii de vizavi.

— O fi acasă? am întrebat.

— Cine întreabă?

— E prieten cu mine.

— De unde?

— De la pușcărie, am spus.

— De ce nu mergeți să vedeți?

— Avem o mașină închiriată. Dacă se sparge vreun cauciuc, noi plătim. Și drumul ăla arată rău de tot.

— Nu știu dacă-i acasă, a spus individul.

— De cât timp locuiște aici?

— Cam de un an.

— Lucrează?

— Nu cred.

— Atunci, cum își plătește chiria?

— Habar n-am.

— Îl vedeți când vine și când pleacă?

— Dacă se-ntâmplă să mă uit.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Nu mai știu sigur.

— Astăzi? Ieri?

— Nu știu. Nu prea pierd timpul uitându-mă.

— Acum o lună? Două?

— Nu știu.

— Ce mașină are? am întrebat.

— O camionetă albastră, veche. Un Ford vechi.

— Ați auzit vreodată focuri de armă pe-acolo?

— Pe-acolo, unde?

— În pădure. Sau pe dealuri.

— Suntem în Arkansas, a spus tipul.

— Domnul Kott primește vizitatori?

— Nu știu.

— Ați văzut oameni ciudați prin preajmă?

— Ce fel de oameni ciudați?

— Să zicem, străini.

— Sunteți primii pe care-i văd de multă vreme.

— Eu nu sunt o persoană străină și ciudată. Nu sunt niciuna, nici alta.

— Unde te-ai născut? a întrebat insul.

Nu exista un răspuns potrivit pentru întrebarea asta. Putea să-și dea seama după cum vorbeam că nu mă născusem în Sud. Iar pentru el New York, Chicago sau Los Angeles însemnau același lucru. Așa că i-am spus adevărul:

— În Berlinul de Est.

N-a zis nimic.

— Într-o familie din Corpul de Marină, am precizat.

— Eu am fost în forțele aeriene, a spus. Nu-mi plac ăia de la Marină. După părerea mea, sunt o gașcă de fanfaroni care vânează gloria cu orice preț.

— Nu am de ce să mă simt ofensat, am spus.

Tipul s-a întors și-a studiat-o pe Casey Nice, din creștet până-n tălpi, din tălpi până-n creștet, foarte lent, apoi a spus:

— Cre' că n-ai fost niciodată-n pușcărie.

— Doar pentru că n-au fost destul de deștepți ca să mă prindă, a replicat fata.

Individul a zâmbit și și-a vârât limba prin golul dintre dinți, zicând:

— Să te prindă făcând ce, domnișorico?

— Ar trebui să-ți repari dintele ăla, i-a răspuns Casey Nice. Ai avea un zâmbet frumos. Și-ar trebui să scoți și mașina aia de spălat din curte. Nu cred că e indispensabilă.

— Auzi, tu faci mișto de mine?

Tipul a făcut un pas și s-a holbat la ea, după care mi-a aruncat o privire; i-am răspuns cu o uitătură fixă, ca și cum aș fi avut la dispoziție o fracțiune de secundă să decid dacă-l las olog pentru o săptămână sau într-un scaun cu roțile pentru tot restul vieții. A ezitat o clipă, apoi a spus:

— Păi, sper să-i faceți o bucurie amicului vostru.

După care a plecat în spatele casei sale, dar de data asta pe partea cu antena. Am rămas o secundă în lumina slabă a soarelui de primăvară, apoi ne-am întors la camionetă și am traversat drumul drept spre gura aleii pietruite a lui Kott.

Capitolul 9

Aleea era ceva mai bună decât o albie de râu sec, dar cel puțin nu era dreaptă. Nu la început. Se ramifica din drumul cu două benzi într-un unghi mic, pe urmă cotea brusc la dreapta, urcând un mal, apoi o lua din nou la stânga, aliniindu-se cu râpa de-a lungul căreia mergea. După care urma o curbă în ac de păr, la dreapta. Iar dincolo de curbă nu mai puteam vedea nimic. Casey Nice stătea aplecată în față, luptându-se cu volanul care se zvârcolea în mâinile ei.

— Trebuie să stai mai relaxată. De fapt, trebuie să-ți împingi scaunul înapoi.

— De ce?

— Pentru că, dacă încep focurile de armă, trebuie să ajungi jos, în spațiul pentru picioare. Nu știu dacă motorul mașinii e din fier sau aluminiu, dar oricare dintre ele asigură o protecție bună. Doar dacă nu ești ucisă instantaneu.

— E la Londra.

— Unul dintre ei este. Ceilalți trei, nu.

— E cel mai bun din grup.

— A fost la pușcărie cincisprezece ani.

— Dar a avut un plan care ori a dat roade, ori nu. Dacă planul lui a funcționat, Kott e la fel de bun ca oricând. Ceea ce e suficient de bine pentru Paris. Sau poate că e chiar mai bun ca altădată. Te-ai gândit la asta? Ceea ce ar însemna că a devenit un supraom.

— Asta-i analiza internă oficială a Departamentului de Stat? Cred că ar fi mai bine să vă rezumați la pașapoarte și vize.

Am mers mai departe, spre curba în ac de păr. N-am depistat niciun post de supraveghere. Nimeni nu ne monitoriza înaintarea. Râpa de-a lungul căreia ne deplasam ar fi părut mică din aer, ca o zgârietură pe spina unui amant; dar de aproape, la scară umană, era de-a dreptul impresionantă. Avea cam nouă metri adâncime, ca o tăietură adâncă făcută cu o greblă uriașă, iar fundul era plin de pietre sfărâmate și rostogolite care nu lăsaseră să crească decât buruieni rezistente și tufișuri mărunte. Pe crestele malurilor, copacii reîncepeau să crească; frunzele erau mici și zbârcite, dar îndeajuns de numeroase încât să blocheze priveliștea.

— Cred că mai bine o luăm pe jos de-aici, am spus.

— La doi metri distanță?

— Cel puțin.

Casey încetini camionul, iar mașina se opri hurducându-se. Nu aveai unde să parchezi. Aleea era lată cam cât un camion. Ceea ce era bine.

— Dacă e plecat la cumpărături, o să-l auzim când o să se-ntoarcă.

O să claxoneze când o să găsească mașina asta aici.

— E în Londra.

— Dacă vrei, rămâi în mașină.

— Nu vreau.

— Atunci, du-te tu prima. Ca și cum ai vinde enciclopedii. N-o să te mpuște.

— Ești sigur?

— Încă nu l-ai provocat cu nimic.

— Vezi? Știi totuși ceva despre el.

— O să fiu cam la douăzeci de metri în spate. Să țipi dacă e vreo problemă.

M-am uitat cum s-a dus. Pășea cu grijă pe pietrele din mijlocul aleii, ca și cum ar fi fost apă în albia de râu și nu voia să se ude la picioare. Am rămas în urma ei, la douăzeci de metri depărtare, deplasându-mă cu pași mai lungi și mai lenți, proptindu-mi picioarele de parcă urcam un deal, chiar dacă panta nu era abruptă. S-a oprit înainte de curba în ac de păr și s-a uitat în urmă, iar eu am ridicat din umeri, după care a dispărut. M-am oprit o clipă și-am ascultat cu mare atenție, fără să aud nimic altceva decât tocurile ei pe pietre, așa că am pornit după ea, ceva mai repede, vrând să micșorez distanța dintre noi la cât fusese înainte.

După curbă, urma o porțiune lungă de-a lungul urcușului și apoi un mic luminiș între copaci și, poate, o casă construită din aceleași scânduri închise la culoare cum avea vecinul lui. Și, poate, o frântură de vopsea albastră mată, spre stânga, în spatele frunzelor îndepărtate. Poate o camionetă parcată, fabricată cu multă vreme în urmă. Distanța totală dintre mine și mașină era de vreo sută de metri.

În față, Casey Nice mergea pe marginea aleii. Mai lent acum, dar bănuiam că se simțea mai bine acolo. Ca și mine. M-am deplasat lateral, pe marginea opusă. N-avea niciun rost să alcătuim o singură țintă în linie și nici n-avea rost să mor din cauza vreunui glonț care-i era destinat. Ne-am continuat înaintarea, păstrând aranjamentul diagonal fix, până când a ajuns la marginea luminișului, unde s-a oprit și a privit înapoi. Am făcut gestul de *stai pe loc*, un semn standard de-al infanteriei, învățat cu mult timp în urmă, dar fata l-a priceput și a făcut un pas înapoi, revenind între copaci. Am traversat aleea din trei pași lungi și am ajuns lângă ea.

— Vrei să merg să bat la ușă? a spus fata.

— Cred că va trebui s-o faci, am zis.

— O avea câine?

— Ar fi lătrat deja.

Încuviințând cu o mișcare a capului, Casey Nice a pornit spre ușă. Acum se auzea cum merge pe pietriș. S-a auzit bătaia în ușă. Nu exista

sonerie. Doar ciocănitul sonor al degetelor ei în lemn, care la oraș ar fi dat senzația de urgență, dar la țară era un sunet potrivit, ca să poată fi auzit și de oamenii care aveau treabă afară.

Niciun răspuns.

Nu se auzea niciun zgomot, nici din interior, nici de afară.

Nimic.

Casey Nice bătu din nou.

Cioc-cioc-cioc.

Tăcere. Niciun răspuns. Nu era nimeni acasă, nici supraveghetori prin preajmă.

Am ieșit în luminiș și m-am apropiat de fată. Majoritatea ferestrelor aveau draperiile trase și cele câteva priviri strecurate în interior nu ne-au arătat mare lucru decât niște încăperi simple, mobilate ieftin cu câțiva ani în urmă. Casa era ca o fermă lungă, foarte asemănătoare ca stil cu cea a vecinului. Poate că fusese construită de aceiași oameni, în aceeași perioadă. Era o construcție solidă. În luminișul unde se afla, pământul fusese bătătorit și presărat ici-colo cu pietriș. Buruienile de anul trecut răsăreau din nou, mai rare lângă ușa din față, din cauza traficului pedestru, și la fel de dese lângă ușa din spate și de-a lungul potecilor neregulate care duceau de la ambele uși la locul unde era parcată camioneta albastră.

Într-adevăr, camioneta albastră era un Ford străvechi. Probabil că dăduse pe ea o sută de dolari cash. Perfectă pentru un ins abia ieșit de la pârnaie. Era rece și părea să nu fi fost urnită din loc de ceva timp. Dar cine putea să știe, cu o camionetă așa de veche?

Casey Nice căuta locurile unde putea fi ascunsă o cheie de rezervă. Acestea lipseau cu desăvârșire. Nu erau ghivece lângă ușă, nici statui, nici lei din piatră.

— Să spargem ușa? a întrebat ea.

Am zărit o a treia potecă. Nu mai mult decât o ușoară adâncitură; buruienile vătămate, revenite diferit la poziția inițială, erau mai pipernicite și aveau frunze rănite și închise la culoare. Poteca ducea dincolo de vechiul camion și mai departe, spre o altă râpă.

— Mai întâi, hai să vedem ce-i aici.

Casey venea în spatele meu; am intrat în pădure și am descoperit că ajunseserăm în capătul estic al unei alte râpe. Semăna foarte mult cu cea pe care o văzuserăm deja, o scobitură în pământ, cam de nouă metri adâncime, având forma unei căzi extrem de lungi. Vreun eveniment geologic de demult. O glaciațiune survenită, probabil, cu un milion de ani în urmă, bolovani colțuroși gigantici înglobați într-un trilion de tone de gheață, săpând lent dar sigur, ca plugurile pe un câmp. Ca și geamăna sa, avea fundul acoperit cu pietre sparte, lipsit de vegetație.

De o parte și de alta, copacii crescuseră înalți, făcând-o să pară și

mai adâncă și exagerându-i lungimea.

Trei copaci se prăbușiseră. Chiar la capătul estic al râpei. Trei pini înalți și drepecți. Doi căzuseră paralel, cam la trei metri unul de celălalt, unind malurile ca un fel de cadru exterior al unei posibile punți. Al treilea fusese tăiat cu ferăstrăul mecanic în bușteni de trei metri lungime, care fuseseră legați transversal peste intervalul dintre trunchiurile prăbușite, alcătuiind o platformă solidă. Suprafața superioară a platformei era o placă de doi metri patruzeci pe un metru douăzeci, din placaj special pentru exterior, și fusese bătută bine în cuie.

— Pentru ce-o fi? a întrebat Casey Nice.

Ne-am urcat pe platformă, pășind cu grijă și ținându-ne de crengile atârinate, în echilibru instabil o secundă, apoi am rămas nemișcați pe placă și ne-am uitat în jur. În spatele nostru erau copaci. La dreapta și la stânga noastră, copaci. În fața noastră, râpa pornea spre vest, în depărtare, dreaptă și îngustă. Puțina vegetație care creștea în ea era mult mai jos de noi. Capătul îndepărtat aproape că nu se vedea. Acolo se zărea o pată gri, o întrerupere, ca și cum șanțul se oprise mai devreme decât ar fi vrut, poate din cauza unei căderi de stânci petrecute la multă vreme după formarea inițială a râpei.

M-am uitat în jos la placaj și am văzut două forme ovale vagi, apropiate, fiecare cam de mărimea unui ou de struț sau a unui sfert de minge de fotbal american – una lângă alta, ca urmele de încălțăminte ale unei persoane care stătuse nemișcată acolo. Urmele erau gri sau ușor argintii, așa cum se colorează placajul când este frecat cu un obiect din metal, și mai era acolo și grafit, de la vaselină pentru lubrifiere, precum și mizerie depusă din aer, pentru că la nivel microscopic, vaselina va fi întotdeauna lipicioasă.

M-am lăsat pe vine și mi-am plimbat degetul pe contururi. Am spus:

— O pușcă de un asemenea calibru are două picioare care coboară din partea frontală a ulucului țevii. Pot fi blocate în poziție rabatată sau ridicată. A pus puțină vaselină pe balamale, ca să le protejeze, așa cum face un om grijuliu, și a șters surplusul cu o cârpă, după care a frecat cu cârpa picioarele, împotriva coroziunii, mai ales tălpile; în definitiv, astea sunt singurele părți care vin în contact cu lumea, după care s-a dus să se antreneze de atât de multe ori și în atât de multe poziții ușor diferite, încât a lăsat urmele astea mari.

— Sherlock Homeless, a spus Casey Nice.

Am privit în jos pe lungimea râpei și am spus:

— Poate că pietrele alea alcătuiesc un fel de raft sau masă? Poate că acolo și-a așezat țintele?

— Ce pietre? a întrebat fata.

Am măsurat cu pasul, mergând amândoi în direcții perfect paralele

prin pădure, păstrându-ne traiectoria dreaptă, compensând pentru copacii ocoliți: eu făceam pașii confortabili, de un metru. Ea număra mai întâi în gând; apoi, după ce-am ajuns la 1 250, a început să numere – inițial cu un mormăit jos, rutină pură –, după care a început să pronunțe cu claritate și entuziasm tot mai mare pe măsură ce numerele creșteau. A terminat de numărat cu voce joasă, întrebătoare, în momentul când ultimul pas m-a adus exact la același nivel cu ultimele roci cenușii, rostogolite; atunci a anunțat:

— 1.300 de metri!

Capitolul 10

Într-adevăr, pietrele erau rezultatul unei căderi mai vechi, din câte-mi dădeam seama, și alcătuiau un fel de raft sau de masă. În porțiunea cea mai plată, avea o lățime de treizeci de centimetri și o lungime de un metru și douăzeci. Dar se pare că era de ajuns pentru o mulțime de cutii și de sticle de bere. Erau așchii de metal și pulbere de sticlă peste tot. Ba chiar și fâșii albe, ca și cum, din când în când, trăsesese și în ținte din hârtie.

În spatele raftului, pietrele erau și ele ciobite și pline de cratere. Fuseseră lovite de sute și sute de gloanțe. Poate chiar de mii.

— Avem nevoie de un recipient, am spus.

— Ce fel?

— Ceva mic, am zis, arătând spre pietrele ciobite și ciuruite. Trebuie să luăm cu noi niște praf, pentru gaz-cromatograf. Trebuie să știm dacă gloanțele sunt aceleași.

Ea a început să-și controleze buzunarele, a găsit ceva, s-a răzgândit, apoi s-a întors la prima variantă când n-a mai avut alternative. S-a uitat la mine ușor stânjenită.

— Ce e? am spus.

— Am un flacon cu pastile.

— Merge și ăsta.

Casey Nice a scos din buzunar un mic flacon portocaliu, cu o etichetă. A desfăcut capacul și a vărsat pastilele în palmă. După ce le-a deșertat în buzunar, a pus capacul flaconului și mi l-a aruncat.

— Mulțumesc, am spus.

După ce-am adunat grămăjoare de praf, nisip și pământ, am luat câte o mostră din fiecare, cu degetul mare și cel arătător, lăsându-le să cadă în flacon iar și iar, puțin câte puțin. Habar n-aveam ce este un gaz-cromatograf, dar nu mă îndoiam că e ceva foarte sofisticat și că poate lucra cu eșantioane minuscule. Aveam însă nevoie de fragmente de plumb și voiam să creștem șansele de identificare. Așa că am continuat operațiunea de prelevare până când flaconul s-a umplut mai mult de jumătate, apoi i-am pus capacul și, vârand flaconul în buzunar, am spus:

— OK, *acum* chiar că vom pătrunde în casă.

Am intrat lovind ușa cu piciorul. A fost destul de ușor. O problemă de energie cinetică, evident, care este produsul dintre masă și pătratul vitezei, iar partea cu „pătratul” pune accentul pe viteză, nu pe greutate. Să pui pe tine zece kilograme de mușchi la sala de sport e bine, pentru că cele zece kilograme intră și ele în ecuație, dar mult

mai bine e să-ți miști piciorul cu 20% mai rapid. Îți aduce un beneficiu de 44%. Pentru că viteza se ridică la pătrat. Adică se multiplică prin ea însăși. Profit fără investiție. Ca la baseball. Poți să miști lent o bătă grea sau poți să miști rapid o bătă ușoară, iar bătă grea și lentă va trimite mingea până la linia de avertizare, în vreme ce bătă ușoară și rapidă va arunca mingea până-n tribunele de la peluză. Un principiu prea adesea uitat. Oamenii tratează ușile cu prea mult respect. Se uită la ele cu precauție, se apropie de ele și apoi nu fac decât să împingă lemnul cu talpa.

Eu nu fac așa. Am ales ușa din spate pentru că părea de calitate inferioară în anumite privințe, cum ar fi grosimea, trăinicia balamalelor și a încuietorii, având și mai mult spațiu pentru elan acolo. Aveam nevoie doar de trei pași normali, ca de plimbare lejeră. Nu era nevoie de ceva spectaculos. Atâta timp cât eram în mișcare, partea de sus a piciorului se poate mișca mai repede, partea de jos, și mai repede, iar talpa are mișcarea cea mai rapidă dintre toate, ceea ce înseamnă că pot izbi cu călcâiul broasca ușii și s-o distrug de parcă nici n-ar fi fost.

Lucru care s-a și întâmplat. Am prins ușa în mișcarea de recul și Casey Nice a intrat înaintea mea. Într-o bucătărie. Am urmat-o și am văzut blaturi de bucătărie și dulapuri, o chiuvetă metalică, un frigider de culoarea fructului de avocado și o mașină de gătit din metal presat, plină de curburi și onduleuri, ca o mașină din anii 1950. Blaturile erau mate, iar dulapurile fuseseră vopsite într-o culoare nefericită care putea fi orice nuanță cuprinsă între verde și maro.

Aerul era nemișcat, mirosea a uscat și nu se simțea niciun iz de bucătărie. Nici de ceapă, nici de gunoi. Doar un fel de nimic neutru, anorganic.

Aerul avea un miros de vechi.

Casey Nice s-a dus către hol și a spus:

— Ești gata?

— Stai! am zis.

Voiam să ascult, să simt vibrația joasă care trădează orice lucru viu. Dar n-am auzit nimic. Casa era tăcută și pustie. Ba chiar lăsată în părăsire, ca și cum ar fi fost goală de multă vreme.

— Am să verific livingul, i-am zis. Tu uită-te în dormitoare.

A ieșit pe holul furniruit cu placaj vopsit în culoarea închisă a noroiului, după care a privit în jur și a luat-o la stânga, așa că m-am dus spre dreapta, unde am găsit o sufragerie mobilată cu o masă în formă de L. Era o cameră bine construită și cu proporții grațioase, dar lemnul de culoare închisă o făcea să pară greoaie, iar locurile neocupate de lemn erau acoperite cu un tapet anost, ca la un hotel de clasă medie. Mobila era alcătuită dintr-o sofa, o canapea mică și două fotolii tapițate în velur maro, toate uzate. Erau și două mese lipite de

perete și nu se vedea niciun televizor. Nici măcar ziare sau reviste. Nici cărți. Nici telefon. Nu se vedea niciun pulover vechi, lăsat la întâmplare pe un braț de fotoliu, niciun pahar de bere uscat, nicio scrumieră pe jumătate plină. Absolut nimic personal. Niciun semn real de viață, exceptând uzura și adânciturile permanente din sofa.

Din celălalt capăt al locuinței, Casey Nice a strigat:

— Reacher?

— Ce e?

— Trebuie neapărat să vezi asta.

Era ceva în glasul ei.

— Ce anume?

— Vino să vezi!

Așa că m-am dus în direcția de unde se auzea vocea ei, am intrat într-o cameră și m-am pomenit față în față cu mine însumi.

Capitolul 11

Era o fotografie, evident. O poză alb-negru a chipului meu. Dar fusese mărită la dimensiuni reale. Probabil la un fotocopiator. Umplea aproape complet o foaie de hârtie de format *letter*, prinsă în pioaneze pe perete. La un metru nouăzeci și cinci de podea. Sub ea fuseseră prinse de perete mai multe foi de hârtie, ca niște plăci de faianță, suprapunându-se pe alocuri, conturând gâtul, umerii, torsul, brațele, picioarele. Pe acele foi de hârtie, restul corpului meu fusese desenat de mână, cu un marker negru permanent, ca să se asorteze cu tonurile negricioase imprimate de fotocopiator feței mele. Un om în mărime reală, exact în fața mea, stând nemișcat, cu capul sus, cu degetele mari îndreptate în față, bine înfipt în pantofii desenați până la ultimul detaliu, cu tot cu șireturi.

Una peste alta, era o imagine reușită. N-ar fi păcălit-o pe maică-mea, dar nici prea departe nu era.

Avea un cuțit în piept. În dreptul inimii. Un cuțit mare de bucătărie, lung de vreo douăzeci și cinci de centimetri, dintre care șapte erau îngropați în peretele din lemn.

— Mai sunt și altele, a spus Casey Nice.

Stătea într-un alcov, probabil destinat unui pat. M-am apropiat și am găsit peretele din spate acoperit cu foi de hârtie. Toate erau legate de mine. Sus de tot se afla aceeași fotografie, în mărime reală. Dedesubt, locul de proveniență. Și anume pagina biografică din dosarul meu personal din cadrul armatei, cu poza micșorată lipită în colțul din dreapta sus, și ea fotocopiată foarte clar. Mai jos de pagina biografică erau alte zeci de pagini, toate fotocopiate, toate prinse în pioaneze, una lângă alta, aranjate într-o anumită ordine.

Alese într-un anumit mod.

Erau eșecurile mele. În majoritate, erau rapoarte postacțiune, în care recunoșteam indiciile ratate, conexiunile neremarcate și riscurile greșit asumate. Treizeci de pagini erau legate de Dominique Kohl.

Eșecurile mele.

— Cine era Dominique? a întrebat Casey Nice.

— A lucrat pentru mine. Am trimis-o să aresteze pe cineva. A fost capturată, mutilată și ucisă. Ar fi trebuit să mă duc eu acolo.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

A studiat paginile preț de un minut și a spus:

— N-aveai de unde să știi.

— Avea exact vârsta ta, am spus.

— Mă tem că mai sunt și altele, m-a anunțat ea.

M-a dus în altă încăpere, unde pe o masă am văzut ceva ce părea a fi un suport artizanal, bun pentru prins ținte din hârtie, bun să-l pui pe o platformă din piatră, la 1.300 de metri de pușcă. O inițiativă admirabilă, doar că țintele din hârtie erau fotografia mea. Aceleași copii, în mărime reală. Erau două teancuri. Unele folosite, altele, nu. Exemplarele nefolosite erau la fel cu ceea ce văzusem. Chipul meu, fotocopiat, până la marginile foi de hârtie. Exemplarele folosite erau și mai puțin drăguțe. Multe dintre ele erau mai mult sau mai puțin complet distruse fie de impactul nimicitor al gloanțelor de calibru 50, fie de fragmentele de rocă ricoșate din stâncile aflate în spate, fie din ambele cauze. Dar unele rezistaseră mai bine. Una era aproape neatinată, exceptând o gaură de un centimetru bine conturată, imediat sub pometul meu drept. O alta avea o gaură în colțul drept al gurii.

De la 1.300 de metri. La stânga și puțin prea jos; dar o ispravă meritorie.

Devenise mai bun.

Dintre foile aflate mai jos în teanc, la fel, multe erau complet distruse, dar cele tefere erau al naibii de bune, inclusiv trei cu gaura drept între ochi, una un pic mai la stânga, alta un pic mai la dreapta, iar ultima chiar în centru.

De la o mie trei sute de metri.

Mai bine de un kilometru și un sfert.

— Cât de veche e poza? a întrebat Casey Nice.

— Se poate să fi trecut douăzeci de ani, am zis.

— Deci e posibil să fi obținut dosarul înainte să intre la pușcărie.

Am clătinat din cap.

— Unele dintre lucrurile alea nasoale s-au întâmplat după ce a plecat. A pus mâna pe dosar când a ieșit.

— Pare de-a dreptul furios pe tine.

— Așa crezi?

— E la Londra.

— Poate că nu, am spus. De ce-ar fi? Dacă e atât de supărat pe mine, de ce să plece în străinătate?

— Dintr-o mulțime de motive. Mai întâi, banii, pentru că trebuia i-ar aduce bani serioși, crede-mă. Dar al doilea motiv ar fi că nu poate da de tine. Ești greu de depistat. Ar putea să te caute o veșnicie. N-are atâta timp la dispoziție.

— Posibil. Dar chiar acum nu are nevoie să mă găsească. Am venit la ușa lui. Și sunt trei șanse din patru să fie aici.

— Ne-ar fi putut omori de zece ori până acum. Dar n-a făcut-o pentru că nu-i aici.

— A fost vreodată? Unde-i sunt lucrurile?

— Cred că n-are lucruri. Poate o pătură și-un rucsac. O existență de

călugăr, sau cum s-or numi oamenii care meditează. Și-a făcut bagajul și l-a luat cu el la Paris. Și apoi la Londra.

Cumva, părea logic. Am încuviințat din cap. Kott nu avusese nimic timp de cincisprezece ani. Poate că s-a obișnuit așa. M-am uitat îndelung și atent la ținta găurită fix între ochi și am spus:

— Să mergem.

Pe drumul de întoarcere la camioneta roșie, m-am simțit mai bine decât aș fi crezut. Datorită copacilor. În pădure, e imposibil din punct de vedere geometric să nimerеști o țintă aflată la mare distanță. Întotdeauna se găsește câte un copac care să se interpună sau să devieze glonțul incontrollabil. Era îndeajuns de sigur.

Lățimea drumului nu permitea întoarcerea camionetei și nu doream să mergem în marșarier până jos, așa că am mers până la casă, unde am întors pe peticul de pietriș și am făcut cale îtoarsă. N-am văzut nimic și pe nimeni pe drumul pietruit, iar șoseaua cu două benzi era liberă. I-am spus dispozitivului de navigație să ne ducă înapoi la aeroport, lucru pe care l-a și făcut, ascultător. Aceiași 80 de kilometri, în sens invers.

— Îmi cer scuze, am spus.

— Pentru ce? a întrebat fata.

— Am făcut o eroare de încadrare. Am crezut că ești o angajată a Departamentului de Stat împrumutată CIA-ului pentru expunere și experiență. Și, prin urmare, ușor depășită de situație. Dar este invers, nu? Ești un agent CIA împrumutat Departamentului de Stat. Pentru expunere și experiență. În materie de pașapoarte, vize și tot felul de formulare. Prin urmare, nu ești deloc depășită de situație.

— Ce m-a dat de gol?

— Cam două lucruri. Semnalul de infanterie, pe care l-ai recunoscut imediat.

— Am petrecut mult timp la Fort Benning, a recunoscut ea.

— Și ai avut o atitudine foarte profesională.

— Nu ți-a spus Shoemaker că sunt mai dură decât par?

— Am crezut că încerca să justifice un risc nebunesc.

— Și, apropo, Departamentul de Stat face mult mai multe decât pașapoarte și vize. Printre altele, supraveghează operațiuni de tipul asta.

— Cum? Operațiunea asta înseamnă O'Day și alți doi oameni de la CIA. Tu și Scarangelo. Departamentul de Stat nu e implicat.

— Eu sunt de la Departamentul de Stat. Cum ai zis și tu. Temporar. Și teoretic.

— Și să-nțeleg că-l ții la curent pe șeful tău temporar și teoretic?

— Nu în toate privințele.

— De ce?

— Pentru că treaba asta e prea importantă pentru Departamentul de Stat. Dacă e vorba de britanic, de rus sau de israelian, atunci sigur că îi vom lăsa pe cei de la Departamentul de Stat să se împăuneze cu victoria; dar până nu știm asta cu certitudine, rămâne un proiect foarte atent supravegheat.

— Așa i se spune acum?

— „Top secret” a fost deja atribuit.

— E o știre-bombă. Cât de secretă poate fi?

— Măine, știrea va fi deja fumată. Francezii vor face o arestare. Asta ar trebui să calmeze spiritele.

— Pe cine-or să aresteze?

— Pe vreun fraier. Nu contează. Găsesc ei pe cineva dispus să joace rolul de terorist descreierat timp de trei săptămâni, în schimbul unor favoruri în alt domeniu. Îmi închipui că se ocupă chiar acum de distribuirea rolului. Ceea ce ne va oferi spațiu și timp de lucru.

— E o distanță de 1.300 de metri, am spus. Asta contează, nu cine trage. Au nevoie de un perimetru. Să zicem, de cel puțin un kilometru și jumătate.

— Sau ar putea să se ascundă în niște gropi în pământ. Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să fie nevoiți să-l facă. Dar până atunci preferăm să nu stăm cu mâinile-n sân. Trebuie să-l avem pe John Kott în custodie. Cu siguranță, nu vrem să fim singurii care nu-și prind compatriotul.

— Ce fac ceilalți?

— Ai auzit ce-a spus O'Day de dimineață. Au nume, fotografii și istorice.

— Atât?

— Au ceea ce au. Până acum, șansele sunt egale pentru toată lumea.

Ne-am continuat drumul și în cele din urmă am returnat camioneta și-am mers până la o poartă din sârmă tăiată într-un gard de sârmă. Apoi ne-a luat un vehicul de golf și ne-a dus până la avion. Două ore mai târziu, eram înapoi la Pope, unde am aflat că șansele nu mai erau egale pentru toți.

Capitolul 12

Șansele nu mai erau egale pentru că israelienii își găsiseră omul. Domnul Rozan fusese localizat. Plecat în vacanță, la Marea Roșie. Cei care-l supravegheau îi rataseră plecarea. Dar se întorsese acasă. Îi reconstituiseră deplasările și o mulțime de barmani și de angajați de prin restaurante îi confirmaseră varianta. Avea alibiuri solide. Nu fusese la Paris, deci nu putea fi el lunetistul. A fost tăiat de pe listă.

— Sarcina noastră devine și mai urgentă, a spus O'Day.

Acestuia îi plăceau și ședințele de după-amiază. Ne aflam cu toții în aceeași cameră de la etaj, cu mesele unite: O'Day, Shoemaker și Scarangelo, toți la locurile lor. Ultimii sosiți eram eu și Casey Nice. În urechi încă ne vuiau motoarele cu reacție. Le-am spus ce găsiserăm în Arkansas și le-am dat eșantioanele de praf și pilitură de fier nu în flaconul de medicamente, ci într-o punguță specială pentru probe. Shoemaker era dezamăgit că nu găsiserăm pe nimeni supraveghind locul, așa, pentru orice eventualitate. Ar fi vrut ca manevra cu momeala să dea roade. Apoi O'Day a spus că obsesia lui Kott pentru mine era explicabilă.

— Aș vrea să știu cum a ajuns să aibă dosarul meu, am spus.

— Un prieten din administrație, probabil, a spus O'Day. E un dosar obșnuit, dintr-o arhivă oarecare din Missouri.

— N-are prieteni în administrație. N-avea prieteni nici măcar în unitatea lui. Niciunul n-ar fi mințit pentru el.

— Atunci, a cumpărat dosarul.

— Cu ce? Tocmai ieșise de la Leavenworth. După aia, s-a dus în curtea din spatele casei și a tras cam o mie de gloanțe de calibru cincizeci, care pot ajunge și la cinci dolari bucata. Chiar și în Arkansas. De unde a avut atâtia bani?

— O să cercetăm.

— Cum? Nu sunteți dotați pentru așa ceva. Destul cu prostiile despre securitatea națională. Asta e de-acum o anchetă a poliției. A avut la dispoziție un poligon de antrenament lung de 1.300 de metri și o misiune plătită, de exact 1.300 de metri. Să fie o coincidență? Sau balconul ăla din Paris a fost ales cu mult timp în urmă? S-a antrenat anume pentru el? În cazul ăsta, ar putea fi vorba de o conspirație veche de aproape un an. Avem nevoie de informații. De exemplu, pentru început, al cui e apartamentul din Paris?

— Te oferi să fii polițistul nostru?

— Parcă eram momeala.

— Poți să fii și una, și alta.

— Niciodată să nu te oferi voluntar pentru nimic. E regula de bază a

soldatului.

— Poate c-ar trebui. N-o să mai dormi liniștit după ce-ai văzut ce-ai văzut.

— Poate că pe lumea asta or mai fi vreo zece oameni care încă mai sunt supărați rău pe mine. De ce-ar trebui să-mi pese? Niciunul dintre ei n-o să mă găsească vreodată.

— Noi te-am găsit pe tine.

— Aia e altceva. Crezi c-aș răspunde la un anunț din partea lui Kott?

— L-ai lăsa în libertate?

Socratic.

— Nu sunt ofițerul lui de eliberare condiționată.

— Reacher, a spus O'Day, ai o condiție fizică foarte bună pentru vârsta ta. Fără îndoială că stilul de viață pe care l-ai ales îți oferă multe privilegii pentru efort fizic. Presupun că e vorba mai ales de mersul pe jos. Din câte-am auzit, e cea mai bună formă de mișcare. Dar eu bănuiesc că nu o consideri o corvoadă. Face parte din farmecul vieții, nu-i așa? Drumuri întinse, zile-nsorite, orizonturi îndepărtate. Sau orașul, cu gălăgia și luminile sale, cu agitația și forfota permanente și câte-un spectacol cu bizarerii oriunde ai întoarce privirea. Ți place să te plimbi, să te bucuri de libertate.

— Unde bați? am întrebat.

— Păi, lucrurile stau altfel când știi că te pândește un lunetist.

Joan Scarangelo s-a uitat drept la mine, parcă provocându-mă să-mi exprim dezacordul. O'Day a continuat:

— Mai ales când e vorba de un lunetist atât de dus cu pluta, încât practică yoga timp de cincisprezece ani și apoi face un desen mare pe peretele dormitorului.

N-am spus nimic.

— Ce fel de anchetă polițistă ai face? a vrut să știe O'Day.

— Și-a lăsat camionul acasă. Prin urmare, a fost luat cu mașina. Nu de un serviciu de transport, pentru că n-are telefon și nici semnal nu există acolo. Treaba a fost aranjată dinainte. E limpede că totul a fost aranjat dinainte, ceea ce înseamnă că pe alea aia au circulat diverși indivizi, luni de zile. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Vecinul n-a văzut.

— Așa spune acum. Pentru c-a fost mituit. Și pregătit.

— Crezi?

Am încuviințat din cap.

— A trebuit să admită că-l cunoaște pe vecin. În Arkansas, ar fi prea ciudat să nu-ți cunoști vecinii. Dar i s-a spus să-și țină pliscul în legătură cu sosirile și plecările. Cum l-am întrebat dacă a văzut străini prin preajmă, a schimbat subiectul. A insultat Corpul de Marină și a început să-i facă ochi dulci domnișoarei Nice.

O'Day s-a întors spre Casey Nice și a spus:

— Așa s-a întâmplat?

— M-am descurcat, a replicat ea.

— Ce-a spus despre pușcașii marini?

— Că-s niște fanfaroni care vânează gloria cu orice preț.

— A făcut parte din Marina Militară americană?

— Nu, din Forțele Aeriene.

O'Day a încuviințat înțelept din cap și s-a întors către mine, spunând:

— Concluzia?

— Vecinul avea un sac plin cu bani în șifonier.

— Nu le putem descoperi sursa.

— Poate că da, poate că nu. Dar el știe de la cine i-a primit. Și alți bani, din aceeași sursă, sunt în registrul de vânzări al unui dealer de muniție, care își va aminti că a vândut o mie de gloanțe de calibru cincizeci. Asta-i o comandă mare.

— Poate că s-a dus la mai mulți dealeri.

— Exact. Și, ca să se risipească urmele, poate că a pus mai mulți inși diferiți să cumpere. Și cu cât mai mulți intermediari a folosit, cu atât mai numeroase sunt zborurile spre și dinspre Little Rock și Texarkana, cu atât mai multe mașini închiriate, cu atât mai multă benzină cumpărată la benzinăriile locale – și, poate, amenzi de parcare –, amenzi pentru depășirea vitezei și filmări efectuate de mașinile poliției, mai multe mese luate în restaurantele locale și mai multe nopți petrecute în motelurile din zonă. Toate aceste lucruri trebuie verificate. Precum și ce anume știe vecinul.

O'Day a dat să spună ceva, deschizând și închizând gura ca și cum ar fi făcut repetiție pentru răspunsuri diferite, dar în final n-a spus decât:

— OK.

— Nu pot să fac eu lucrurile astea. N-am niciun statut. Nimeni n-ar sta de vorbă cu mine.

— O va face FBI-ul.

— Am crezut că treaba asta e strict secretă. Sau atent supravegheată.

— Dezbină și cucerește, a spus O'Day. Toți or să capete câte o porție micuță. Cu condiția ca nimeni să n-aibă destul ca să poată vedea ansamblul.

— Atunci, aș recomanda să-nceapă treaba de ieri.

— Mai devreme de mâine n-avem cum.

Și-a notat ceva pe o foaie de hârtie și a continuat:

— Rușii nu fac niciun progres. Tovarășul Datsev a dispărut cu desăvârșire. Britanicii cred că omul lor, Carson, călătorește cu un pașaport obținut de curând, pe căi ilegale. Așa încât caută oameni cu

pașapoarte nou-nouțe care s-au deplasat la Paris în intervalul orar relevant. Trenuri, avioane, automobile și ambarcațiuni. Au aproape o mie de nume.

— Unde-a fost văzut ultima oară Carson?

— La el acasă, acum o lună. Cei de la Divizia Specială au trecut pe acolo, într-o deplasare de rutină.

— Și Datsev?

— La fel, în Moscova. Cam cu o lună în urmă. Diferența e că niciunul dintre ei nu și-a dovedit măiestria de la o distanță de o mie trei sute de metri. Am sentimentul neplăcut că e vorba de omul nostru.

— Carson sau Datsev e posibil să se fi antrenat în străinătate. N-ar avea nevoie de un timp la fel de lung precum Kott. El a avut de recuperat. Poate că s-au întâlnit cu toții undeva. Poate că a avut loc o probă înainte de probă. Poate că a fost o competiție cu trei concurenți, câștigătorul primind misiunea.

— O mulțime de „poate”, a remarcat O'Day.

— Avem fotografii?

O'Day a deschis un dosar roșu, de unde a scos patru fotografii portret, toate color. A luat una din teanc și a lăsat-o pe masă. Un bărbat cu părul creț, bronzat și cu un zâmbet deschis. Probabil că era Rozan, evreul, care nici nu se mai afla pe lista suspectilor. O'Day a împins către mine celelalte trei poze. Prima era a unui tip ras în cap, cu o față la fel de inexpresivă ca o scândură și ochi negri, înclinați ușor spre colțurile exterioare. Ceva sânge mongol, pesemne.

— Fiodor Datsev, a spus O'Day. Cincizeci și doi de ani. Născut în Siberia.

A urmat un tip care, la origine, era posibil să fi avut tenul palid, dar soarele și vântul îi bronzaseră și îi ridaseră fața. Părul castaniu, tuns scurt, o privire atentă, un nas turtit și un zâmbet schițat care putea fi ori ironic, ori amenințător, în funcție de cum alegeai să-l interpretezi.

— William Carson, a spus O'Day. Născut la Londra. Patruzeci și opt de ani.

Ultimul era Kott. Pe unii oameni, vârsta îi face mai corpolenți, umflați și pufoși, ca în cazul lui Shoemaker, de exemplu; dar Kott devenise mai pipernicit, mai vânos, numai mușchi și tendoane. Pomeții lui cehești erau proeminenți, iar gura – o tăietură subțire. Doar ochii i se măriseră și mă priveau înflăcărați din poză.

— Asta e poza de la ieșirea din închisoare, a precizat O'Day. Cea mai recentă pe care o avem.

Un trio dezgustător. Am strâns pozele într-un teanc și i le-am înapoiat, spunând:

— S-au apucat britanicii să sape șanțul ăla?

— N-au de gând să securizeze un perimetru. Știi cât de dens

populată e Marea Britanie. Ar fi ca și cum ai vrea să evacuezi Manhattanul. N-are cum să se-ntâmplesă așa ceva.

— Deci ce urmează?

— Te duci la Paris, mi-a răspuns O'Day.

— Când?

— Acum.

— Ca momeală sau ca polițai?

— Și una, și alta. Dar cel mai mult ne trebuie o pereche de ochi care să privească atent locul crimei, în caz că ne-a scăpat ceva.

— De ce mi-ar arăta ăia ceva? Sunt un nimeni.

— Numele tău îți va asigura accesul oriunde. Am sunat în avans. Orice mi-ar fi arătat mie, îți vor arăta și ție. Atât de mare e puterea lui O'Day. Mai ales acum.

N-am spus nimic.

— Vorbești franceza? m-a întrebat Shoemaker.

— Da.

— Și engleza.

— Puțin.

— Rusa?

— De ce?

— Britanicii și rușii își trimit și ei oamenii lor. Trebuie să vă întâlniți. Vezi ce poți să obții de la ei, dar nu le spune nimic.

— Poate că au primit aceleași ordine.

— Avem nevoie să fie și CIA-ul prezent, a spus O'Day, iar Casey Nice s-a aplecat puțin în față.

— Merg eu, a intervenit Joan Scarangelo.

Capitolul 13

Ne-au dat același avion, dar cu un alt echipaj. Doi inși noi în carlingă și un nou însoțitor de zbor, de data asta o femeie. Toți erau îmbrăcați în uniforma Forțelor Aeriene. M-am urcat la bord proaspăt ieșit din duș, în hainele noi cumpărate în Arkansas, iar Scarangelo m-a urmat după cinci minute, și ea ieșită din duș, în alt deux-pièces negru. Trăgea după ea un geamantan pe roțile și o geantă de mână. Urma să zburăm toată noaptea, șapte ore în aer plus șase fusuri orare, cu sosirea la nouă dimineata, ora Franței. Fotoliul pe care mă așezam de obicei fusese întins și lipit de fotoliul de vizavi, ca să alcătuiască o canapea. Același lucru se întâmplase și cu perechea de fotolii din cealaltă parte a cabinei. Erau acolo perne, cearșafuri și păaturi. Două paturi lungi și subțiri, separate de un culoar îngust. Pentru mine, era cât se poate de în regulă. Scarangelo nu era la fel de sigură. Era o femeie de o anumită vârstă și dintr-o anumită categorie. Cred că ar fi apreciat ceva mai multă intimitate.

Dar mai întâi a trebuit să ședem pe scaune obișnuite, la o masă, pentru decolare. Pe urmă am rămas acolo, după ce însoțitoarea de zbor ne-a spus că urma să ne aducă ceva de mâncare. Ceva care nu se potrivea cu decorul. Nu era echivalentul culinar al tapițeriei brun-aurii și al furnirului din lemn de nuc. Nu erau nici măcar produse ale armatei sau ale Forțelor Aeriene. Erau niște hamburgeri în cutii din carton, reîncălziți la cuptorul cu microunde de la bord, neidentificabile după nicio marcă; probabil fuseseră cumpărate de la vreun chioșc de lângă poarta principală a bazei Pope. Poate învecinată cu Dunkin' Donuts.

L-am mâncat pe al meu și jumătate din porția lui Scarangelo, după ce l-a lăsat pe masă. Apoi a început să se gândească la cum să se bage în pat fără să se simtă stingherită. Am văzut-o privind de jur-împrejur, verificând unghiurile, uitându-se la lumini, socotind cam pe unde m-aș afla și ce aș putea să văd.

— Mă duc eu primul, am spus.

La baie se ajungea trecând prin bucătărie, tocmai în spate, înaintea suportului pentru bagaje, unde-i așezaseră geamantanul. Am folosit toaleta și m-am spălat pe dinți, după care m-am întors în zona pentru dormit, alegând patul de la tribord. M-am descălțat, mi-am scos ciorapii – pentru că dorm mai bine fără – și m-am întins peste pătură, întorcându-mă pe o parte, cu fața la perete.

Scarangelo a înțeles apropoul. A plecat, judecând după fâșâitul rigid scos de frecarea dintre lână și nailon, iar ceva mai târziu am auzit-o întorcându-se cu pași mai estompați – probabil că purta șosete

de bumbac – întinzându-se în pat și aranjându-și cearșafurile. A scos un mic sunet, o combinație între un murmur somnoros și o tuse, pe care l-am interpretat drept un anunț de genul: „OK, m-am așezat acum”, așa că m-am întors pe spate și m-am uitat în sus, la tavan.

— Mereu dormi așa, neînvelit?

— Când e cald, am spus.

— Întotdeauna dormi îmbrăcat?

— N-am de ales, într-o situație ca asta.

— Pentru că n-ai pijama. N-ai casă, n-ai bagaj, n-ai bunuri. Am fost informați în ceea ce te privește.

— Și Casey Nice mi-a spus asta.

M-am întors puțin spre perete, ajustându-mi poziția ca să stau mai comod, și ceva m-a înțepat în șold. Un obiect din buzunar. Nu era periuța de dinți, care se afla în celălalt buzunar. M-am ridicat să văd ce era.

Flaconul de medicamente. L-am luat în palmă și m-am uitat la etichetă în lumina slabă, din pură curiozitate. Cred că mă așteptam să fie un medicament contra alergiilor, folosit probabil în anticiparea polenului de primăvară din pădurile din Arkansas, sau vreun analgezic luat după vreo lucrare dentară sau o întindere a vreunui mușchi. Dar pe etichetă scria „Zoloft” despre care eram sigur că nu-i nici pentru alergii, nici pentru dureri. Eram aproape sigur că Zoloftul se folosește împotriva stresului. Sau împotriva anxietății. Sau pentru depresie ori atacuri de panică, sau pentru tulburări de stres posttraumatic sau tulburare obsesiv-compulsivă. Un medicament puternic, eliberat doar cu rețetă.

Dar nu era rețeta lui Casey Nice. Numele de pe etichetă nu era al ei. Era un nume de bărbat: Antonio Luna.

— Ce părere ai despre domnișoara Nice? m-a întrebat Scarangelo.

Am pus flaconul la loc în buzunar.

— Drăguță după nume, drăguță din fire.

— Prea drăguță?

— Ești îngrijorată din pricina asta?

— Posibil.

— S-a descurcat bine în Arkansas. Vecinul n-a intimidat-o.

— Cum s-ar fi descurcat dacă n-ai fi fost acolo?

— Probabil că la fel. După o dinamică diferită, dar cu același rezultat.

— Asta-i bine de știut.

— E cumva protejată ta?

— N-am întâlnit-o niciodată. Și n-aș fi ales-o neapărat pe ea. Dar n-am avut pe altcineva la Departamentul de Stat, așa că am acceptat-o.

— Acești lideri ai lumii riscă să fie împușcați tot timpul. Este prețul plătit pentru ocupația lor. Iar acum metodele de protecție sunt mai

bune ca oricând. Nu prea-înțeleg de ce atâta panică.

— Am fost informați că ești un matematician competent.

— Atunci, informarea a fost incorectă. N-am depășit stadiul aritmeticii de liceu.

— Aria unui cerc cu raza de 1.300 de metri?

Am zâmbit în întuneric. Pi de înmulțit cu raza ridicată la pătrat.

— Puțin peste patru kilometri pătrați.

— Densitatea medie a populației din principalele orașe occidentale?

Asta nu era nici matematică, nici aritmetică, ci cultură generală. Am spus:

— 25 000 de locuitori pe un kilometru pătrat?

— Ai rămas în urmă cu informația. Acum numărul corect e puțin peste 30 000. Anumite zone din Londra și din Paris se apropie deja de 45 000. În medie, ar trebui să securizeze 10 000 de acoperișuri și ferestre și cam 100 000 de oameni. E imposibil. Un lunetist talentat e coșmarul lor cel mai urât.

— Noroc cu sticla rezistentă la gloanțe.

Scarangelo încuviință din cap, în întuneric. Am auzit-o mișcându-și capul pe pernă.

— Protejează flancurile, dar nu și fața sau spatele. Iar politicienilor nu le place. Îi face să pară speriați. Așa și sunt, dar nu vor ca populația să știe asta.

Lucrurile stau altfel când știi că te pândește un lunetist

— A știut cineva cu certitudine că sticla aia va rezista? am întrebat.

— Producătorul așa a zis. Unii experți au fost mai sceptici.

De data asta, eu am dat din cap aprobator, în întuneric. Și eu aș fi fost sceptic. Gloanțele de calibru 50 sunt foarte puternice. Au fost concepute pentru mitraliera Browning, care poate doborî copaci. I-am urât:

— Somn ușor.

— Slabe speranțe, mi-a răspuns Scarangelo.

Am aterizat în lumina strălucitoare a soarelui de primăvară, pe Le Bourget, despre care însoțitoarea ne-a spus că e cel mai aglomerat aeroport privat din Europa. Avionul a rulat pe pistă către două mașini negre, parcate deoparte. Marca Citroën, am bănuir. Nu chiar niște limuzine, dar lungi, joase și lucitoare. Cinci bărbați așteptau în picioare lângă ele, cam aduși de spate din cauza vântului puternic și strâmbându-se din pricina zgomotului. Doi dintre ei erau, evident, șoferii; alți doi erau jandarmi în uniformă, iar ultimul era un domn cu părul argintiu, îmbrăcat într-un costum elegant. Avionul se opri și, după un minut, motoarele se opriră și ele, iar cei cinci indivizi se îndreptară de spate și ieșiră în întâmpinarea noastră. Însoțitoarea de zbor deschidea ușa în vreme ce Scarangelo se ridică și-mi întinse un

telefon celular.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine, a spus ea.

— La ce număr? am întrebat.

— E trecut în agendă.

— Dar mergem în locuri diferite?

— Bineînțeles! a spus ea. Tu te duci să vezi locul crimei, iar eu merg la DGSE.

Am dat din cap aprobativ. Direction Générale de la Sécurité Extérieure. Versiunea franțuzească a CIA-ului. Una peste alta, nici mai bună, nici mai rea. O organizație competentă. Probabil o vizită de curtoazie din partea lui Scarangelo și, totodată, un posibil schimb de informații la nivel înalt. Sau, poate, fără schimb de informații.

— În plus, sunt și momeală, am spus.

— Doar întâmplător.

— Casey Nice a venit cu mine în Arkansas.

— La doi metri distanță.

Am aprobat iar din cap și am zis:

— Iar asta-i mai greu când stai în ușa unui apartament.

— Oricare din ei e lunetistul, omul e la Londra, a spus Scarangelo.

Ușa avionului s-a deschis și aerul dimineții a pătruns răcoros și proaspăt, cu o ușoară aromă de kerosen. Însoțitoarea s-a dat la o parte din drum, iar Scarangelo a ieșit prima, oprindu-se puțin pe treapta de sus, păstrând permanent atitudinea unui demnitar în vizită. Apoi am coborât treptele și eu, după ea. Tipul cu părul argintiu a salutat-o. Era evident că cei doi se cunoșteau. Poate că era omologul ei. Poate că mai lucraseră împreună. Au urcat amândoi în primul Citroën și mașina a luat-o din loc.

Apoi cei doi jandarmi au pășit în fața mea și au așteptat, politicoși și fără să se grăbească. Mi-am scos din buzunar noul pașaport și li l-am înmânat. Unul dintre ei l-a deschis și amândoi s-au uitat la numele tipărit, la fotografie, la fața mea, și apoi tipul mi l-a înapoiat ținând pașaportul cu ambele mâini, ca într-un ceremonial. Niciunul dintre ei nu s-a înclinat și nici n-a pocnit din călcâie, dar un observator cu ochi neantrenați ar fi jurat că ambii au făcut-o. Atât de mare era puterea lui O'Day.

Al doilea șofer mi-a ținut portiera deschisă și am urcat în spatele celui de-al doilea Citroën. Mașina a pornit din loc, trecând de poarta din plasă neagră, a depășit clădirea terminalului și a ieșit pe șosea.

Le Bourget este mai aproape de centrul orașului, dar enormul aeroport civil Charles de Gaulle este situat mai departe, pe aceeași șosea, la nord-est de oraș, așa încât se circula greu. Un șir neîntrerupt de mașini și taxiuri se deplasau cu viteza melcului spre oraș. Majoritatea șoferilor de taxi păreau să fie vietnamezi, mulți dintre ei

femei; unii dintre ei aveau câte-un singur pasager în spate, alții aveau grupuri de curând reunite la aeroport. Deasupra drumului erau panouri electronice de semnalizare care avertizau asupra congestiilor rutiere și îi sfătuiau pe șoferi: *attention aux vents en rafales*, care însemna să fie atenți la nu știu ce fel de vânt, dar nu-mi mai aminteam cum se traduce *rafales*. Pe urmă am observat cum mașinile se leagănă brusc pe șosea și steagurile de pe clădiri flutură dintr-odată, și mi-am adus aminte că *rafales* înseamnă „rafale”.

— Domnule, aveți tot ce vă trebuie? m-a întrebat șoferul.

Într-un sens existențial, era o întrebare foarte importantă, însă, neavând nicio necesitate imediată, am dat din cap și am păstrat tăcerea. De fapt, îmi era foame și băusem prea puțină cafea, însă m-am gândit că lucrurile astea se vor rezolva de la sine, în scurt timp. M-am mai gândit că zborurile de dimineață dinspre Londra vor ajunge la Paris la puțin timp după mine, iar cursele de dimineață dinspre Moscova, și mai târziu. În plus, poliștii din Paris n-ar fi fost dispuși să programeze trei reprezentații de circ separate la locul crimei, așa încât urma să ne ducem acolo toți trei. Prin urmare, aveam șanse să mănânc un mic dejun acceptabil până la sosirea agenților britanic și rus. Fără îndoială, urma să fiu dus la un hotel potrivit pentru bugetul departamentului de poliție, iar în apropiere aveau să fie câteva cafenele, toate plăcute. După părerea mea, Parisul e un oraș plăcut. Așteptam cu nerăbdare să văd cum va decurge ziua care abia începuse.

N-a trebuit să aștept mult.

Capitolul 14

Am traversat Périphérique, versiunea pariziană a șoselei de centură din Washington, locul unde harababura de tip Eurotrash din exterior se schimbă în vastul muzeu viu din interior, unde nu vedeai decât străzi străjuite de arbori aliniați, clădiri grandioase bine conservate și garduri și porți din fier forjat ornamental. Am ajuns pe Rue de Flandre și mai departe, ținând către spațiul dintre Gare du Nord și Gare de l'Est. Odată ajuns acolo, șoferul a trecut în modul de funcționare „complet urban” și a cotit la stânga și la dreapta pe niște străduțe minuscule, până când a oprit la o ușă verde, pe o stradă îngustă numită Rue Monsigny și care, după o estimare hazardată, se afla cam la jumătatea drumului dintre spatele muzeului Luvru și partea din față a Operei. Lângă ușa verde era o plăcuță din bronz pe care scria *Pension Pelletier*. O pensiune e un hotel modest, care oferă un pat pentru dormit și micul dejun. Potrivit pentru bugetul departamentului de poliție.

— Sunteți așteptat, *monsieur*, mi-a spus șoferul.

I-am mulțumit, am deschis portiera și am coborât pe trotuar. Soarele lumina slab iar aerul nu era nici cald, nici rece. Mașina a plecat. Am ignorat deocamdată ușa verde și am mers înapoi pe aleea care dădea în Rue Monsigny. Direct în fața mea, o altă străduță venea în unghi îngust, creând un mic triunghi de surplus de trotuare și, ca toate spațiile neluate în considerare din Paris, fusese colonizat de o cafenea cu mese și scaune aranjate afară, sub umbrele. Ca la toate cafenelele din Paris la acea oră a dimineții, doar o treime din mese erau ocupate de clienți stând inerti în spatele ziarelor, al ceștilor de cafea goale și al farfuriilor presărate cu fulgi de croasanti. M-am așezat la o masă goală și după un minut a apărut un chelner vârstnic, în cămașă albă și papion negru, cu un șorț alb, lung, iar eu am comandat o cană zdravănă de cafea, ca punct de sprijin, însoțită de un *croque madame* – adică șuncă și brânză pe o felie de pâine prăjită, cu un ou prăjit deasupra – și două *pains au chocolat*, care erau niște croasanti dreptunghiulari, cu bețișoare de ciocolată amăruie în interior. Misiune grea, dar cineva trebuia s-o ducă la îndeplinire.

La două mese mai încolo, un tip citea ziarul de dimineață, lăsând la vedere prima pagină. După titlu, mi-am dat seama că panica legată de tentativa de asasinat se sfârșise, într-adevăr, așa cum prezisese Casey Nice. *Mâine, știrea va fi fumată*. Se efectuase o arestare, făptașul fusese reținut, chestiunea era rezolvată, așa că lumea se putea relaxa. Ziarul era prea departe ca să pot citi textul scris cu litere mici, dar eram sigur că articolul aborda un fanatic singuratic, cu un nume nord-

african străin, un amator, un trăsnet fără conexiuni. Niciun motiv de îngrijorare. *Asta ar trebui să calmeze spiritele. Ceea ce ne va oferi spațiu și timp de lucru.*

Am mâncat și mi-am băut cafeaua, urmărind cu privirea intrarea în alee. *Vents en rafale* continuau să se facă simțite periodic, făcând umbrela de deasupra mea să fluture cu furie pentru o secundă și domolindu-se imediat. O mulțime de trecători mergeau pe jos, în drum spre muncă sau ieșind din magazin, ducând baghete de pâine sau plimbând cățeluși, ori livrând corespondență și pachete. Chelnerul a luat farfuriile și mi-a mai adus cafea, în cele din urmă, un Citroën negru, asemănător cu cel ce mă adusese acolo, a intrat pe alee și s-a oprit la ușa verde. Pasagerul de pe bancheta din spate, după ce a fost înștiințat că este așteptat, a coborât din mașină și s-a oprit pe trotuar. Era un tip de vârstă mijlocie, cam la cincizeci de ani, proaspăt bărbierit și cu părul grizonant tuns scurt și pieptănat cu atenție, purtând un trend Burberry cafeniu, fular tricotat și pantaloni din stofă gri, de calitate – probabil o componentă a unui costum luat de la Savile Row. Avea pantofi englezești, de culoarea castanelor, lustruiți oglindă.

Mi-am zis că nu putea fi decât rusul. Niciun agent britanic adevărat nu s-ar fi îmbrăcat așa, decât dacă ar fi dat probă pentru un film din seria James Bond. Iar noua Moscovă avea o mulțime de magazine de confecții. Niciodată n-a fost mai bine pentru aparaticiki. Mașina cu care sosise a ieșit cu spatele de pe alee și și-a văzut de drum. Individul s-a uitat o clipă la ușa verde și apoi, la fel ca mine, s-a întors și s-a îndreptat spre cafenea, cercetându-i cu privirea pe clienți, din mers; ochii i se mișcau în stânga și în dreapta, oprindu-se doar o fracțiune de secundă asupra fiecărei persoane înainte de a trece la următoarea. O evaluare improvizată, dar evident exactă, pentru că a venit direct la mine și m-a întrebat în engleză:

— Sunteți americanul?

Am încuviințat din cap și am spus:

— Mă gândeam că britanicul o s-ajungă înaintea dumneavoastră.

— Eu nu, a zis individul. Pentru că am plecat la miezul nopții, fir-ar să fie!

Apoi a întins mâna și a spus:

— Evgheni Henkin. Încântat să vă cunosc, domnule. Îmi puteți spune Eugene. Asta ar fi traducerea directă. Mai pe scurt, Gene, dacă preferați.

— Jack Reacher, i-am spus, strângându-i mâna.

S-a așezat în stânga mea și a spus:

— Deci ce părere aveți de tot rahatul ăsta?

Avea o dicție bună, cu un accent neutru. Nici britanic pe de-a-tregul, nici american. Un fel de sonoritate internațională, bună la

toate. Dar vorbea foarte fluent.

— Cred că ori dumneavoastră, ori eu, ori britanicul avem o problemă serioasă.

— Sunteți de la CIA?

— Militar în retragere, am spus clătinând din cap. L-am arestat cândva pe omul nostru. Sunteți de la FSB sau de la SVR?

— SVR, a spus el, ceea ce însemna Slujba Vneinei Razvedki, acesta fiind serviciul lor de spionaj extern.

— Ca DGSE, CIA sau MI6 în Marea Britanie.

— Dar, de fapt, suntem tot KGB. Vin vechi în sticle noi.

— Îl cunoașteți pe omul vostru, pe Datsev?

— Se poate spune și-așa.

— Cât de bine?

— Am fost agentul lui de legătură.

— A fost în KGB? Mi s-a spus că era în armată. În Armata Roșie și apoi în Armata Rusă.

— Cred că era, în acte. Poate că asta scria pe statul lui de plată, în rarele ocazii când se întocmea așa ceva. Dar un om care trage atât de bine? Ar fi primit mai mulți bani în altă parte.

— Ca să facă ce?

— Să-i împuște pe cei care vrem să fie împușcați.

— Dar acum, gata?

— Urmăriți fotbalul european?

— Puțin, am spus.

— Jucătorii cei mai buni primesc ofertele cele mai grase. Azi sunt săraci lipiți în cine știe ce sătuc, peste o săptămână sunt milionari la Barcelona, Madrid, Londra sau Manchester.

— Și Datsev a primit o ofertă din astea?

— Susținea că are un buzunar plin de oferte. S-a supărat rău pe mine când n-am vrut să plusez. După aia, a dispărut. Iar acum, iată-ne aici.

— Cât de bun e?

— Supranatural.

— Vă plac gloanțele de calibru 50?

— Ce e bun pentru unii, nu e neapărat bun și pentru alții. La distanța aia, cu siguranță.

N-am spus nimic, iar Henkin a adăugat:

— Dar nu cred că e el.

— De ce?

— N-ar fi acceptat să dea un test. Nu trebuie să demonstreze nimic.

— Atunci, cine credeți că e?

— Cred că e omul dumneavoastră. Ăla are ceva de demonstrat. A fost în pușcărie cincisprezece ani.

Am auzit un celular sunând și am așteptat ca Henkin să caute în

buzunar și să răspundă, dar n-a făcut-o și mi-am dat seama că era telefonul din buzunarul meu, cel dat de Scarangelo. L-am scos și m-am uitat la ecran. Scria: *Blocat*. Am apăsat butonul verde și am spus:

— Da?

— Ești singur? m-a întrebat Scarangelo.

— Nu.

— Ne aude cineva?

— Probabil că vreo trei agenții guvernamentale.

— Nu pe telefoanele astea, a spus. Nu-ți face griji.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Tocmai m-a sunat O'Day. Au sosit rezultatele testelor pe gaz-cromatograf, pentru probele pe care le-ai adus din Arkansas.

— Și?

— Și nu sunt aceleași gloanțe. Nu sunt antiblindaj. Sunt pentru tir de performanță. Turnate și prelucrate pentru precizie ridicată.

— Fabricate în America?

— Din păcate, da.

— Chestiile alea costă șase dolari bucata. O'Day s-a apucat să urmărească traseul banilor?

— FBI-ul se ocupă. Dar în mare chestia asta e bună, nu?

— Putea fi mai rea, am spus și am încheiat convorbirea.

— Ce e produs în America și costă șase dolari bucata? m-a întrebat Henkin.

— Asta sună ca începutul unei glume, am spus.

— Și care-i poanta?

N-am răspuns. Același chelner vârstnic a venit la masă și Henkin a comandat cafea și bușeuri cu unt și gem de piersici. A vorbit în franceză, tot fluent, dar fără vreo inflexiune din vreo regiune a lumii. După plecarea chelnerului, Henkin s-a întors spre mine și a întrebat:

— Și ce mai face generalul O'Day?

— Îl cunoști?

— Știu despre el. Am învățat totul despre el. De fapt, l-am studiat. La propriu, în sala de cursuri. A fost un model pentru KGB.

— Nu mă surprinde. E OK. La fel ca întotdeauna.

— Mă bucur că a revenit. Sunt sigur că și voi vă bucurați.

— Dar ce, a plecat vreodată?

Henkin a făcut o mutră ambiguă și a răspuns:

— Am înțeles că steaua lui e la apus. Perioadele de relativă stabilitate nu sunt bune pentru un vechi combatant ca el. O chestie ca asta le aduce aminte oamenilor că nu trebuie să-ți pierzi speranța niciodată.

Apoi un alt Citroën și-a făcut loc prin haosul pietonal și a cotit pe alee. Șoferul în față, pasagerul în spate. S-a oprit la ușa verde și a așteptat o clipă. *Sunteți așteptat, monsieur*. Pasagerul a coborât din

mașină. Era un tip solid, de vreo patruzeci sau patruzeci și cinci de ani, un pic bronzat, cu părul blond tuns scurt, cu fața pătrătoasă. Era îmbrăcat în blugi și pulover, cu o geacă scurtă, din prelată. În picioare purta ghete din piele întoarsă, de culoare maro. Poate un model British Army, pentru operațiunile din deșert. După plecarea mașinii, omul a aruncat o privire spre ușa verde, după care s-a întors și a început să se uite în față, la stânga și la dreapta; în cele din urmă, a traversat Rue Monsigny și a venit direct către noi.

— Reacher și Henkin, nu-i așa? a spus.

— Ești bine informat, i-a replicat Henkin. Adică, ne știi deja numele.

— Ne străduim și noi, a spus individul.

Accentul lui ușor tărăgănat îmi părea galez, de undeva, de departe. A întins mâna și a spus:

— Bennett. Încântat să vă cunosc. N-are niciun rost să încercați să-mi pronunțați numele mic. N-ați fi în stare.

— Dar care este? am întrebat.

A răspuns printr-un sunet gutural, de parcă ar fi fost un miner, bolnav de plămâni, așa că am decis:

— OK, rămâne Bennett. Ești din MI6?

— Pot fi, dacă vrei. Ei mi-au plătit biletul. Dar în momentul de față situația e destul de fluidă.

— Îi știi pe omul vostru, Carson?

— Ne-am întâlnit de multe ori.

— Unde?

— În diverse locuri. Cum am zis, lucrurile sunt fluide.

— Crezi că el este?

— Nu prea.

— De ce?

— Pentru că francezul e încă în viață. Eu cred că e omul vostru.

Bennett s-a așezat în dreapta mea, față în față cu Henkin, aflat în stânga. Chelnerul a adus comanda lui Henkin, iar Bennett a comandat același lucru. Eu am mai cerut cafea. Bătrânul părea mulțumit. Nota de plată creștea. Speram ca ori Henkin, ori Bennett să aibă la ei destulă valută locală, pentru că eu eram lefter.

Uitându-se la Bennett, Henkin l-a întrebat:

— Cunoști locul unde-o să se desfășoare G8?

Bennet a încuviințat cu o mișcare a capului.

— După standardele convenționale, e destul de sigur, a spus el. Dar poate că nu mai e așa de sigur, cu Kott prin preajmă.

— S-ar putea să nu fie Kott. Trebuie să fim deschiși la minte. Inamicul nostru sunt prejudecățile.

— Am mintea atât de deschisă, încât creierul meu e gata să dea pe dinafară. Dar tot nu cred că e Carson. Datsev, poate.

— În cazul ăsta, a răspuns Henkin, n-a fost vorba de o probă și ne

pierdem timpul cu toate prostiile astea teoretice. Datsev n-ar fi acceptat să dea o probă. E prea arogant. Dacă Datsev a tras, atunci a fost o tentativă de asasinare a președintelui francez, care a dat greș din cauza sticlei. Asta confirmă ideea că ne pierdem timpul, pentru că urmele au dispărut de-acum câteva zile.

Chelnerul a revenit cu cafeaua și cu pâinea lui Bennett, aducând o a treia carafă de cafea pentru mine și, peste drum, o mini-dubă vopsită în culorile poliției intră încet pe alee și se opri în dreptul ușii verzi. Un polițist în uniformă albastră și cu chipiu a coborât din dubă, a bătut la ușa verde și a așteptat. Un minut mai târziu, o femeie în capot a deschis ușa și a urmat o conversație scurtă și confuză. „Am venit după cei trei inși”, probabil, „Încă nu s-au prezentat”, e de presupus c-a sunat răspunsul. Polițistul a făcut un pas înapoi și s-a uitat în jurul lor, de-a lungul aleii, în ambele sensuri, vizavi de Rue Monsigny; trăgându-și chipiul pe frunte, s-a scărpinat la ceafă, după care privirea lui s-a oprit asupra noastră, într-o mișcare parcă în ralanti. I-a mulțumit femeii în capot și s-a îndreptat către noi. L-am văzut cum se hotărăște să ascundă faptul că e derutat și să meargă pe ideea că suntem cine credea el că suntem, astfel că s-a apropiat de masa noastră și a spus:

— Trebuie să mergem mai întâi la postul de poliție.

A spus-o în franceză, într-un accent parizian golănesc, echivalentul accentului de Brooklyn din vechiul New York sau al accentului Cockney din Londra – dar fără șarm, doar un vaiet posac și afectat, de parcă povara unei lumi nedrepte îi apăsa umerii.

— Zice că trebuie să mergem mai întâi la postul de poliție, ne-a lămurit Bennett.

— Știu, a spus Henkin.

Eu n-am zis nimic.

În final, Henkin a plătit pentru toți, dintr-un teanc de euro nou-nouți, care puteau fi adevărați sau falși. Ne-am ridicat, ne-am scuturat de firimituri și l-am urmat pe polițai peste drum, la dubiță. Soarele se ridicase pe cerul dimineții, care acum căpătase culoarea oului de măcăleandru, și am simțit un pic de căldură, dar numai până la prima rafală de vânt tăios, ca o mână rece pe umăr. Poalele pardesiului scump al lui Henkin îi fluturau în jurul genunchilor și deodată vântul s-a oprit, iar căldura a revenit, până când am pășit în umbra de pe alee.

Am urcat în dubă, Bennet primul, apoi Henkin și cu mine. În clipa aia eram fără griji, ca atunci când te îmbarci pentru un transport în afara cazărmii, la un bar, la un club sau în alt loc unde știi că așteaptă femei.

Capitolul 15

Postul de poliție la care am fost duși nu era deloc un post de poliție. În orice caz, nu un loc unde un cetățean s-ar duce să reclame pierderea unei pisici sau a unui portofel. Era mai degrabă un buncăr de spionaj în care se intra printr-o ușă gri anonimă, amplasat în șirul de clădiri guvernamentale de pe malul stâng al Senei, aproape de Assemblée Nationale, care e versiunea franceză a Clădirii Capitoliului sau a Palatului Parlamentului. După ușa gri, ajungeai la o scară care cobora preț de două niveluri în subteran, ca să te aducă la un bârlog cu tavanul jos, cu toți pereții vopsiți în gri și cu linoleum cenușiu pe podea. M-am gândit că e un sediu al DGSE-ului și speram ca banii pe care-i economisiseră în privința decorului să fi fost cheltuiți pe obținerea de rezultate.

Am fost conduși într-un fel de sală de ședințe din care fuseseră scoase toate scaunele. Masa era ocupată de un șir de douăsprezece laptopuri. Toate erau deschise în exact același unghi și pe toate ecranele se vedeau aceleași lucruri: anume, niște economizoare de ecran animate, pe care scria *Police nationale*, care se mișcau încet și hotărât în jurul ecranelor, toate sincronizate, ricoșând de margini, ca un joc de ping-pong pe calculator, de pe vremuri. Din spatele nostru a apărut o femeie minionă, dar bine dezvoltată, cam la patruzeci de ani, cu părul negru și mătăsos și ochi negri, înțelepți. În alte circumstanțe, aș fi invitat-o la restaurant. Dar așa, tipa m-a ignorat complet și a vorbit fără să se adreseze cuiva anume:

— Toate fișierele noastre sunt digitale acum. Începeți de la stânga și, continuând spre dreapta, veți afla tot ceea ce știm.

Așa că ne-am adunat toți trei în fața primului ecran, iar Henkin a atins *touchpad*-ul cu o unghie îngrijită și *Screensaver*-ul a dispărut. În locul lui a început să ruleze o înregistrare video. Televiziunea națională franceză, am bănuie eu, transmițând discursul președintelui. Evenimentul avusese loc seara. Tipul stătea pe un podium, în fața unor trepte largi din marmură, în luminile reflectoarelor. În spatele lui se vedeau drapele franceze. Paravanele din sticlă rezistentă la gloanțe, care-l protejau din părțile laterale, abia se vedeau. Microfoanele erau ca niște buburuze negre la capătul unor tije în formă de gât de lebădă, care ieșeau din tăblia pupitrului. După cum se auzeau, erau microfoane direcționale orientate spre pieptul, gâtul și gura vorbitorului, fără să recepteze alte sunete. Dar era clar că tehnicienii mixaseră un fond sonor ambiental provenit de la microfoanele plasate în alte locuri, pentru că auzeam murmurul domol al mulțimii și ceva zgomote stradale. Tipul turna o mulțime de gogoși despre cum

progresul e încă posibil, iar secolul XXI încă poate fi al Franței, dacă sunt aplicate politici adecvate – care, întâmplător, erau ale lui. La un moment dat, s-a poticnit la un cuvânt și a aruncat o privire în sus, spre stânga, aproape gânditor, după care s-a întors și și-a continuat discursul.

După trei secunde, s-a uitat din nou la stânga, de data asta la ceva mult mai apropiat, și s-a poticnit din nou, iar după alte două secunde, a fost doborât și îngropat de un grup de inși în costume negre și cu căști la ureche, care l-au târât de-a lungul podelei, ca o țestoasă uriașă care se deplasa foarte repede.

Henkin își folosi din nou unghia și reluă reportajul, de la prima poticnire a președintelui la privirea îndreptată în sus și la stânga. A spus:

— Ăla e focul de la gura țevii, în mod cert.

Apoi, după trei secunde, la a doua privire:

— Iar ăsta e glonțul care lovește sticla.

Nu puteam distinge zgomotul împușcăturii. Poate că un expert digital de mare clasă ar fi putut izola un vârf pe coloana sonoră, dar n-am fi aflat nimic în plus. Toată lumea știa că se trăsesse un foc de armă.

— Ați văzut destul? a întrebat Henkin.

Bennett a încuviințat cu o mișcare a capului, eu n-am spus nimic, iar Henkin a dat un clic de *mouse*, făcând să apară o hartă a străzilor din Paris. O săgeată roșie, marcată cu A, era pe treptele din față ale Domului Invalizilor și altă săgeată roșie, marcată cu B, se afla la o distanță oarecare, într-un pâlț de arbori mici, în apropiere de Boulevard St-Germain. Cele două săgeți roșii erau unite cu o linie roșie, subțire, pe care scria „1.273 metri”.

— Les Invalides este vechiul spital militar, spuse Bennet.

— Știu, zise Henkin. Acum e un monument. Grandios, aș putea spune.

Și o alegere logică pentru un discurs politic important. Un loc cu semnificație emoțională, cu un spațiu deschis în față, încăpător pentru o mulțime rezonabil de numeroasă, îndeajuns de spațios pentru camioanele și antenele de satelit ale televiziunilor. Locul de pe Boulevard St-Germain ar fi fost blocul de apartamente. Un foc de armă de la mare distanță, venind aproximativ de la vest, peste clădirile joase și peste un spațiu deschis, mare; aproape paralel cu râul și la mai puțin de un kilometru de locul unde ne aflam în acel moment. Foarte aproape de casă, pentru oricine avea vreo legătură cu guvernul.

Henkin a dat clic pe un simbol și următoarea imagine apărută pe ecran a fost o fotografie post-factum a podiumului președintelui și a scuturilor din sticlă rezistentă la gloanțe. Podiumul era solid, probabil conceput pentru a fi asamblat și dezasamblat rapid, asigurând

totodată o depozitare lesnicioasă. Scuturile din sticlă erau niște panouri aproape invizibile, cam de doi metri și zece înălțime și un metru și douăzeci lățime, având probabil grosimea de doisprezece-treisprezece centimetri, aranjate paralel unul față de celălalt, protejând podiumul de la o distanță discretă, ca pereții laterali ai unei cabine telefonice spațioase.

— OK? a întrebat Henkin.

Bennett a încuviințat din cap, eu n-am zis nimic, iar Henkin a trecut mai departe, la un prim-plan al locului în care glonțul lovise sticla. Nimic mai mult decât o ciobitură minusculă, albă, cu crăpături fine, de nici trei centimetri lungime, radiind ca niște picioare de păianjen. Henkin a trecut apoi prin alte prim-planuri tot mai detaliate, până când a ajuns la o poză obținută la microscopul electronic, în care ciobitură arăta ca Marele Canion, chiar dacă datele ce însoțeau imaginea indicau că are o adâncime mai mică de doi milimetri. Ultima imagine a revenit la dimensiunile normale, la fel ca prima poză; dar de data asta era animată, cu aceeași tehnologie folosită la transmisiunile televizate de sport, în care îngheață imaginea și apoi o rotesc, ca să poată fi examinată dintr-un unghi diferit.

Astfel, fotografia s-a rotit până când am ajuns să privim panoul de sticlă aproape din lateral, apoi punctul de vizualizare s-a ridicat ușor, dându-ne posibilitatea să privim puțin de deasupra. M-am gândit că așa ar fi văzut scena lunetistul, prin luneta armei, din balconul situat la 1.300 de metri depărtare.

La dimensiuni reale, mica ciobitură albă abia se vedea, dar apoi a apărut un punct roșu-aprins, pentru marcaj, și linii roșii subțiri au răsărit din acel punct ca să măsoare distanța până la marginile scutului. Ceva mai mult de 500 de milimetri față de marginea din stânga și puțin peste 700 de milimetri față de marginea de sus.

Henkin părea deranjat de aceste măsurători. S-a apropiat de ecran ca să se uite mai atent și a spus:

— Voi vedeți ce văd eu?

De data asta, Bennett n-a spus nimic, iar eu am zis:

— Nu știu ce vezi tu.

Henkin s-a întors și s-a uitat în dreapta și în stânga, până a văzut-o pe femeia brunetă, căreia i-a spus:

— Putem să mergem acum la apartament?

— Nu vreți să vedeți și restul prezentării? a întrebat femeia.

— Ce mai conține?

— Criminalistică, analiza urmelor, raportul balistic, date metalurgice, chestii de-astea.

— Din toate astea putem afla cine a tras?

— Nu tocmai.

— Atunci, nu, a spus Henkin. Nu vrem să vedem prostiile alea.

Vrem să vedem apartamentul.

Capitolul 16

Ne-am dus la apartament cu aceeași dubă a poliției, condusă de același polițist văicăreț. Femeia cu părul negru a venit și ea, aducând două laptopuri, alături de un tip de la *Police nationale*, un veteran cărunt, în uniformă albastră. Drumul a fost scurt și ușor, din arondismentul 7 în arondismentul 6, pe Boulevard St-Germain până la capăt, și apoi pe străduțele lăturalnice de pe lângă Rue Bonaparte. Am ajuns la o clădire veche și anonimă, dintr-un șir de clădiri asemănătoare. Era o construcție solidă, în stil Beaux Arts, cu uși largi, de înălțime dublă, la stradă, dincolo de care treceai pe lângă o cabină de portar și ajungeai într-o curte interioară, cu scări și ascensoare șubrede în fiecare colț. Cunoșteam acest tip de clădiri. Erau pline de miros de praf, mâncare gătită și ceară de podele, acorduri înăbușite de pian, râsetul neașteptat al vreunui copil. Au apartamente maiestuoase, dar ponosite, cu ornamente aurite și lemn de cireș, covoare Aubusson jerpelitate și mobilă veche Empire, lustruită cu afecțiune.

Șoferul l-a scos din toropeală pe portar, care a deschis ușile duble, lăsându-ne să parcăm în curte. Am luat-o pe scara din colțul din stânga-spate și am urcat cinci etaje până la o ușă încuiată și nemarcată în vreun fel. Nici banda galbenă a poliției, nici sigiliul procurorului, nicio înștiințare că acolo era scena unei crimei.

— Cine e proprietarul acestui apartament? am întrebat.

— A murit acum doi ani, a răspuns polițistul vârstnic.

— Trebuie să aibă un proprietar.

— Firește. Dar n-a avut moștenitori, așa că e complicat.

— Și cum a pătruns aici lunetistul?

— Probabil că au circulat cheile imobilului.

— Portarul n-a observat nimic?

Bătrânul a clătinat din cap.

— Nici vecinii.

— Există camere video la stradă?

— Imaginile sunt neconcludente.

— Și nimeni nu l-a văzut pe lunetist ieșind după aceea?

— Cred că toată lumea se uita la haosul care se transmitea la televizor.

Omul a scos o cheie ce părea proaspăt prelucrată și a răsucit-o în broască până când ușa s-a deschis. Am intrat într-un vestibul înalt și protocolar și am pătruns mai departe, într-un hol înalt și protocolar. Pardoseala era din marmură albă și neagră, cu luciul șters; suprafața ei era ondulată de trecerea a mii de pași. Aerul era rece și stătut. Ici și colo se vedeau uși duble, toate înalte de vreo trei metri și jumătate,

unele din ele întredeschise, lăsând să se vadă încăperi întunecoase. Bătrânul ne-a condus într-un salon și apoi am trecut într-o sufragerie lungă de vreo doisprezece metri. O masă uriașă din mahon trona în mijloc, parțial acoperită de o pânză albă, veche. De o parte și de alta a mesei erau aranjate simetric câte zece scaune. Mai erau acolo un șemineu care ar fi fost potrivit într-un castel, oglinzi vechi pline de pete, busturi din marmură și picturi cu peisaje întunecoase în rame groase, aurite. Pe peretele din fund erau trei ferestre-uși înalte de la podea la tavan, toate deschizându-se spre interior, și orientate spre vest. Masa de sufragerie imensă era aliniată cu fereastra centrală, în apropierea celorlalte două ferestre fiind așezate mese de bufet, cu blaturi din marmură. Stil clasic, vechi, calm, odihnitor, simetric, plăcut privirii.

Dincolo de ferestre era balconul.

Acesta se întindea pe toată lățimea încăperii, era pardosit cu dale, iar de la balustrada joasă din piatră până la ferestrele-uși era o distanță de aproape doi metri și jumătate. Mai erau acolo jardiniere din piatră aranjate într-un șir lung, pline cu pământ prăfos și cu rămășițe uscate de mușcate, și două măsuțe de cafea din fier forjat, fiecare cu câte două scaune din fier lipite de pereții exteriori, între ferestre.

Dincolo de balustradă, foarte, foarte departe, se vedeau din lateral treptele din față de la Les Invalides. 1.200 de metri. Abia se vedeau.

— Cum ați descoperit acest loc? a întrebat Bennett.

— Președintele a văzut focul de la gura țevii, a spus bătrânul, iar asta ne-a dat direcția generală. După aceea, am făcut un calcul simplu de balistică, din care au rezultat patru posibilități, toate fiind apartamente învecinate, aflate în această clădire. Trei dintre ele sunt ocupate de familii nevinovate. Țsta era gol. Și am găsit urme proaspete în praful de-aici. Suntem absolut convinși că de-aici s-a tras.

Femeia cu părul negru a găsit de cuviință să intervină:

— Toate astea sunt explicate în prezentare. Ar fi trebuit s-o urmăriți până la capăt.

Henkin a dat din cap aprobator, pe jumătate scuzându-se, pe jumătate arătându-și nerăbdarea, și a întrebat:

— Din ce loc anume credeți că s-a tras?

— Am pornit de la probele oferite de microscopul electronic și am reconstituit pașii, în sens invers. Gloanțele antiblindaj au un vârf extrem de dur, așa că am putut determina cu precizie unghiul de impact, până la nivel molecular. Am calculat viteza, ceea ce ne-a indicat distanța, și am calculat căderea indusă de gravitație, care ne-a indicat locul precis. Credem că a tras din centrul balconului, din poziția așezat, cu bipodul puștii sprijinit în pământul din jardinierea de la mijloc. Am găsit urme în praf și urme de mișcare pe dalele din

piatră.

— Hai să aruncăm o privire, a spus Henkin.

Ne-am aliniat și am ieșit să aruncăm o privire. Eram la etajul al cincilea, aerul era proaspăt, iar vederea, magnifică. Jardiniera din centrul șirului era masivă, grea și solidă, nu înaltă, dar relativ largă, sculptată ca o relicvă din Grecia antică, având suprafața netedă și acoperită de mușchiul depus în timp. Era un loc foarte plauzibil pentru un țințaș. Dat fiind unghiul ușor descendent până la țință, un pușcaș de înălțime medie, așezat pe dale, ar fi avut o poziție foarte comodă. Ar fi țințit direct prin balustradă, printre cele două urne dolofane, acoperite cu mușchi, care sprijineau parapetul.

— Cât de înalt e Datsev? am întrebat.

— Un metru șaptezeci, un metru șaptezeci și cinci.

Adică un bărbat de înălțime medie.

M-am uitat la Bennett și l-am întrebat același lucru despre Carson..

— Un metru șaptezeci și cinci, a spus Bennet.

Tot de înălțime medie. Ca și Kott, înalt de un metru șaptezeci – cel puțin ultima oară când îl văzusem, cu șaisprezece ani în urmă.

Henkin s-a așezat în spatele jardinierei, cu picioarele încrucișate, fără să se sinchisească de efectul prafului asupra costumului său, a închis un ochi și și-a concentrat privirea, întrebând:

— Ați făcut fotografii din locul ăsta, când sticla și podiumul erau încă la locul lor?

Femeia cu părul negru a spus:

— Firește. Sunt incluse în prezentare. Ar fi trebuit s-o urmăriți până la capăt.

— Îmi pare rău, a spus Henkin. Cumva, din întâmplare, le-ai adus cu dumneata?

— La drept vorbind, le-am adus.

Femeia a pornit unul dintre laptopuri și, după câteva clicuri, a pus computerul drept în fața lui Henkin, pe pământul din jardiniere, spunând:

— Credem că secvența asta simulează imaginea văzută prin luneta puștii.

Și așa era, cu aproximație. M-am aplecat să văd și eu imaginea și am zărit podiumul în centrul ecranului, rezonabil de aproape, rezonabil de mare, cu paravanul de sticlă din apropiere abia vizibil, dar clar interpus pe traiectorie. Podiumul părea părăsit și uitat, în mijlocul unei scene care, evident, fusese evacuată în mare grabă și apoi securizată.

— Ce statură are președintele vostru, exact? a întrebat Henkin.

Femeia a dat din nou câteva clicuri, făcând să apară o siluetă în spatele paravanului și îndărătul podiumului; nu președintele Franței, ci un înlocuitor, cu aceeași înălțime și greutate. Un polițist, poate, sau

un bodyguard.

Punctul roșu era la cincisprezece centimetri spre stânga, față de gâtul lui.

— Vedeți? a spus Henkin. Știam eu. Ar fi ratat. La stânga și ceva mai jos.

Se ridică greoi în picioare și șterse mizeria de pe treniul Burberry, după care se duse la balustradă. Privi dincolo de acoperișurile cenușii ale Parisului, spre Les Invalides. Bennett i se alătură la dreapta, umăr lângă umăr. Am făcut același lucru, dar la stânga. Am văzut Boulevard Raspail, străzi largi, mașini și oameni, șiruri drepte de arbori cu coroanele tunse, spații verzi deschise și clădiri liniștite galben-aurii, cu feronerie neagră, cu acoperișuri din șindrilă și steaguri care atârnavă lipsite de vlagă, stâlpi de iluminat împodobiți și silueta vagă și albă a bătrânului spital. Dincolo de el, la mare distanță, se ițea vârful Turnului Eiffel.

Deodată, trei lucruri se întâmplară într-un ritm mortal, prestabilit și lent, ca bătaia unui orologiu vechi – *unu, doi, trei*: mai întâi, o mică scânteie de lumină a apărut subit în depărtare, apoi steagurile au fluturat, agitate de o rafală de vânt, iar capul lui Henkin a explodat chiar lângă umărul meu.

Capitolul 17

M-am trântit la pământ chiar înainte ca trupul neînsuflețit al lui Henkin să aterizeze acolo. Capul lui zdrobit m-a lovit în coborâre, lăsându-mi o pată roșie și cenușie pe umărul gecii. Îmi amintesc că mi-am zis: „Dar-ar dracii, era nou-nouță!”, apoi Bennett a aterizat lângă mine și a dispărut, ca prin farmec. Era chiar acolo, pe dalele din piatră ale terasei, iar în secunda următoare s-a făcut nevăzut, așa cum trebuie să facă un bun agent sub acoperire. În Marea Britanie au o vorbă: *E mai sănătos să nu știe nimeni cum te cheamă*. Mai bine să nu apari deloc în documente.

Femeia cu computerele căzuse în genunchi și gema, nu țipa, târându-se înapoi în sufragerie, cu capul aplecat. Polițistul bătrân, în uniformă albastră, stătea încremenit, exact în locul în care se aflase tot timpul, expus de la mijloc în sus. Nu mi s-a părut periculos, căci eram sigur că trăgătorul n-avea să mai zăbovească pe-acolo nicio secundă. Nu în centrul Parisului. Am îngenuncheat și am aruncat privirea prevăzător peste parapet, încercând să stabilesc locul unde văzusem focul de la gura țevii. Am închis ochii și am văzut în minte locul, chiar la stânga față de vechiul spital – prin urmare, și mai departe, într-o lucrarnă aflată cam la înălțimea etajului șase.

Am deschis ochii și am verificat. Ori pe Boulevard de Latour-Maubourg, ori pe o străduță din spatele acestuia, un acoperiș cenușiu de mansardă și ceea ce nu putea fi decât o fereastră ovală în stil Beaux Arts, într-un cadru complicat din piatră. La aproximativ 1.500 de metri depărtare, poate. Un kilometru și jumătate. O plimbare de șaptesprezece minute, la viteză normală. M-am rotit, m-am ridicat și am sărit peste femeia cu computerele, care rămăsese în genunchi. Mă grăbeam să ies din apartament, să cobor scările și să ajung în stradă.

Nu m-am îndreptat spre Les Invalides. N-avea niciun rost. Mi-am zis că lunetistul plecase deja și, la fiecare minut pe care-l petreceam în drumul până acolo, ar fi folosit același minut ca să se îndepărteze de acel loc. Am auzit sirenele în depărtare, cu acel *bip bup* așezat și tânguios pe care francezii continuă să-l folosească. Și erau o mulțime de sirene. Deci, încotro se îndrepta tipul? Mi-am zis că nu spre nord. Și nu cu mașina. Din cauza sirenelor. Pe podurile de peste Sena se creau ambuteiaje. N-aveai cum să scapi de ele decât prin apă. Iar poliția avea și șalupe. Așa că avea să se deplaseze pe jos, la sud sau la sud-sud-vest. Spre sud-sud-est nu putea merge, pentru că în direcția aia se află Gare Montparnasse, iar după poduri, polițiștii aveau să dea buzna în mijloacele de transport în comun. Din același motiv, individul trebuia să evite metroul. Prin urmare, se afla la suprafață,

mergând pe jos. Parcursese deja cam două sute de metri, poate trecând pe lângă École Militaire, ceea ce însemna că mergea ori pe Avenue de la Motte-Picquet, ori pe Avenue Lowendal.

Am luat-o pe Rue de Sèvres fără să alerg, ca să nu trezesc suspiciunile polițaiilor alertați, dar făceam pași mari, vioi și hotărât. Cu siguranță, mult mai repede decât se deplasa celălalt. De bună seamă, mergea în ritm de plimbare domoală, fără vreo țință anume, întruchiparea inocenței. Dar ce bagaj avea la el? Nicio pușcă cu lunetă precisă, de calibru 50, nu se desface în părțile componente. Doar cu bomfaierul și cu aparatul de sudură. Majoritatea au o lungime de un metru cincizeci și cântăresc binișor peste treisprezece kilograme. Un covor persan? Un balot de haine? Sau o ascunsese undeva?

Am cotit pe Boulevard Garibaldi și mi-am zis că în acel moment individul avea un avans de trei sute de metri și îmi tăia calea la mare depărtare, așa că am mărit pasul. După trei minute de mers sprintar, am ajuns pe Rue de la Croix-Nivert, o continuare a Avenue Lowendal, asta însemnând că după un cvartal lung înainte se afla Rue du Commerce, cu care se continua Avenue de la Motte-Picquet. Tipul trebuie să o fi luat-o pe una dintre ele, spre sud-vest, în inima arondismentului 15, unde totul era sigur și confortabil.

Am ales prima cotitură, pentru că în final m-am gândit că Lowendal ar fi fost mai bună decât Motte-Picquet, întrucât așeza clădirea masivă a École Militaire între individ și sirenele cele mai zgomotoase, adică echipajele de reacție rapidă care soseau dinspre Tour Eiffel. Așa că am accelerat și-am privit înainte, în depărtarea cenușie, ciocnindu-mă de un ins mărunț care venea grăbit, din direcție opusă. L-am zărit o fracțiune de secundă înainte de a mă izbi de el și am avut impresia că e asiatic – poate vietnamez, mult mai vârstnic decât ai fi zis după pasul lui vioi –, apoi la impact, mi s-a părut vânos, solid și surprinzător de greu.

Am încetinit ca să-l las să ricoșeze, sperând că va rămâne în picioare, după care puteam să-mi cer scuze și să-mi continui drumul cu întârziere minimă. Dar individul n-a ricoșat. M-a prins cu mâinile încheștate de pliurile gecii, trăgând în jos, ca și cum i s-ar fi înmuiat genunchii. M-am clătinat în față un pas, m-am îndoit puțin de mijloc, încercând să nu-l calc pe picioare, iar bătrânul m-a tras într-un arc de cerc, în sensul invers al acelor de ceasornic, după care s-a sprijinit de mine și a început să mă împingă spre bordură.

Deodată, m-a lovit.

Și-a desprins mâna dreaptă de geaca mea, a tras-o înapoi și, îndoiindu-și degetele ca pentru o scatoalcă zdravănă, a vrut să mă lovească drept în vîntre. Ar fi fost o problemă serioasă, dar m-am ferit suficient de repede, iar lovitura a nimerit pe partea interioară a șoldului – de asemenea, un punct foarte sensibil. A declanșat un fel de

șoc nervos în josul piciorului, iar talpa mi-a amortit o secundă, lucru pe care individul trebuie să-l fi simțit, pentru că a început să mă lovească din nou, cu toată forța, care nu era de neglijat. În spatele meu, auzeam în apropiere zgomotul traficului. O străduță îngustă din Paris; viteza medie a vehiculelor era de șaizeci de kilometri la oră, iar nouă din zece șoferi vorbeau la telefonul mobil.

Era de ajuns.

L-am prins pe tip de beregată cu o mână și l-am îmbrâncit o lungime de braț, acolo unde nu mai putea să mă atingă cu pumnii. Ar fi putut să mă lovească cu picioarele, dar și eu aș fi putut să-l strâng mai tare, iar omul a părut să înțeleagă asta. Am început să-l împing în spate.

Și-atunci au apărut polițiștii.

Capitolul 18

Erau doi polițiști obișnuiți, de stradă, tineri amândoi. Aveau o mașină mică, uniforme albastre, ieftine, nu foarte diferite de cele ale lucrătorilor de la salubritate sau de ale măturătorilor. Dar insignele lor erau adevărate și pistoalele, la fel. Iar scenariul care se derula în fața lor era de necontestat. Un alb uriaș strângea de gât un bătrân asiatic și îl împingea cu spatele de-a latul trotuarului. Iar politicienii ar fi numit asta optică greșită. Așa că m-am oprit pe loc, evident, și i-am dat drumul moșului, care a rupt-o la fugă.

A cotit la stânga, apoi la dreapta, și s-a făcut nevăzut. Polițiștii n-au alergat după el. Logic. Era victima, nu agresorul. Agresorul se afla chiar în fața lor. N-aveau nevoie de mărturia victimei, pentru că martorii oculari fuseseră chiar ei. Lucrurile erau cât se poate de clare. Aveam la dispoziție o cincime de secundă ca să iau o decizie. Să rămân sau să plec? În final, m-am gândit că puterea lui O'Day m-ar fi protejat în ambele variante și la fel de rapid. În acel moment, lunetistul era de mult dispărut, în mod cert. Iar dacă rămâneam, m-ar fi scutit de o alergare inutilă. Așa că am rămas.

M-au arestat chiar acolo, pe trotuar, în fața unei tutungerii, pentru o mulțime de fărădelegi, printre care atac violent, infracțiune antirasială și agresarea unei persoane în vârstă. M-au înghesuit în spatele mașinii și m-au dus la un sediu de poliție de pe Rue Lecourbe. Acolo, m-au percheziționat și mi-au luat telefonul de la Scarangelo, pașaportul cel nou și periuța de dinți, precum și cardul bancar, toți banii americani și flaconul de medicamente al lui Casey Nice. M-au băgat într-o celulă, laolaltă cu alți doi indivizi. Unul era beat, iar celălalt, drogat. L-am convins pe cel beat să renunțe la locul lui de pe bancă. E mai bine să stabilești ordinea ierarhică de la început. În felul ăsta, scăpa de necazuri în viitor. M-am așezat pe locul lui, m-am rezemat de zid și am început să aștept. M-am gândit că voi ajunge în sistem în mai puțin de douăzeci de minute și eram sigur că Scarangelo deja mă căuta.

I-a luat vreo oră să mă găsească. A venit însoțită de individul cu păr argintiu și costum elegant, care părea să fie o entitate bine cunoscută în acel loc. Polițiștii din secție au luat imediat poziție de drepti la sosirea lui. Un minut mai târziu, aveam din nou toate obiectele în buzunare, iar după încă un minut, eram afară, pe trotuar. Liber. Atât de mare era puterea lui O'Day. Scarangelo s-a urcat în același Citroën negru care o luase de pe Le Bourget, eu m-am urcat după ea, iar tipul în costum a rămas pe trotuar și a închis portiera, după care i-a strigat

șoferului, în franceză: „Du-i direct la aeroport”. Mașina a pornit repede. M-am întors și l-am văzut pe tip uitându-se după noi o secundă, iar apoi a intrat din nou în secția de poliție.

— De ce ai fugit? m-a întrebat Scarangelo.

— N-am fugit. Nu-mi place să fug. Mergeam.

— De ce?

— Sunt aici pe post de polițist. Îl căutam pe suspect. Asta fac polițiștii.

— Nu erai deloc aproape de el. Ba chiar erai într-un cu totul alt cartier.

— M-am gândit că n-o să zăbovească prin preajmă.

— Te-ai înșelat.

— Păi, ce s-a întâmplat?

— L-au prins! Cu pușcă cu tot.

— L-au *prins*?

— Aștepta chiar acolo.

— Care dintre ei era?

— Niciunul. Era un tânăr vietnamez, de vreo douăzeci de ani.

— Și ce pușcă avea?

— Un AK-47.

— Asta-i o prostie.

— Părerea ta, a spus ea.

Am dat să spun ceva, dar a ridicat palma și-a zis:

— Să nu-mi spui nimic. Nu vreau datele brute. Măine s-ar putea să fie emise niște citații. E mai puțin riscant pentru mine să nu știu. Am să aștept declarația oficială.

— Voiam să te întreb dacă te deranjează să facem un mic ocol.

— Ne-așteaptă avionul.

— Nu poate să plece fără noi.

— Unde vrei să mergi?

M-am aplecat și i-am spus șoferului în franceză:

— Mergi spre Bastilia și o iei la dreapta.

Șoferul s-a gândit o secundă și a spus:

— Pe Roquette?

— Până la capăt, am spus. Și acolo aștepți la poartă.

— Da, domnule, a spus.

Scarangelo a vrut să mă chestioneze din nou, dar privirea i-a căzut pe umărul gecii mele, pe pata roșie și cenușie – acum maro și purpurie – care conținea și niște așchii de os.

— Ce-i asta?

— Un tip pe care l-am cunoscut.

— E dezgustător.

— Sunt date brute.

— Ai nevoie de o geacă nouă.

- Păi e o geacă nouă.
- Trebuie s-o arunci. Mergem și-ți cumpărăm alta. Imediat.
- Ne-așteaptă avionul.
- Cât poate să dureze?
- Suntem în Franța, am spus. N-am să găsesc nimic pe măsura mea.
- Unde mergem? a întrebat ea.
- Vreau să fac ceva înainte să plecăm.
- Ce?
- Vreau să fac o plimbare.
- Unde?
- O să vezi.

Am traversat Sena pe Pont d'Austerlitz, am făcut la stânga pe Boulevard de la Bastille, ne-am îndreptat spre monument, repede și fluent prin trafic, de parcă șoferul ar fi folosit luminile și sirena, deși nu le folosea. Monumentul se afla în axul unui sens giratoriu nebunesc numit Place de la Bastille, la fel de aglomerat ca toate celelalte din Paris, iar a patra dintre cele zece ieșiri ale sale era Rue de la Roquette, care ducea spre est, direct către poarta cimitirului.

— Père Lachaise, a spus Scarangelo. Chopin e înmormântat aici. Și Molière.

- Și Edith Piaf, și Jim Morrison, de la Doors.
- N-avem timp pentru turism.
- Nu durează mult, am spus.

Șoferul a parcat la poartă și am coborât. Scarangelo a venit cu mine. Era acolo o gheretă din lemn unde se vindeau hărți cu toate mormintele vestite. Ca la Hollywood, cu locuințele starurilor. Am intrat pe o alee largă cu pietriș și am cotit la stânga și la dreapta, trecând pe lângă cavouri complicate și pietre funerare din marmură albă. M-am orientat după amintirea unei dimineți mohorâte de iarnă, în urmă cu mulți ani. Mergeam încet, oprindu-mă din când în când, verificând, până când am găsit locul, care devenise o fâșie de gazon înverzit de iarba nouă de primăvară, presărată cu pietre funerare late și joase. Am găsit-o pe cea pe care o căutam. Era palidă, dar puțin afectată de intemperii, cu o inscripție pe două rânduri, clară și precisă: *Joséphine Moutier Reacher, 1930-1990*. O viață de șaizeci de ani. Eu sosisem pe lume exact la jumătatea ei. Am stat acolo, cu mâinile pe lângă corp, având pe geacă sângele și creierii altcuiva.

- O rudă? a întrebat Scarangelo.
 - Maică-mea, am spus.
 - De ce e înmormântată aici?
 - S-a născut și-a murit în Paris.
 - De-aia cunoști atât de bine orașul?
- Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Veneam pe-aici din când în când. Și după ce-a murit tata, a locuit aici. Pe Avenue Rapp. De cealaltă parte a Domului Invalizilor. O vizitam când puteam.

Scarangelo a dat din cap a încuviințare și a rămas tăcută un timp, poate din respect. Stăteam umăr lângă umăr.

— Cum era? a întrebat.

— Minionă, cu părul negru, ochi albaștri, foarte feminină, foarte încăpățânată. Dar în general fericită. Știa să vadă latura bună a lucrurilor. Intra într-o locuință a Corpului de Marină de cine știe unde, râdea și spunea: *Ome sweet 'ome*. Nu putea să pronunțe litera „H”, din cauza accentului.

— Șaizeci de ani nu e o vârstă înaintată, a remarcat Scarangelo. Îmi pare rău.

— Primim ceea ce primim, am spus. Ea nu s-a plâns.

— De ce-a murit?

— Cancer pulmonar. Fuma mult. Era franțuzoaică.

— Țsta e Père Lachaise.

— Știu.

— Nu oricine e înmormântat aici.

— Evident, am spus. Ar deveni prea aglomerat.

— E ca un semn de onoare.

— Servicii militare.

Scarangelo s-a uitat din nou la piatra funerară.

— În care război?

— Al Doilea Război Mondial.

— Avea cincisprezece ani când s-a terminat.

— Erau vremuri deznădăjduite.

— Ce-a făcut?

— A făcut parte din Rezistență. Aviatorii aliați doborâți în Olanda sau Belgia erau trimiși la sud, prin Paris. Se formase o rețea. Rolul ei era să-i escorteze de la o gară feroviară la următoarea și să-i trimită la drum.

— Când?

— Aproape tot anul 1943. S-a spus că a făcut optzeci de drumuri.

— Păi avea treisprezece ani.

— Vremuri deznădăjduite, am spus din nou. O școlăriță era o acoperire bună. Era instruită să spună că aviatorii îi erau unchi sau frați, veniți în vizită din afara orașului. În general, erau deghizați în țărani sau în funcționari.

— Și-a riscat viața. Și pe-a rudelor ei.

— În fiecare zi. Dar și-a făcut treaba.

— Informația asta nu era în dosarul tău, a spus Scarangelo.

— Nimeni n-a știut. Nu vorbea despre asta. Nici tata nu sunt sigur că a știut. După ce-a murit, am găsit o medalie. Iar la înmormântare a

venit un bătrân și ne-a spus povestea. Era agentul ei de legătură. Cred că și el a murit, între timp. N-am mai fost pe-aici de când am înmormântat-o. E prima oară când îi văd mormântul. Cred că fratele meu s-a ocupat.

— A făcut o alegere bună.

Am încuviințat din cap. Un mormânt modest, pentru o femeie modestă. Am închis ochii și mi-am amintit ultima oară când am văzut-o în viață. Micul dejun cu băieții ei mari, în apartamentul de pe Avenue Rapp. Zidul Berlinului fusese doborât. Era foarte bolnavă în acel moment, dar făcuse un efort de voință ca să se îmbrace frumos și să se poarte normal. Am băut cafea și am mâncat croasanți. Sau cel puțin asta am făcut eu și fratele meu, în vreme ce ea încerca să-și ascundă vorbind lipsa poftei de mâncare. A flecărit despre tot soiul de lucruri, oameni pe care-i cunoscuserăm, locuri în care fuseserăm, lucrurile care se întâmplaseră acolo. Apoi a rămas tăcută o vreme, după care ne-a transmis două mesaje, aceleași mesaje dintotdeauna. Ca un fel de ritual matern. Făcuse asta de o mie de ori. S-a ridicat cu greu din scaun, s-a apropiat de fratele meu și l-a cuprins pe după umeri, din spate, gest care făcea parte din coregrafia momentului, apoi s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz dintr-o parte, așa cum făcea mereu, și l-a întrebat:

— Ce nu trebuie să faci tu, Joe?

Joe n-a răspuns, pentru că tăcerea noastră făcea parte din ritual. Mama a dat răspunsul:

— Nu trebuie să rezolvi *toate* problemele lumii. Doar câteva dintre ele. Sunt destule cât să ajungă la toată lumea.

L-a sărutat din nou, apoi s-a apropiat de spatele meu, mi-a măsurat lățimea umerilor cu mâinile ei mici, mi-a pipăit mușchii tari, ca de fiecare dată fascinată de cât de mare crescuse bebelușul ei plătând, și, chiar dacă pe atunci mă apropiam de treizeci de ani, a spus:

— Ai putere cât pentru doi băieți normali. Ce-ai de gând să faci cu ea?

N-am răspuns. Tăcerea noastră făcea parte din ritual. A răspuns în locul meu:

— O să faci ce trebuie.

Și în general asta am încercat să fac, lucru care uneori mi-a adus necazuri, iar alteori, medalii. Ca un mic omagiu, mi-am îngropat Steaua de Argint cu ea. Era chiar acolo, sub picioarele mele, în pământul Parisului, la doi metri adâncime. Îmi imaginam că panglica putrezise, dar metalul continua să strălucească.

Am deschis ochii, am făcut un pas în spate și, uitându-mă la Scarangelo, am spus:

— OK, acum putem să mergem.

Capitolul 19

Era cald în cabina avionului, așa că, din respect pentru sensibilitatea lui Scarangelo, mi-am scos geaca distrusă și am împăturit-o cu interiorul în afară, aruncând-o pe un fotoliu liber. După patruzeci de minute, am părăsit spațiul aerian al Franței, apoi am traversat Marea Britanie în diagonală, la 13 kilometri altitudine, și am pornit pe lungul parcurs peste Atlanticul de Nord, pe o traiectorie ortodromică. Am mâncat chestiile cumpărate de echipaj de la Le Bourget, după care ne-am întins în fotoliile înclinate la orizontală, aflate pe ambele părți ale culoarului – eu cu capul înspre picioarele ei; aproape, dar nu excesiv.

— Cine era tipul în costum? am întrebat-o.

— Șeful secției antitero de la DGSE.

— Tânărul vietnamez lucra pentru el? Cel cu AK-47?

— Pentru el?

— Era și el un țap ispășitor? Pentru presă?

— Nu, era pe bune. A rămas acolo, la geamul din mansardă.

N-am spus nimic.

— Ce e? a întrebat ea.

— Nu vrei să-ți spun nimic.

— E ceva pe care O'Day îl va lămuri?

— Sunt sigur că a făcut-o deja.

— Atunci, poți să-mi spui care e contextul.

— Ce-ți amintești despre sovietici?

— O mulțime de lucruri.

— Mai presus de toate, erau realiști, mai ales în privința naturii umane și a calității personalului lor. Aveau o armată foarte numeroasă, ceea ce însemna că soldatul lor obișnuit era leneș, incompetent și nedăruit cu niciun talent sesizabil. Ei au înțeles asta și și-au dat seama că nu pot face prea multe în acest sens. Așa că, în loc să încerce să-și adapteze soldații la standardele ridicate ale armamentului modern, și-au conceput propriile arme astfel încât să fie adecvate standardului scăzut al oamenilor. O abordare de-a dreptul radicală.

— OK.

— Astfel, a rezultat AK-47. De exemplu, ce face un soldat panicat când este atacat? Își ia pușca, acționează selectorul de foc și apasă pe trăgaci. Puștile noastre pornesc de la poziția blocat la foc cu foc și apoi la automat; o succesiune liniară și logică, dar ei știau că în nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri oamenii lor vor intra în panică și vor apăsa selectorul până la capăt, golind astfel un încărcător întreg încă de la prima rafală trasă în grabă și la întâmplare. Ar fi rămas cu

pușca neîncărcată chiar de la începutul luptei. Iar asta nu le-ar fi fost de niciun folos. Așa încât la AK selectorul trece de la blocat la automat și abia pe urmă la foc cu foc. Nu liniar, nu logic, dar cu siguranță practic. Foc cu foc este un fel de setare implicită, iar focul automat este o alegere conștientă.

— OK.

— Și mai știau că puștile acelea nu vor fi întreținute deloc pe câmpul de luptă, așa că au conceput-o în așa fel încât să te poți baza pe ea în orice împrejurare. Când apeși pe trăgaci, pușca o să tragă. Am găsit puști AK-47 îngropate în pământ ani de zile, cu părțile de lemn distruse complet de insecte, și funcționau încă perfect.

— OK.

— Și mai știau că soldatul mediu n-are cum să nimerească o țintă la o distanță mai mare de câteva zeci de metri. Probabil că nici nu vedeau mai departe de-atât. Și-atunci, de ce să irosești banii pe precizie? O pușcă AK-47 este, mai presus de orice, fiabilă, dar deloc precisă. Este o armă pentru lupta la mică distanță. Practic, ca un pistol. Peste stradă sau la distanță de un cvartal, sau de pe malul unui râu până pe celălalt.

— Vrei să spui că n-ar fi putut să tragă până acolo?

— Nici într-o mie de ani. Poți să le dai lui Kott, lui Carson sau lui Datsev cel mai bun AK-47 construit vreodată, și mai departe de 350 de metri tot n-ar putea să facă nimic. Dar glonțul care l-a ucis pe Henkin a fost tras de la 1.600 de metri. De patru ori mai mult. N-ar fi nimerit clădirea. Plus că glonțul e micuț. Abia dacă ar fi ajuns la destinație. Ar fi trebuit lansat la un unghi ascendent, de circa 30 de grade, ca o minge aruncată cu boltă. În sus și în jos, ca un proiectil balistic. E imposibil. Și chiar dacă ar fi reușit, glonțul ar fi ajuns cu atât de puțină energie, încât l-ai fi putut devia cu o paletă de ping-pong. Ar fi ricoșat din gelul de păr al lui Henkin. Dar nu s-a întâmplat așa. I-a zburat capul de pe umeri.

— Deci?

— N-a fost niciun vietnamez de douăzeci și unu de ani, cu o pușcă AK-47.

— Atunci, de ce era acolo?

— Bănuiesc că făcea parte din pachetul negociat. Kott, Carson, Datsev sau cine a angajat un ajutor local, care în Paris poate fi un vietnamez. Există o comunitate de vietnamezi numeroasă. Sunt sigur că majoritatea duc o viață onorabilă, ca taximetriști sau mai știu eu ce, muncind din greu, dar cu siguranță că unii dintre ei sunt membri ai bandelor de stradă. Trimit zece-doisprezece inși pe stradă, ca un cordon de protecție în jurul făptașului, ca să-l ajute să fugă. Fără îndoială că bătrânul care m-a oprit era unul dintre ei. Acționa pe post de diversiune. Iar băiatul din mansardă a fost dus acolo pe post de

momeală. Un fel de botez al focului pentru el. Testul de admitere în bandă. Să se lase arestat, să-și țină pliscul și, la ieșire, e un om făcut. Pariez că arma lui n-avea nici cui perculator. Așa, ca să fie siguri că pot să-l scoată basma-curată pe baza unor chițibușuri tehnice.

Scarangelo a rămas tăcută o vreme, apoi a spus:

— Trebuie să fie Datsev, da? Ce puteau să aibă Kott sau Carson împotriva lui Henkin?

— Sunt sigur că O'Day are mai multe teorii în privința asta, am spus.

Dar a reieșit că și metoda socratică era limitată. O'Day, Shoemaker și Casey Nice întorseseră lucrurile pe toate părțile, dar nu obținuseră niciunul din adevărurile cunoscute tuturor ființelor raționale. Strânseseră informații detaliate de la Paris, Moscova și Londra, pe lângă diagrame, fotografii, filmări și rapoarte postacțiune și analizaseră datele de mai multe ori, dar nu ajunseseră la nicio concluzie. Așteptau să vadă ce aveam de spus.

Am aterizat pe pista de la Pope Field spre sfârșitul după-amiezii, la mai puțin de o zi după plecarea noastră de-acolo, recuperând cele șase ore pierdute în timpul zborului spre Europa. Scarangelo a vrut să facă un duș înainte să ne punem pe treabă, ceea ce părea o dorință rezonabilă, astfel că O'Day ne-a lăsat un răgaz de treizeci de minute. L-am petrecut, de asemenea, sub duș – mai întâi curățându-mi geaca de resturile lui Henkin. A fost destul de ușor pentru că materialul era impermeabil, astfel încât pata s-a curățat fără probleme. Am insistat până când apa scursă a rămas curată, apoi am uscat locul cu un prosop. M-am băgat sub jetul dușului, am folosit șamponul și săpunul și m-am îmbrăcat suficient de rapid ca să dau o raită pe la bufet înainte să începă ședința. Nu era cine știe ce pe mese, dar măcar am găsit cafea, așa că mi-am umplut o ceașcă și am urcat la etaj.

O'Day era la locul lui obișnuit, cu Shoemaker lângă el. Casey Nice m-a întâmpinat ca de obicei, cu un zâmbet, iar după ce m-am așezat a venit și Scarangelo, radioasă după întâlnirea cu apa fierbinte, cu părul încă umed, îmbrăcată în alt deux-pièces negru.

— Mai întâi, să scăpăm de vietnamez, a spus O'Day.

— Există o primă dată pentru orice, am spus.

O'Day n-a zâmbit deloc. Cred că pe vremea vechiului conflict armat arăta doar de vreo optzeci de ani și fusese responsabil cu o parte din strategie, motiv pentru care era încă susceptibil la acest subiect. Casey Nice a umplut liniștea stingheritoare zicând:

— Presupunem că trăgătorul sau cei care l-au plătit au angajat un element criminal local să-l sprijine la fața locului. Sau ca mod de a obține permisiunea de a opera pe terenul lor. Sau din ambele motive.

— Probabil, am spus. Doar dacă nu cumva patronii *sunt* vietnamezii.

Poate că e o misiune guvernamentală. S-or fi pregătind să invadeze Rusia.

— Vorbești serios?

— Nu prea, am spus. Dar sunt de acord cu voi. A primit sprijin la fața locului.

— În cazul ăsta, din motive de mândrie și disciplină, nu vor da pe goarnă nimic semnificativ. Așa că rămânem cu absolut nimic, în afară de propria noastră interpretare și un scenariu foarte confuz și incomplet.

— Nu e nimic incomplet aici. Oricum, nu din punctul de vedere al lui Henkin.

— Noi credem că a venit la Paris dornic să ne convingă pe noi și pe britanici că Datsev n-a fost implicat. Ești de acord?

Am dat din cap aprobator.

— A spus că era sub demnitatea lui Datsev să dea o probă.

— Iar DGSE ne spune că Henkin părea obsedat să ne demonstreze că împușcătura urma să-și rateze ținta. Iar la stânga și puțin mai jos se întâmplă să fie „amprenta” lui Kott din Arkansas. Dacă ținem cont de țintele de hârtie pe care le-am văzut acolo.

— Nu Kott a fost în balconul aceluia apartament, am spus.

O'Day a ridicat privirea.

— Și de unde știi?

— Doamna de la DGSE a dedus că trăgătorul a stat așezat în spatele unei jardiniere. Dar Kott s-a antrenat timp de un an în poziția culcat. E ca dormitul. Fiecare are câte o poziție firească. Iar poziția „așezat în spatele jardinierei” nu e a lui Kott.

O'Day a dat din cap aprobator și-a zis:

— E bine de știut.

— Dar Henkin n-avea de unde să știe asta, a spus Casey Nice. Tot ce putea susține era că Datsev nu și-ar fi ratat ținta. Așa că era un om fericit, până-n clipa în care a fost împușcat. Și aici lucrurile devin derutante. Adică n-a fost Datsev și, dintr-odată, reiese că totuși el a fost. Pentru că Datsev și Henkin au avut de-a face unul cu celălalt și e de presupus că între Kott sau Carson și Henkin n-a existat nicio legătură.

— Ridică-te, am spus.

— Poftim? a întrebat ea nedumerită.

— Ridică-te și scoate-ți un pantof.

— De ce?

— Fă ce ți-am zis.

S-a conformat. S-a ridicat și a întrebat:

— Care pantof să fie?

— Oricare, am spus.

M-am ridicat și eu. S-a aplecat și și-a scos pantoful stâng. M-am dus

lângă ușă. Ca toate ușile din acel sediu, ușa era un dreptunghi din lemn vopsit, înalt cam de doi metri și lat de optzeci de centimetri.

— Să zicem că ăsta e un panou de sticlă, am spus. Să mai presupunem că tu știi că este foarte rezistent. Și să zicem că ți-aș da posibilitatea să-l spargi cu tocul pantofului, dintr-o lovitură zdravănă. Arată-mi unde l-ai lovi.

A șovăit un pic și apoi s-a apropiat șontăcând de mine. A apucat pantoful ca pe o armă, s-a oprit și a spus:

— Nu știu prea multe despre chestia asta. E vorba de tehnologia ceramicii. Știința materialelor rezistente.

— Nici Datsev, nici Kott și nici Carson nu sunt oameni de știință. Fă-o cum te ghidează instinctul.

Am văzut-o privind pe rând la diverse poziții. A ridicat pantoful, șovăitor, l-a mișcat puțin, parcă involuntar, ca și cum ar fi exersat în minte alternativele.

— Spune cu glas tare ce gândești, am îndemnat-o.

— Nu aproape de margini. Cred că sticla doar s-ar ciobi, ca și cum ai mușca puțin dintr-o prăjitură mare.

— OK.

— Nici chiar în centru. Cred că șocul impactului s-ar răspândi uniform, egal, și poate că ar avea o mișcare internă de recul dinspre margini. S-ar putea doar să se îndoiaie, ca membrana unei tobe, dacă aș lovi în centru.

— Și-atunci, unde?

— Într-un loc situat nu prea departe de centru, astfel încât șocul să fie cumva asimetric, iar tensiunea internă să mă ajute.

— Arată-mi.

S-a mai uitat o dată, a ridicat pantoful, s-a prefăcut că-și ia un elan generos și a adus tocul pe ușă, chiar în interiorul sfertului din stânga sus al acesteia. Dacă ușa ar fi avut dimensiunile paravanului de protecție din Paris, atunci locul indicat de ea ar fi fost la puțin peste 500 de milimetri de marginea din stânga și la puțin peste 700 de milimetri față de marginea de sus.

— Al doilea foc trebuia să-l ucidă pe individ, am spus. Primul era menit doar să spargă sticla. Atât. Prin urmare, n-a fost un glonț ratat. A fost direct la țintă.

Casey Nice s-a încălțat din nou și, după ce ne-am așezat, am continuat:

— Cred că Henkin a înțeles toate astea de la început. Iar deducția celor de la DGSE a crescut probabilitatea ca trăgătorul să fi fost Datsev, n-a scăzut-o. A venit la Paris sperând ca omul lui să fie scos din culpă, dar tot ce a văzut i-a spus că lucrurile stăteau exact pe dos.

— Oricare dintre cei trei ar fi putut trage acel glonț, a opinat

Shoemaker.

— Dar următorul? Cred că la asta s-a gândit și Henkin. Pentru că oricine ar fi tras, trebuia să-și mute foarte rapid punctul de ochire cam cu vreo patruzeci de centimetri în sus și spre dreapta, ca să-l nimerească pe individ. Iar asta e al dracului de greu de făcut din mers, de la o mie trei sute de metri. Gura țevii trebuia să se miște cam *cu vreo câteva* zecimi de milimetru – nici mai mult, nici mai puțin. Și asta dintr-o mișcare fluentă, foarte precisă și calmă. Nu a avut timp să se liniștească, să verifice și să respire. Dacă paravanul de sticlă s-ar fi spart, francezul ar fi dispărut aproape imediat din câmpul vizual. Sau ar fi început să țopăie de colo-colo nebunește. Așa, agenții l-au „acoperit” cam în două secunde. Gândiți-vă: tragi, muți gura țevii cu două zecimi de milimetru și tragi din nou, toate astea mai iute decât vă povestesc eu. Pentru așa ceva, ar fi nevoie de un talent supranatural. Și, după cum zicea Henkin, Datsev era un lunetist supranatural.

— OK, a zis O'Day, văd că facem progrese. Lunetistul a fost Datsev.

— Henkin era convins de asta, am spus. L-am urmărit. Era un tip dur, dar avea și o latură mai sensibilă. În dimineața aia, era morocănos, pentru că se trezise prea devreme. Dar era și fericit. Pentru el era o zi frumoasă, petrecută în Paris. Problema era a altora. A mea, probabil. Ba chiar a făcut cinste cu micul dejun. Pe urmă lucrurile au început să se destrame și ziua n-a mai fost așa de distractivă. Pentru că problema devenise a lui. Trebuia să se întoarcă acasă și să le dea vestea proastă. Nu voia să facă asta. Avea o latură de birocrat.

— Dar pe urmă Datsev l-a ucis și l-a scăpat de griji.

— Nu, am spus. Nu Datsev l-a ucis.

Capitolul 20

— Trebuie să vă gândiți la a doua împușcătură. Și nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Puneți mâna pe telefon și sunați-i pe cei mai buni cinci lunetiști ai noștri. De la Recon Marines, SEAL, Delta Force, de oriunde. Sunt sigur că puteți face chestia asta. Sunt sigur că-i aveți pe toți pe butoanele de apelare rapidă. De fapt, sunt convins că toți lucrează pentru voi, așa cum Datsev lucra pentru KGB.

— KGB-ul nu mai există de multă vreme. Acum se cheamă SVR.

— Vin vechi în sticle noi.

— Unde vrei să ajungi?

— Întrebați-i pe lunetiștii noștri despre a doua împușcătură. Întrebați-i despre o apăsare dublă pe trăgaci, separată doar de o deviere de 15 centimetri la 1.300 de metri. Cu o pușcă de peste un metru și jumătate lungime și mai grea de 13 kilograme.

— Și ce mi-ar spune?

— Ți-ar spune: da, să dea naiba, ar putea face asta legat la ochi.

— Și care e problema?

— Problema e că după asta le-ai spune, soldat: lasă abureala și spune-mi adevărul. Și atunci toți ar jura că o împușcătură ca asta e imposibilă.

— Se pare că Henkin nu era de aceeași părere.

— El credea în propriul discurs de promovare. Datsev e doar un om, ca mine sau ca tine. Mă rog, ca mine, în orice caz. N-ar fi putut trage acel foc. Niciun om n-ar fi putut.

— Deci ce vrei să spui?

— Că au fost doi lunetiști.

În acel moment, s-a așternut tăcerea și am profitat de răgaz ca să-mi termin cafeaua. Apoi am adăugat:

— Unul dintre ei a fost fie Datsev, fie Carson, iar celălalt a fost John Kott.

O'Day și-a ridicat capul încet, ca o țestoasă cenușie, bătrână, care iese din nisip, și a spus:

— Tocmai ne-ai spus cu destulă convingere că John Kott n-a fost acolo.

— Am spus că n-a fost pe balcon. A fost în sufragerie, culcat pe masa mare de-acolo. Țintea peste capul partenerului. Gândiți-vă. Doi lunetiști. Unul stă cu picioarele încrucișate, în spatele jardinierei. Celălalt, culcat pe masă. Sunt acolo de treizeci de minute. Sunt într-o stare de concentrare maximă. Respiră lent. Pur și simplu plutesc. Ferestrele franțuzești sunt deschise. Cel din spatele jardinierei e pregătit pentru scutul din sticlă. Are în magazie gloanțe antiblindaj. A

ales exact același punct de țintire ca și domnișoara Nice. Numai din instinct. Deasupra și în spatele lui, cel de pe masă are pușca încărcată cu gloanțe de precizie. E pregătit pentru francez. Probabil urma să tragă în tâmplă. Probabil că tipul purta o vestă de protecție pe sub costum. N-ar fi un impediment prea mare, dar de ce să riști un factor necunoscut? La cap e mai bine. E chiar în cătare. Așteaptă doar ca sticla să se spargă.

— Dar nu s-a spart.

— Așa că și-au luat tălpășița de-acolo. Dar Kott rămâne în Paris. Ar prefera ca ancheta să se oprească acolo. Se adăpostește undeva și supraveghează balconul acela, zi după zi. Sau poate că e avertizat de francezi. Ar trebui să verificați. Oricum, în sfârșit, norocul îi surâde. Trei anchetatori își fac apariția. Când m-a văzut în lunetă, probabil și-a zis că a tras lozul cel mare. Inima a început să-i bată mai repede. Apoi s-a calmat și a apăsas pe trăgaci.

— Și l-a nimerit pe Henkin din greșală?

— Nu din greșală. M-a ochit în centrul de greutate, o lovitură direct la țintă, ar fi câștigat medalia olimpică de aur pe loc. Din clipa în care a apăsas pe trăgaci, eram un om mort. Dar glonțul a rămas în aer aproape patru secunde. Și a fost o rafală de vânt. Îmi amintesc că am văzut-o. Am zărit focul de la gura țevii, apoi fâlfâitul unui steag, și pe urmă Henkin a fost lovit. Vântul a deplasat glonțul. L-a deviat un pic spre stânga, în zbor: de la pieptul meu la capul lui.

— N-ai cum să dovedești asta.

— Ba da. Dacă a tras Datsev încercând să-l lovească pe Henkin, atunci Bennett ar fi murit. El era următorul la rând. Nu poți contrazice vântul. A fost chiar acolo. Steagurile au început să se agite nebunește și s-au oprit la fel de repede. Toată dimineața a suflat vântul. Verificați.

O'Day a rămas tăcut un timp, apoi a spus:

— Doi lunetiști. Dumnezeuule! Trebuie să transmitem teoria asta la Londra și la Moscova, dacă o susținem toți. Rick?

Shoemaker a ezitat o secundă și apoi a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Sunt pentru, a spus el.

— Joan?

— E mai bine să credem c-au fost doi, chiar dacă de fapt a fost doar unul, decât să credem c-a fost unul și să fi fost doi. Să adoptăm poziția mai precaută.

O'Day n-a mai întrebat-o pe Casey Nice.

— Am să plec la Londra acum, am spus eu.

— Acum? s-a mirat O'Day.

— Nu mă deranjează poza din dormitorul lui. Nu-mi pasă nici că piticotul dracului tocmai a tras în mine. Pentru un polițist, asta face

parte din riscurile meseriei. Dar a fost neatent și a ratat. Nu trebuia să încerce într-o zi cu vânt. A omorât un om nevinovat. Asta e altceva și e o greșeală. Așa cum ai spus și tu, l-am prins o dată, am să-l prind și-a doua oară.

— Și după aia?

— O să-i smulg brațul din umăr și-o să-l omor în bătaie cu propria lui mână.

— Nici gând, a spus O'Day. Ai să te duci la Londra când o să-ți spun eu. Asta e o afacere complexă. Trebuie să facem niște pregătiri.

— Nu poți să-mi dai ordine. Sunt un civil.

— Care-și ajută țara. Hai să facem ce trebuie.

N-am spus nimic.

— Henkin nu era un nevinovat, a continuat el. Era omul KGB-ului. A făcut lucruri rele.

N-am spus nimic.

— Ți-am zis eu!

— Ce?

— Lucrurile stau altfel când știi că te pândește un lunetist.

— Vor lucra împreună și la Londra? a întrebat Scarangelo.

— Probabil, am spus. Este un mediu bogat în ținte. Asta le-ar dubla forța de foc.

— Deci cine va fi ales pentru al doilea post? Carson sau Datsev?

— Nu sunt ghicitor.

— Și dac-ai fi?

— Atunci, Carson. Henkin zicea că Datsev n-ar accepta să dea o probă. Nu am interpretat asta ca pe o laudă. Mi s-a părut că Henkin spunea adevărul.

— Așteaptă până suntem gata, a zis O'Day. Pe urmă poți să te duci la Londra.

Capitolul 21

Ședința s-a încheiat, iar eu am ieșit pe ușa roșie. Mă îndreptam spre dormitoarele din tablă ondulată, dar Casey Nice m-a prins din urmă și m-a întrebat:

— Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Mi s-a părut o idee excelentă. Ultima mâncare caldă de care avusesem parte fusese acel *croque madame* de la Paris, plătit de Evgheni Henkin.

— Unde?

— În afara cazărmii, a spus ea. O friptură sau ceva de genul ăsta.

— Ai o mașină?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce-nseamnă asta?

— O să vezi.

— S-a făcut.

— Trebuie să mă schimb, a spus.

Era îmbrăcată într-un deux-pièces negru. Ciorapi negri, pantofi de calitate. O ținută perfectă pentru Washington sau Virginia, dar nu tocmai potrivită într-o cârciumă rurală din apropiere de Fayetteville.

— Te aștept aici, am spus.

— Cinci minute.

Trecuseră aproape zece. Dar a meritat să aștept. A bătut la ușa mea, și când am deschis, avea părul prins în coadă și era îmbrăcată într-o versiune a toaletei purtate în Arkansas. Aceași geacă de piele maro peste un tricou alb, dar blugii erau diferiți. Aceași culoare, dar cu talie mai joasă. În plus, erau plini de tăieturi, zgârieturi și porțiuni zdrențuite. *Avariați*, cred că așa li se spune, iar pentru mine cuvântul ăsta însemna *deranjați*, lucru care pur și simplu nu se potrivea. Blugii ăia s-ar fi putut afla pe un trup mai frumos?

Ținea cheile de la mașină atârinate de deget și mi le-a dat spunând:

— Îmi cer scuze în avans.

— Pentru ce?

— Ai să vezi.

Și am văzut. Cam după vreo două sute de pași, într-o parcare împrejmuită, în apropierea drumului de perimetru al bazei Pope Field. Parcarea era plină de tot ceea ce mă așteptam să văd și anume camioane și mașini americane puternice, vechi de vreo douăzeci de ani, alături de Mercedesuri și BMW-uri rablagite aduse acasă din detașările în Germania. Căutam cu privirea anomalii; am zărit un Mini Cooper de culoarea lavandei și apoi o broscuță Volkswagen de tip nou,

galbenă, pe jumătate ascunsă îndărătul unui fel de vehicul hidos. M-am gândit că mașina ei era broscuța, având în vedere că deja își ceruse scuze. Poate că era un cadou primit la absolvirea facultății. Poate că avea o margaretă într-o vază pe bord, ca să se asorteze cu culoarea mașinii.

Dar n-a fost broscuța. Era vehiculul hidos de lângă ea.

— Ce mama dracului e urâtenia asta? am spus.

— Parțial, un Ford Bronco vechi. Restul e alcătuit din table sudate în locurile unde părțile originale au căzut. Maroul e alcătuit din rugină și noroi. Am fost sfătuită să nu spăl noroiul. Protejează împotriva coroziunii și oferă un plus de rezistență.

— De unde l-ai luat?

— Mi l-a vândut un tip de la Fort Benning.

— Cu cât?

— Douăzeci și doi de dolari.

— Excelent!

— Poți să urci. E deschisă. N-o încui niciodată, că n-am de ce.

Balamaua portierei din dreapta era mai mult rugină, decât noroi și a trebuit s-o forțez puțin. Am reușit s-o deschid doar atât cât să mă strecur pieziș și am văzut cum Casey Nice face același lucru pe partea ei, ca și cum am fi fost niște dansatori care se apropie unul de celălalt. Mașina nu avea centuri de siguranță. Și nici scaune, la drept vorbind. Doar o prelată verde care se destrăma, gata-gata să se desprindă de cadrul metalic tubular.

Dar motorul a pornit în cele din urmă, după câteva pocnete și opinteli, după care a intrat într-un ralanti umed și hurducat. Transmisia era mai înceată decât serviciul poștal. Fata a mișcat cu greu schimbătorul de viteze în marșarier și toate părțile mecanice dinăuntru au strigat apelul, au declarat că a fost întrunit cvorumul și s-au pus să decidă ce e de făcut. Au avut nevoie de o lungă discuție, se pare, pentru că abia după câteva secunde camionul s-a urnit cu spatele. Casey Nice a tras de volan cu un efort considerabil, după care a împins schimbătorul într-una din vitezele de mers înainte și mai întâi comitetul pentru deplasarea în marșarier și-a încheiat dezbaterile, a aprobat procesul-verbal și a părăsit încăperea, după care echipa responsabilă pentru deplasarea înainte și-a făcut apariția și s-a făcut comodă, iar o moțiune a fost depusă pe masă și discutată. Au trecut alte câteva secunde și, în sfârșit, camioneta a pornit din loc, încet și bolborosind la început, până să-și intre în ritm și să se deplaseze implacabil spre poarta de ieșire.

— Trebuia să fi furat camioneta aia albastră a lui John Kott, am spus. Ar fi fost un mare pas înainte.

— Chestia asta mă duce din punctul A în punctul B.

— Ce se-ntâmplă dacă vrei să ajungi în C sau în D?

— E o seară frumoasă, iar mersul pe jos e sănătos.

Am ieșit pe una dintre porțile secundare de la Fort Bragg și am pătruns în lumea reală – sau cel puțin într-una din versiunile acesteia, pe o șosea obișnuită, cu două benzi, din Carolina de Nord, mărginită pe ambele părți de stabilimente orientate exclusiv spre gusturile și posibilitățile financiare ale bărbaților și femeilor din armată. Am văzut firme de servicii financiare, dughene de fast-food, locuri de unde puteai să-ți cumperi o mașină la mâna a doua, prăvălii pentru cartele telefonice, obiecte de un dolar bucata sau pentru împrumutat jocuri video, baruri și localuri de toate felurile. Apoi, după un kilometru și jumătate parcurs cu viteza melcului, firmele au început să se rărească, lăsând locul unor loturi de teren părăsite și pâlcurilor de conifere, alături de senzația că în față ne aștepta o pustietate nesfârșită.

Camioneta și-a continuat drumul. Deloc repede și însoțită de mirosul de ulei ars, dar cel puțin înainta.

Am cotit la dreapta, adâncindu-ne în pustietate, îndreptându-ne în mod clar spre un loc știut de Casey Nice, care a găsit cu cale să mă întrebe:

— Te deranjează că John Kott se bucura de eșecurile tale?

— Nu prea, am spus. Sunt publice.

— Pe mine m-ar fi deranjat.

— Una peste alta, sunt cu un pas înaintea lui. De asta ar trebui să se bucure.

— Grație unei rafale de vânt.

— M-am născut norocos.

— În plus, ai stat contra vântului, față de ceilalți.

— Și asta, da.

— Ai făcut-o dinadins?

— Ceva înrădăcinat. Presupun că a fost dinadins.

În față am văzut lumini ivindu-se printre copaci și am ajuns la un luminiș în pădure, cu o cocioabă dărăpănată în centru. În jurul ei erau aranjate, pe pietriș, mese și scaune. Cocioaba avea un horn prin care ieșea fum și căldură. Simțeam mirosul de carne gătită pe îndelete.

— Ți place? a întrebat Casey Nice.

— Genul meu de local, i-am spus.

A început procesul de încetinire a mașinii: o apăsare puternică a pedalei, urmată de alte apăsări aplicate cu frenezie. A tras de volan și a oprit în parcare. A scos cheia din contact, iar motorul a mai funcționat un minut întreg, după care s-a cutremurat și s-a oprit. Am coborât din mașină și am găsit o masă. Localul n-avea nume. Și nici meniu, la drept vorbind. Puteai să alegi între mai multe tipuri de fripturi, cu pâine-minune sau fasole ca garnitură, și trei tipuri de băuturi carbogazoase la cutie. Farfurii din polistiren, furculițe din plastic, șervețele din hârtie, plata numai cash și o chelneriță ce părea

să aibă cam unsprezece ani. Toate bune.

Am comandat coaste și pâine pentru ea, porc și fasole pentru mine, plus două Coca-cola. Cerul era senin și plin de stele. Aerul – răcoros, dar nu rece. Locul era pe jumătate plin. Am scos din buzunar flaconul de medicamente. L-am pus pe masă, cu eticheta spre ea.

— Trebuie să-ți înapoezi asta. Să înghiți scame din buzunar nu-ți face bine deloc.

L-a lăsat pe masă un moment. Apoi a scos din buzunar pilulele. Erau șapte. Mai puține decât data trecută. A suflat praful de pe ele, a luat flaconul și a pus pilulele în el.

— Cine e Antonio Luna?

— Un prieten, a spus. Eu îi zic Tony Moon.

— Un colaborator?

— Un tip pe care-l știu.

— Și tipul ăsta are la îndemână un flacon gol taman când ai tu nevoie?

Nu mi-a răspuns.

— Sau simulează niște simptome și apoi îți dă rețetele de care face rost, pentru că nu poți să-ți discuți problemele cu medicul companiei?

— Te privește cumva?

— Absolut deloc.

A pus flaconul în buzunar și a spus:

— Nu am nicio problemă.

— E bine de știut.

Apoi a sosit mâncarea și am uitat cu totul de pilule, obținute pe bune sau nu. Fasolea era fasole, Coca-cola era Coca-cola, dar carnea era senzațională. Mă aflu doar într-un luminiș dintr-o pădure din Carolina de Nord, dar în acel moment n-aș fi vrut să fiu în altă parte altundeva. Casey Nice părea să-mi împărtășească opinia. Ronțăia carnea de pe coaste, zâmbea și-și lingea buzele. Toate bune, până când a sunat telefonul ei.

S-a șters pe degete, a răspuns, a ascultat și a închis.

— Trebuie să ne întoarcem. Tocmai s-a întâmplat ceva la Londra.

Capitolul 22

La Londra s-a întâmplat că murise cineva. Nu era o noutate. Populația Londrei era de circa opt milioane de locuitori, iar rata anuală a mortalității în Marea Britanie era de peste nouă la mie. Altfel spus, în fiecare zi două sute de londonezi își dădeau ultima suflare. Bătrânețe, supradoze, bolile degenerative, cancere de toate felurile, accidente rutiere și de altă natură, incendii, sinucideri, crize cardiace, tromboze și accidente vascular-cerebrale. Chestii normale.

Nu același lucru se poate spune despre moartea provocată de un glonț tras cu o pușcă de calibru mare.

Ne-am întors la Bragg cu camioneta peticită și i-am găsit pe O'Day, Shoemaker și Scarangelo așteptându-ne în camera de la etaj. Shoemaker ne-a pus la curent. La Londra trăise un mare șef de bandă albanez, Karel Libor: putred de bogat, foarte brutal, cu foarte mare succes în afacerile legate de droguri, prostituate și arme. Ca majoritatea șefilor de bandă importanți, era și foarte paranoic. O mulțime de inși aveau grijă de el și nu se ducea nicăieri până când destinația lui nu era verificată și securizată. Îi protejau până și drumul de la ușă până la mașină. Dar se pare că nu reușiseră să-l scape de un glonț de calibru 50, tras de la o mie de metri distanță. Căpățâna domnului Libor explodase și se împrăștiase peste tot Range Rover-ul blindat în care încerca să urce.

— Concluziile? a întrebat O'Day.

Shoemaker s-a relaxat, ca și cum întrebarea nu-i fusese adresată lui, iar Scarangelo i-a aruncat o privire lui Casey Nice, care a ridicat din umeri și n-a zis nimic. Am spus:

— Kott și Carson sunt deja la Londra. Angajează ajutoare locale, dar fără bani. De data asta, ajutoarele au vrut plata în natură. De exemplu, prin eliminarea unui rival.

O'Day a încuviințat cu o mișcare a capului, zicând:

— Un rival la care altfel ar fi fost greu de ajuns. Dar, dacă-ți ridici privirea, orizontul Londrei este foarte populat. Se găsesc o mulțime de oportunități la o mie de metri. O distanță ca asta nu înseamnă nimic pentru Kott. E ca și cum ar trage de aproape.

— Sau Carson, am spus.

— Sau Datsev, a completat el. Carson e doar opinia ta. Nu trebuie să avem prejudecăți.

— S-a întâmplat așa ceva la Paris?

Din nou, O'Day a dat din cap aprobator.

— Cred că da. Dar n-am luat-o în calcul pentru că nu s-a tras cu pușca. Cam cu o săptămână înainte de tentativa asupra președintelui,

un șef de bandă algerian a fost ucis prin înjunghiere, în Montmartre. Un mare mahăr, cum s-ar zice. Privind retrospectiv, trebuie să spunem că vietnamezii au fost niște beneficiari plauzibili.

— Și cine are de câștigat în cazul din Londra? a întrebat Casey Nice.

— Aștept raportul final, a spus O'Day. Dar o estimare preliminară sugerează doi beneficiari: o bandă de sârbi din vestul Londrei și o bandă de englezi de modă veche, din est. Conform celor de la MI5, Karel Libor era ca un băț în roatele ambelor bande.

— Unde anume va avea loc întrunirea G8? am întrebat.

— În estul Londrei.

— Atunci, dacă „local” înseamnă local, înseamnă că s-au aliat cu britanicii de modă veche.

— Pentru ce anume? s-a interesat Scarangelo.

— O parte din plata în natură, i-a răspuns Shoemaker, ar fi considerată un fel de tribut, ca să li se permită să opereze în acel loc. Aproape ca un fel de taxă de intrare. Restul va fi pentru logistică, locuri unde să stea, locuri unde să se ascundă și apoi, în ziua cea mare, santinele și alți oameni de pază în apropiere, și de un cordon la distanță. Așa cum am văzut la Paris.

— Asta ne îngreunează sarcina.

— Dimpotrivă, ne-o ușurează, am spus clătinând din cap. Nu mai căutăm doi indivizi, ci vreo cincizeci și doi de inși. Ei spun că e ajutor local; eu le zic firimituri de pâine.

— Apropo, a intervenit O'Day, ai avut dreptate în legătură cu vecinul lui Kott. FBI-ul a găsit aproape 10 000 de dolari cash. Dar nu în fundul unui dulap.

— Atunci, unde?

— În mașina de spălat din curte.

— Isteț, am spus. Ar fi trebuit să verific. Cine i-a dat banii?

— Nu vrea să spună. Iar pentru moment metodele de interogare prin tortură nu mai sunt la modă.

— E prea speriat ca să vorbească. Și asta poate spune multe.

— Iar francezii au găsit azi-dimineață glonțul care l-a ucis pe Henkin. Foarte deformat în urma impactului cu zidul, dar analiza chimică a indicat aceeași compoziție cu fragmentele pe care le-ai adus din Arkansas. Foarte posibil să fi fost din același lot.

— Asta ridică semne de întrebare legate de cum a călătorit, am spus. N-a luat un avion de linie, căci ar fi lăsat documente în urmă. Nu putea să aducă la bord o pușcă de calibru 50 și o cutie cu cartușe fără să se observe.

— Sunt două posibilități, a spus Shoemaker. Un transport de marfă plecat din Mobile sau din Galveston ori un avion privat, care ar fi putut pleca de oriunde. Controlul vamal la aeroporturile private din Europa e aproape inexistent.

— Un avion privat, cu siguranță, a încuviințat O'Day. Oamenii ăștia nu se uită la bani. Zece miare pentru un țărănoi știrb din Arkansas? Exagerat de mult. Individul s-ar fi mulțumit și cu 200, mai mult ca sigur. Nu sunt atenți la valoare. Caută soluții ușoare și au bugetul necesar pentru a le pune în practică.

— Cum au ajuns la Londra azi? a întrebat Casey Nice.

— Cu trenul, probabil, a spus Scarangelo. Prin tunel. Se face un control al pașapoartelor în Paris. În afară de asta, se ajunge repede și ușor dintr-un centru de oraș în celălalt.

— Cum și-au transportat puștile?

— În saci de golf, poate. Sau în rucsacuri de schi. O mulțime de oameni au bagaje ciudate.

— De unde au știut cu cine să ia legătura în Londra, ca să obțină ajutorul local?

— Presupun că s-au interesat în prealabil. Poate că au negociat în avans.

— Vom ști mai multe mâine-dimineață, a spus O'Day. Luați-vă restul serii liber și ne reîntâlnim mâine, la micul dejun.

Am coborât scările și mă îndreptam spre ușa roșie, când am auzit din nou tăcânitul tocurilor unor pantofi de calitate și fâșăitul unor ciorapi de nailon în spatele meu. M-am întors și am văzut că Joan Scarangelo venea după mine. Mă privea cu un fel de emoție mohorâtă.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Ce e cu mine?

— Nu vreau să vorbim aici.

— Atunci, unde?

— La tine. Pare să fie o cameră neocupată. Ca un soi de spațiu neutru.

Așa că am intrat în dormitorul meu și ne-am așezat ca mai înainte – eu pe sofa, iar ea în fotoliu, ajustându-ne pozițiile ca să ne putem privi față în față. M-a întrebat:

— Ți-a plăcut cina?

— N-a fost rea. Tu?

— Am petrecut-o certându-mă cu generalii O'Day și Shoemaker.

— În legătură cu calitatea mâncării?

— Nu, în legătură cu rolul tău la Londra.

— Ce-i cu el?

— La Londra nu va mai fi la fel ca la Paris. Britanicii sunt altfel. Vor să controleze totul. Vor accepta sfaturi și informații, dar nu ne vor lăsa să facem nimic. E terenul lor și trebuie să respectăm asta. Sunt

importanți pentru noi în mai multe privințe.

— Deci?

— Eu sunt de părere că trebuie să te duci acolo ca spion confirmat.

— Dar O'Day n-a fost de acord pentru că după aia n-aș mai putea să fac nimic.

Scarangelo a încuviințat din cap și a spus:

— Vrea să te duci acolo ca cetățean particular, neconfirmat de noi. Asta înseamnă că, dacă ești prins sugrumând vreun bătrân pe trotuar, noi nu vom mai putea face nimic ca să te ajutăm.

— O să am grijă.

— Vorbesc serios, a spus ea. Generalul O'Day propune lucruri de-a dreptul ilegale. În primul rând, prezența ta acolo va fi sfidător de ilegală. Spionii nerecunoscuți care se află în jurisdicția unui aliat nu sunt deloc văzuți cu ochi buni. Dacă o feștelești, vei fi un infractor de drept comun, nimic mai mult. De fapt, mai rău de-atât. Ambasada se ocupă de infractorii de drept comun, dar de tine nu se va ocupa nimeni. Vor fugi ca dracul de tămâie. Pentru că așa o să le spunem noi să facă.

— O să am grijă, am repetat.

— Am citit dosarul lui John Kott, m-a informat ea.

— Și?

— Te-ai descurcat foarte bine la interogatoriu.

— Mulțumesc.

— I-ai dat frânghia și el s-a spânzurat singur. A fost arogant și n-a suportat să fie provocat.

— Cam asta a fost ideea, am confirmat eu.

— Cred că ești la fel de rău ca el.

Am tăcut.

— Acum o să-mi spui că n-ai tăiat niciodată beregata nimănui.

— Dacă aș putea, aș face-o.

— Cred că riscăm prea mult dacă te trimitem la Londra cu vreo misiune.

— Atunci, nu mă trimiteți.

— Să înțeleg că oricum o să te duci acolo?

— E o țară liberă.

— Aș putea să-ți iau pașaportul.

— Îl am chiar aici, în buzunar. Vino și ia-l.

— Pot să-l anulez din computer. Ai fi arestat la aeroport.

— E decizia ta, am spus. Puțin îmi pasă. Mai devreme sau mai târziu, Kott o să se-ntoarcă acasă. O să pun mâna pe el atunci. Asta în timp ce lumea va fi paralizată, piețele se vor prăbuși, va izbucni recesiunea, oamenii vor muri de foame, vor izbucni războaiele și întreaga lume se va destrăma. Și niciunul dintre aceste efecte nu mă va afecta deloc. Pot să-mi port singur de grijă. Și nici n-am multe de

pierdut.

N-a spus nimic, așa că am continuat:

— Aveți nevoie de cel mai bun ajutor posibil. Orice altceva ar însemna neglijență. Parcă-mi amintesc cuvintele astea de undeva.

— Și tu ești cel mai bun ajutor?

— Asta rămâne de văzut. Cineva fie o să facă treaba, fie nu. Acel cineva aș putea fi eu sau nu. Nu știm ce o să se întâmple. Dar am un palmares rezonabil și nu pricep cum prezența mea ar putea strica.

— Ar putea strica, dacă ai fi arestat în primele cinci minute. Atunci am avea și-un incident diplomatic, pe lângă situația de urgență creată. Nu sunt sigură că pot avea încredere în tine.

— Atunci, vino cu mine, am spus. Poți să-mi contrasemnezi fiecare mișcare. Putem să ne sfătuim, umăr la umăr. Nu la doi metri distanță.

— Țasta-i compromisul la care am ajuns cu O'Day, a spus ea.

— Serios?

— Nu eu. Casey Nice o să vină cu tine. Neoficial. Nu au auzit de ea. E mult prea nouă în branșă. Și chiar în momentul ăsta nu face parte din CIA. E la Departamentul de Stat.

— Care sunt regulile?

— Faci exact ce-ți spune ea.

Scarangelo a plecat, lăsând în urmă o aromă de săpun și piele caldă, iar eu am așteptat un minut și m-am dus la ușa roșie. Am urcat în biroul lui Shoemaker și l-am găsit la masa de lucru.

— Scarangelo mi-a spus despre conversația de la cină.

— Mulțumit? a întrebat el.

— Mda, sar de bucurie.

— Trebuie să vezi partea pozitivă a lucrurilor. Vei avea nevoie de informații actualizate. Noi i le vom da lui Nice, iar ea ți le va transmite ție. Fără ea, ai bâjbâi.

— A mai acționat în străinătate?

— Nu.

— A mai acționat pe undeva?

— Nu în felul ăsta.

— Crezi că e o idee bună?

— Este un compromis necesar. Te duce acolo. Nu trebuie să ascuți ce spune.

— Dar va trebui să am grijă de ea.

— Știe în ce s-a băgat. Și e mai tare decât pare.

— Ai mai spus asta.

— Și m-am înșelat?

M-am gândit la amicul ei, Tony Moon, și am tăcut.

— Dacă vrei, poți să pleci, Reacher. Nu-mi datorezi nimic. Lucrurile s-au prescris cu ani în urmă. O'Day a avut ideea să alegem ruta asta. O

intuiție, așa a numit-o. A spus că e singura variantă cu șanse de reușită.

— S-a înșelat?

— Poți să pleci, dacă vrei, a spus el din nou. Sute de oameni lucrează la cazul ăsta. Iar britanicii iau lucrurile foarte în serios. Deja le-au luat. Este o întrunire G8. Când lucrezi în pază și securitate, asta înseamnă un fel de finală Superbowl. Prin urmare, se ocupă ei. Așa că n-o să ți se simtă lipsa. Ești un om. Cât de mult crezi c-ai putea ajuta?

— Cumva asta e o altă intuiție psihologică?

— Te vreau acolo, firește. Îi vreau pe toți acolo. Un zid uman, dacă e necesar. Orice este nevoie. Pentru că, dacă un lunetist american transformă G8 în G4, vom avea mari probleme ca națiune.

— Asta e o intuiție psihologică? Vrei să apelezi la patriotismul meu, nu? Ce-i asta, cursul introductiv de manipulare?

— Du-te să vorbești cu O'Day, mi-a spus.

Ceea ce am și făcut imediat după aceea, trecând pe lângă sala de ședințe și intrând în biroul învecinat. O'Day era la birou, în blazerul și puloverul lui, negre amândouă. Avea capul plecat, iar când s-a uitat la mine, a ridicat doar ochii, ca și cum l-ar fi durut gâtul dacă ar fi mișcat și capul. Am spus:

— Asta-i una dintre cele mai proaste idei din toate timpurile.

— Și totuși e șansa ta cea mai bună să-l prinzi pe John Kott. Am să-i transmit domnișoarei Nice tot ce știu. Vei avea în spate puterea unui guvern întreg. Și trebuie să pui capăt acestei chestii acum. N-o să ai somn până când lunetistul dispare.

— Ba dorm foarte bine.

— Atunci, bagă-ți mințile-n cap. Ți-am citit cu toții dosarul, firește. Paginile alea de pe peretele lui Kott? Știm ce scrie pe ele. Domnișoara Nice are exact aceeași vârstă ca acea Dominique Kohl, care s-a ales cu sânii tăiați cu un cuțit de bucătărie pentru că ai trimis-o să aresteze un maniac.

— Da, am spus. Așa scrie în paginile alea.

— Și ce, ești superstițios? Mai devreme sau mai târziu, oricine ajunge la vârsta de douăzeci și opt de ani. Nu există nicio legătură. Și n-o s-o trimiți să aresteze pe nimeni, pentru că nu se va face nicio arestare. Te vreau pe tine acolo, și numai pe tine, cât se poate de aproape și de personal, și vreau să-mi aduci urechile lor drept dovadă.

— De ce eu? Sute de oameni lucrează la cazul ăsta.

— Iar dacă e ușor, fără îndoială că unul dintre ei va face treaba. Dar n-o să fie ușor. Ți-am spus adevărul. S-ar putea să se strecoare chiar pe sub nasul lor. De-asta mi-e frică. Am nevoie de un prag de oprire. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere.

Probabil că asta era o altă intuiție psihologică.

Capitolul 23

M-am întâlnit cu Casey Nice a doua zi de dimineață. I se adusese la cunoștință. Strălucea toată. Mi-a explicat procedurile.

— Telefoanele noastre au GPS, așa că vom fi urmăriți pas cu pas. Eu voi primi informații în timp real prin voce, SMS și e-mail. Vom avea fiecare numărul celuilalt pre-programat, pe lângă cele ale generalilor O'Day și Shoemaker, pentru situații de urgență. Toate apelurile vor fi criptate și nu vor putea fi urmărite.

— Ți-au comunicat regulile?

— Da.

— Cine ți le-a spus?

— Toți.

— Separat sau împreună?

— Separat.

— Ți-au zis același lucru?

— Nu.

— Deci pe care dintre ei o să-l asculți?

— Pe generalul O'Day, mi-a spus ea.

Shoemaker ne-a dat obiectele practice: încărcătoare pentru telefoanele celulare, cărți de credit, un teanc de lire sterline, rezervări la hotel și bilete de avion din Atlanta până la Londra, cu compania Delta. Compania Gulfstream avea să ne ducă până în Georgia, dar după aceea urma să zburăm cu avioane comerciale, ca niște cetățeni obișnuiți.

Apoi ne-am întâlnit cu toții în sala de ședințe, pentru că O'Day avea două informații de ultimă oră pentru noi. Mai întâi, ne-a arătat o fotografie. Era un instantaneu preluat din sistemul video de securitate de la Gare du Nord, din Paris. Avea imprimată ora: cincizeci de minute după împușcătura care-l ucisese pe Henkin. Nu era focalizată prea bine; ușor încețoșată, dar suficient de clară. În ea se vedea un tip de înălțime medie, vânos, numai mușchi și tendoane. Era pe jumătate întors, cu spatele, pierdut în mulțime, dar pomeții îl trădau. Era John Kott. Privea în jos și gura lui desena o linie încordată. Greu de spus dintr-un asemenea instantaneu, dar limbajul lui nonverbal și expresia sa îmi dădeau de înțeles că nu se simțea în largul lui în mulțimea aia agitată. Era de înțeles. Cincisprezece ani în închisoarea Leavenworth, apoi încă unul în pădurile izolate din Arkansas. Gare du Nord e unul dintre cele mai aglomerate terminale feroviare din lume. O schimbare de ritm radicală.

— Asta-i îmbulzeala dinaintea liniilor Eurostar. Trenul către Londra

urma să plece în zece minute. Să presupunem că a urcat în el.

— De ce nu e și Carson cu el? a întrebat Casey Nice.

— Presupunem că au călătorit separat. E mult mai sigur așa. N-ar risca să fie prinși amândoi.

Apoi a deschis un dosar și a scos de acolo un teanc de hârtii. Analiza făcută de MI5 asupra bandelor din Londra.

— Sunt siguri că e vorba de interlopii londonezi. Ei sunt stăpâni pe străzile din jurul țintei și au preluat foarte repede operațiunile lui Karel Libor. Prea repede ca vestea morții domnului Libor să fi ajuns la ei pe căile convenționale. Știau dinainte c-o să se întâmple, pentru că ei au pus-o la cale.

Ne-a citit o listă cu patru nume – un șefuleț și trei locotenenți de încredere, White, Miller, Thompson și Green, ca o firmă de avocatură. Apoi ne-a descris un cerc interior de alți treizeci de inși, suplimentați când și unde era nevoie de angajați cu contract, dornici să-și dovedească meritele. A mai spus că erau cunoscuți sub numele de Romford Boys. Așa se numiseră dintotdeauna, pentru că proveneau dintr-un loc numit Romford, aflat la periferia estică a marelui oraș, la nord de fluviu, chiar în interiorul cercului descris de autostrada de centură. În mare parte, erau albi și de origine locală. Se ocupau cu droguri, prostituate și arme, la fel ca banda lui Libor. Cireașa de pe tort erau activitățile de „protecție” și cămătăria. Nu ne-a povestit nimic lugubru despre ei – adică crime feroce, pedepse groaznice sau torturi sadice. De-a lungul anilor, numeroasele și variatele lor victime dispăruseră pur și simplu, fără să mai fie văzute niciodată.

Casey Nice s-a dus să-și pregătească bagajul, iar eu am făcut din nou duș, m-am îmbrăcat și mi-am pus periuța de dinți în buzunar. Ne-am întâlnit în cabina avionul Gulfstream. Era îmbrăcată în ținuta de Arkansas.

— Generalul O'Day mi-a spus că ai îndoieli în privința acestei acțiuni.

N-am spus nimic.

— Adică, a faptului că lucrezi cu mine.

Am tăcut.

— Ce s-a întâmplat cu Dominique Kohl n-a fost din vina ta.

— O'Day ți-a arătat dosarul?

— Îl citisem deja pe peretele din dormitorul lui Kott. N-a fost vina ta. N-aveai de unde să știi.

N-am spus nimic.

— N-am de gând să arestez pe nimeni. Am să stau mult în spate. N-o să se repete.

— De acord, am spus. În general, astfel de întâmplări sunt excepții.

— Ar putea să se termine înainte să ajungem noi acolo. Cred că

britanicii lucrează la capacitate maximă.

— Sunt sigur.

— Vom primi toate datele lor îndată ce O'Day le primește. O să fie bine.

— Acum, *tu* pari să ai îndoieli.

— Nu sunt foarte sigură la ce să mă aștept.

— Nici eu, am spus. Nimeni nu știe sigur, de oricare parte s-ar afla. Iar asta e bine. Înseamnă că jocul va fi câștigat de cel care gândește mai repede. Doar asta ai de făcut.

— Nu putem fi amândoi cei mai rapizi în gândire.

— De acord, am spus din nou. S-ar putea să rămân pe locul doi, și atunci cineva o să înceapă să tragă în mine cu pușca. Așa că e mai bine să stai la măcar doi metri de mine.

— Și dacă eu rămân pe locul doi, iar ăia încep să tragă în mine?

— Același lucru. La doi metri distanță.

Aeroportul din Atlanta e atât de mare, încât a trebuit să luăm un taxi de la birourile General Aviation până la terminalele pentru pasageri. Casey Nice și-a făcut *check in*-ul la o chestie care semăna cu un bancomat, dar eu m-am dus la ghișeu, unde o privire aruncată în treacăt la noul meu pașaport mi-a adus un permis de urcare la bord din carton, ca pe vremuri. Aveam locurile la cabina premium, ceea ce mi s-a părut un oximoron. Nice mi-a explicat că avem spațiu suplimentar pentru picioare. Mi-a explicat apoi un algoritm lung și complicat prin care guvernul economisea banii contribuabililor. Toată lumea începea la cabina pentru pasagerii obișnuiți, în afară de cazul în care existau motive serioase pentru transferul la alte cabine. Singura opțiune pe care am bifat-o a fost cea care anunța că urma să începem munca imediat după aterizare. Și așa am obținut spațiu suplimentar pentru picioare.

S-a dovedit că spațiul suplimentar nu însemna mare lucru. Am trecut pe la controlul de securitate desculți, fără haine și cu buzunarele goale, apoi am străbătut o zonă care semăna cu un shopping mall până am ajuns la zona porților. Ne-am oprit puțin la un chioșc de cafea pentru mine și la un bar de sucuri pentru ea. Nice avea o valijoară cu roțile și un bagaj ca o combinație între o geantă și o sacoșă de cumpărături. Se încadra mai bine ca mine în categoria cetățeanului obișnuit. Am stat pe niște scaune cu capitonaj subțire și, în cele din urmă, am urcat în avion, după ce s-au umplut toate locurile cu spațiu normal pentru picioare. Fotoliile noastre erau de tip obișnuit, iar spațiul suplimentar din fața lor avea să-i fie util ei, dar mie în niciun caz. Dacă-mi propteam cu convingere structura osoasă a șalelor în spătar, atunci puteam să-mi destind puțin genunchii la un unghi mai mare de nouăzeci de grade, dar mai mult de atât n-aveam

ce să obțin. Pilotul ne-a anunțat că durata zborului va fi de șase ore și patruzeci de minute.

După două ore, eram mâncați și băuți, iar personalul cabinei a pornit sistemul de încălzire, astfel încât să ne ia somnul și să-i lăsăm în pace. I-am auzit numind treaba asta „amortire”. Pe mine nu m-a deranjat. Dormisem în poziții și mai rele. Tetiera avea niște aripioare care se puteau regla, așa că mi-am prins capul între ele, ca și cum aș fi purtat un dispozitiv medical, și am închis ochii.

— Să știi că iau pastilele pentru că devin agitată, a spus Casey Nice.

Am deschis ochii și am întrebat:

— Și au efect?

— Da.

— Câte ți-au mai rămas?

— Cinci.

— Aseară, la cină, mai aveai șapte.

— Le-ai numărat?

— Nu dinadins. Am observat, atâta tot. E o descriere. Erau mici, galbene, le țineai în buzunar și erau șapte.

— Am luat una aseară și încă una azi-dimineață.

— Din cauză că erai agitată?

— Da.

— Și de ce erai agitată?

— Pentru că trebuia să țin instructajul și să execut misiunea.

— Acum mai ești agitată?

— Nu.

— Pentru că ai luat pastila de dimineață?

— Deja a trecut efectul. Dar mă simt OK.

— E bine, am spus. Pentru că asta e partea ușoară.

— Știu.

— Și doctorul nu-și face griji că Tony Moon nu se face bine niciodată?

— Oamenii iau chestiile astea ani de-a rândul. Unii dintre ei, chiar toată viața.

— Și asta ai de gând să faci și tu?

— Nu știu.

— Ce altceva îți provoacă agitație?

Nu mi-a răspuns imediat.

— Miza, cred. Doar miza. E foarte mare. Nu putem permite să se întâmple din nou.

— Ce anume?

— Unsprezece septembrie.

— Auzi, câți ani aveai în 2001?

— Eram la pubertate.

— Atunci ai luat hotărârea să te înrolezi în CIA?

— Am știut că vreau să fac ceva. În final, alții au luat decizia în numele meu. Am fost recrutată la terminarea colegiului.

— Unde ai învățat?

— La Yale.

Am încuviințat în gând. Yale era ca un fel de grădiniță a CIA-ului. Așa cum în Anglia Universitatea Cambridge era o pepinieră pentru MI6. Tot ce are de făcut un terorist e să cerceteze listele de absolvenți sau să pună o bombă la o reuniune de clasă.

— Cred că ești foarte deșteaptă, dacă ai fost admisă la Yale.

Nu mi-a răspuns.

— Muncești mult?

— Îmi dau silința.

— Ești atentă la ce-i în jurul tău?

— Întotdeauna.

— Și ți-ai cumpărat un mijloc de transport cu douăzeci de dolari.

— Și ce vrei să spui?

— Că ești un pic cam neconvențională. E a patra calitate pe care trebuie s-o ai. Tu le ai pe toate. Iar noi nu avem nevoie de mai mult. Ne trebuie oameni deștepți, care să muncească mult, să fie atenți și să gândească neconvențional.

— Am avut din aștia și pe unsprezece septembrie.

— Ba nu, am contrazis-o. Chiar n-am avut. Așa cum n-am avut o armată prea grozavă în 1941. Trecuse multă vreme de când avuseserăm nevoie de așa ceva. Aveam oameni învechiți, care făceau lucruri învechite. Dar am devenit mai buni foarte repede. Și tu la fel. N-o să se repete.

— Nu poți spune așa ceva.

— Tocmai am spus-o.

— N-ai de unde să știi.

— Nu merită să iei pastile pentru asta. Pur și simplu, muncește din greu, fii atentă și nu înceta să gândești. Asta e tot ce poți să faci. Și nu ești doar tu, în orice caz. Sunt mii ca tine, la fel de buni, la fel de muncitori și la fel de atenți.

— Și totuși, am putea da greș.

— Relaxează-te, am spus. Cel puțin pentru următoarele două săptămâni. Chestia asta nu va fi un alt 11 septembrie. Știu că Scarangelo e de un pesimism molipsitor, dar dacă se înșală? Când un politician este mătrășit, cam jumătate din populația țării lui petrece de bucurie. Se duc să cumpere bere și steaguri. Ar putea declanșa un miracol economic.

— Sunt sigură că și această posibilitate a fost cercetată. Dar cred că poziția adjunctului de director-adjunct Scarangelo reprezintă punctul de vedere al majorității.

— Așa îi spui lui Scarangelo?

- Păi, asta și e.
- Pistolul tău e la hotel? am întrebat.
- Care hotel?
- Unde-o să stăm. Sau îl iei din altă parte?
- Nu există niciun pistol. Sunt aici neoficial. Guvernul nu mă poate înarma. Nici pe tine.
- Și-atunci, ce-ar trebui să facem?
- Procedura standard spune că trebuie să ne echipăm singuri, prin jaf.

Am mișcat capul în stânga și-n dreapta, ca să împing înapoi aripioarele tetierei, și am spus:

— Ar putea fi ușor, pentru că putem presupune că Romford Boys sunt vigilenți în numele lui Kott și Carson, iar, mai devreme sau mai târziu, ne vom lovi de cordonul lor exterior, ca atunci când miști marginea unei plase de păianjen. Și e de presupus că tipii din cordonul exterior sunt înarmați, ceea ce înseamnă că și noi vom fi, fiindcă le vom lua armele.

— Cred că asta e una dintre posibilitățile pe care ei ar dori să le luăm în calcul. În plus, generalul Shoemaker crede că intrarea în contact cu cordonul exterior al bandei din Romford este o tactică bună în sine. Putem inventa o abordare legată de afaceri, după cum a sugerat el. Dacă trecem de acest cordon, putem triangula cu al doilea cordon și să ne facem o idee despre unde-ar fi centrul. Cu alte cuvinte, unde sunt Kott și Carson.

- Dacă-ți pun o întrebare, îmi vei răspunde sincer?
- Depinde.
- Câți alți spioni neoficiali trimite SUA?
- Cinci.
- Câți agenți sub acoperire britanici?
- După ultimele mele informații, treisprezece.
- Și celelalte șase țări?
- Vor trimite câte doi de fiecare, în afară de Rusia, care va avea șapte, la fel ca noi.
- Când vor sosi toți oamenii ăștia?
- Probabil că înaintea noastră. S-ar putea să întârziem la petrecere.
- Și cât de ocupați sunt băieții ăștia din Romford?
- Ocupați cu ce?
- Cu afacerile lor. Cu furnizori, angroșiști, comercianți cu amănuntul și altele asemenea.
- Habar n-am.

— Măcar moderat de ocupați, corect? Drogurile, prostituatele și armele înseamnă toate operațiuni de vânzare-cumpărare. Și întotdeauna apare cineva nou pe piață, cu un preț mai bun ori la vânzare, ori la cumpărare. Deci când și când, tipii ăștia stau de vorbă

cu oameni necunoscuți. Întrucâtva, sunt obișnuiți cu chestia asta. Așa că dacă apare un străin îmbrăcat ca un dur și le face o propunere de afacere falsă, n-or să stea prea mult pe gânduri. Poate nici dacă apare un al doilea ins. Dar tocmai ai socotit treizeci și șapte de oameni care vor avea cu toții aceeași idee ca Rick Shoemaker. După al treilea sau al patrulea ins, cei din cordon or să înceapă să tragă fără să mai stea pe gânduri. Așa încât noi doi n-o să facem chestia cu pânza de păianjen. O să facem altceva.

— Ce?

— Lasă că-ți explic mai târziu, am spus, pentru că în acel moment n-aveam nicio idee, iar ei îi rămăseseră doar cinci pastile.

Capitolul 24

Cred că am reușit să dorm vreo trei ore drept ca scândura, cu capul prins în aripile tetierei. Apoi cu vreo 90 de minute înainte de aterizare, s-au aprins luminile, și în bucătăria avionului a început o gălăgie supărătoare. Casey Nice nu părea să fii dormit prea bine. Binefacerile zborurilor de noapte.

— Ai mai fost la Londra? m-a întrebat ea.

— De câteva ori.

— Ce trebuie să știi?

— N-ai mai fost la Londra până acum?

— Nu în interes de serviciu.

— Aici nu suntem la serviciu. Suntem incognito, ai uitat?

— Tocmai. Urmează să mă plimb printr-o țară străină și să încalc vreo sută de legi și tratate. Nu văd cu ochi buni o astfel de chestie.

— Știu, mi-a spus Scarangelo.

— A avut dreptate.

— Atunci, controlul de la aeroport va fi problema ta cea mai mare. Trebuie să presupunem că sunt în stare de alertă maximă. Și oricum sunt paranoici. Au camere video și geamuri din sticlă unidirecțională pretutindeni. O să fie cu ochii pe noi din clipa în care coborâm din avion. De la scara avionului încolo, literalmente. Pe noi și pe toți ceilalți. Îi caută pe cei agitați și care încearcă să se furișeze. Pentru că pentru ei acum e prima și cea mai bună ocazie să-i prindă pe oameni. Și nu ne ajută deloc dacă suntem înțorși din drum la graniță sau dacă ne rețin pentru interogatorii. Așa că încearcă să nu-ți trădezi agitația și nu le da impresia că ascunzi ceva. Nu te mai gândi la suta de legi sau tratate. Gândește-te la cu totul altceva.

— Cum ar fi?

— Ce ți-ar plăcea cel mai mult să faci la Londra? O dorință tainică, oricât de prostească ar fi.

— Chiar vrei să știi?

— Vreau să-ți imaginezi că faci lucrul acela sau că te îndrepti direct spre acel lucru. De-aia ai venit aici. Urmează să iei un taxi și să te duci direct acolo.

— OK.

— După ce trecem de aeroport, devine mult mai ușor. Atât doar că fiecare centimetru pătrat de spațiu public e înțesat de camere video. Plus majoritatea spațiilor private. Londra are montate un sfert din stocul mondial de camere cu circuit închis, și toate sunt în același oraș, imposibil de evitat. Trebuie să acceptăm chestia asta și să ne vedem de treabă. Că ne convine sau nu, noi jucăm într-un film acum și

singurul lucru pe care-l putem face în privința asta este să ne luăm tălpășița cât mai repede după-aia, înainte să verifice înregistrările.

— Dacă-i găsim pe Kott și pe Carson, nu va fi nevoie să ne cărăm rapid. Vom fi invitați la Palatul Buckingham, să primim o medalie.

— Depinde ce-o să facem cu ei după ce-o să-i prindem și cât de bine o vom face. Sunt sigur că britanicilor le place o treabă executată curat tot atât de mult cât ne place și nouă, dar, dacă nu va fi curată, ne vor da în vileag fără să clipească. Vor fi chestionați în Parlamentul lor, și există o mulțime de ziare ostile și la ei, așa că va dura o secundă și jumătate să se spele pe mâini. Vor susține că ei au vrut de la început o arestare legală, cu citirea amendamentului Miranda, și un proces corect. Ne vor eticheta drept mercenari străini pătrunși ilegal. De fapt, ucigași. Vom fi denunțați și, dacă va fi nevoie, sacrificați. Așa încât, una peste alta, prefer strategia ieșirii rapide din decor. Ca să nu mai zic că n-am niciun chef să ajung la Palatul Buckingham.

— Nu ți-ar plăcea să te întâlnești cu regina?

— Nu prea. E doar o persoană. Suntem egali. Și-a exprimat cumva interesul de a mă vedea?

— Nu gândi așa în aeroport. Te arestează ăștia imediat. Or să creadă că ai venit să-i pui o bombă!

La Heathrow, traficul aerian este aglomerat dimineața, așa că ne-am rotit mai bine de patruzeci de minute, în bucle lungi și leneșe, deasupra centrului londonez, cu unii pasageri tensionați de faptul că ajunseseră atât de aproape și totuși erau atât de departe; alții erau mulțumiți să privească fluviul șerpuitor și orașul întins, cu celebrele lui clădiri împrăstiate peste tot – minuscule de la acea înălțime, dar cu detalii incredibil de bine conturate. Apoi avionul s-a aliniat pentru ultima etapă a zborului, roțile au coborât și ne-am îndreptat spre o aterizare lină și o deplasare rapidă pe pistă.

Debarcarea a durat o bucată bună de timp. Pasagerii se ridicau, se întindeau, restabileau contactul cu rețelele de telefonie mobilă, își luau bagajele, căutând pe sub scaune, să nu fi uitat ceva. Am intrat în terminal ca parte a unei mulțimi dezordonate, oameni așezați la coadă câte unul, câte doi sau câte trei; toți separați, dar în mod vădit asociați, toți îndreptându-se în aceeași direcție, cam cu aceeași viteză, nerăbdători și obosiți. N-am văzut niciun comportament suspect. Nu m-am uitat în urmă, ca nici eu să nu dau impresia că mă furișez.

După o lungă așteptare la coadă, n-am avut nicio problemă la controlul pașapoartelor. Casey Nice a trecut prima, cu documentele frumos aranjate; am citit pe buzele angajatului întrebarea: „În ce scop ați venit?” și apoi Casey a spus: „În vacanță”, după care a adăugat, „adică, în concediu”, ca o persoană bilingvă. Am urmat eu, dar nu mi s-a pus nicio întrebare. Noul meu pașaport și-a primit întâia ștampilă

și, după podiumuri, am prins-o din urmă pe Nice, apoi am trecut prin sala bagajelor, spre controlul vamal al Maiestății Sale. Nici aici n-am avut nicio problemă. Erau foarte interesați de chestiunea supravegherii pe ascuns. Am trecut pe lângă o jumătate de hectar de ferestre unidirecționale, fără să vedem vreun om.

După aceea au apărut mulțimile de oameni sosiți în întâmpinarea călătorilor – alții decât noi – și am ajuns la ușile care dădeau spre trotuar, prin care sufla aerul rece al dimineții. Deasupra ușilor erau afișate opțiunile de transport: trenuri, metrou, autobuze și taxiuri. Heathrow e la marginea vestică a orașului, iar hotelul nostru ne aștepta la marginea estică a metropolei, astfel încât un șofer de taxi și-ar fi amintit cu siguranță această cursă drept cea mai profitabilă din acea săptămână. Ca să nu mai vorbim că, deși generoase, teancurile de bani primite de la Shoemaker nu erau infinite.

Așa că am optat pentru metrou, mai mult de dragul experienței, dar și pentru că eu cred că poți simți starea de spirit a unui mare oraș cel mai bine în tunelurile acestuia. Acustica reverberantă amplifică teama și tensiunea sau le dezvăluie absența.

A fost o călătorie lungă, pe scaune incomode, cu două legături. Trenurile se grăbeau zgomotos prin tuneluri doar cu puțin mai largi decât vagoanele. N-am sesizat în aer nicio tensiune aparte. Se simțeau din belșug anxietatea și preocuparea normale pentru o zi de lucru, dar nimic mai mult. Am coborât într-o stație numită Barking, în plin soare al dimineții. Casey Nice arăta ca un copil al nimănui, părăsit, stând pe trotuarul de la ieșirea din stație, ducându-și valijoara ei cu roțile, ostentivă și ușor răvășită. Se gândea că mai aveam de mers o grămadă până la hotel. Nu vedeam trecând niciun taxi. Era prea departe de centru.

— Chiar că avem nevoie să închiriem o mașină, a spus ea.

— Nu cred că au așa ceva pe-aici.

Dar, după toate aparențele, exista un echivalent aproximativ. Am zărit două sedanuri obosite în fața unei prăvălii văruițe în alb și pe vitrina căreia scria „Taxiuri Barking”. Ne-am dus până acolo și am intrat singur. La un ghișeu înalt din placaj stătea un tip, pe care l-am întrebat de o mașină. Mi-a spus că nu este permisă chemarea lor de pe stradă, ci doar cu precomandă.

— Eu nu chem nimic. Vorbesc cu voce normală. Și nici nu sunt pe stradă.

— Doar cu precomandă. Riscăm să ne pierdem autorizația.

— Ți se pare că arăt a inspector guvernamental sau a polițist?

— Trebuie să faceți rezervare telefonică.

Mi-a arătat un anunț mare pe perete, unde scria: „Doar cu precomandă”, și un număr de telefon dedesubt.

— Serios? am spus.

— Riscăm să ne pierdem autorizația.

Mă pregăteam să iau în calcul niște metode alternative, dar mi-am amintit, că aveam un telefon în buzunar. Scarangelo mi-l dăduse la Paris. O'Day îi adăugase pentru misiunea asta un cip GPS. L-am scos și am format numărul de pe anunț. La început, nu s-a auzit nimic, cât timp o mulțime de servicii de localizare și de asistență internațională au intrat în acțiune. Pe urmă s-a auzit soneria unui telefon de birou, aflat cam la un metru de cotul meu. Individul a ridicat receptorul.

— Am nevoie de o mașină, am spus.

— Desigur, domnule. Când ați dori s-o aveți?

— Peste treizeci de secunde.

— Și de unde doriți să vă ia?

— Chiar de aici.

— Destinația?

Am dat numele hotelului.

— Numărul de pasageri?

— Doi.

— Șoferul va fi aici într-un minut.

Era un interval de două ori mai lung decât cerusem, dar n-am făcut scandal pentru asta. Am închis convorbirea și m-am dus afară, la Casey Nice. I-am povestit ce. Se întâmplase și mi-a spus:

— Nu trebuia să forțezi nota. Or să te țină minte. Și probabil căăștia de-aici plătesc taxă de protecție celor de la Romford Boys. În mod sigur o să răspândească vorba.

Mașina era uzată, jengoasă și nu foarte spațioasă, dar ne-a dus la destinație – un hotel modest, cu parcare, înghesuit într-un șir amestecat de diferite întreprinderi dintr-un cartier care, cu mult timp în urmă, fusese un sat izolat și îndepărtat. În unele colțuri mai obscure, continua să arate a sat. Ici-colo se vedeau ziduri din cărămidă vechi, o clădire veche, grandioasă, în contrast vădit cu clădirile suburbane mai mărunte din jur. O vilă de demult, probabil, voluminoasă și fericită cu două sute de ani în urmă când orașul fusese doar o poveste populară, aflat la o zi de mers călare. Dar apoi a apărut calea ferată și poate că vila a rămas fără vreo cinci hectare de teren, apoi fără alte zece; apoi au apărut autobuzele și mașinile mici, iar vila și-a pierdut livada, apoi grădina și cam tot, în afară de o curte pietruită în față, în care încăpeau cel mult două mașini, dacă ambele erau parcate cu atenție.

Hotelul era o construcție în care accentul se pusese pe eficiență. Dacă se luau unitățile de încartiruire de la Pope Field și, cu ajutorul unei macarale, se așezau una peste alta, preț de patru etaje, rezultatul ar fi fost similar. Am semnat în registru și am primit cheile. Nice voia să meargă să scape de bagaje, așa că m-am dus să-mi găsesc camera,

care era de o simplitate desăvârșită, dar avea tot ce era necesar și nimic în plus. M-am spălat și mi-am pieptănat părul cu degetele, după care am coborât și am găsit-o pe Nice așteptându-mă.

— Deci care-i planul? a întrebat ea.

— Mergem s-aruncăm o privire, am spus.

— La ce?

— La locul unde se va desfășura întrunirea G8.

Capitolul 25

Tipul de la recepție a chemat un taxi pentru noi, comandat corespunzător, la telefon, iar mașina a venit surprinzător de repede. Nice i-a dat șoferului adresa și ne-am îndreptat, după câte mi-am dat seama, spre nord-est, pe străzi cu aspect suburban, dar comprimate cumva, ca și cum ar fi fost ceva mai aglomerate, mai înguste și mai rapide decât ar fi vrut să fie. Am trecut de un indicator care ne anunța că ne aflam în Romford. Dar am rămas la vest de centru și apoi i-am dat ocol, pe un drum mic, într-o zonă de parcuri întinse, apărută brusc și având forma unei felii de pizza; se lărgea pe măsură ce se îndepărta de noi și era mărginită la celălalt capăt de traficul zgomotos al autostrăzii de centură. Sau al autostrăzii M25, după cum anunțau indicatoarele din partea locului.

În mijlocul feliei verzi era o casă frumoasă din cărămidă, cu firide, frontoane și coșuri de fum, acoperișuri cu pantă abruptă și sute de ferestre sclipitoare, cu geamlăcuri în rame de plumb. Probabil, o clădire în stil elisabetan sau o imitație victoriană complicată. Era înconjurată de pietriș auriu nivelat cu grebla, iar pietrișul era împrejmuit de un gazon verde, foarte simplu și artificial; dar, în ultimă instanță, mai degrabă corporatist decât Zen.

Gazonul era împrejmuit de un zid din cărămidă înalt, ca un dreptunghi gigantic. Închidea casa din toate părțile, dar se afla la o distanță foarte generoasă. Suprafețele cu gazon erau întinse. Se făcuseră calcule judicioase. Zidul era incontestabil legat de casă, făcea parte din arhitectura locului; dar, din interior, grădinile ar fi fost extrem de spațioase. Dincolo de zid era o reminiscență subțire a porțiunii de verdeață în formă de felie de pizza, după care orașul se iveau din nou, pe ambele părți, ca și cum ar fi exercitat o presiune internă.

— Aici e? am întrebat.

— Da, a răspuns Casey Nice. Se numește Wallace Court. A fost căminul familiei Darby timp de multe secole. Casa e din secolul al XV-lea, iar zidul, din epoca victoriană. Acum este centru de conferințe.

Am dat din cap aprobator. Altă vilă veche, voluminoasă și fericită cu două secole în urmă, dar poate norocul ei avea să dăinuie mai mult. Proprietarul victorian trebuie să fi întrezărit o oportunitate. Poate că era un investitor în căile ferate. Așa că a construit zidul, ca să țină lumea la distanță. Și am dedus că reușise destul de bine, timp de încă o sută și ceva de ani, până când se construise autostrada; de atunci, zgomotul a făcut traiul în acea casă imposibil. Prin urmare, după multă vreme, familia renunțase și se mutase, astfel încât locuința

a devenit un centru de afaceri, în care poate că gălăgia făcea oamenii să se simtă conectați și plini de energie.

— Țsta nu e o locație tipică pentru o ședință G8, am spus.

— Așa-i, alegerea a fost controversată, a răspuns Casey Nice. În mod normal, ei vor un loc mai izolat și situat la țară. Dar englezii au insistat. Pentru că era aproape de locul de desfășurare a Olimpiadei sau ceva de genul ăsta. Nu cred că cineva a înțeles clar motivul.

Am rămas un timp în mașină, după ce s-a oprit. *Lucrurile stau altfel când știi că te pândește un lunetist* Apoi ne-am luat inima în dinți și am coborât ca să cercetăm mai de aproape locurile. Zidul avea peste doi metri șaptezeci înălțime, era gros, ornamentat și consolidat cu contraforți. Trebuie să fi costat o avere. Înghițise milioane de cărămizi. Orașe întregi puteau fi construite cu ele. M-am gândit din nou la proprietarul din epoca victoriană. Domnul Darby, cu foarte mulți ani în urmă. Probabil că purta barbă și favoriți. De bună seamă, fusese un om de o îndărătnicie colosală. Mai bine și-ar fi strâns catrafusele și și-ar fi cumpărat o insulă.

Zidul avea doar o singură poartă, în partea din față a casei, din fier forjat vopsit în negru, cu câte-o frunză aurie ici și colo. Era poziționată simetric cu ușa din față a casei, aflată la celălalt capăt al unei alei de acces drepte și lungi. Toate acestea făceau ca locul să nu fie chiar așa de îngrozitor. Atipic și controversat, dar nu sinucigaș. Aduci armata, pui soldați pe tot perimetrul exterior al zidului, în uniformă și înarmați până-n dinți, din zece în zece metri, mulți agenți de securitate în jurul singurei porți și ai rezolvat pe loc 99% dintre toate amenințările convenționale. Poate că un Humvee blindat ar fi fost capabil să străpungă zidul din cărămidă sau poate că nu, dar cu siguranță orice vehicul mai mic n-ar fi reușit. Am înțeles de ce opt servicii secrete și-au dat acceptul asupra locului: îl considerau adecvat.

Deocamdată.

Mai erau aproape trei săptămâni până la G8, dar deja se făceau pregătiri. Asta era limpede. În depărtare, se vedea cum din dube se descărcau diverse materiale, iar la poartă era un polițist care ne urmărea cu atenție. Nu era un agent de poliție politicos, cu caschetă tuguiață, ci un individ îndesat și dur, cu vestă antiglonț și cu un pușcoci semiautomat Heckler and Koch.

— Ne-a văzut, mi-a spus în șoaptă Casey Nice.

— Asta-i e meseria.

— Nu putem pleca pur și simplu. Ar fi suspect.

— Atunci, să mergem să vorbim cu el.

Ne-am apropiat și ne-am oprit nu foarte aproape, adoptând un limbaj nonverbal pe care toți am învățat să-l folosim: *Nu-i da omului cu arma motive să se îngrijoreze din cauza ta.*

— Speram să intrăm aici, am spus.

— Serios, domnule? a răspuns omul cu arma.

Avea un accent local și tonul era egal, iar modul în care a pronunțat „domnule” a fost intenționat neutru, ca și cum de fapt ar fi spus: *Sunt obligat să folosesc acest cuvânt, dar nu trebuie să mă iei în serios.*

— Poate c-am fost indus în eroare. Ghidul meu turistic e foarte vechi.

— Ce ghid? a întrebat polițistul.

— L-am primit de la tata. Și cred că și el l-a primit de la taică-său. Presupun că e un suvenir de familie. Scrie acolo că în anumite zile din an poți să intri aici și să vizitezi casa și grădinile pentru șase penny.

— Ar fi bine să duci cartea aia la un anticariat.

— Mă gândeam eu că inflația a făcut să crească prețul.

— Locul ăsta nu mai e locuință privată de treizeci de ani. Iar în momentul de față e oricum închis. Așa că v-aș fi recunoscător dacă ați pleca acum.

— OK, am zis și am plecat, aruncând priviri lungi și iscoditoare la stânga, la dreapta, în spatele nostru, la nivelul ochilor, în sus, la copaci și la casele cu etajele retrase, la locuințele pentru două familii, la blocurile pătrătoase și joase, la benzinării și la magazinele de cartier, la trafic și la cer.

Întrucât taxiul nostru dispăruse, am mers mai departe.

— Ce facem în continuare? a întrebat Casey Nice.

Părea obosită, așa că i-am spus:

— Ne întoarcem la hotel și tragem un pui de somn.

N-am apucat să dormim, pentru că ne-a telefonat O'Day, care, printre alte lucruri, m-a făcut să-mi doresc să fi fost un jucător. Scarangelo întrebase: *Cine va fi ales pentru al doilea post?* Eu spuseseam că va fi Carson, ceea ce s-a confirmat. Pentru că Datsev fusese găsit. De fapt, arestat. Vestea tocmai sosise de la Moscova. Cu mai bine de trei săptămâni în urmă, fusese ascuns în portbagajul unei mașini din garajul de dedesubtul unui club de noapte și dus în afara orașului, la un aerodrom privat, de unde zburase la 6 400 de kilometri spre est, iar acolo se stabilise și așteptase răbdător, așa cum fac lunetiștii. La momentul potrivit, trăsese un singur glonț în capul unui tip care deținea o uzină de topire a bauxitei. De la 1.100 de metri, spusese O'Day. În lumea resurselor naturale privatizate, era ceva la ordinea zilei. După o singură apăsare pe trăgaci, cel care-l angajase pe Datsev devenise al doilea mare producător de aluminiu de pe piață.

Din nefericire, n-a fost tocmai de-ajuns. Tipul care era pe locul întâi s-a simțit, firește, amenințat și bineînțeles că văzuse în asta o ocazie să-și consolideze poziția; avea și amici în posturi înalte, toți cumpărați și plătiți bine. Așa încât forțele de ordine au făcut o tentativă atipică de a aplica legea. La isprava asta a contribuit și vremea. Primăvara în

estul îndepărtat al Rusiei nu e același lucru ca primăvara în Carolina de Nord, în Paris sau în Londra. Temperaturile erau sub zero și zăpada încă nu se topise. Avionul celui de curând ajuns pe locul doi a fost reținut la sol. Anturajul lui a fost găsit ascuns într-un hotel. Printre ei se număra și Datsev. Câteva interogatorii în stilul KGB „vin vechi în sticle noi” au ajuns la miezul chestiunii destul de repede, iar Datsev se afla în custodia poliției. O'Day era de părere că i se dăduse de ales: ori se întoarce să lucreze pentru SVR, fără să se vaite, ori intră în pușcărie. Pentru oricine cunoștea cât de cât sistemul penitenciar din Rusia, asta nu putea fi o alegere. Deja mutase dosarul lui Datsev din coloana liber-profesioniștilor în cea a angajaților. Ce urma să aducă viitorul, asta O'Day nu știa, dar trecutul îi era clar: Datsev nu fusese la Paris în niciuna dintre ocazii și nici acum nu se afla la Londra.

După încheierea convorbirii, ne aflam încă în holul hotelului. Casey Nice a spus:

— Lucrurile au devenit mai dificile acum. Carson e din partea locului, iar Kott vorbește și el engleza.

— Vrei o cafea? am spus.

— Nu.

— Un ceai cald?

— Poate o cafea fără cofeină.

Așa că am ieșit iar din hotel și am mers la o cafenea de pe cealaltă parte a străzii, ceva mai încolo. Nu făcea parte dintr-un lanț internațional de cafenele. Nu semăna nici pe departe cu cafeneaua din Seattle. Doar un local londonez tradițional, cu lumini fluorescente reci și mese umede, din melamină. Am comandat o cafea normală, Casey și-a comandat una decofeinizată, apoi i-am spus:

— Închide ochii.

— Rămân încălțată sau mă descalt? a replicat ea zâmbind.

— Gândește-te la ce am văzut când am plecat de la Wallace Court. Imaginează-ți. Spune-mi care e primul lucru care-ti vine în minte.

A închis ochii și mi-a spus:

— Cerul.

— Și mie la fel, am spus. Este o zonă cu construcții joase. Câteva case cu câte trei niveluri, blocuri cu patru-cinci etaje, dar cele mai multe erau locuințe obișnuite, pentru două familii, cu două caturi, iar unele dintre ele aveau mansarde.

— În total, sunt cam zece mii de ferestre la nivelurile superioare, pe o rază de 1 200 de metri.

— Nu zece mii. Nu suntem nici în Manhattan, nici în Hong Kong. Ne aflăm în Romford. Dar câteva mii, cu siguranță. Dintre care câteva sute ar putea fi alegeri foarte bune. Ce ai face dacă ai fi șeful dispozitivului de securitate?

— Aș lăsa treaba în mâinile Serviciului Secret.

— Și dacă ai fi șefa Serviciului Secret?
— N-aș schimba nimic. Le-aș spune să continue.
— Să facă ce anume? Ai asistat vreodată la sosirea președintelui undeva?

— Firește. O limuzină blindată sosește pe o stradă închisă și apoi intră într-un cort alb, mare, lipit de clădirea de destinație. Cortul este închis în urma ei. Președintele nu e expus nicio clipă. În mașina blindată, este la fel de în siguranță ca în cort. Față de un lunetist, cel puțin, care nu-l poate vedea din cauza cortului. Presupun că ar putea să tragă la întâmplare, dar care ar fi șansele să-l nimerească? În cel mai bun caz, ar rata ținta cam cu șase metri și două secunde.

— Iar Serviciul Secret va aduce acest sistem, corect? am spus. Întotdeauna îl aduc. Propria limuzină blindată și propriul cort, într-un avion de transport al Forțelor Aeriene. Nu contează că britanicii vor să controleze totul. Dacă-l vrei pe președintele Statelor Unite la petrecerea ta, Serviciul Secret îți va spune cum se vor desfășura lucrurile. Va trebui să ai un cort atașat de casă, fie că-ți place, fie că nu. Iar președintele n-o să spună că ceilalți nu-l pot folosi. N-o să spună: „Îmi pare rău, băieți, dar voi intrați pe ușa servitorilor”.

— Nu toți au o limuzină blindată personală.

— Nu prea contează. Două Mercedesuri pot face același lucru. Cu geamuri fumurii. În care dintre mașini e prim-ministrul? În care sunt adjuncții și ceilalți angajați? E vorba de același principiu ca în cazul cortului.

— Ce vrei să spui?

— Dacă-ai fi John Kott sau William Carson, nu mi-ar plăcea deloc. Am împotriva mea măsurile evidente și infailibile de securitate care vor fi folosite inevitabil, un mediu cu construcții joase și o traiectorie aproape orizontală. Iar pozițiile favorabile de tragere sunt doar de ordinul sutelor. Adică dacă britanicii își pun la bătaie bugetul pentru situații excepționale, ar putea pune câte-un polițai în fiecare dormitor.

— Crezi că un atac n-ar fi posibil?

— Păi, unde să aibă loc atacul? Limuzina intră în cort.

— Uiți de poza de grup, a spus ea.

Capitolul 26

Am întrebat-o pe Casey Nice despre fotografie și mi-a dat o explicație detaliată. Mi-a spus că, la fel ca orice altceva legat de politică, poza de grup era o chestiune mai importantă decât părea. Mult mai mult decât un ritual formal. Era încărcată de subtext. Era despre imagine publică, colegialitate, e un prilej pentru omuleții mai puțin importanți să stea alături de barosani, pe picior de egalitate. Are legătură cu statutul, cu meritele și cu presa de acasă. Un fundal în aer liber era considerat important. Era o ocazie de a fi văzut public, împreună cu egalii tăi, discutând, glumind, tachineându-te, bătându-te pe umăr cu ei, încheind înțelegeri, fiind la fel de important ca oricare altul.

Iar Nice mi-a spus că toți participanții vor sta afară nu doar pentru poza de grup. Din când în când, se vor plimba pe gazon, câte doi sau câte trei. Dacă președintele italian avea o problemă legată de datoria publică sau de euro, trebuia să fie văzut plimbându-se cu germanul, adânciți într-o conversație particulară. Poate că de fapt nu vor discuta decât despre copii sau despre fotbal, dar imaginea va avea greutate la Roma. În mod similar, președintele nostru avea să fie văzut cu rusul; britanicul și francezul vor fi împreună, iar japonezul va discuta cu canadianul. Combinațiile erau nesfârșite. Plus că, în mod regulat, se călcau pe bățături, iar unii dintre ei fumau pe ascuns, așa încât pauzele erau necesare.

— Kott și Carson vor avea ținte vizibile, crede-mă, a spus Casey Nice.

— Există cumva opțiunea de a anula întrunirea?

— Nu.

Prin fereastra aburită a cafenelei am văzut o dubă neagră parcând în fața hotelului nostru.

— Dar nu se pot face pozele înăuntru? am întrebat.

— Teoretic, da, dar nu în aceste împrejurări.

— Prudența rațională nu e acceptabilă?

— Nu, dacă dă impresia de lașitate.

— E o nebunie.

— Asta-i politica. Lumea trebuie să-i vadă rezolvând problemele. Și, pentru unii dintre ei, se apropie alegeri importante. Genul ăsta de expunere mediatică e importantă.

De cealaltă parte a străzii, duba neagră aștepta lângă bordură. Nimeni n-a coborât. Nimeni nu a urcat în ea.

— Și dacă plouă? am întrebat.

— Or să aștepte până se oprește ploaia.

— S-ar putea să nu se oprească. Doar suntem în Anglia.

— Uite că acum nu plouă. Vrei să mă uit la cum va fi vremea?

Am refuzat clătinând din cap și am spus:

— Să sperăm că va fi bine, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Locația pozei în aer liber este deja stabilită?

— Veranda din spate, mi-a răspuns Casey Nice. Niște trepte nu foarte înalte. Sunt preferate de cei mai scunzi dintre ei.

— Spatele casei e îndreptat spre autostradă. Mai bine decât să fie cu fața la oraș.

— Sunt o mulțime de construcții în ambele părți.

— Se folosește sticlă rezistentă la gloanțe?

— N-are niciun rost, mi-a spus ea. Panourile alea sunt utile doar pentru un singur ins care vorbește la microfon. Nu au efect în cazul a opt oameni care se plimbă de colo-colo.

Am dat aprobator din cap. Mi-am imaginat opt oameni care se plimbă prin preajmă. Probabil că vor ieși afară printr-un fel de ușă de verandă, toți mimând uimirea provocată de rapiditatea cu care erau nevoiți să treacă de la seriozitatea impusă de chestiunile grave discutate la solicitările sordide ale presei. *Doamne, chiar așa? Trebuie să facem asta acum? Bine, atunci hai să terminăm repede și să ne ntoarcem la muncă.* Așa încât se vor împărți din belșug zâmbete prefăcut sfioase și înghionteli binevoitoare pentru cei din rândul din spate. După cum bănuiam, toate aveau să aibă loc într-un mic grup compact, ca urmare a exigențelor impuse de colegialitate, egalitate și glorie reflectată. În mod cert, niciunul nu va dori să stea separat. O poză în care apar un grup de șapte inși într-o parte și un individ singuratic în altă parte n-ar fi dat bine. Titlurile din presa națională a singuraticului se vor scrie singure: „În afara terenului de joc, ignorat, ocolit, arogant, nu face echipă cu ceilalți”.

Prin urmare, vor sta cât mai aproape unii de ceilalți, iar când vor considera că agențiile de presă au acumulat suficient material distractiv, se vor alinia pe trepte, își vor umfla pieptul și vor rămâne absolut nemișcați.

Fără să fie legați la ochi.

Peste stradă, duba neagră era tot acolo.

— Ce-ai mai făcut cu pastilele? am întrebat.

— Tot cinci am, mi-a răspuns.

— Deci te simți OK?

— Destul de bine, mi-a răspuns, încuviințând din cap.

— Pentru că stăpânești instructajul și prima noastră acțiune a fost satisfăcătoare?

— Pentru că acum văd o cale de ieșire. Simt că problema se îngustează. Kott și Carson vor dori să vadă veranda din spate și, poate, gazonul. Iar asta înseamnă cam șase la sută dintre clădirile din

vecinătate. În linii mari, știm unde-i vom găsi. Cel puțin cu aproximație.

Dincolo de stradă, duba neagră nu se mișca din loc.

— Și dacă întâlnim un blocaj în drum?

— Ce fel de blocaj? a întrebat ea.

— Ceva neașteptat. Vei fi OK?

— Depinde.

— De ce?

A rămas tăcută îndelung. Acorda o mare atenție întrebării.

— Aș fi OK dacă nu ne-ar abate din drum, a spus ea.

— Adică, dacă ne confruntăm cu o problemă, trebuie s-o rezolvăm rapid și decisiv?

— Da, a spus ea. Dacă se interpune un obstacol, trebuie să trecem de el și să ne continuăm drumul. Nu ne putem permite să ne lăsăm deviați de la traseu. Văd acum o cale de rezolvare și nu vreau ca ea să se închidă din nou.

Duba neagră era tot acolo.

— OK, am spus. Hai să ne-ntoarcem la hotel.

Capitolul 27

Duba de lângă trotuar era îndreptată cu spatele la noi, în timp ce ne apropiam de ea. Avea mărimea unui mic SUV și cam aceeași formă, dar tot spatele era din tablă. Un parbriz, geamul șoferului, geamul pasagerului și nimic altceva. Era vopsită în negru, fără nicio inscripție, din câte puteam să văd. Și era foarte curată. Ceruită și lustruită oglindă. Ca mașina SEAL din Seattle. O întrebare bună: cine folosește vehicule negre, mari, și le menține impecabil de curate? Doar două răspunsuri: companiile de limuzine și forțele de ordine. Iar companiile de limuzine nu folosesc dube închise. Microbuze, poate, dar pasagerilor le plac geamurile.

Dar ne aflam în Londra, și cine știe? Poate că avea loc o revoluție culturală, implicând un nou și subit entuziasm pentru curățenia autovehiculelor. Poate că în America moda asta avea să ajungă peste șase luni, ca Beatlemanian. Deși cam toate vehiculele pe care le văzusem erau murdare.

— Sunt polițiști? a întrebat Casey Nice.

— Sunt sigur că ne vor lămuri într-un fel sau altul, am spus.

Am traversat strada și m-am apropiat de dubă, iar cele două uși s-au deschis laolaltă, repede și lin: deblocarea încuietorilor când am ajuns aproape, urmată de deschiderea lor efectivă, când am ajuns și mai aproape. Doi inși au coborât. Cel de pe trotuar s-a răsucit lent, în timp ce partenerul lui ocolea capota. Aceeași întoarcere, cu viteze diferite. Un fel de mișcare sincronizată; fără îndoială, perfecționată după lungi antrenamente.

Ambii indivizi erau îmbrăcați în costume și trenciuri negre. Ambii erau albi. Sau roz, mai exact. Cu fețele crăpate, ca și cum ar fi trecut printr-o iarnă lungă și grea. Amândoi erau mai scunzi decât mine, dar nu cu mult mai ușori. Amândoi aveau mâini mari, noduroase, și cefe bine garnisite cu mușchi.

Ne-au blocat calea.

— V-ajut cu ceva? am spus, întocmai ca vecinul din Arkansas.

Tipul care executase pivotarea mai scurtă a spus:

— Am să-mi bag mâna în buzunar, foarte încet, și-am să vă arăt un document de identitate guvernamental. Ați înțeles?

Putea fi un șiretlic inteligent, pentru că, în timp ce ne-am fi holbat la mâna individului intrând lent în buzunar, oprindu-se acolo și ieșind la fel de lent, celălalt tip ar fi putut face absolut orice. De exemplu, ar fi putut asambla un Heckler and Koch din părți componente.

Pe de altă parte, dacă ar fi crezut că au nevoie de arme, ar fi coborât din dubă cu ele în mâini.

— Am înțeles, am spus.

Tipul s-a uitat la Casey Nice și a întrebat:

— Domnișoară?

— Dă-i drumul, a zis ea.

Individul a scos din buzunar un portmoneu din piele. Era negru și părea vechi și uzat. L-a deschis cu două degete. Avea două „ferestre” din plastic, ușor îngălbenite și dispuse față în față. În spatele uneia era o versiune de emblemă a Poliției Metropolitane. Sculptată, lucioasă și impresionantă pe caschetele lor țuguiate, deși pe hârtie nu arăta la fel. În spatele celeilalte ferestre din plastic era un document de identitate.

Tipul a întins portmoneul către noi.

Degetul lui mare acoperea poza, așa că i-am spus:

— Vezi că ai degetul peste poză.

— Scuze, a spus el.

Și-a mutat degetul de pe imagine. Poza era a lui.

Deasupra portretului era imprimat: „Poliția Metropolitană”.

— Trebuie să vă punem niște întrebări, a spus individul.

— Ce întrebări? m-am interesat eu.

— Trebuie să vă urcați în dubă.

— Și voi unde-o să stați?

După o scurtă ezitare, tipul a replicat:

— Trebuie să urcați în spatele dubei.

— Nu-mi place întunericul, i-am zis.

— E un paravan de sârmă în față. O s-aveți lumină din belșug.

— OK, am spus.

Replica asta a părut să-l surprindă un pic. L-am văzut ezitând iar. Apoi a dat din cap aprobator și a pășit în față, cu partenerul după el, iar noi am făcut un pas în spate, pe jumătate întorși într-o parte. Am coborât de pe trotuar pe șosea, pe urmă am așteptat politicoși ca unul dintre ei să deschidă ușile.

Cel care a dat ocol capotei le-a deschis întorcând mai întâi mânerul, apoi trăgând panoul din dreapta și proptindu-l. Apoi a tras și panoul din stânga și l-a proptit, ambele uși erau deschise la mai mult de nouăzeci de grade, astfel încât să alcătuiască un fel de culoar. Compartimentul pentru marfă din interior era complet gol și complet nemarcat, fiind la fel de curat ca și exteriorul. Numai metal vopsit în negru, cernit și lustruit. Pereții interiori erau ranforsați, pentru rezistență sporită. Podeaua avea niște striatii. Și, după cum fuseserăm anunțați, în spatele spațiului pentru pasageri era un grilaj gros din sârmă sudat, pe toată lățimea și pe toată înălțimea.

Ușile n-aveau niciun fel de mâner la interior.

Tipul s-a întors de la ușa din stânga, ridicându-se puțin, pentru că se aplecase ca să fixeze suportul de sprijin al ușii. Mi-am luat elan de pe piciorul din spate, m-am răsucit din șold și mi-am izbit cotul în nasul

individului – o lovitură nimicitoare, ușor descendentă. Genunchii i s-au înmuiat și capul i-a zvâcnit brusc în spate, lovindu-se zgomotos de ușa metalică, dar n-am mai văzut ce se întâmplă cu el pentru că în acel moment deja mă răsucisem spre stânga și am împins-o pe Casey Nice din drum, l-am izbit cu același cot pe primul individ. Era un tip mare și solid, dar deloc un luptător redutabil. Poate că se obișnuise prea mult să-și rezolve problemele doar ajutat de înfățișare și reputație. Poate că trecuseră ani de la ultima lui încăierare. Singura reacție valabilă la o lovitură cu cotul e să te răsucești, să te apleci în față și să primești șocul în braț. E dureros al naibii; uneori îți amortește brațul, dar cel puțin rămâi în picioare. El a ales calea greșită. S-a ridicat și s-a dat puțin în spate, cu bărbia ridicată, sperând să evite lovitura; mișcarea lui n-a funcționat deloc și nici n-ar putea funcționa vreodată. Cotul l-a prins din plin în beregată, perfect orizontal, ca o bară de fier care se deplasează cu cincizeci de kilometri la oră. Și aici, ca la baseball și când spargi uși, viteza contează. Iar gâtul omului e plin de tot felul de cartilagii și oase mici, vulnerabile. Am simțit cum cotul meu zdrobește o mulțime dintre ele, iar apoi m-am întors către celălalt tip, dar n-a mai fost nevoie de alte lovituri. Stătea în fund, rezemat de portiera deschisă, sângele îi curgea șiroaie din nas; se dăduse bătut. Așa că m-am întors din nou și l-am văzut pe tipul pe care-l lovisem în beregată zăcând pe spate în rigolă. Gâjâia și șuiera, ținându-se cu mâinile de trahee.

Am îngenuncheat lângă el și l-am percheziționat sumar. Nu avea pistol. Nici cuțit. M-am dus la tipul care ședea în fund. Nici el nu avea pistol sau cuțit. Nu în plină zi. Nu în Londra.

Împleticindu-se, Casey Nice a revenit în câmpul meu vizual. Era foarte palidă. A spus:

— Ce mama dracului faci?

— Vorbim mai târziu. Acum suntem în public. Trebuie să-i urcăm în dubă.

Tipul din rigolă abia respira. L-am înșfăcat de pieptii treniului, l-am ridicat, l-am întors și i-am împins capul și umerii în compartimentul pentru marfă, după care i-am îngrămădit restul corpului înăuntru. Am procedat la fel și cu celălalt tip, de data asta apucându-l de guler și de curea, din spate, întrucât sângera abundant pe toată partea din față și nu aveam chef să mă mânjesc cu sângele lui. Am deblocat ușile și le-am închis, verificând mânerul.

Era blocat.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Casey Nice.

— Parcă nu voiai să fii deviată din drum.

— Dar sunt *polițiști*, pentru numele lui Dumnezeu.

— Urcă-te în față. Trebuie să ne descotorosim de chestia asta undeva.

— Ești nebun.

M-am uitat de jur-împrejur și am văzut mașini și oameni, dar toți păreau preocupați de propriile lor probleme. Nu se aduna nicio mulțime de gură-cască. Nimeni nu-și dusese palma la gură și nimeni nu scotocea în buzunar după telefon. Eram ignorați. Aproape în mod conștient. Aceeași lume peste tot. Oamenii întorc privirea în altă parte.

— Mi-ai spus că, dacă avem vreo problemă, trebuie s-o rezolvăm rapid și decisiv, i-am zis.

Am pășit pe trotuar și am ocolit capota, ca să ajung la locul șoferului. M-am urcat și-am împins în spate scaunul cât am putut – adică nu foarte mult, din cauza paravanului din sârmă. Urma să conduc mașina cu genunchii la nivelul urechilor, pe partea stângă a drumului, cu un schimbător manual de viteze și un motor pe motorină, nefiind obișnuit cu așa ceva.

Casey Nice s-a urcat lângă mine. Era încă palidă. Cheia era în contact. Am pornit motorul, am apăsat ambreiajul și am mișcat schimbătorul de viteze. Mașina părea să aibă o mulțime de viteze. Cel puțin șapte, incluzând marșarierul. Am făcut o deducție de om instruit și am împins maneta în sus și la stânga, căutând tija care acționa semnalizarea de direcție.

— Mă refeream la alt gen de probleme, nu la polițiști, a precizat Casey Nice.

— Polițiștii sunt o problemă ca oricare alta. Mai rea, de fapt. Ei ne pot duce la aeroport încătușați. Nimeni n-ar mai putea să facă asta.

— Asta vor și face acum. Cu siguranță. O să ne vâneze cu înverșunare. Tocmai ai agresat doi polițiști. Din acest moment, suntem fugari. Ai complicat situația de o sută de ori. De un milion de ori, chiar. Ne-ai adus într-o situație imposibilă.

Am acționat semnalizarea de direcție și m-am uitat în oglinda portierei. Mașina s-a urnit hurducându-se din cauza piciorului meu stâng cam neîndemânic.

— Și nici nu erau polițiști, am zis.

Am schimbat viteza o dată, de două ori, de trei ori, de fiecare dată ceva mai lin, și m-am înscris pe centrul benzii din dreapta.

— Le-am văzut legitimația, a replicat ea.

— Pariez că era făcută pe computerul de-acasă.

— *Pariezi?* Ce înseamnă asta? O să iei la bătaie o sută de polițiști doar pentru că bănuiești că unul dintre ei nu e polițist?

Am schimbat din nou viteza și am accelerat puțin, ca să mă înscriu în trafic.

— Niciun polițist din lume nu-și numește legitimația „document de identificare guvernamental”. Polițiștii nu lucrează pentru guvern. Nu în concepția lor. Ei lucrează pentru departamentul lor; unul pentru

altul; pentru întreaga frăție mondială. Pentru Primărie, poate, în cazul cel mai bun. Dar nu pentru guvern. Ei urăsc guvernul. E inamicul lor cel mai mare, la toate nivelurile. La nivel de țară, de district, la nivel local, nimeni nu-i înțelege pe polițiști și toți le fac viața amară, cu un șir nesfârșit de idioțenii. Un polițist n-ar folosi acel cuvânt.

— Aici e altă țară.

— Polițaii sunt aceiași peste tot. Știu asta, pentru că am fost polițist și am cunoscut o mulțime. Inclusiv aici. Când vine vorba de polițiști, Anglia nu-i o țară diferită.

— Poate că aici așa își numesc ei legitimația.

— Cred că-i zic „card de identificare”.

— Păi, știa că n-am fi înțeles, și de-aia a folosit alte cuvinte.

— Ar fi spus: „Sunt ofițer de poliție și o să-mi bag mâna în buzunar foarte încet și-o să vă arăt legitimația de polițist”. Sau altcumva, dar cuvântul „poliție” ar fi apărut pe undeva, în mod sigur, pe câtă vreme cuvântul „guvernamental” n-ar fi apărut, la fel de sigur.

Timp de un minut n-a mai zis nimic, apoi și-a desfăcut centura și s-a răscuit în spate ca să arunce o privire prin grilaj.

— Reacher, unul dintre ei nu mai respiră.

Capitolul 28

M-am uitat în spate, dar nu-mi puteam lua privirea de la drum suficient ca să fiu sigur. Poate că doar respira mai încet. Casey Nice a insistat:

- Reacher, trebuie să faci ceva.
- Dar ce sunt eu, doctor?
- Trebuie să găsim un spital.
- Spitalele sună imediat la poliție.
- Am putea lăsa duba la poarta spitalului și apoi fugim.

Am mers mai departe, fără să am habar încotro, alegând varianta mai simplă la fiecare intersecție, mergând cu fluxul de mașini pe drumuri care păreau nesfârșit de lungi, dar niciodată drepte. Mă gândeam că în mare mergeam spre nord, departe de fluviu. Și bănuiam că Romford era undeva în dreapta noastră. Am trecut pe lângă tot felul de localuri, inclusiv dughene anonime, cu fast-food, kebab, pui la rotisor, pizza, hamburgeri, tot felul de birouri de asigurări, magazine de telefoane și prăvălii de covoare. Niciun spital. Dacă tipul încetase să respire, murise deja cu minute în urmă.

Am ieșit de pe drum și am intrat într-un dreptunghi de asfalt mărginit pe două laturi de două șiruri de garaje pentru o singură mașină. Spațiul dintre ele era liber, cu excepția unei biciclete stricate și ruginite. Niciun om. Niciun fel de activitate. Am oprit duba, am scos motorul din viteză și m-am întors.

Și m-am uitat.

Și am așteptat.

Individul nu respira.

Celălalt se holba la mine. Partea de jos a feței sale era o mască roșie. Partea de sus era palidă. Acum *era* alb. Avea nasul zdrobit rău și ținea ochii larg deschiși. I-am spus:

— Am să vin să deschid ușa. Dacă încerci să-mi faci vreo figură, o să-ți fac și ție ce i-am făcut lui.

Nu mi-a răspuns.

— Ai înțeles?

— Da.

La colțurile gurii i se formau balonașe de sânge.

Am coborât și m-am dus pe partea cealaltă a mașinii. Casey Nice a coborât și ea. Am deschis portierele laterale. Tipul care respira era în stânga, iar cel care nu respira – în dreapta. Am întins brațul așa, de probă. Nicio reacție. I-am găsit încheietura și am verificat pulsul.

N-am simțit nimic.

M-am întins în dreapta, am îngenuncheat și i-am pipăit gâtul. Omul

era cald încă. I-am tras gulerul în jos și mi-am pus degetele la colțul maxilarului. Le-am ținut așa un timp mai lung, pentru orice eventualitate. Mă uitam încolo și-ncoace, așteptând. Individul avea doi cercei în ureche și un mic tatuaj pe gât, abia ivit de sub guler. Semăna cu o frunză răsucită în vânt.

Murise.

— Trebuie să-l căutăm în buzunare, am spus. Ar fi bine să-i căutăm pe amândoi.

M-am dat la o parte, ca să încep cu insul viu.

— Nu pot să fac asta, a spus fata.

— Ce să faci?

— Să scotocesc prin buzunarele unui mort.

— De ce?

— Mi-e silă.

— Vrei să facem schimb?

— N-ai putea să te ocupi de amândoi?

— Desigur, am spus.

Și asta am și făcut. Tipul viu avea suspect de puține lucruri în buzunare. Iar ceea ce avea era cam suspect. Când am terminat de verificat buzunarele pantalonilor, eram sigur că nu era polițist. Mai întâi de toate, avea prea mulți bani lichizi. Sute și sute de lire sterline, poate chiar mii, într-un rulou imens, slinos. Polițiștii sunt funcționari publici, ceea ce nu înseamnă că sunt sărăntoci, dar trăiesc din salarii plătite de la buget și abia reușesc să țină pasul cu cardurile de credit. În plus, individul nu avea niciun dispozitiv de comunicare. Absolut niciunul. Nicăieri. Nici telefon celular, nici stație radio, nimic. De neconceput pentru un polițist aflat în timpul orelor de program.

Am păstrat banii și i-am dat portofelul cu legitimația lui Casey Nice, zicându-i:

— Ia verifică-l.

Pe urmă, m-am apucat să verific mortul, de la care am obținut aceeași pradă: bani gheață și un portmoneu cu legitimație. Am păstrat banii și i-am dat legitimația lui Nice. Între timp, îl dezmembrase pe primul și mi-a spus:

— Ai avut dreptate. E falsă. Plasticul e zgâriat intenționat și cred că galbenul e de la un marker. Legitimația e făcută în Word, iar emblema reprezintă o imagine cu rezoluție scăzută, preluată de pe un site.

M-am uitat din nou la tatuajul mortului. Poate că nu era o frunză răsucită. De ce și-ar dori un tip solid și dur ca ăsta o frunză răsucită sau orice fel de frunză? În afară de cazul în care era ecologist, lucru de care mă cam îndoiam.

Poate că era altceva.

— Ia privește aici, am spus.

I-am dezlegat cravata și i-am scos-o de la guler, apoi am smuls

primii patru nasturi ai cămășii și i-am desfăcut larg piepții, așa cum ar fi făcut pe vremuri un tânăr la discotecă.

Tatuajul nu era o frunză. Era un ornament floral adăugat în colțul din stânga sus al unei litere majuscule, inițiala primului cuvânt al unui nume sau embleme alcătuite din două cuvinte, care descriau un arc de cerc sus, pe piept, în locul unde o femeie ar purta un colier.

Romford Boys.

— În cazul în care ajungea la pârnaie, ceilalți pușcăriași l-ar fi lăsat în pace, am spus eu.

Am închis din nou ușile și am verificat mânerul.

Era blocat.

Casey Nice tăcea.

— Ce e? am întrebat-o.

— A fost un risc prea mare. Și dacă te înșelai? Te-ai bazat doar pe niște cuvinte.

— Am văzut că trecătorii întorceau privirea. Pentru că știu ce e bine pentru ei. Poate că erau obișnuți. Poate că în cartierul acela ducele negre înseamnă un singur lucru. Poate că așa dispar oamenii și nu-i mai vede nimeni, niciodată.

N-a spus nimic.

— Și erau doar doi. Dacă am fi fost puși sub urmărire ca spioni străini veniți incognito, ar fi încredințat misiunea asta celor de la Divizia Specială, care trebuie să-și justifice cumva bugetul uriaș și care oricum se dau în vânt după situațiile dramatice. Așa că ar fi adus vreo șase echipe SWAT, cu gaze lacrimogene cu tot. Raportul de forțe ar fi fost de cincizeci la unu. Locul s-ar fi transformat într-o zonă de război. Lucrurile nu se mai întâmplă ca-n filme. Nu se mai plimbă prin oraș îmbrăcați în treniuri.

— Când ți-ai dat seama?

— Ar fi trebuit să vină cu o mașină obișnuită și să spună că sunt de la MI5. De la oamenii ăia te aștepți la tot felul de aberații.

Ne-am urcat din nou în dubă și m-am uitat în torpedou. Am găsit două telefoane celulare, amândouă cu cartelă preplătită, cu un număr fix de minute incluse. Ambele aveau ambalajul neatins. Imposibil de urmărit, dacă fuseseră cumpărate cu bani gheață, lucru de care eram sigur. În general, măsuri de siguranță temeinice. Nu încăpea îndoială că Romford Boys era o organizație bine ținută în frâu. Orice gen de operațiune constituia un punct vulnerabil. Chiar și să salte doi străini nebănuitori, în fața unui hotel ieftin. Se putea întâmpla orice. Puteam să ne împotrivim și, exact la momentul inoportun, un polițist nemilitar ar fi putut trece cu mașina pe-acolo. Prin urmare, lipseau pistoalele, cuțitele și telefoanele folosite. Mai puțin spațiu de manevră pentru procuror, mai puține date la dosare.

Am mișcat schimbătorul de viteze, la stânga și în sus, și am revenit

pe șosea.

Am mers spre sud un kilometru și jumătate, după care am cotit la est, spre Romford. Îmi place să fac mișto de adversari și voiam să găsesc cel mai bun loc pentru o declarație. Voiam ca duba să fie găsită după o zi de îngrijorare și voiam să văd cine o găsește. Evident, voiam să văd asta dintr-un loc sigur, lipsit de riscuri. Așa că am pus în joc cele trei elemente mobile și am tot umblat, până am găsit un loc care îndeplinea toate condițiile. Era o parcare din beton, plină de crăpături, în spatele unui mic supermarket. În partea din spate a parării era o pensiune clădită prin contopirea a două case separate și avea o mulțime de ferestre. Casey Nice a consultat o hartă pe telefonul mobil și a verificat zona. Era satisfăcătoare. Pensiunea se afla pe o arteră principală nord-sud, iar în apropiere erau intersecții spre est și spre vest.

— Dar sigur au supraveghetori în pensiunea aia, a opinat Casey Nice. E limpede că au avut și la compania de taxiuri. În schimbul unei reduceri aplicate la taxa de protecție, probabil. Poate o reducere considerabilă. Tipul care ne-a dus la Wallace Court trebuie să-i fi sunat imediat.

— Pentru că erau atenți la Wallace Court, am spus. Locul ăsta nu e. Și oricum, ei își închipuie că deja au pus gheara pe noi. N-or să înceapă să ne caute decât după ce vor găsi duba. Așa că deocamdată suntem în siguranță.

Am mai dat ocol o dată și am oprit la o sută de metri de intrarea în parcare. I-am spus lui Casey Nice că ne întâlnim la colț.

— S-ar putea să fie o cameră video în parcare, a spus ea.

— O să țin capul jos.

— Nu-i suficient. Ești prea ușor de recunoscut.

— Până când o să se uite ei la casete, vom fi plecați din țară.

N-a mai zis nimic. A coborât și a plecat de lângă mașină. Știam cu exactitate tot ce atinseserăm, așa că am șters peste tot cu cravata mortului: mânerle exterioare, mânerle interioare, volanul, schimbătorul, tija indicatoarelor de direcție, centura de siguranță, torpedoul. Am aruncat cravata în rigolă, mi-am tras geaca de pe umeri și am întins mânecile peste palme, conducând așa ultima porțiune de drum, după care am parcat la întâmplare, lângă ușa de aprovizionare a supermarketului. Am oprit motorul, am scos cheia, am blocat portierele din telecomandă și am părăsit mașina, aplecat și cu privirea în pământ.

Nice mă aștepta la colț și am mers până la intersecția următoare, unde am cotit pe un drum mai larg și mai aglomerat decât majoritatea celorlalte – patru benzi, autobuze, camioane și mașini care circulau bară la bară. Am găsit intrarea în pensiune exact acolo unde trebuia să

fie. Am intrat într-un hol care se poate să fi fost curat și îngrijit cu vreo treizeci de ani în urmă, dar acum nu mai era așa. Am cerut o cameră cu vedere în spate. Am spus că voiam să evităm zgomotul șoselei. Am mai spus că lucrătorii de la compania aeriană ne rătăciseră bagajele și că urmau să ni le aducă. Am plătit în numerar, din teancul de bancnote al mortului și am primit în schimb o cheie mare din alamă, după care ne-am dus la etaj.

Camera era rece și puțin umedă, dar fereastra era mare și priveliștea, excelentă. Parcarea era la un unghi de patruzeci și cinci de grade sub noi. Duba se vedea clar, cu spatele la noi. Casey Nice s-a așezat pe pat, iar eu pe scaunul de lângă măsuța de toaletă, departe de geam. Nu voiam ca vreun individ să ridice privirea și să vadă două ovaluri lipite de sticlă. Întotdeauna e mai bine să stai undeva în spate, în întuneric, așa cum procedase John Kott în Paris, întins pe masa din sufragerie.

Am așteptat, așa cum făcusem de multe ori înainte. Așteptarea reprezintă o parte importantă a profesiei de polițist și o parte importantă a vieții de militar în general. *Lungi perioade în care nu se întâmpla mai nimic, cu izbucniri răzlețe.* Mă pricepeam la asta, iar Casey Nice s-a dovedit a se pricepe și ea. A rămas trează, un aspect important. Stătea relaxată, fără să privească concentrat, dar menținându-și privirea acolo unde s-ar fi observat vreo mișcare. La un moment dat, s-a dus la baie și m-am gândit la pastilele ei, dar n-am spus nimic.

Apoi a pus întrebarea inevitabilă:

— Îți pare rău pentru individ?

— Care individ?

— Cel care a murit.

— Te referi la tipul pe care l-am omorât cu sânge-rece?

— Cred că da.

— Ce să zic, un mare bătauș și ăla.

— Îți pare rău?

— Nu.

— Serios?

— Ție?

— Puțin.

— Păi tu nu i-ai făcut nimic.

— Chiar și-așa.

— A avut de ales, am spus. Putea să-și petreacă zilele ajutând persoanele în vârstă să treacă strada. Putea să muncească voluntar într-o bibliotecă. Cred că au biblioteci pe-aici. Putea să ajute la strângerea de fonduri pentru Africa sau pentru oricare loc care are nevoie de fonduri zilele astea. Putea să facă o mulțime de fapte bune. Dar n-a făcut-o. Așa a ales. A ales să-și petreacă zilele extorcând bani

și făcând rău oamenilor. Apoi, în final, a deschis o ușă greșită și ce a ieșit de-acolo a fost problema lui, nu a mea. În plus, era un ins inutil. O irosire de hrană bună. Era prea prost ca să trăiască.

— Prostia nu e o crimă capitală. Și oricum, aici nu se aplică pedeapsa cu moartea.

— Uite că se aplică acum.

N-a mai replicat și ne-am scufundat în tăcere. Lumina după-amiezii s-a stins și o lampă cu vapori galbeni s-a aprins în parcare. Era fixată pe un stâlp înalt și cuprindea în raza ei cea mai mare parte a dubei. Alte mașini veneau, parcau și plecau din nou. Toți șoferii aruncau o privire dubei, după care se uitau în altă parte. La început, am crezut că făceau asta fiindcă știau cui îi aparține și, prin urmare, deveneau neliniștiți. Pe urmă mi-am dat seama că exista un alt motiv.

— Cred că individul celălalt bate în ușă și țipă, am spus.

Fusese o greșeală din partea mea. Trebuia să-i spun să nu facă una ca asta. Sau să mă asigur că n-avea s-o facă. Îmi stricase orarul programat. Nu mai puteam să-i fac să se îngrijoreze o zi. Vreo două ore, cel mult. Deși inițial populația din Romford vădise o remarcabilă lipsă de entuziasm pentru rolul bunului samaritean. Nimeni nu ridica un deget în apărarea individului. Toți întorceau privirea și plecau din parcare cât puteau de repede. Am presupus că asta dovedea încă o dată că tiranii nu inspiră nici dragoste, nici loialitate.

— Mi-e foame, m-a anunțat Casey Nice.

— Sunt sigur că găsim de mâncare în zonă. Kebab, pui la rotisor, pizza, hamburgeri, tot ce vrei. Locul ăsta pare să fie capitala mondială a fast-foodului.

— Să cumpărăm ceva?

— Regula de aur spune să mănânci atunci când poți.

— Ți-e foame?

— Puțin.

— Ce-ai prefera?

— Pizza, am spus. Cu brânză simplă. Ai mai puține șanse să găsești șobolani și porumbei printre ingrediente. Sau câini și pisici.

— Ceva de băut?

— Orice e produs într-o fabrică și se vinde într-o cutie sigilată.

— O să fiu în siguranță?

— Depinde de ce comanzi.

— Adică, umblând prin zona asta.

— Ți-e frică să nu fii jefuită?

— Mi-e frică să nu mă vadă vreun Romford Boy.

— Nu ne caută încă. Își închipuie că ne-au prins.

— E o diferență între a fi căutat și a fi văzut întâmplător.

— Dacă ar fi să te descrii în câteva cuvinte, ce-ai spune?

— Fizic sau psihologic?

— Nu, să zicem că ai fi șoferul de taxi, care ne dă pe goarnă.
— Nu prea știu.
— Femeie, înălțime medie, coadă de cal, geacă din piele maro. Asta ar spune. Nu poți face nimic în privința sexului și a înălțimii, dar poți să-ți desfăci părul și să dai jos geaca. Așa vei fi doar o femeie de douăzeci și ceva de ani, în tricou și blugi. Femei de-astea sunt cam o sută de mii pe aici. Mai în siguranță de-atât nici că se poate.

Astfel că și-a desfăcut elasticul de la păr, și-a scuturat capul și părul i s-a desfăcut. Și-a dezbrăcat și geaca și a lăsat-o pe pat, după care s-a întors spre mine.

Semăna cu Dominique Kohl? Da și nu. Nu tocmai, pentru că se afla la extremitatea scandinavă a eredității, în vreme ce Kohl era mai aproape de cea mediteraneeană. Kohl avea tenul mai închis, părul și ochii mai întunecați, în săptămânile în care o cunoscusem fusese excepțional de cald, chiar și pentru Washington vara, și odată cu trecerea zilelor, se bronzase și mai mult. În cea mai mare parte a timpului purtase pantaloni scurți și tricou. Tocmai tricoul ăla îmi aducea aminte de Kohl. Al lui Kohl fusese verde-măslină, iar al lui Nice era alb, dar sub acele articole de îmbrăcăminte subțiri erau trupurile tinere ale unor femei în formă fizică maximă, suple, cu pielea catifelată, cumva flexibile și elastice, cumva identice. Cel puțin la exterior. În ceea ce privește interiorul, lucrurile stăteau altfel. În vreme ce Nice era neîncrezătoare în sine, Kohl fusese mai cutezătoare, complet sigură pe capacitățile ei, de o încredere în sine remarcabilă, absolut pregătită să învingă lumea întreagă.

Dar asta n-o salvase.

— Ai grijă, i-am spus.

— Mă întorc în zece minute.

A plecat și i-am auzit pașii pierzându-se pe hol. Am plecat de lângă fereastră o secundă și am băgat mâna în buzunarul gecii. Am scos flaconul din plastic portocaliu.

Îi rămăseseră trei pastile.

Capitolul 29

Am stat singur și-am supravegheat parcare supermarketului, văzând aceleași lucruri repetându-se iar și iar. Șoferii își parcau mașinile, coborau, se uitau la duba neagră, dintr-odată surprinși și nesiguri, după care se uitau în altă parte și intrau în magazin. Ieșeau după câteva minute și plecau cât de repede puteau.

Au trecut zece minute și Casey Nice nu s-a întors.

Cerul de dincolo de stâlpul de iluminat se înnegrise complet și puțină ceață nocturnă s-a lăsat, depunând o peliculă de rouă pe duba neagră, care din când în când se hâțâna violent. De bună seamă, pe tipul viu din mașină îl cuprindea disperarea. Poate că îl treceau nevoile.

După cincisprezece minute, Casey Nice nu s-a întors.

Apoi, în cele din urmă, un șofer și-a parcat mașina, a coborât și a privit duba neagră, dar n-a plecat. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu părul lins și tuns castron. A făcut un pas precaut spre dubă, a aplecat capul și a ascultat. A mai făcut un pas și s-a uitat pe geamul șoferului, dintr-o parte, apoi și-a întins gâtul și s-a uitat prin parbriz, din față.

A scos celularul din buzunar. Angajat cu contract, poate dornic să-și dovedească utilitatea. A ascultat din nou, probabil pe tipul viu din mașină, care-i dicta un număr, și a tastat cifrele.

În spatele meu, o cheie s-a răsucit în broască și Casey Nice a intrat. Ținea într-o mână două cutii de pizza, iar în cealaltă avea o pungă de plastic cu cutii aburite de băutură carbogazoasă.

— E totul în regulă? am întrebat-o.

— Pân-aici, toate bune.

Am dat din cap spre fereastră.

— Un puști tocmai a sunat undeva.

A pus cina noastră pe măsuta de toaletă și s-a uitat. Tânărul vorbea la telefon. S-a aplecat și a citit plăcuța de înmatriculare a mașinii. Apoi a ținut telefonul departe de gură și a pus o întrebare, strigând prin garnitura dintre portieră și stâlpul dubei, după care și-a lipit urechea de aceeași crăpătură, ca să audă răspunsul. Probabil i s-a comunicat numele individului viu, pe care tânărul l-a repetat la telefon.

— De ce nu sparge geamul sau nu forțează ușa? m-a întrebat Casey Nice.

— Crezi că știe cum se face?

— Sunt sigură că știe. Uită-te la el. Deși n-ar trebui să mă bazez pe stereotipuri.

— Cred că tipul de la telefon îi spune să n-o facă. Lumea asta e dură. Țștia nu sunt niște eroi cuceritori. Au zbârcit-o.

Nu merită să avarieze vehiculul pentru ei. Cineva o să vină cu o cheie de rezervă.

— Cât de repede?

— În cinci minute, am spus. Poate zece. Destul de repede, oricum. Nu le pasă de indivizi, dar vor dori să afle povestea.

M-am ridicat de pe scaun și am deschis cutia de pizza. Brânză simplă, aluat alb, cu părți înnegrite ici și colo, de flacăra cuptorului; mai mică decât roțile gigantice care se vând în America.

— Mulțumesc pentru masă, am spus, așa cum mă învățase mama.

— Cu plăcere, a spus ea și amândoi am mâncat câte-o felie.

Băutura era Coca-cola, rece ca gheața. În parcare de sub noi, tânărul terminase de vorbit și acum aștepta, bătând mărunț din picioare. Fără îndoială, aștepta să fie felicitat. În mod clar, era angajat cu contract și se străduia să adune bile albe.

Telefonul lui Casey Nice a sunat, ca un clopoțel.

— Un SMS, a spus ea. De la generalul O'Day. Vrea să știe de ce stăm pe loc.

— Spune-i că ne odihnim.

— Știe că nu suntem la hotelul nostru. Datorită GPS-ului.

— Spune-i că suntem la film. Sau la teatru. Sau într-un muzeu. Spune-i că ne completăm educația culturală. Sau că ne facem manichiura. Spune-i că suntem la un spa.

— Știe că nu facem nimic din toate astea. Cu siguranță că a verificat pe Google Maps. Pe Street View, probabil. Știe unde suntem.

— Atunci, de ce mai întreabă?

— Vrea să știe de ce nu suntem în mișcare.

— Spune-i să se relaxeze. Gestionarea situației de la mii de kilometri depărtare n-are niciun rost.

— Nu pot. El ne ține la curent, iar eu trebuie să-l țin la curent, la rândul-mi. Doar așa o să funcționeze treaba.

M-am uitat la scena de jos. Nicio schimbare. Duba, inertă. Tânărul, în așteptare.

— OK, spune-i că acționăm conform sugestiei lui Shoemaker. Spune-i că încercăm să intrăm în contact cu cordonul exterior.

— Mă tem că va trebui să-i spun acum. Asta înseamnă că nu-i putem vinde gogoși.

— Păi, zi-i ce ți-am spus. N-o să-i pese.

— S-ar putea să-i pese. Erau îngrijorați în privința ta.

— Scarangelo era îngrijorată. Shoemaker se poate să fi fost. Dar O'Day n-o să se dea acum de ceasul morții.

— Ești sigur?

— Încearcă, am spus. Spune-i exact ce s-a întâmplat.

În timp ce scria mesajul, m-am uitat din nou pe fereastră, la cele ce se întâmplau în parcare. Și nu se întâmplau multe. Lumina, ceața, duba, tânărul. M-am uitat din nou în cameră și-am văzut-o terminând de scris mesajul, apoi și-a pus telefonul pe pat și a luat a doua felie de pizza. Am continuat să aștept, mâncând pizza și bând Coca-cola. Sub noi, tânărul se uita la șosea; și, din când în când, se întorcea la dubă și îi striga ceva celui din mașină, ca să-l liniștească, probabil. *Da, am sunat, mi-au spus că vin, ajung aici imediat.*

S-a auzit din nou semnalul telefonului lui Nice. A citit de două ori mesajul și mi-a spus:

— Ne trimite felicitările lui sincere și ne spunem să continuăm.

Am dat din cap aprobator.

— Viața unui om nu înseamnă nimic pentru el. Nu-i pasă decât de rezultate.

Nice n-a zis nimic.

— Întreabă-l de informațiile primite de la MI5 despre indivizii ăștia din Romford. Poze, istorice, caziere, tot ce are. Trebuie să știm exact cu cine avem de-a face.

A început să scrie din nou. Sub noi, tânărul vorbea iar prin garnitura de etanșare a ușii. Avea un limbaj non-verbal împăciuitoare. Se foia, gesticula și privea cu speranță către șosea. *O să vină, îți spun eu.*

Și au venit.

Două mașini au intrat în parcare – ambele negre, ambele cu geamuri fumurii, prima fiind un sedan Jaguar cu patru uși, a doua, un coupé masiv cu două uși, lung, jos și impunător. Mi-am zis c-o fi un Bentley. Au venit cu viteză și au oprit brusc, chiar în mijlocul parcurii. Toate cele patru uși ale Jaguarului s-au deschis larg și patru oameni au coborât. Toți erau albi, în costume negre. Au format un mic perimetru, stând cu fețele spre exterior, cu capetele ridicate și ținându-și mâinile pe lângă corp. Tânărul cu păr slinos a rămas deoparte. Șoferul din Bentley a coborât și el. La fel ca primii patru, purta costum. S-a uitat de jur-împrejur și, descriind un cerc larg, a dat ocol mașinii și a deschis portiera pasagerului, așa cum trebuie să facă un șofer angajat.

Din mașină a coborât un uriaș.

Avea capul aplecat și spatele încovoiat de la mijloc, genunchii îndoiți, și s-a îndreptat în etape, ca un mecanism complex, ca o jucărie de copii care începe de la stadiul de mașină de salubritate, după care se desface componentă după componentă, transformându-se în cine știe ce personaj de filme. Era imens. Brațele lui erau mai lungi decât picioarele celor mai mulți dintre oameni, iar palmele, ca niște lopeți. Trunchiul lui avea dimensiunile unui butoi de petrol și era încorsetat într-un sacou de costum tubular, la trei nasturi, care ar fi ajuns până la

gleznele unui om obișnuit. Tălpile lui aveau mărimea unor barje fluviale, gâtul era lat de vreo treizeci de centimetri, iar umerii, de vreo 90 de centimetri, în vreme ce căpățâna era comparabilă cu o minge de baschet. Avea urechi mari, crescute aproape perpendicular pe țeastă, fruntea ca o streășină și pomeți proeminenți, ochii mici îngropați în orbite, și o bărbie retrasă, ca de maimuță.

Arăta ca un model din ceară al omului de Neanderthal, expus într-un muzeu de istorie naturală; doar că era palid la față și cu părul nisipos, nu negru, și avea dimensiuni duble față de orice hominid preistoric. Cred că avea cam doi metri și zece și vreo 135 de kilograme, poate mai mult. Se deplasa cu lejeritate dată de membrele suple și osoase, un singur pas uriaș acoperind aproape un metru și jumătate, rotindu-și umerii imenși și legănându-și brațele gigantice.

— Iisuse! a exclamat Casey Nice.

— Nu cred că-i el, am zis. N-are barbă și nici sandale.

Tipul s-a apropiat de dubă din doi pași – o distanță pentru care un om normal ar fi avut nevoie de patru. Și-a fluturat palmele în direcția vehiculului, ca o lebadă albă, uriașă, care își lua zborul, iar șoferul lui a scos din buzunar o cheie. Uriașul a rămas la o distanță de un pas, cam un metru și douăzeci de centimetri, iar șoferul a răsucit cheia și a deschis portierele, pe rând. Cei patru inși din Jaguar și-au schimbat poziția, strângând perimetrul și întorcându-se spre interior, alcătuiind un semicerc și împrejmuind spațiul, ca niște gură-cască veniți să asiste la o bătaie de stradă.

Cu toții așteptau.

Tipul viu a început să se zvârcolească, alunecând pe burtă, cu picioarele înainte, lent, țeapăn și dureros. Proptindu-se de marginea platformei, s-a ridicat și s-a întors să înfrunte furtuna. În lumina lămpii cu vaporii, sângele de pe pieptul lui arăta negru. Pielea lui părea galbenă. Gigantul a pășit în față și s-a uitat dincolo de el, la interiorul întunecat. Nu-i vedeam fața în acel moment, dar mi s-a părut că pune o întrebare scurtă. Probabil: *Ce dracu' s-a întâmplat?*

Tipul viu nu i-a dat un răspuns propriu-zis. A clătinat din cap, a răsuflat și și-a depărtat mâinile de corp, cu palmele în sus, într-un gest de neajutorare. Întrebarea a fost repetată. De data asta, tipul viu a răspuns, mormăind ceva, abia mișcând gura însângerată, trei sau patru silabe, nimic mai mult. Poate *ne-a bătut* sau *ne-au bătut*, ori *au scăpat* sau *nu i-am prins*.

Gigantul a procesat informația, capul lui imens coborând insesizabil, apoi revenind mai sus, ca și cum ar fi înghițit la propriu vestea proastă. A rămas tăcut un minut. Apoi a început să vorbească din nou, cu un limbaj al corpului exagerat de amiabil, ceea ce însemna că-l tachina pe individ, fiindcă nu mai putea obține de la el vreo informație pertinentă. *Voi ați fost doi, da? Și ei tot doi, dintre care o*

fată. Ea te-a lovit? Și așa mai departe, sarcastic și umilitor. Din unghiul meu, vedeam fața tipului viu, care arăta din ce în ce mai nefericită. Și mai temătoare. Și mai îngrozită. De parcă ar fi știut ce urmează.

Și a urmat.

Gigantul s-a mișcat cu o viteză uluitoare, pentru un tip atât de masiv. Mâna lui dreaptă s-a strâns într-un pumn de mărimea unei bile de bowling și, răsucindu-se brusc din umeri și din șolduri, individul i-a trimis o directă zdrobitoare în centrul feței și așa distruse a tipului viu, iar acesta s-a izbit cu spatele de ușa dubei, de unde a ricoșat și a căzut cu fața pe asfalt.

— Fermecător, am spus. La academia militară nu te învață nici pe departe astfel de metode de conducere.

Tipul căzut pe asfalt nu mai mișca. Tânărul cu păr slinos se holba la el, cu gura căscată. Casey Nice se holba și ea, tot cu gura căscată. Apoi s-a auzit din nou semnalul de SMS al telefonului ei. L-a citit și m-a anunțat:

— Generalul O'Day ne trimite prin e-mail datele de la MI5. O să le primim într-un minut.

Cu o mișcare a degetului, a modificat imaginea de pe ecranul telefonului și a așteptat.

Sub noi, gigantul a rămas nemișcat o secundă, apoi și-a mișcat capul enorm spre Bentley, iar șoferul s-a grăbit să-i țină ușa deschisă. Matahala s-a apropiat de mașină și a început să se plieze la loc, ca să încapă. Personajul din filme a redevenit mașinuța de salubritate. Și-a îndoit genunchii, și-a tras coatele pe lângă corp și, cu umerii aplecați, a lăsat capul în jos și s-a așezat. Șoferul a închis portiera și s-a dus să-și ocupe locul la volan. Mașina a dat cu spatele, a cotit și a plecat.

Doi dintre cei patru inși s-au urcat în Jaguar și s-au dus după Bentley, iar ceilalți doi l-au prins pe tipul viu de subsuori și de genunchi și l-au împins în partea din spate a dubei. Au închis la loc portierele, au încuiat broasca și au scos cheia. Unul dintre ei a luat din buzunar o bancnotă roz, de mărime rezonabilă – cincizeci de lire sterline – și i-a dat-o tânărului. Apoi s-au urcat amândoi în cabina dubei și au plecat pe urmele Jaguarului. Tânărul a rămas singur în lumina lămpii cu vaporii, ținând în mână banii, arătând ca și cum ar fi vrut mai mult, poate o bătaie pe umăr sau o promisiune pentru o viitoare admitere. Părea dezamăgit, ca după un punct culminant ratat, de parcă și-ar fi zis: *Fir-ar să fie, puteam să obțin paraiul ăsta amărât jefuind o băbuță.*

Telefonul lui Casey Nice a scos un sunet diferit, ca un *clang* înăbușit.

— E-mailul de la generalul O'Day.

E-mailul era gol, exceptând un *link* spre un atașament. A apăsător cu degetul și un document cu multe rânduri a apărut pe ecran. Ne-am așezat pe pat, unul lângă celălalt, iar ea a ținut telefonul între noi, ca

să putem citi amândoi. Titlul era sec, academic, o propoziție lungă despre activitatea rețelelor de crimă organizată din Romford, Essex. Fusesse scris într-o manieră care reflecta, bănuiam, stilul caracteristic al serviciilor clandestine britanice. Tipic pentru Universitatea Cambridge. Cam ca Yale, dar diferit. În niciun caz în stilul West Point. Nimic nu amintea de lumea reală, de fapt.

Primul paragraf era inițial o negare a responsabilității și apoi, un fel de asigurare. Nimic nu fusese dovedit și nu se pronunțase nicio condamnare, dar toate informațiile conținute în mesaj erau considerate solide. În continuare, se afirma că nu existaseră dovezi și nici condamnări nu se făcuseră, ca urmare a presupusei intimidări a martorilor, precum și ca urmare a altor factori nespecificați, de unde am dedus că era vorba de mituirea forțelor de ordine locale.

Al doilea paragraf începea cu afirmația clară că activitatea rețelelor de crimă organizată din Romford, Essex era complet dominată de o asociație structurată a localnicilor, care se numea de multă vreme Romford Boys. Tonul mesajului era ușor stingherit, ca și cum băieții de la Universitatea Cambridge s-ar fi jenat să repete un nume care aparținea în mod clar străzii, nu sălilor de clasă. Apoi paragraful continua cu o prezentare generală a activităților organizației care, după cum ne spusese O'Day, includea importul și vânzarea de narcotice ilegale, de arme de foc ilegale, controlul prostituției, care presupunea traficul de carne vie, precum și operațiunile de „protecție” despre care se credea că se extind asupra majorității firmelor comerciale din localitate, dar și cămătăria la niște dobânzi fantastice. Valoarea brută a activităților era estimată la multe zeci de milioane de lire sterline anual.

Biografiile începeau în al treilea paragraf.

Șeful era un anumit Charles Albert White, zis și Charlie. Avea șaptezeci de ani, se născuse pe una dintre străzile cartierului și își făcuse educația în școli publice până la vârsta de cincisprezece ani. Nu fusese angajat nicăieri, deținea o casă neîmpovărată de ipotecă sau alte feluri de împrumuturi, era căsătorit și avea patru copii, toți locuind în alte zone ale Londrei și despre care se credea că nu erau implicați în activitățile tatălui lor. O poză făcută în timpul unei supravegheri clandestine îl arăta pe Charlie White ca fiind un bărbat vârstnic, corpulent, cu umerii rotunzi, cu părul cărunt și rar și cu o față simplă, dominată de un nas borcănat.

În ordinea ierarhică, mai jos de Charlie, era un fel de consiliu executiv alcătuit din trei bărbați: Thomas Miller, zis și Tommy, în vârstă de șaiszeci și cinci de ani, apoi William Thompson, zis și Billy, șaiszeci și patru de ani și, în sfârșit, un bărbat mult mai tânăr, de doar treizeci și opt de ani – Joseph Green, zis și Micul Joey.

Micul Joey era gigantul. Nu încăpea nicio îndoială. Fotografia lui

era cu doi centimetri mai lungă decât a celorlalți. Documentul spunea că are doi metri și zece înălțime și o greutate de o sută patruzeci de kilograme.

El era executantul. Din nou, MI5 menționa cu scrupulozitate lipsa de dovezi sau condamnări, dar ascensiunea rapidă a Micului Joey până la statutul de egalitate cu niște inși îndeajuns de vârstnici ca să-i fie tată nu putea fi explicată decât printr-o eficiență extremă. Apărea în evidențele MI5 cu unsprezece omucideri sigure și nenumărate bății. Termenul legal folosit era „vătămări corporale grave”, care părea adecvat.

— De ce i se spune „mic”? a întrebat Casey Nice.

— Pentru că sunt britanici. Le place ironia. Dacă i-ar fi zis Joey Barosanul, ar fi fost un pitic.

A mai derulat ecranul, dar documentul se sfârșea chiar acolo. Paragraful despre Micul Joey era ultimul.

— Avem nevoie de mai mult de atât. Trebuie să le știm trepădușii, locațiile și adresele. Ar fi bine să-i scrii din nou lui O'Day.

— Acum?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Informațiile sunt esențiale. Și vezi ce date are despre sârbii din Vest.

— De ce?

— Avem nevoie de arme. Preferabil, o să ne trebuiască puști pentru elefanți, după ce l-am văzut în acțiune pe Micul Joey. Și mă îndoiesc că Romford Boys ard de nerăbdare să ne vândă vreuna, așa că trebuie să luăm legătura cu alții.

— N-avem timp pentru toate astea acum. Aproape sigur hotelul ăsta plătește taxă de protecție. Și poți să pui pariu că în clipa asta Romford Boys au început să dea telefoane după informații.

— OK, am spus. Termină-ți pizza și o luăm din loc numaidecât.

— Mi-a pierit pofta. Hai să plecăm.

A închis documentul de pe telefon și a revenit la ecranul de start, ca pentru a-și sublinia spusele.

— Unde vrei să mergem? am întrebat-o.

— Nu ne putem întoarce la hotelul nostru. Au fost acolo deja. E primul loc unde-or să caute.

— Păi, ai lucrurile acolo.

N-a zis nimic.

— Am putea să riscăm cinci minute. Intrăm și ieșim foarte repede, ca să recuperăm lucrurile.

— Nu.

— Poți să te descurci fără ele?

— Tu nu ai lucruri.

— Eu sunt obișnuit.

— Poate c-o să mă obișnuiesc și eu cu metoda Sherlock Homeless.

Cât de rău poate fi? Am putea să ne oprim undeva, ca să-mi cumpăr o periută de dinți.

— Nu te-mbraci niciodată cu lucruri curate dimineața. Cam ăsta-i cel mai rău lucru.

— În clipa asta, e mai bine decât alternativa.

— Și fără pijamale.

— Nu mă deranjează.

— OK, am spus. O să mergem în centrul Londrei. La Ritz, poate. Sau la Savoy. Avem bani berechet, mulțumită lor. Și acolo sigur nu au spioni.

— Cum ajungem acolo? Nu putem să chemăm un taxi.

— Luăm autobuzul, am spus. Mă îndoiesc că transportul în comun din Londra plătește taxă de protecție.

Așa că am ieșit din cameră cu mâinile goale, am lăsat cheia la recepție și am ieșit în noapte.

Capitolul 30

Pe șoseaua de afară circulau în ambele sensuri autobuze mari și roșii. Am ales să mergem spre sud, cu intenția de a schimba direcția la prima intersecție importantă și să o luăm spre vest, ca să ajungem în centru. Toți banii noștri erau în bancnote mari, care nu aveau să fie bine primiți în autobuz, așa că am trecut pe la un magazin și ne-am cumpărat carduri de călătorie cu nume de scoică. Apoi am găsit cea mai apropiată stație și am așteptat în întuneric, până când am văzut venind către noi ceea ce ne doream. Era șapte seara, mă simțeam obosit, iar Nice părea complet dărâmată. Nu mai dormise cam de o zi și jumătate.

Teritoriul exterior Londrei părea vast, iar autobuzul abia se târa, așa că ne-am încercat norocul și am coborât din nou la Barking, de unde știam că putem lua metroul, bănuind că va fi mai rapid. Ne-am uitat pe harta din stație și am ales District Line, care avea o stație într-un loc numit St James's Park, o denumire care sugera proximitatea unor hoteluri elegante, fapt care s-a adeverit. Când am ieșit la suprafață, am văzut un indicator spre Westminster Abbey și un altul către Buckingham Palace.

Și chiar în cealaltă parte a străzii era un hotel mare, de cinci stele. Nu era nici Ritz, nici Savoy, ci un hotel dintr-un lanț internațional renumit, care arăta adecvat în toate privințele.

Am intrat și tipul de la recepție a profitat puțin de oboseala noastră ca să ne anunțe că în noaptea respectivă erau disponibile doar camerele cele mai scumpe, la niște prețuri în schimbul cărora ai fi putut să închiriezi o casă cu piscină lângă Pope Field, timp de o lună; dar ne durea fix în cot, fiind vorba de banii însușiți de la Romford Boys. Am numărat suma imensă din unul dintre rulourile slinoase și am primit în schimb carduri de acces și tot felul de informații despre room service, restaurante și cluburi, centre de business și parole pentru wifi. Casey Nice și-a cumpărat o periută de dinți de la magazinul din holul hotelului și ne-am dus la lift. Am condus-o până la ușa camerei ei, am așteptat să încuie și mi-am continuat drumul până la camera mea, care-și justifica statutul de top nefiind doar remarcabil de spațioasă, ci și prin faptul că avea patul aproape complet ascuns sub niște perne dolofane, cu huse înflorate. Le-am trântit pe toate pe podea, mi-am aruncat hainele peste ele și m-am băgat sub pături, adormind instantaneu.

M-am trezit după unsprezece ore, când Casey Nice m-a sunat la telefonul din cameră. Părea voioasă și optimistă. Dacă asta se datora

celor unsprezece ore de somn sau medicamentelor care-i schimbaseră dispoziția, nu știam.

— Vrei să luăm micul dejun? m-a întrebat.

Ceasul din capul meu indica puțin după ora opt dimineața și pe geam vedeam că afară e zi de-a binelea.

— Sigur. Bate-mi la ușă când ești gata, i-am spus.

Ceea ce a și făcut, cam la zece minute după ce mi-am terminat toaleta. Purta aceleași haine din ziua anterioară, dar nu părea prea deranjată de asta. Am coborât la restaurant și am luat o masă pentru două persoane, într-un colț îndepărtat. Localul era plin de tipi eleganți care discutau planurile pe ordinea de zi și încheiau afaceri, unii dintre ei față în față, alții, la telefonul mobil. Am comandat mâncare britanică, bogată în grăsimi și zahăr, dar cu cafea în loc de ceai. Casey Nice a ales ceva mai puțin solicitant pentru stomac și și-a așezat telefonul lângă șervet, ca să-l poată consulta mai ușor.

— Conform generalului O'Day, în dimineața asta nici departamentul local de poliție și nici MI5 nu știu nimic despre vreo victimă în rândurile bandei Romford Boys. Se pare că Charlie White își ține treburile bine ascunse.

Am încuviințat din cap. Era de așteptat. Procedura standard. Mortul ajunsese într-o instalație de presat mașini de pe o stradă lăturalnică sau într-o albie de porci de la o fermă din Essex, cam la ora la care eu ajungeam în pat. Casey Nice a continuat:

— Și generalul O'Day mai spune că, până acum, șase din cele opt națiuni care participă la întrunire au încercat să ia contact în secret cu cordonul exterior și toate au eșuat.

Din nou, am dat din cap aprobator. La mintea cocoșului. Era de la sine înțeles că Romford Boys vor alege calea prudenței. Preferau să riște ratarea unei afaceri veritabile ca să-și protejeze misiunea.

— O să primim o listă lungă de nume mai târziu. Și locațiile, dar e mai greu cu astea. Sunt o mulțime de locații posibile, inclusiv locuri rurale. În plus, presupunem că deja exploatează infrastructura lui Karel Libor, care le oferă mai multe opțiuni.

Am dat din cap aprobator pentru a treia oară. Kott și Carson erau ca două ace în vreo sută de căpițe de fân necunoscute, și deocamdată aveau să rămână așa.

— Iar cea mai bună metodă de a-i aborda pe sârbi e prin intermediul unei case de amanet dintr-un loc numit Ealing. Asta-i o altă suburbie, la vest, ceva mai aproape de jumătate din drumul de întoarcere până la aeroport.

M-am uitat pe hartă.

— Tare ocupată ai mai fost! Sper că ai dormit.

— Am dormit, a spus. Mă simt minunat.

N-am întrebat-o de pastile.

— Ai știut că ăia de la compania de taxiuri sunt vânduți, nu-i așa?
De la bun început.

— O estimare bazată pe experiență.

— Te-ai folosit de ei ca să atragi atenția. Când ai apelat la ei ca să ne ia de la hotel și să ne ducă la Wallace Court. ăsta a fost planul pe care l-ai făcut încă din avion. Ai decis să aduci cordonul la noi.

Îmi acorda un merit mai mare decât era cazul. În mare parte, din pricina cuvântului „plan”.

— Nu știam la ce să mă aștept. Nimeni nu știe vreodată. E pur și simplu o reacție.

A avut o ezitare înainte de a spune:

— Adică, vrei să zici că nu ai un plan?

— Am un obiectiv strategic general.

— Și anume?

— Să-mi iau tălpășița de-aici înainte să verifice casetele video.

— Hai să mergem la Ealing, a spus.

Am pornit tot de la stația de metrou St James's Park, unde harta ne-a arătat că aceeași District Line cu care veniserăm mergea mai departe, spre vest, până la o stație numită Ealing Broadway, iar telefonul lui Casey Nice ne-a confirmat că era cea pe care o doream, lucru pe care l-am considerat foarte convenabil. Așa că am așteptat în stația literalmente tubulară, în consens cu denumirea locală a mijlocului de transport, Tube, apoi ne-am urcat în vagon și ne-am așezat, pregătiți pentru o lungă călătorie.

— Vorbește cu mine, am spus.

— Ce vrei să-ți spun? a întrebat ea.

— Spune-mi unde te-ai născut. Unde ai crescut. Cum îl chema pe poneiul tău.

— N-am avut ponei.

— Dar câine ai avut?

— Mai tot timpul. Uneori, chiar mai mulți.

— Cum se chemau?

— De ce vrei să știi?

— Vreau să te aud spunând-o.

— M-am născut în sudul statului Illinois. Am crescut în sudul statului Illinois, la o fermă. De obicei, căței erau botezați după președinții Partidului Democrat.

— Unde m-am născut eu? am întrebat.

— În Berlinul Occidental. I-ai spus tipului din Arkansas.

— Unde am crescut?

— În toată lumea. Așa scrie în dosarul tău.

— Poți să-ți dai seama după intonația vocii mele?

— După intonație, ai putea fi de oriunde.

— Prin urmare, tu o să porți discuția din casa de amanet. Accentul

tău e mai bun decât al meu. E de presupus că sârbii se tem să nu cadă în vreo capcană, așa că orice sonoritate britanică s-ar putea să-i alarmeze. Pentru că acea persoană ar putea fi un polițai sub acoperire. Să fii străin e mai bine. Și tu chiar vorbești ca o americană. Asta, presupunând că sârbii pot să-și dea seama de diferență.

— OK, a spus Nice, destul de veselă.

Cu sau fără pastile, deocamdată se comporta excelent.

Ne-am continuat drumul zgomotos, în legănatul vagonului, pe urmă vagonul a ieșit de sub pământ la lumină, deplasându-se lent și impunător, ca orice alt serviciu local. Am coborât la terminalul Ealing Broadway, care semăna cu orice stație feroviară supraterană, și am ieșit pe stradă. Ealing arăta ca locurile pe care le văzuserăm înspre est, așezări rurale cândva, apoi înghițite de marele oraș și cumva cam stingherite din pricina asta. O lungă zonă comercială, câteva clădiri publice mari și mici aglomerări de firme de familie, una dintre ele, văruiată, purtând semnul Taxiuri Ealing, imediat lângă ea fiind un loc unde fie mama, fie tatăl, fie amândoi se ocupau cu împrumutul banilor contra unor bunuri mici și prețioase – fapt atestat de gratiile de la geamuri și de un semn pe care scria împrumuturi Ealing. Mă așteptasem să văd un aranjament de trei sfere aurii atârinate de un eșafod negru; din câte înțelesesem, asta era simbolul britanic tradițional pentru o casă de amanet, dar a trebuit să mă mulțumesc cu o mică replică din neon în partea de sus a vitrinei. Vitrina era plină de obiecte abandonate, unele dintre ele mici, altele prețioase, altele și mici, și prețioase, nelipsind nici cele care nu erau nici mici, nici prețioase.

— Ești pregătită? am întrebat.

— Nici c-aș putea fi mai pregătită, mi-a răspuns.

Am deschis ușa și am lăsat-o să intre prima, eu urmând-o într-o încăpere care nu semăna deloc cu ce se vede prin filme. Era un spațiu dreptunghiular, anost, alb murdar, cu pal melaminat pretutindeni și tuburi fluorescente pe tavan. Din punct de vedere funcțional, era dispus ca o potcoavă, pe trei laturi ale camerei fiind aliniate teșghele cu vitrine în care erau etalate alte obiecte abandonate.

La ghișeu era un tip de statură medie, de patruzeci sau cincizeci de ani, foarte oacheș și nebărbierit, îmbrăcat cu un pulover ruginiu, împletit de bună seamă cu andrele groase, din lemn. Stătea aplecat, lustruind cu o cârpă ceva mic, poate o brățară. Și-a întors capul într-o parte, ca un înotător, și s-a uitat la noi nici ostil, nici interesat. După un minut, ne-am dat seama că nu vom mai primi alt salut în afară de acea privire fixă, așa încât Casey Nice a făcut un pas în față și i-a spus:

— Pot să mă uit și eu pe-aici?

Formularea întrebării la singular l-a făcut pe individ să-și concentreze întreaga atenție asupra ei. Era limpede că eu nu eram un

client potențial. Eram un nimeni. Șoferul ei, probabil. Tipul de la ghișeu n-a spus nimic, s-a mulțumit să dea din cap – o singură mișcare smucită, ascendentă, care din cauza poziției a ieșit pieziș; mișcarea asta părea adecvată într-un spațiu scund și parțial încurajatoare, ca și cum ar fi spus *servește-te*; dar și parțial descurajantă, ca și cum ar fi spus: *dar ce vezi e tot ce avem*.

Am rămas pe loc, iar Nice s-a plimbat de jur-împrejur, uitându-se în jos, punând din când în când câte-un deget pe vitrină, de parcă ar fi indicat un exponat pentru o examinare mai atentă. Apoi trecea mai departe, încă nesatisfăcută. S-a dus de la stânga la dreapta, apoi a făcut cale întoarsă și în final a spus:

— Nu văd obiectul pe care-l caut.

Tipul în pulover nu i-a răspuns.

— Prietena mea din Chicago mi-a spus că aici a venit.

— Pentru ce? a replicat tipul.

Nu era englez. Asta era sigur. Nu era nici francez, nici olandez, nici german. Nici rus, ucrainean sau polonez. Ipoteza originii sârbești era într-un totu plauzibilă. Casey Nice i-a spus:

— Prietena mea era preocupată de siguranța personală. Știi, era pentru prima dată într-o țară străină, fără mijloacele de precauție de care era îndreptățită să beneficieze acasă.

— Ești americană? a întrebat tipul în pulover.

— Da, din Chicago.

— Domnișoară, aici nu-i sală de sport. Nu ținem cursuri de autoapărare.

— Prietena mea zicea că ai anumite lucruri de vânzare.

— Vrei un ceas de aur? Ia două sau trei. Poți să le folosești ca să-ți negociezi viața.

— Prietena mea n-a cumpărat un ceas.

— Dar ce-a cumpărat?

Nice și-a coborât ușor mâna la spate și a mișcat din degete. Era un semnal pentru mine, am presupus. Șoferul. Sau ajutorul. Sau recuperatorul. M-am apropiat și am scos sulul de bani al mortului. L-am ținut între degetul mare și arătător, am ciocănit cu el ușor în sticla teighelei și l-am ținut acolo, vertical: un cilindru slinos și dolofan, de grosimea unui pahar de whisky, urât mirositor, dar dens. Individul s-a uitat îndelung la sul, apoi, privindu-mă în treacăt, s-a întors către Casey Nice.

— El cine e? a întrebat.

— Bodyguardul meu, a spus ea. Dar n-a putut să-și treacă pistolul de dispozitivul cu raze X.

— Păi, avem legi pe-aici.

— Legi sunt peste tot. Dar același lucru poate să treacă peste toate.

Tipul s-a uitat din nou la bani și a spus:

— Mergeți și așteptați în biroul firmei de taxiuri. La ușa următoare. Cineva o să vă ducă acolo.

— Unde?

— Nu ținem lucrurile alea aici. Prea mulți polițiști. Ne percheziționează tot timpul. Așa zic legile.

— Și unde le țineți?

Tipul nu i-a răspuns. Și-a luat telefonul și a sunat. A rostit o propoziție scurtă pe un ton jos și într-o limbă străină, repezită. Nu franceză, nici flamandă, nici germană. Nici rusă, nici ucraineană, nici poloneză. Serbia rămânea în capul listei. Tipul a încheiat convorbirea și ne-a expediat zicând:

— Hai, plecați. O să vă ducă ei.

Capitolul 31

Am plecat și ei ne-au dus. Tipul din biroul firmei de taxiuri ieșea deja de după tețghea când am intrat noi. Era o versiune a tipului din casa de amanet: ceva mai tânăr, cu spatele ceva mai drept, ceva mai greu, dar la fel de brunet și de nebărbierit. Un văr, probabil, sau doar un ins din același sătuc, din țara lor de origine. Ne-a dus la un sedan Skoda parcat lângă trotuar. Un taxi. Ne-am urcat în spate, iar el, la volan. A pornit motorul, a apăsat accelerația și mașina a demarat, iar apoi am auzit clicul încuietorilor de la portiere în momentul când am depășit o viteză prestabilită.

Nu avea niciun rost să întrebăm unde mergem. Nicio șansă să obținem un răspuns. Un șofer tăcut făcea parte din scenariu. Nu că ar fi contat, în orice caz. Știam în general, chiar dacă nu în mod specific. Ne îndreptam spre nord, asta era clar. Nu trebuia neapărat să știm cum se numea următoarea vilă din acea direcție, atâta timp cât ne-o puteam imagina, chiar și doar parțial. Partea importantă. Un depozit, probabil, într-un parc industrial părăsit situat la marginea năpăstuită a unei zone urbane mohorâte, sau o construcție ca un șopron pe un teren neîmprejmuit, în apropierea unei intersecții încălcite de străzi. Sau poate chiar un șopron adevărat, departe, la țară, la peste o oră de mers cu mașina la nord de oraș. Poate că ne aștepta o călătorie mai lungă. După zgomot, Skoda avea motor diesel, implicând un consum redus de combustibil. M-am aplecat puțin și am verificat indicatorul: rezervorul era plin.

Traficul pe șosea era lent și priveliștea a rămas suburbană multă vreme, după care am văzut arcada unui stadion mare de fotbal, ceea ce însemna că ajunseserăm într-un loc numit Wembley. Tot spre nord mergeam. Dar s-a dovedit a nu fi vorba de o călătorie lungă, în afara orașului. Am cotit destul de repede, aproape la o sută optzeci de grade, și am văzut un indicator care anunța un loc numit Wormwood Scrubs. Era denumirea unei celebre închisori londoneze, ceea ce mi-a oferit un indiciu despre genul de cartier spre care ne îndreptam.

Însă n-am ajuns la închisoare. Străzile pe care ne deplasam erau mai întunecate și mai sumbre, dar am părăsit artera principală până să ajungem la partea ei cea mai urâtă. Am cotit brusc la stânga, apoi iar la stânga, printr-o poartă dintr-un zid de cărămidă, după care am intrat direct într-o clădire mare, tot din cărămidă, care ar fi putut fi un depou de tramvaie, în urmă cu o sută de ani, sau o fabrică, pe vremea când oamenii făceau și lucruri în orașe, nu numai gălăgie și bani. Acum, locul era folosit ca atelier de reparații auto, specializat, după cum arăta, în reparații rapide și superficiale pentru branșa

taximetriștilor. Erau acolo stive de cauciucuri parțial uzate, toate cenușii și pline de praf, iar mașinile pe care le-am văzut erau similare cu Skoda care ne adusesese acolo. Sedanuri uzate peste tot, unul dintre ele urcat pe un elevator, câteva cu panourile de tablă îndoite demontate. Probabil că toate erau readuse la starea corespunzătoare codului impus taxiurilor comandate prin telefon. *Riscăm să ne pierdem autorizația*, spusesese tipul din Barking, iar eu mă gândeam că există mai multe moduri de a-ți pierde autorizația decât să încalci regula de acceptare a comenzilor.

Am oprit într-o nișă goală a atelierului, ca și cum am fi vrut un schimb de ulei sau o verificare a geometriei roților. Zgomotul motorului reverbera puternic între ziduri. În spatele nostru, un tip a apărut din întuneric, a făcut câțiva pași și a apăsă un buton mare și verde. Un oblon de siguranță cu lanț a început să coboare clănțănind, acoperind intrarea prin care ajunseserăm acolo. Lumina zilei s-a micșorat treptat, până a dispărut complet, lăsându-ne doar în seama becurilor electrice chioare, montate în abajururi atârinate de grinzile înalte.

Tipul care ne adusesese până acolo a oprit motorul și a coborât, a deschis portiera lui Casey Nice, fie din politețe balcanică tradițională, fie pentru că era nerăbdător. După Nice am coborât și eu, pe partea mea, și am pășit peste scule și furtunuri de aer, în spațiul liber din spatele mașinii. Individul care închisese ușa a revenit și alți doi inși au ieșit dintr-o încăpăre adiacentă, astfel încât ne-am pomenit într-un soi de grup dezorganizat, într-un raport de forțe defavorabil de doi contra patru. Erau toți cam de-o seamă, nici tineri, nici bătrâni, toți oacheși și nebarbieriți – un grup considerabil, tăcut și prudent.

Unul dintre tipii ieșiți din camera adiacentă părea un fel de șef. Ne-a cercetat din priviri și a spus:

— Trebuie să știm cine sunteți.

— Suntem americani, a spus Nice, avem bani și vrem să cumpărăm ceva de la voi.

— Câți bani aveți?

— Destui, sunt sigură.

— Sunteți foarte încrezători, a spus tipul. Că ați venit aici. Am putea să vă luăm banii fără să vă dăm nimic.

— Păi, n-aveți decât să încercați.

— Aveți microfoane?

— Nu.

— Poți să dovedești asta?

— Ce, vrei să-mi dezbrac tricoul? N-am de gând să fac așa ceva.

Tipul n-a avut nicio replică, dar gura i s-a umezit și a devenit puțin mobilă, ca și cum s-ar fi gândit că ar fi o idee excelentă să o facă să-și dezbrace tricoul. Am spus:

— Poți să te uiți la pașapoartele noastre și să-ți dai seama cât de probabil ar fi ca autoritățile britanice să folosească cetățeni străini pentru o operațiune sub acoperire. Pe urmă poți să te uiți la banii noștri, iar noi ne vom uita la marfă. Cam așa o să meargă treaba.

— Așa crezi? a spus individul.

— Cam așa, am replicat.

S-a uitat la mine cu îndârjire, iar eu i-am susținut privirea. Probabil că pentru el era prima confruntare de priviri din ziua aceea, dar era destinat s-o piardă. Să privești fix pe cineva nu e dificil, iar eu pot s-o fac cât e ziua de lungă. Fără să clilesc, dacă vreau, ceea ce uneori e dureros, dar întotdeauna util. Ideea e să nu te uiți direct la ei, ci să te concentrezi dincolo de ei, la vreo trei metri, holbându-te în gol; asta produce un efect sticlos, stârnindu-le îngrijorarea, în special legat de ceea ce se-ntâmplă îndărătul ochilor tăi goi.

— OK, arătați-mi pașapoartele, a spus individul.

Am scos primul carnetul meu albastru și țepăn de nou ce era, dar fără doar și poate veritabil. Tipul l-a răsfoit, a pipăit hârtia și a verificat poza. Se pare că a verificat și informațiile tipărite acolo, pentru că s-a uitat la mine și a spus:

— Nu te-ai născut în America.

— Doar în înțelesul propriu al termenului. Dar, din punct de vedere juridic și constituțional, copiii militarilor în serviciu sunt considerați născuți în America.

— Militar în serviciu?

— Îți amintești de noi, sunt sigur. Am venit și v-am bătut măr în Kosovo.

Tipul a avut o ezitare și a spus:

— Iar acum ești bodyguard?

Am dat din cap aprobator.

— Ai face bine să crezi.

Mi-a înapoiat pașaportul. Nu s-a mai uitat la al lui Casey Nice. Unul era de ajuns.

— Veniți în cameră, să discutăm, a zis.

Camera era un spațiu cam strâmt, de patru metri și jumătate pe patru metri și jumătate; fusese despărțită printr-un zid de atelier cu multe decenii în urmă, într-o poziție oarecum arbitrară, probabil ca să nu deranjeze circuitele electrice. Pereții arătau a fi din cărămidă, tencuiți cu ipsos și zugrăviți cu o vopsea lucioasă, un verde-întunecat, ca supa de mazăre. Avea o fereastră cu ramă metalică, un birou dedesubtul acesteia și trei fotolii. Fără rastele de arme. Fără dulapuri. Doar un loc pentru încheiat afaceri, ca biroul unui agent de vânzări din preajma unei parări pline de mașini vechi de zece ani.

— Luați loc, a spus tipul și, văzând că rămânem în picioare, s-a

așezat el primul, poate ca un exemplu sau ca să ne potolească bănuielile.

Ne-am așezat și noi.

— Ce căutați? ne-a întrebat el.

— Ce ai? am răspuns.

— Pistoale?

— Două. Să fim înarmați amândoi. Oamenii nu se așteaptă la asta.

— Ce-ați vrea?

— Orice funcționează și pentru care ai și gloanțe.

— Avem mai ales de nouă milimetri. Sunt ușor de găsit în Europa.

— Îmi convine.

— Ți place modelul Glock?

— Asta ai?

— De-astea avem cele mai multe. Glock 17, nou-nouțe, dacă vreți o pereche la fel.

— Și câte-o sută de gloanțe de fiecare.

Tipul a avut o ezitare, după care a dat din cap aprobator și a spus:

— Mă duc să văd care ar fi prețul.

S-a ridicat din scaun și a ieșit din încăpere.

A închis ușa în urma lui.

Și a încuiat-o.

Capitolul 32

Timp de o secundă, am considerat zgomotul sec al încuietorii normal, cumva în concordanță cu întreaga reprezentatie de capă și spadă care ni se servise din capul locului, începând cu gnomul de la teigheaua casei de amanet. Precauțiile exagerate, cu chei și încuietori de la depozit, puteau da anumitor cumpărători impresia de autenticitate și, poate, un plus de suspans, sugerând cumva alte chei și încuietori – poate către magazine întregi cu stive de lăzi, toate pline cu arme încă lucind de ulei.

În secunda a doua am renunțat la acea teorie, pentru că, cel puțin, o încuietoare era în plus. În acel moment eram părțile egale ale unei negocieri, ambele părți comportându-se excelent, potrivit de prudente și de sceptice, firesc; ca la achiziționarea unei mașini de mână a doua, dar cel puțin politicoase.

Nimeni nu-și încuie clienții într-o cameră, sau nu de la începutul jocului.

Prin urmare, am petrecut a treia secundă înțelegând că situația era foarte nasoală, un fior familiar mi-a săgetat fața, ceafa și pieptul, apoi, uitându-mă la Casey Nice, miza a crescut, pentru că se uita fix la mine. Am socotit în gând factorii cu care aveam de-a face, pe pilot automat, într-un colț al creierului: *pereți, o ușă, o fereastră, patru indivizi afară*. Apoi, în a patra secundă, am înțeles dintr-odată *cine* și *de ce*, iar asta a înrăutățit considerabil situația.

Pentru că, din perspectiva sărbilor, noi eram niște clienți și-atât. Ai fi putut suspecta că făceam parte din cine știe ce ciudățenie de program de schimburi interuniversități, prin care agenții FBI din America făceau ore suplimentare în Londra, în vreme ce polițaii londonezi făceau, poate, același lucru în New York, L.A. sau Chicago. Dar probabil că nu. Așa încât eram simpli clienți, nu foarte diferiți de narcomanii care discută cu unul dintre dealerii lor sau de un ins dornic să beneficieze de serviciile vreuneia dintre târfele lor. Iar clienții sunt serviți, nu sunt încuiați. Pentru că altfel, afacerea dă faliment cât ai clipi.

Atunci, de ce? Existau doar două posibilități. Pe prima dintre ele am schițat-o în a cincea secundă. Poate că Romford Boys erau într-o asemenea stare, încât anunțaseră o alertă generală, cu recompensă pusă pe capetele noastre, cu descrieri detaliate, în toată rețeaua. Poate că Charlie White avea pe birou un telefon roșu, precum cel din Biroul Oval, pentru apeluri directe între șefi, când orgoliile nu-și mai au locul. Poate că în această situație era dispus să primească ajutor de la oricine putea să i-l vândă.

În a șasea secundă, am întrevăzut o a doua posibilitate, care era conținută chiar în cuvintele lui O'Day, în timpul ședinței din seara cinei abandonate. *O bandă de sârbi din vestul Londrei și o bandă de englezi de modă veche din est. Karel Libor era ca un băț în roatele ambelor bande, conform MI5.*

Pentru ambele părți. Ceea ce ar fi făcut din întreaga operațiune o coproducție. O acțiune mixtă. O alianță temporară. Un armistițiu punctual. Obiective comune, beneficii comune, îndatoriri comune, informații comune. Kott și Carson în totală siguranță, Londra acoperită în întregime, de la est la vest, la fel ca linia de metrou District Line. Cât ar costa asta? O mână neclintită, o privire stabilă și un glonț de calibru 50, evident. Dar și bani, probabil. O grămadă de bani. Din nou, după cum se exprimase O'Day: *Oamenii ăștia nu se uită la bani. Ei nu sunt atenți la valoare. Caută soluții ușoare și au bugetul necesar pentru a le pune în practică.*

Dar, fie că erau angajați sau parteneri egali, ne încuiaseră acolo cu un scop. Iar acel scop era să ne țină acolo înaintea unui viitor eveniment predeterminat, care aproape sigur avea să fie sosirea terței părți. Reclamantul. Persoana legitim interesată. Escorta pentru prizonieri. Micul Joey, de bună seamă, cu o grămadă de gorile în spatele lui. Avea să vină cu Bentley-ul, însoțit de alte mașini – probabil Jaguaruri – și cel puțin o dubă neagră.

Pentru noi.

Nu era bine.

— Am intrat de bunăvoie aici, nu-i așa? a spus Nice.

— Avem ceva timp la dispoziție, am replicat.

— Cât de mult?

— Nu sunt sigur. Dar Londra e mare, traficul e lent și ne aflăm tocmai în partea opusă a orașului. Trebuie să alcătuiască un mic convoi. Asta o să le ia zece minute, chiar dacă toți sunt prezenți la distracție. Vor trebui să ocolească tocmai pe la nord, într-un arc mare de cerc, sau să vină de-a dreptul prin centrul Londrei. East End, Westminster, Paddington. S-ar putea să avem la dispoziție o oră. Poate chiar o oră și jumătate.

— Ca să facem ce?

— Orice trebuie făcut.

— Poți să dobori ușa aia?

Era o ușă solidă de lemn, pe care trecerea timpului o durificase. Era temeinic fixată în cadru.

— Probabil c-aș putea din afară, am spus. Dar nu dinăuntru.

— Geamul putem să-l spargem?

Fereastra nu era un original din epoca victoriană. Era un model din anii 1930, așa credeam; un înlocuitor îmbunătățit de cuceririle științei. Ușor de întreținut, fiindcă rama era din aluminiu sau din

metal galvanizat. Suficient de solidă încât să susțină panouri de sticlă mari, pentru un iluminat mai bun. Sticla părea absolut normală. Am spus:

— Da, cred că va trebui să spargem geamul.

— Unde dă fereastra?

Și-a dat singură răspunsul, chinându-se să vadă afară, cu nasul lipit de geam, în stânga și în dreapta. Nu se vedea nimic în afară de un zid simplu din cărămidă.

— E o alee, mi-a zis. Destul de lungă și îngustă. Cred că e închisă la ambele capete. Am fi ca într-o capcană acolo. În afară de cazul în care am putea pătrunde prin geamul din spate al unei alte clădiri. Și apoi afară, pe ușa din față.

— Nu-ți bate capul cu astea acum.

— Și când ar trebui să-mi bat capul?

— Mai întâi așteptăm. Cinci minute. S-ar putea să ne fi înșelat. Poate că a fost doar un exces de entuziasm. Poate c-o să vină să ne zică prețul.

Am așteptat cinci minute. Tipul n-a mai venit să ne comunice un preț. De cealaltă parte a ușii, în atelier era liniște. Nu se desfășura nicio lucrare de întreținere auto.

O situație pe care o interpretasem cu totul greșit. Crezusem că mecanicii fuseseră expediați astfel încât târgul cu pistoalele să rămână o chestiune privată. Dar de fapt prinderea noastră trebuia să rămână privată.

Indicii nesesizate, legături ratate, riscuri asumate aiurea.

Eșecurile mele.

Dominique Kohl.

— Trebuie să facem un inventar complet al acestei camere, am spus.

— Ce căutăm? a întrebat Casey Nice.

— Orice. Când vom ști ce-avem, vom decide cum să le folosim.

Dar nu am găsit prea multe. Ca obiecte mari, ușor vizibile, aveam trei fotolii, un birou și un scaun de birou. Fotoliile erau din cele pe care le-ai fi putut vedea cu treizeci de ani în urmă în sala de așteptare a unei corporații. Daneze sau suedeze. Picioare bondoace din lemn, sub o formă tapițată simplă, cu țesătura flaușată netezită și slinoasă de atâta uzură. Biroul era și mai vechi. Era din stejar, având o formă și un stil tradiționale, cu un sertar central și, de o parte și de alta, câte trei suprapuse, perechea de sertare de jos având o lungime suficientă ca să încapă dosare. Scaunul de birou părea un scaun de sufragerie sau de bucătărie. Fără roțile, fără brațe, fără mecanism de înclinare a spătarului. Fără suport lombar, fără detalii ergonomice. Doar patru picioare solide și o tăblie tare, cu denivelări vagi pentru fese, și un spătar drept.

Nu era niciun telefon, nicio veioză, nimic pe pereți; nici cuțite, nici

furculițe rămase după vreo masă luată în grabă, la locul de muncă. Fără cabluri electrice, fără încărcătoare pentru telefon, niciun coupe-papier, niciun prespapier. În sertarul din mijloc am găsit uitate trei agrafe de birou, cu luciul șters de trecerea timpului, și o așchie de la un creion ascuțit, praf și mizerie adunate prin colțuri și nimic altceva. Cinci dintre celelalte șase sertare erau la fel de goale, dar în sertarul adânc de pe stânga era un pulover vechi și urât mirositor, lăsat acolo în vreo zi mai călduroasă și nerecuperat niciodată. Era din lână alburie, cu petice din denim aplicate la umeri și la coate. Era de mărime medie, iar de firma care-l produsese nu auzisem niciodată.

Ne-am oprit din căutare.

— Ce sperai să găsești? m-a întrebat Casey Nice.

— O divizie blindată, de preferat. Dar în lipsa ei, vreo două Heckler & Koch MP5 cu vreo zece încărcătoare pline ar fi fost convenabil. Până și o cutie de chibrituri ar fi fost utilă.

— N-avem nimic.

— Avem ce avem.

— Și ce-o să facem?

I-am povestit ce urma să facem și am făcut repetiții minuțioase, iar și iar, apoi ne-am apucat de treabă.

Capitolul 33

Am luat un fotoliu înfigându-mi degetele în tapițeria moale și l-am ridicat în dreptul feței, ținându-l cu susul în jos, la un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu picioarele solide din lemn în față. Am făcut doi pași lungi și l-am aruncat spre fereastră. Picioarele au spart geamul, foarte zgomotos, iar corpul fotoliului a ricoșat de bara centrală a cadrului, căzând pe birou și răsturnându-se pe o parte, pe podea. Zgomot, zgomot, zgomot.

Casey Nice s-a apropiat de fereastră, iar eu am luat scaunul de birou și m-am dus lângă ușă ca să aștept.

N-are niciun rost să ieșim pe geam, spusesem eu. *Aleea nu duce nicăieri. Trebuie să-i aducem pe cei patru indivizi înapoi în cameră.*

Și au venit. Natura omenească. La un asemenea zgomot asurzitor, care trăda spargerea unui geam, ce era să faci? Urmau să dea buzna în cameră, să se uite în jur, să fugă la fereastra spartă, să scoată capetele prin gaură și să se uite în stânga și-n dreapta.

Ușa s-a deschis iute și primul individ a pătruns parțial în încăpere. Era șeful, cel cu care purtaserăm discuția. L-am înșfăcat de ceafă cu mâna dreaptă și l-am ajutat să-și continue mișcarea, cu un brânci care l-a trimis împleticindu-se direct către Nice, aflată în așteptare, lângă geam. *Mă descurc cu numerele doi, trei și patru*, îi spusesem eu. *Dar numărul unu e al tău. Ia cel mai mare ciob pe care-l găsești, înfășoară-ți mâna în puloverul ăla vechi și înfinge-i ciobul în ochi.*

Speram sincer s-o facă, dar nu m-am uitat să verific pentru că în acel moment zdrobeam scaunul în capul celui de-al doilea individ. În el, nu peste el. Nu ca în încăierările din baruri, din westernurile de altădată, ci ca un îmblânzitor de lei de la circ. Pentru că e mai bine să lovești ca și cum ai împunge, întreaga greutate a corpului tău în mișcare fiind concentrată în cei câțiva centimetri pătrați ai unui picior de scaun. Masă și viteză – ca la baseball, ca la orice altceva. Îmi propusesem să obțin cel puțin un craniu spart și, în cel mai bun caz, o moarte cerebrală instantanee. Speram ca o așchie de os de câțiva centimetri pătrați să pătrundă în țesutul cerebral moale. Lucru pe care se poate să-l fi reușit. Nu mi-am dat seama imediat. Asta urma să fie o problemă de lămurit la autopsie. Dar, indiferent cum, omorât sau doar paralizat, tipul s-a prăbușit ca un sac. Era cel care ne adusese cu Skoda. Am lăsat jos scaunul și am sărit peste el ca să-i prind pe ceilalți doi.

Doi contra unu nu e niciodată o problemă, spusesem eu. *Nu-ți face griji pentru mine. Tu să te ocupi de primul ins. Dacă ciobul nu-și face treaba până la capăt, izbește-l cu sertarul biroului – cu muchia la rădăcina*

nasului – și dă-i până nu mai mișcă.

Al treilea individ a încetinit substanțial, după ce-a văzut soarta primilor doi desfășurându-i-se în fața ochilor, iar al patrulea s-a izbit de el venind din spate, însă comedia de situații s-a oprit aici. Factorul-surpriză își epuizase efectul, iar tipii nu erau idioți. Au schimbat direcția instantaneu, retrăgându-se și regroupându-se, așa cum trebuiau să facă. Niciunul nu avea pistol în mână, ceea ce însemna un risc mai puțin. La Londra era altfel. Pistoalele erau destinate situațiilor deosebite, nu celor de rutină. Eram mai îngrijorat din cauza cuțitelor, pentru că nu mă dau în vânt după ele, deși se pare că londonezilor le plac, dar niciunul dintre ei n-a scos la iveală vreun cuțit. Nu încă, în orice caz. Nu puteam ști ce mai aveau prin buzunare.

Podeaua atelierului era un spațiu aglomerat, mai mare decât un teren de baschet, plin de unelte și furtunuri, blocat ici și colo de mașini și elevatoare, luminat doar de becuri electrice. Oblonul de securitate rămăsese închis. Cei doi tipi din fața mea se depărtaseră la șase metri, apoi s-au oprit și s-au întors, căutând în jur. Al treilea individ s-a aplecat în dreapta și a luat o cheie de pe un banc de lucru. Era unul dintre cei doi care ieșiseră din camera adiacentă. Al patrulea individ era cel care apăruse din întuneric și închisese oblonul de securitate. Au făcut un pas către mine la unison, într-un echilibru lejer, în vârful degetelor, cu brațele depărtate, fixându-mă cu ochi neclintiți și inexpresivi. Nu erau cei mai duri pe care-i văzusem. Vieți aspre, un conflict perpetuu în ADN-ul lor și, poate, ceva pregătire militară, ceva activitate de gherilă; și cu siguranță, destul tupeu cât să-și facă loc printre oamenii unora precum Charlie White și Karel Libor, câștigându-și existența într-o capitală străină. Cu siguranță că n-aveau să leșine de frică dacă le strigam „bau!”.

Cu ochii minții vedeam Bentley-ul lui Joey croindu-și drum prin traficul aglomerat, dar mă gândeam că mai am timp destul. Și n-avea niciun rost să mă grăbesc. Întotdeauna e mai bine să-i lași să vină spre tine. Să-i lași să facă primul pas. Să-ți arate manevrele, ceea ce îți dezvăluie punctele lor slabe.

Am stat așa aproape un minut, un timp care mi s-a părut destul de lung, încleștați într-un triumghi tăcut și imobil – toți încordați, legănându-ne ușor pe picioare, relaxați dar vigilenți, ochii lor fixați pe mine, ochii mei undeva între ei, bizuindu-mă doar pe vederea periferică, asimilând teritoriul, calculând unghiurile și rutele posibile. Skoda cu care sosiserăm acolo era în stânga mea, dincolo de ea era o mașină urcată pe o rampă, neagră și murdară pe dedesubt. Urma o nișă neocupată, dincolo de care se vedea un sedan plin de praf, parcat într-un colț, cu cauciucurile dezumflate și una dintre aripile din față lipsă, iar în cealaltă parte a spațiului erau rafturi cu componente în cutii de carton unsuroase, pneuri, unele noi și cu etichete pe ele,

majoritatea fiind însă uzate, și o instalație pentru echilibrarea roților, pâlnii de benzină, butoaie pline cu cârpe vechi și o stivă jalnică de tobe de eșapament ruginite, așteptând să fie aruncate. În spatele meu, decorul era asemănător, plus camera adiacentă, de unde s-a auzit brusc un scâncet înăbușit. De bărbat sau de femeie. N-am putut să-mi dau seama și nici nu m-am uitat într-acolo.

Al patrulea individ s-a mișcat. Cheia pe care o ținea în mână era un obiect masiv, din oțel mat, lung de aproape o jumătate de metru, cu coarnele deschise la cinci centimetri. Am bănuț că se folosea la vreo componentă de dimensiuni apreciabile. Poate la vreo bucsă de suspensie. Nu știam nimic despre mașini. Cunoșteam câțiva termeni, dar nu și semnificația lor. Ținând cheia ca pe ciocan, tipul a ridicat-o și a făcut un pas înainte. Atunci celălalt tip ar fi trebuit să se repeadă spre mine, cât timp partenerul lui îmi distrăsese atenția, dar n-a făcut-o. Poate că lucrul în echipă nu se număra printre punctele lor forte. Fiecare pe cont propriu. Mie îmi convenea de minune. Doi contra unuia nu e niciodată o problemă, dar nimănui nu-i place să muncească mai mult decât e nevoie.

Tipul a mai făcut un pas. Ținea cheia tot ridicată, ca pe un ciocan. Am făcut la rândul meu un pas în față, pentru că voiam ca subconștientul meu să știe sigur ce se afla în spate: ar fi trebuit să fie un spațiu gol, dacă tocmai plecasem de-acolo. Și pentru că să te miști în față e întotdeauna mai bine decât să te retragi. Îl neliniștește pe oponent, măcar un pic. Avea o cheie pe care o ținea ca pe un ciocan și avansa; deci eu de ce nu mă retrăgeam?

Haide, vino și află, amice, îmi ziceam.

A continuat să se apropie, având pe chip doar o umbră de incertitudine. Dincolo de el, partenerul lui s-a mișcat și el, doar cu un pas. Sosise momentul să înceapă spectacolul. L-am privit atent pe individul cu cheia, i-am urmărit umerii și mijlocul, așteptând primul semnal de acțiune iminentă, și l-am văzut: picioarele încordate, cotul ridicat câțiva centimetri, intenția lui fiind clară ca bună ziua. Urma să se repeadă la mine cu cheia ridicată, vrând să o coboare ca pe o toporișcă, în mod ideal, în creștetul capului meu; n-ar fi fost o mare problemă dacă rata, pentru că tot îi rămânea la dispoziție o țintă lată de vreun metru: umărul meu stâng, capul și umărul drept. În acel moment, o claviculă fracturată i-ar fi convenit de minune.

Așa că l-am atacat primul. Am făcut un pas lung, rapid, săltat, ca un boxer care vrea să-și termine adversarul neajutorat, iar în intervalul unei fracțiuni de secundă, toată siguranța lui de dinainte a dispărut: a ieșit din modul ofensiv de acțiune și a intrat într-o panică defensivă, spatele arcuindu-i-se puțin, cotul lui ridicându-se mai sus, ca și cum ar fi simțit nevoia să dea un elan suplimentar loviturii. Dar tocmai în asta a constatat punctul lui slab. Instrumentele fără tăiș au nevoie de un elan

preliminar – pur și simplu o mișcare irosită. În momentul critic, arma lui se mișca tocmai în direcția greșită.

Mi-am proptit palma stângă sub cotul lui și am împins voinicește, folosindu-mă de propriul lui moment mecanic și forțând elanul mult mai în spate decât intenționase el. În clipa în care cheia era pe punctul de a-l lovi în fese, am dus mâna dreaptă în spatele lui și i-am smuls cheia dintre degete. N-a fost o mișcare irosită. Mișcarea prin care l-am depozitat de cheie a fost echivalentul propriului meu elan. L-am lovit imediat cu latul cheii cât am putut de tare, în maxilar, chiar mai jos de pomet. Probabil că izbitura i-a zdrobit molarii superiori, dacă avea așa ceva, precum și articulația mandibulei, zdruncinându-i creierul în interiorul craniului, ca pe o meduză într-un borcan de sticlă.

S-a prăvălit ca un copac, pe umărul drept, cu un ultim icnet, lovindu-se apoi cu tâmpla dreaptă de podea. În momentul acela deja mă repeziseram spre partenerul lui, aproape sigur că nu avea să facă singurul lucru care l-ar fi salvat. Și nu l-a făcut.

N-a aruncat levierul în direcția mea. A continuat să-l strângă în mână, cuprins de aceeași panică defensivă ca și amicul lui, bățând în retragere.

Jocul se terminase. Unu contra unu, eu împotriva lui. Am lăsat cheia să-mi alunece printre degete până când i-am apucat ferm un capăt, și am lansat-o spre el ca pe o sabie, brațul meu având acum efectiv cam un metru și jumătate. Puteai să cauți în toate pădurile tropicale din lume și să găsești cel mai deșirat babuin sau urangutan de pe fața pământului, și tot n-ar fi avut anvergura brațului meu. Iar individul n-avea decât să întindă levierul cât voia mușchiul lui, că tot nu s-ar fi putut apropia de mine.

— Unde sunt Kott și Carson? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Cei doi inși pe care-i ascund Romford Boys, am spus. Unde sunt?

Nu mi-a răspuns.

L-am împuns cu cheia în piept, cu o mișcare fulgerătoare. Fălcile deschise erau ascuțite, evident. A țipat și s-a dat cu un metru în spate. Am înaintat și eu un metru și am spus:

— Unde sunt?

Nu știa despre ce vorbesc. Asta era limpede. Ochii lui erau complet goi. Nicio încercare de eschivare. Poate că și cele două bande cooperau într-o anumită măsură, dar informațiile importante rămăseseră compartimentate.

— Unde sunt armele? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Dar acum eschivarea se citea în ochii lui. Și hotărârea. Știa, dar n-avea să-mi spună.

Din spate s-a auzit același scâncet înăbușit, urmat de strigătul lui Casey Nice:

— Reacher, grăbește-te.

M-am conformat. L-am împuns din nou pe tip cu cheia, iar el a parat lovitura cu levierul, cele două instrumente metalice clănțănind strident, și l-am împuns iar, iar el a parat din nou. În acel moment, întreaga lui atenție se concentra asupra activităților de deasupra taliei, ceea ce urmărisem de fapt, pentru că asta însemna că aveam posibilitatea să mă apropii și să-l lovesc cu piciorul în boașe, fără absolut niciun impediment.

Și am lovit cu sete. Masă și viteză, ca la baseball, ca în toate cele. Tipul a lăsat levierul din mână și s-a aplecat în față, căzând în genunchi, gemând și icnind, cu capul lăsat în jos, îngenuncheat în fața mea. Asta mi-a oferit timp și spațiu din belșug ca să-mi aleg ținta. L-am izbit dur cu latul cheii în partea laterală a capului, tare, dar nu mortal; ca un jucător de tenis care se încălzește. Tipul s-a răsturnat pe o parte și a rămas nemișcat.

M-am întors grăbit în camera adiacentă, ca să văd ce făcea Casey Nice.

Capitolul 34

Primul tip zăcea pe spate, cu un ciob de sticlă lung de treizeci de centimetri înfipt în ochi. Mort, fără doar și poate. Îmi dădeam seama după poziția corpului care atârna fără vlagă. Inconfundabil. Viața îl părăsise de curând. Nu cursese prea mult sânge. Doar un firicel care acum se oprișe, atârându-i pe obraz ca un vierme gras și roșu. Plus un lichid limpede, vâscos, probabil scurs din globul ocular.

Scâncetul provenea de la al doilea individ. Cel pe care-l lovisem cu scaunul. Stătea întins pe podea, în ușă. Avea părul năclăit de sânge și sub cap i se strânsese o băltoacă destul de mare. Ținea ochii închiși. Nu mi-a dat impresia că era pe cale să se ridice și să ne provoace necazuri. În orice caz, nu prea curând.

Casey Nice stătea cu spatele lipit de birou, arătând cumva între zdrcinată și hotărâtă. Îl întrebasem pe Shoemaker: *A mai acționat în străinătate? A mai acționat pe undeva?*

Ei bine, tocmai acționase.

— Ești în regulă? am întrebat-o.

— Cred că da.

— Te-ai descurcat bine.

N-a răspuns.

— Trebuie să cercetăm locul, am spus.

— Trebuie să chemăm o ambulanță.

— O să facem și asta, dar după ce căutăm. Avem nevoie de arme. De-aia am venit aici.

— N-o să le găsim aici. A fost o cursă.

— Câte locuri sigure au? Eu cred că armele sunt aici. L-am întrebat pe ultimul tip și-am văzut că s-a neliniștit.

— Nu avem timp.

M-am gândit la Micul Joey, în Bentley-ul său. Înaintând prin trafic. Semafoare roșii și ambuteiaje. Sau poate că nu.

— Terminăm repede, am spus.

— Ar fi bine, a zis ea.

Am început prin a scotoci buzunarele șefului. M-am gândit că, dacă ar avea o cheie, am putea să ne dăm seama ce fel de încuietore căutăm, ca să o putem găsi. O cheie de seif arată altfel decât o cheie de ușă, care arată altfel decât o cheie de vestiar. Și așa mai departe. Dar n-am găsit decât o cheie de mașină. Era un obiect vechi și jegos, agățat de un portchei din piele încrețită, pe care era imprimat „*Taxiuri Ealing*” pe o frunză aurie, exfoliată. Probabil că unul dintre sedanurile stricate din atelier fusese al lui. Am găsit și la el bani, pradă de război,

pe care i-am adăugat la tezaurul nostru. Și un telefon celular pe care l-am băgat în buzunar. Dar n-am mai găsit nimic interesant.

Camera adiacentă o percheziționaserăm deja, așa că am ieșit în atelier. În colțul îndepărtat era o toaletă care nu conținea nimic în afară de dotările esențiale și cam un trilion de bacterii. Era ca un vas Petri tridimensional, de dimensiuni uriașe. Dar, în afară de boli contagioase, nu ascundea nimic. Nu avea panouri secrete, porțiuni care se deschideau sau vreo trapă în podea.

Restul spațiului era o mare zonă deschisă, plină de mașini și grămezi de lucruri, după cum văzuserăm. Un haos vizual desăvârșit, dar, în mod vădit, lipsit de ascunzători. Niciunul dintre ziduri nu avea vreo ușă, nu existau dulapuri, lăzi mari, pătrătoase sau compartimente încuiate. Nimic nu fusese vârât în mijlocul stivei de cauciucuri.

— Nu e niciun pistol aici, a spus Nice. E un atelier de reparații auto. Ce se vede, aia e.

N-am răspuns.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

M-am gândit la Micul Joey, în Bentley-ul lui. Probabil că în acel moment trecea deja prin centrul orașului, părăsind partea estică și deplasându-se cu viteză pe drumul lat care ducea spre vest.

— Trebuie să plecăm, a repetat ea.

În Bentley-ul lui.

— Așteaptă, am spus.

— De ce?

Nu existau lăzi mari, pătrătoase, nici compartimente încuiate.

Aiurea!

— Șeful n-ar fi condus o rablă, am spus. Ce motiv ar fi avut? Karel Libor avea un Range Rover. Romford Boys folosesc mărci premium. N-ar face și sârbii la fel? Nu le-ar conveni să pară rudele sărace.

— Și?

— De ce avea tipul cheia unei rable?

— Pentru că aici se repară rable. Asta-i slujba lor. Sau acoperirea lor.

— Nu e treaba șefului să aibă grijă de chei.

M-am întors în camera adiacentă și am luat cheia din buzunarul tipului, după care m-am întors. Avea o tijă metalică și capul din plastic, dar nu o chestie mare și bulboasă, cum au mașinile moderne. N-avea baterie, nici emițător radio, niciun dispozitiv de securizare. Era doar o cheie.

M-am uitat în jur. Am început cu sedanul prăfuit parcat în colț, cu cauciucurile dezumflate și cu aripa din față lipsă. De ce să stea o mașină în atelier atâta timp, încât să i se dezumfle pneurile? Nu era deloc un exemplu de eficiență comercială. Mașina trebuie să circule, să-și scoată banii. Dacă nu mai putea fi reparată, trebuia dusă la fier

vechi. Atelierul trebuia și el să-și scoată banii. Fiecare metru pătrat trebuia să aducă profit.

Am uitat la portbagajul mașinii. Era o ladă mare, pătrătoasă, și totodată un compartiment încuiat, chiar acolo. Ascunsă la vedere.

Am încercat cheia.

Nu se potrivea.

— Reacher, trebuie să plecăm, a spus Nice.

Am încercat următoarea mașină, și apoi următoarea. Cheia nu se potrivea. Am trecut la Skoda cu care veniserăm, deși știam că n-are rost. Și așa a fost. Am trecut de la o mașină la alta, dar cheia nu se potrivea nicăieri.

— Nu mai avem timp, m-a anunțat Nice.

M-am uitat în jur și m-am dat bătut.

— OK, am spus.

M-am întors la ușa camerei adiacente și am îngenuncheat deasupra tipului care zăcea acolo. Încetase să mai scâncească, dar încă trăia. De bună seamă că avea țeasta tare ca betonul. Am găsit cheia Skodei în buzunarul lui. I-am aruncat-o lui Nice și i-am zis:

— Pornește mașina. Eu mă duc să trag oblonul.

Oblonul de la intrare avea un buton cât palma pe un șaltăr și era conectat la mecanismul de acționare printr-un tub metalic sinusoidal. Am apăsat tare butonul și motorul a prins viață, începând să ridice oblonul. Lumina zilei revenea, centimetru cu centimetru. Se împrăștia pe podea și urca pe zidul din capătul opus al atelierului. Am văzut-o pe Casey Nice la volanul Skodei. Se uita în jos, la comenzile mașinii. Am văzut un fum negru ieșind pe țeava de eșapament când a pornit motorul.

Pe un alt șaltăr, am văzut un alt buton cât palma. Și apoi un altul. Și un altul. Pe elevatoare. Pentru acționarea mecanismelor hidraulice, în sus și în jos. Toate elevatoarele erau goale, în afară de unul. Pe el era o mașină, la înălțime, cu dedesubtul negru și murdar, cu portbagajul peste înălțimea capului. Dacă nu vezi ceva, îți iese din minte. Grozav polițist mai eram.

M-am dus repede înapoi și i-am făcut semn cu mâna lui Nice să aștepte. Am apăsat butonul. S-a auzit un huruit și elevatorul a coborât lent, trecând de linia ochilor mei, apoi mai jos. Mașina de pe elevator era o chestie veche, pătrătoasă, acoperită de praf. Cu cauciucurile dezumflate. Elevatorul a încetinit și s-a oprit, iar mașina s-a legănat o dată și a rămas nemișcată. Huruitul s-a oprit și, în același timp, oblonul rulant de la intrare a ajuns la capătul cursei. Zgomotul lui a încetat, de asemenea, lăsând să se audă doar bătaia grea a motorului diesel al Skodei, mergând în gol.

M-am dus la capacul portbagajului, mai puțin prăfuit decât restul mașinii. Avea urme de degete de jur-împrejurul încuietorii și urme de

palme peste tot în apropierea marginii. Fusesse ridicat și coborât cam de o sută de ori de când portierele fuseseră deschise ultima oară.

Cheia s-a potrivit.

Capacul s-a ridicat, acționat de un arc zgomotos.

Era un sedan de mărime rezonabilă, cu un portbagaj încăpător, bun pentru câteva valize sau doi-trei saci de golf, sau orice altceva ar dori cineva să transporte. Și era plin.

Dar nu cu valize sau saci de golf.

Era plin cu pistoale și cutii cu cartușe.

La prima vedere, toate pistoalele erau marca Glock, toate nou-nouțe, învelite în plastic, frumos aranjate, majoritatea modelul 17, cel clasic; unele erau 17L, cu țeavă lungă, și câteva, modelul 19, cu țeava mai scurtă. Toate erau de calibru 9 milimetri, cu cartușe Parabellum potrivite, așezate alături, în cutii de o sută de bucăți.

Casey Nice a coborât din Skoda, a venit, s-a uitat și a spus:

— Sherlock Homeless.

— Modelul 19 ar fi mai potrivit pentru mâna ta, am spus. Te descurci cu țeava scurtă?

— Sigur, a răspuns ea, după o scurtă ezitate.

Așa că am desfăcut folia de pe un model 19, iar pentru mine, am luat un 17 obișnuit. Le-am încărcat cu gloanțe și am mai luat două cutii de muniție nedesfăcute. Am lăsat elevatorul coborât și capacul ridicat și ne-am urcat în Skoda, cu Nice la volan. A dat mașina cu spatele, am cotit și ne-am îndreptat spre ieșire.

— Mai stai puțin, am spus.

A frânat și s-a oprit cu capota în dreptunghiul de lumină care se strecura pe ușă.

— Unde suntem acum? am întrebat-o.

— În Wormwood Scrubs, a spus ea.

— Cu ce ai putea compara zonă, în alt oraș?

— Probabil cu South Bronx.

— South Bronx în variantă britanică. Aici oamenii nu aud în fiecare zi împușcături.

— Probabil că nu.

— De fapt, când aud, sună la poliție. Și poliția își face apariția cu echipe SWAT, vehicule blindate și cam o sută de detectivi.

— Probabil.

— Iar eu, pe de altă parte, niciodată n-am încredere într-o armă de care nu sunt sigur că funcționează.

— Poftim?

— Trebuie să testăm pistoalele.

— Unde?

— Ei bine, dacă tragem aici, o să vină polițiștii și vor aduce ambulanțe pentru cei care au nevoie de ele, după care vor strânge

destule probe convingătoare ca să lovească serios afacerea pe care sârbii au organizat-o aici. Până la urmă, ar putea fi considerat un serviciu public.

— Ai înnebunit?

— Trage în mașini. Întotdeauna am vrut să fac asta. Câte două gloanțe de fiecare și după aia ne luăm tălpășița.

Și asta am și făcut. Am coborât geamurile portierelor și, scoțând afară umerii, am țintit în spatele nostru și am tras patru gloanțe prin patru parbrize, care s-au spart zgomotos. Înainte ca ultimul ecou să ricoșeze din zidurile de cărămidă, am început să rulăm lent și calm, fără să ieșim deloc în evidență; doar un taxi local, rezervat corespunzător, prin telefon.

Am găsit șoseaua principală, care venea dinspre vest, și ne-am îndreptat către centrul orașului. Abia parcurseserăm un kilometru și ceva, când, pe celălalt sens de mers, am văzut trecând în viteză un mic convoi condus de un coupé Bentley, urmat de patru sedanuri Jaguar negre, ariergarda fiind asigurată de o dubă neagră.

Capitolul 35

Am parcat într-o zonă unde parcare era interzisă, pe o străduță laterală din apropierea gării Paddington. Planul era să încuiem mașina și să plecăm. Era o zonă foarte aglomerată. De acolo, aveai o mulțime de opțiuni în ceea ce privește transportul. Autobuze, taxiuri negre și două stații de metrou în apropiere, pe lângă trenurile obișnuite. Pe jos, puteam să o luăm la sud, spre Hyde Park, sau la nord, prin Maida Vale, spre St John's Wood. Firește că urma să fim surprinși de camerele video, și încă de multe ori, dar le-ar fi trebuit sute de ore de vizionare răbdătoare până să-și dea seama cine suntem, de unde veniserăm, încotro ne duceam și de ce.

Mi-am verificat înfățișarea, ca să mă asigur că puteam apărea în public. Geaca mea era dintr-un material subțire, supraelastic, bună pentru tot felul de mișcări pe terenul de golf, dar se mula pe conturul obiectelor pe care le aveam în buzunare. Iar asta poate că era OK în cazul mingilor de golf, dar nu mai era OK în cazul pistolului. Voiam să-l țin pe partea dreaptă, dar abia încăpea. Mai ales din cauza obiectului care se afla deja acolo.

Era celularul mortului. Un aparat ieftin, luat dintr-o drogherie, cam la fel ca perechea de telefoane găsite în torpedoul mașinii celor din banda Romford Boys. I l-am dat lui Casey Nice și i-am spus:

— Vezi dacă poți să găsești lista de apeluri.

A apăsat niște butoane și a căutat în meniu, după care a zis:

— A avut un apel de treizeci de secunde la un număr de celular local, iar trei minute mai târziu, același număr l-a sunat și convorbirea a durat un minut. Asta e ultima activitate.

Am dat din cap aprobator.

— Probabil că anunțul care ne dădea în urmărire generală a venit în toiul nopții și toți băieții răi din Londra au fost puși la curent la prima oră a dimineții, astfel încât sârbul l-a sunat pe cel de la Romford și i-a spus: Hei, îi știi pe oamenii ăia pe care-i cauți? I-am încuiat într-o cameră. Dar poate că în acel moment vorbise doar cu un locotenent, care i-a spus: Te sunăm noi înapoi. După aia s-a dus să-i dea vestea lui Charlie White, care a sunat el însuși, și așa s-au pus lucrurile la cale.

— Un minut ar fi suficient să pună lucrurile la cale?

— Nu aveau nevoie decât de o adresă. Sunt sigur că Bentley-urile au sistem de navigare prin satelit. Până și camioneta noastră din Arkansas avea GPS.

— OK.

— Deși n-am auzit telefonul sunând.

A folosit din nou meniul și săgețile și mi-a spus:

— E pe modul silențios.
Din nou, am dat din cap aprobator.
— Deci asta s-a-ntâmpat.
— Ar trebui să-i dau numărul ăsta din Romford generalului O'Day.
Nu crezi? MI5 l-ar putea depista.

— Și-ar ajunge la o casierie din Boots the Chemist. Nu ne-ajută cu nimic.

— Ce-i aia Boots the Chemist?

— Lanțul lor de farmacii. La fel ca CVS. John Boot l-a înființat, la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Probabil că arăta ca tipul care a construit zidul care împrejmuiește Wallace Court. A început cu o prăvălie de plante medicinale, într-un oraș numit Nottingham, care e departe, la nord de aici.

— MI5 poate determina poziția fizică a unui telefon.

— Doar dacă e pornit. Și nu-l vor ține pornit multă vreme. Se vor descotorosi de el îndată ce vor afla ce s-a-ntâmpat în Wormwood Scrubs. Vor ști că numărul lor a fost capturat.

— Probabil că deja au auzit.

I-am luat telefonul și am spus:

— Hai să aflăm.

M-am uitat la butoane și l-am găsit pe cel pe care scria *redial*. L-am apăsător cu unghia și am văzut cum numărul se derulează pe ecran, apoi am apăsător butonul verde de apel și am dus telefonul la ureche.

Am auzit un ton de apel. Țârâitul clasic al britanicilor, în doi timpi. Mai presant decât sunetul languros, american. Am așteptat. Trei apeluri, patru, cinci, șase.

Apoi apelul a fost preluat. Cineva folosise întârzierea de șase apeluri ca să se uite la ecranul propriului telefon și să identifice numărul apelant. Avea deja pregătită prima întrebare. O voce joasă, de londonez, a întrebat:

— Ce mama dracului se întâmplă acolo? Vreo sută de jeguri au trecut deja pe lângă noi.

În argoul londonez, „jeg” însemna „polițist”.

— Unde? am întrebat.

— Am parcat la trei străzi distanță, a spus vocea.

— Micul Joey? am întrebat.

— Cine-i acolo? a spus individul.

— Sunt tipul care l-a mătrășit pe omul tău. Astă-noapte, în dubă. Ți-am văzut criza de nervi.

— Unde ești?

— Chiar în spatele tău.

L-am auzit mișcându-se.

— Am glumit, am spus.

— Cine ești?

— Dacă-ș zice că sunt un challenger, ar însemna să mă vând ieftin.

— Nu, ești un om mort.

— Deocamdată nu. Mă confunzi cu unul dintre băieții tăi. Sau cu sârbii. Că și ei au câteva victime. Asta-i mai mult ca sigur.

— Mi-au spus că te țin încuiat.

— Nimic nu durează veșnic.

— Ce vrei?

— Pe John Kott, am spus. Și pe William Carson. Și am să pun mâna pe ei. Ar fi mai bine să nu-mi stai în drum, pentru că am să te calc în picioare.

— Habar n-ai!

— Ce?

— Habar n-ai în ce belea te-ai băgat.

— Serios? Adevărul e că în momentul ăsta mă simt excelent. Nu eu sunt cel care pierde oameni în stânga și-n dreapta. Ță ești tu, Joey. Și-atunci, nu crezi c-a sosit momentul pentru un pic de bun-simț și o judecată matură? Mi-i dai pe Kott și Carson și te las în pace. Deja l-au lichidat pe Libor pentru tine și bănuiesc că ai pus gheara pe bani. Așa încât tu ce-ai de câștigat din chestia asta acum?

— Nimeni nu mă calcă pe bătăături.

— Iată o afirmație care nu e întru totul exactă, nu? Eu deja te calc pe bătăături. Și-am s-o fac până când mi-i dai pe mână pe Kott și pe Carson. E alegerea ta, amice.

— Ești un om mort.

— Ai mai spus asta. Nu-i de-ajuns să-ți dorești ceva.

Niciun răspuns. Convorbirea s-a terminat. Telefonul a rămas tăcut. Mi-am imaginat activitatea din preajma Micului Joey. Un subaltern, însărcinat cu distrugerea telefonului. Bateria într-un tomberon, corpul telefonului în al doilea tomberon, iar cardul SIM, rupt în patru bucățele, în al treilea tomberon. Un nimic aruncat la gunoi.

Eu am șters telefonul de cămașă și l-am aruncat pe bancheta din spate. Casey Nice m-a întrebat:

— O să te asculte? O să ți-i dea pe mână?

— Mă îndoiesc, am zis. E clar că e obișnuit să-și facă mendrele. I-ar crăpa capul dacă ar bate în retragere.

Am vârât Glockul adânc în buzunar. În lipsa concurenței, încăpea binișor. Nice m-a văzut și a procedat la fel. Buzunarul ei era mai puțin încăpător, dar și pistolul era mai mic. Am auzit cum țeava scurtă a armei s-a lovit de flaconul de pastile.

— Ține-ți pastilele în celălalt buzunar, i-am spus. Să nu te incomodeze.

A avut o ezitare. Nu voia să scoată flaconul. Nu voia să-l vad.

— Câte ti-au rămas? am întrebat.

— Două.

— Ai luat una dimineată?

A încuviințat cu o mișcare a capului și n-a spus nimic.

— Iar acum vrei să mai iei una?

A încuviințat iar din cap, fără să spună nimic.

— N-o face, am zis.

— De ce?

— Nu ai nevoie. N-ai niciun motiv să fii neliniștită. Te descurci de minune. Cât se poate de firesc. În dimineata asta, ai fost minunată. Începând cu casa de amanet și mai departe, până la ciobul de sticlă.

Probabil că ultima parte a frazei ar fi fost mai bine să lipsească. Am văzut cum mișcă mâna involuntar, ca și cum s-ar fi strâns în jurul puloverului murdar, să nu se taie în ciobul de sticlă. Retrăia experiența. Și nu-i plăcea. A închis ochii, pieptul a început să i se umfle și a izbucnit în lacrimi. Tensiunea, șocul, oroarea, toate au ieșit la suprafață. Urla și tremura. A deschis ochii șiroind de lacrimi și s-a uitat în sus, în jos, la stânga și la dreapta. M-am întors spre ea și s-a lipit de mine. Am ținut-o strâns, într-o stranie îmbrățișare castă. Și-a îngropat capul în umărul meu și lacrimile ei mi-au udat geaca, exact pe locul unde se lipiseră creierii lui Evgheni Henkin.

În cele din urmă, respirația a început să i se liniștească și mi-a spus cu vocea înăbușită de haina mea:

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

— Am ucis un om.

— Nu chiar, am spus din nou. Ți-ai salvat viața. Și pe a mea. Așa trebuie să gândești.

— Totuși, era o ființă omenească.

— Nu e chiar așa, am spus din nou. Bunicul meu mi-a spus cândva o poveste. Trăia la Paris, și ca să-și câștige existența, confecționa picioare din lemn. Plecase în vacanță în sudul Franței și ședea pe un deal, lângă o vie, vrând să mănânce ceva. Își scosese briceagul, ca să desfacă o nucă, și a văzut un șarpe care se apropia de el foarte repede. I-a înfipt briceagul drept în mijlocul capului și l-a ținut de pământ, cam la cincisprezece centimetri de glezna lui. Același lucru l-ai făcut și tu. Omul ăla era un șarpe. Sau mai rău decât un șarpe, pentru că șarpele nu știe că e șarpe. N-are ce să facă în privința asta. Dar individul ăla a știut ce alege. La fel ca și celălalt tip, de ieri, care nu ajuta băbuțele să treacă strada, nici nu lucra ca voluntar într-o bibliotecă și nici fonduri pentru Africa nu strângea.

Și-a frecat capul de brațul meu. Poate că își exprima acordul. Sau poate că nu. Poate doar își ștergea lacrimile. A spus:

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Shoemaker mi-a zis că ai știut în ce te bagi.

— Teoretic, da. Când faci lucrurile astea efectiv, senzația e alta.

— Pentru orice există o prima dată.

— Acum o să-mi spui că devine mai ușor cu timpul?

Nu i-am răspuns la întrebare, dar i-am zis:

— Păstrează-ți pastilele. Nu ai nevoie de ele. Și chiar dacă ai, tot e bine să le păstrezi. Țasta-i doar începutul. Mai târziu, o să fie și mai greu.

— Nu prea mă liniștește ce-mi zici.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Te descurci bine. Amândoi ne descurcăm bine. Vom învinge.

Nu mi-a răspuns la asta. A mai rămas lipită de mine un minut, apoi s-a îndepărtat ușor și amândoi ne-am retras în spațiile proprii, îndreptându-ne spatele. După ce și-a tras nasul și și-a șters fața cu mâneca, a spus:

— Putem să ne întoarcem la hotel? Vreau să fac un duș.

— O să găsim un alt hotel, am spus.

— De ce?

— Regula numărul unu: schimbă-ți poziția în fiecare zi.

— Mi-a rămas acolo periuța nouă de dinți.

— Regula numărul doi: ține-ți tot timpul periuța de dinți în buzunar.

— Va trebui să cumpăr alta.

— Poate-o să-mi cumpăr și eu una nouă.

— Și mai vreau să-mi cumpăr haine.

— Putem să facem și asta.

— Nu mai am nici geantă.

— Nu-i mare scofală. Eu n-am avut niciodată o geantă. Face parte din experiență. Te schimbi la magazin.

— Nu. Vreau să spun, cum căram cutiile cu cartușe?

— În buzunare.

— Nu încap.

Avea dreptate. Cutia încăpea în buzunar doar pe jumătate, cealaltă jumătate rămânea afară. Iar buzunarul meu era mai mare decât al ei, din capul locului. Am spus:

— Dar suntem la Londra. Cine-o să-și dea seama ce sunt?

— O persoană dintr-o mie, poate, a replicat ea. Dar ce se întâmplă dacă acea persoană e un polițist, ca la Wallace Court, cu vestă antiglonț și un pistol-mitralieră? Nu putem fi văzuți umblând prin oraș ducând cutii pline cu muniție adevărată.

Am încuviințat cu o mișcare a capului și am spus:

— OK, o să cumpărăm o geantă, temporar.

M-am uitat de jur-împrejur, în față, în spate, pe ambele părți ale străzii.

— Deși nu văd niciun magazin de genți pe-aici.

A arătat la stânga:

— Uite un magazin general la stânga. Ca un supermarket în miniatură. Cred că face parte dintr-un lanț de magazine. Du-te și cumpără ceva. Gumă de mestecat sau caramele.

— Pungile lor sunt din plastic subțire. Le-am văzut. Ai pus cutiile de Coca-cola în așa ceva astă-noapte. Era de-a dreptul transparentă. Cu nimic mai bune ca buzunarele noastre.

— Au și sacoșe mai mari și mai solide.

— N-or să-mi dea o sacoșă din aia dacă iau gumă sau caramele.

— Păi n-or să-ți *dea* niciun fel de sacoșă. Aici trebuie să le cumperi. Adică poți alege de care vrei.

— Trebuie să cumperi marfa și punga în care o bagi?

— Am citit asta într-o revistă.

— Ce fel de țară e asta?

— Ecologistă. Cică trebuie să cumperi o sacoșă zdravănă pe care s-o folosești de mai multe ori.

N-am mai spus nimic. Am coborât din mașină și m-am dus până la colț. Magazinul era o versiune rudimentară a unui mare supermarket. Obiecte de necesitate zilnică, produse alimentare, bere la cutie și băuturi carbogazoase. Și pungi, după cum prezisese Nice. Erau o mulțime, aproape de casele de marcat. Am ales una cafenie. Mai prietenoasă cu mediul nici că putea fi. Ca și cum ar fi fost împletită din fibre de cânepă reciclată, de fecioare chioare din Guatemala. Avea imprimat pe ea numele supermarketului, slab, probabil cu tot felul de vopseluri vegetale. În principal, morcovi, mi-am zis. Foarte posibil ca scrisul să dispară la prima ploaie. Dar ca sacoșă era OK. Avea mânere din sfoară și, când o deschideai, avea o formă pătrătoasă.

Nu prea voiam să cumpăr gumă sau caramele, așa că am întrebat-o pe casierită dacă pot să cumpăr numai sacoșă. Nu mi-a răspuns direct. Doar s-a uitat la mine ca la un cretin și a trecut sacoșă pentru scanner. După ce s-a auzit un *pop* electronic, tipa mi-a zis scurt:

— Două lire.

Prețul mi s-a părut OK. Dacă o luam dintr-un butic de pe Coasta de Vest, m-ar fi costat cincizeci de verzișori. Romford Boys au achitat marfa, am pus restul lor în buzunarul de la spate și m-am dus spre Skoda parcată.

Nu mai era acolo.

Capitolul 36

Am dus mâna la Glockul din buzunar, iar partea din spate a creierului i-a comunicat părții frontale: *șaptesprezece în încărcător, plus unul în cameră, minus două trase în garajul sârbilor, egal șaisprezece gloanțe disponibile*. Apoi m-a tras cu spatele de vitrina unei agenții imobiliare, ca să reduc cele 360 de grade de vulnerabilitate la 180. Dar mai presus de toate a țipat la mine: *Dominique Kohl*.

Am tras aer în piept și m-am uitat în stânga și în dreapta. Nu se vedea niciun agent de circulație. Ceea ce era logic. Nice ar fi luat-o din loc într-o clipită dacă ar fi zărit vreunul. Informația digitală dintr-un sistem de camere video poate fi ștearsă printr-o apăsare de buton, dar chipul lui Nice și plăcuța de înmatriculare a Skodei, în aceeași memorie umană și în același timp, nu pot fi gestionate la fel de simplu. Greșeli mai mărunte au dus la deconspirarea unor planuri mai mărețe. Dar nu se vedea niciun polițist în zonă. Nicio persoană în uniformă care să se plimbe agale cu un blocnotes în mână.

Și nici membri ai opiniei publice holbându-se cu gurile căscate la porțiunea goală de asfalt, ca după o mare agitație. Iar Nice nu și-ar fi vândut pielea ușor, nici celor din Romford Boys, nici sârbilor, nimănui. Avea la dispoziție șaisprezece gloanțe, ca și mine. Strada era departe de a fi liniștită, dar se auzea doar larma citadină normală. Niciun incident important nu avusese loc. Asta mi se părea clar.

M-am prelinș pe lângă vitrină și m-am retras în arcada unei uși, ca să am doar 90 de grade de expunere, ca și cum aș fi avut în fața mea doar rombul terenului de baseball. Traficul de pe stradă se derula într-un singur sens, de la dreapta la stânga mea, în ritm constant. Mașini *hatchback* de mici dimensiuni, taxiuri negre, câte-un sedan mai mare, duble de marfă. Niciun șofer care să se uite atent în stânga și-n dreapta, niciun pasager înarmat care să caute să identifice chipurile din jur. Nimeni nu mă căuta. Am făcut un pas în față și am verificat colțurile străzii. Nimeni nu aștepta acolo.

Știe în ce s-a băgat. Și e mai dură decât pare.

Am trimis-o să aresteze pe cineva. A fost capturată, mutilată și ucisă. Ar fi trebuit să mă duc eu acolo.

Am să stau mult în spate. N-o să se repete.

Am ieșit din adăpostul arcadei și am început să merg în sensul invers al traficului. Erau oameni pe ambele trotuare, grăbindu-se în amândouă direcțiile, în costume ieftine și treniuri subțiri, purtând umbrele pliate, așa cum fac britanicii – pentru orice eventualitate – și serviete, sacoșe de cumpărături și rucsacuri. Nimeni nu făcea altceva decât să se grăbească să ajungă la destinație. Niciun comportament

dubios. Nicio dubă neagră așteptând lângă bordură, niciun haidamac care să se uite în jur și nici mașini ale poliției.

Am scos telefonul dat de Scarangelo și, după ce am găsit numărul lui Nice în agendă, am sunat-o. A urmat o pauză lungă, doar o liniște întreruptă de pârâituri, poate în așteptarea accesului la rețea, poate așteptând începutul vreunui protocol de criptare, și în sfârșit am auzit un ton de apel – un uruit lung și delicat, tipic american, în inima Londrei, urmat de alte șase.

Niciun răspuns.

Am închis.

Speră că va fi bine, dar fă-ți planuri pentru ce-i mai rău. Poate că nu putuse să răspundă pentru că era la volan. Poate ceva o speriasse și-o făcuse să plece de-acolo, iar acum dădea ocol zonei. Vreun motiv nevinovat. La stânga, din nou la stânga și iar la stânga, de câte ori era nevoie ca eu să termin ce-aveam de făcut la magazin. În cele din urmă, o să mă vadă stând pe trotuar și va opri să mă ia.

Am privit spre colțul din fața mea.

Nu o vedeam venind.

Sau, în cel mai rău caz, telefonul ei se afla în mâna altui tip, care a avut o sclipire în ochi când a văzut apărând pe ecran numele meu, făcându-și rapid niște calcule. Poate că se vor opri și vor încerca să mă atragă. Acolo, pe loc. Doi într-unul, ca la promoții. Un plan improvizat. Un fel de capcană, în apropiere. Casey Nice ca momeală și un soi de ambuscadă.

M-am uitat la ecranul telefonului.

Nimeni nu mă sunase.

Fă-ți planuri pentru ce-i mai rău. Celălalt număr din agendă era al lui O'Day. *Telefoanele noastre au GPS, așa că vom fi urmăriți pas cu pas.* El putea să mă ducă la ea. Pas cu pas, literalmente. Măcar până când ceilalți vor fi aruncat telefonul. Am format numărul și am auzit din nou liniștea întreruptă de pârâituri.

Apoi am anulat apelul pentru că în fața mea am văzut Skoda apărând de după colț și apropiindu-se.

Nice conducea, dar nu era singură. Pe bancheta din spate era un alt personaj, solid dar lipsit de substanță, în umbră, înclinat cumva, ca și cum s-ar fi uitat peste umărul ei. Când s-au apropiat, l-am recunoscut pe tip. Cam la patruzeci sau patruzeci și cinci de ani, un pic bronzat, cu părul blond tuns scurt, cu fața pătrășoasă. Era îmbrăcat în blugi și pulover, cu o geacă scurtă din prelată. În picioare purta ghete din piele întoarsă, de culoare maro. Poate un model British Army pentru operațiunile din deșert.

Bennett, galezul cu numele de botez imposibil de pronunțat. Văzut ultima oară dispărând din Paris. Agentul MI6. Sau MI5. Sau ceva

intermediar. În momentul de față, situația e destul de fluidă, spusesese el, cu glasul lui tărăgănat.

Skoda a tras la bordură și a frânat brusc în fața mea. Nice și Bennett se uitau amândoi la mine, cu gâturile întinse sub marginea parbrizului, cu ochii ușor măriți, privind cumva implorator – Nice mai mult decât Bennet, ca și cum ar fi spus: *Prefă-te că e ceva normal.*

Am deschis portiera și m-am lăsat pe scaun, mi-am tras picioarele și am închis la loc portiera. Țineam sacoșa ecologică în poală. Nice a apăsat pedala accelerației, a tras de volan și mașina s-a urnit din loc.

— Pe domnul acesta îl cheamă Bennett, a spus ea.

— Ne-am întâlnit deja, a spus Bennett către ea, nu către mine. În Paris, unde o rafală de vânt i-a salvat pielea.

— Acum recunoști că ai fost acolo? am spus eu.

— Nu în scris.

— De ce mi-ai deturnat mașina? Mi-am făcut griji pe moment.

— La două străzi de-aici e un agent de circulație. Acum, ăștia te amendează pe bază de fotografie. E mai bine să nu intri în genul ăsta de încurcături.

— Ce vrei?

— Oprește undeva, unde vrei, a spus el. O să plecăm iar, dacă vedem pe cineva venind.

Nice a încetinit, vânând un spațiu de parcare, și a sfârșit prin a parca oblic, într-o stație de autobuz. Fără îndoială, parcase ilegal, dar Bennett nu s-a arătat prea îngrijorat. L-am întrebat din nou.

— Ce vrei?

— Vreau să stau în preajma voastră o zi, două.

— Adică să mergi cu noi?

— Evident.

— De ce?

— În acest moment, am de făcut un punctaj itinerant: nu trebuie să-i scap din ochi pe ceilalți treizeci și șase de agenți sub acoperire din Londra și trebuie să mă țin de cel care e cel mai avansat.

— Noi nu suntem avansați.

— Niciunul dintre ceilalți nu este, o spun cu regret. Dar cel puțin voi aveți parte de distracție.

— Până acum, nu prea.

— Dar ați făcut un oarecare progres.

— Oare?

— Nu mai face pe modestul.

— Ai microfon asupra ta?

— Vrei să mă percheziționezi?

— Am s-o fac, a spus Nice peste umăr. Dacă va fi nevoie. Există niște reguli.

— Uite cine vorbește! Un spion nerecunoscut, acționând incognito,

pe teritoriul unei țări aliate, având la activ două omucideri recente.

— Poți să le pui pe ambele în seama mea, am spus eu.

— Neverosimil, a replicat Bennett. Cum explici ce s-a întâmplat la Wormwood Scrubs? Tu l-ai lichidat pe unul, iar ea, pe ceilalți trei? Nu prea cred. Ar fi trebuit să mișcați un pic cadavrele. Modelul a fost prea clar. Cred că ciobul de sticlă îi poate fi atribuit domnișoarei Nice. Totuși, am să pun pe seama ta gâtul distrus de ieri. Așa că așa zice că, pentru moment, avem un rezultat egal, de unu la unu. O remiză, cum s-ar zice.

— Ce vrei? am repetat a treia oară.

— Nu-ți face griji, a spus el. Nu se folosesc microfoane pentru cazurile FOI.

— Și care sunt alea? s-a interesat Nice.

— Fără oameni implicați. Nu ne interesează prea mult. Dar pe ei îi interesează. Asta-i problema. Țasta-i inconvenientul. Acum sunteți vânați de două bande.

— Ce înseamnă că nu sunteți interesați prea mult?

— Păi, facem observații, dar de fapt nu acționăm în baza lor.

— Doar ca să aveți ceva la dosar?

— Inevitabil, din păcate.

— În cazul ăsta, noi n-am fost aici.

— Unde? a întrebat el.

— Nicăieri.

— Tehnologia spune altceva. Să știi că v-am urmărit pe unde v-ați dus. Iar GPS-ul e un lucru minunat. Cum altfel v-aș fi putut găsi chiar acum, parcați la câțiva kilometri de locul crimei, într-o mașină furată, nici mai mult, nici mai puțin, și totul în doi timpi și trei mișcări?

— Telefoanele noastre sunt criptate.

— Ei hai, te rog, a spus el zâmbind.

— Ce mă rogi?

— Gândește-te la motivul pentru care voi, americanii, ne suportați. Adică, de ce pe noi și de ce nu pe germani? Ce atu avem noi?

— GCHQ⁽⁵⁾, am spus.

Bennett a dat din cap aprobator.

— NSA-ul nostru. Postul nostru de ascultare. Dar e cu mult mai bun decât NSA-ul, chestie tare jenantă. Aveți nevoie de noi. De-aia ne și suportați.

— Trageți cu urechea.

— Nu, facilă, a replicat el. Adunăm informații și le transmitem mai departe. Ocazional, s-ar putea să facem teste de inteligibilitate. Doar la nivel tehnic.

— Cu siguranță că transmisiunile CIA-ului sunt impenetrabile.

— Cu siguranță că CIA așa crede.

— Le-ați spart codurile?

— Cred că noi le-am vândut codurile. Nu direct, firește. Sunt sigur c-a fost o operațiune complicată.

— Sunt sigur că n-ar fi trebuit să faceți una ca asta.

— Și sunt sigur că s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Așadar, am făcut sau nu un serviciu public? Cu sârbii?

— I-ați rănit, dar nu i-ați omorât. E ca și cum ați fi tăiat unul din brațele caracatiței. Să nu crezi că suntem nerecunoscători. E mai ușor să lupți cu șapte brațe decât cu opt, deși nu mult mai ușor.

— Vreți mai mult.

— Ambele bande vă caută. Ceea ce, probabil, oferă anumite oportunități. După părerea mea, în unele cercuri, sporirea numărului de victime n-ar fi privită cu ochi răi.

— Cu tine în coasta noastră?

— Numai ca observator. Unii dintre acești oameni sunt cetățeni britanici. Și, după cum a subliniat domnișoara Nice, există niște reguli.

— O să ne ajuți?

— Aveți nevoie de ajutor?

— Am cerut o listă de locații.

Bennett a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Am văzut acea transmisiune.

— N-am primit răspuns.

— Cu locațiile e mai dificil. Acum mai mult ca oricând, pentru că trebuie să lămurim care e portofoliul lui Karel Libor și, din această dimineață, al sârbilor. Pentru că, dacă într-adevăr sârbii cooperează cu Romford Boys, logica spune că e posibil să-l fi ascuns pe Kott într-un loc, iar pe Carson în alt loc, departe unul de celălalt. E mai puțin riscant așa. Și tot logica sugerează că au folosit adrese izolate. Iar terenul din jurul Londrei e destul de plat. Deluros, în cel mai bun caz. Nu e genul de relief care să-ți permită să te apropii de o fermă izolată, în care bănuiești că se ascund unul sau doi dintre cei mai buni patru lunetiști din lume.

— Eu tot aș vrea să văd lista aia, am spus.

— OK, o să-i dăm drumul azi. O veți primi îndată ce pleacă de la O'Day.

— Dar pariați pe case rurale izolate? Bine distanțate între ele?

— Nu neapărat. Sunt mai multe posibilități.

— Cum ar fi?

— Indivizii au case conspirative și numeroase locuințe pe care le închiriază. Prin urmare, au o mulțime de chiriași care ar fi încântați să plece din oraș o săptămână sau două. Și mai sunt o mulțime de oameni care le datorează bani și cărora le-ar prinde tare bine să obțină un rabat dând de mâncare unui străin de trei ori pe zi și oferindu-i adăpost peste noapte, fără să spună absolut nimic despre asta.

— Dar crezi că departe de privirile curioase ar fi mai bine?

— La prima vedere, mult mai bine. Dar, în ultimă instanță, e un compromis, nu-i așa? Vor trebui să presupună că avem un plan pentru blocarea accesului în centrul orașului. Ca o măsură post unsprezece septembrie. Sunt sigur că toate orașele mari procedează așa. Și n-ar vrea să facă notă discordantă, mai ales când au de trecut un ditamai pușcociul prin cordonul de siguranță. Așa încât, una peste alta, cred că se vor muta mai aproape, cât de curând. Poate că sunt deja aici.

— Am văzut câteva sute de locații viabile, care au vedere spre Wallace Court.

— Le cercetăm cu mare atenție. Dar dacă sunt în locațiile viabile pe care nu le vedem?

— Aveți un plan pentru blocarea Londrei?

— Bineînțeles.

— Atunci, de ce nu-l folosiți?

— Pentru că ne păstrăm optimismul.

— Așa vorbesc politicienii.

— Scopul este să terminăm chestia asta cât mai repede.

— Și asta sună ca o vorbă de politician.

— Politicienii ne aprobă salariile.

— Deci ce fel de ajutor ne veți oferi?

— O să vă arătăm unde locuiește Micul Joey. Nimic nu se întâmplă fără el. Poți să urmărești sosirile și plecările și o să vezi dacă te lămurești.

— Vrei să spui că voi nu reușiți?

— N-am sesizat niciun model coerent în mișcările pe care le-am observat până acum.

— Atunci, poate că Micul Joey nu e omul pe care-l căutați.

— Charlie White e mult prea bătrân și mult prea important ca s-o facă pe trepădușul, iar Tommy Miller și Billy Thomson sunt doar cu zece ani mai tineri și, oricum, sunt niște birocrați acum. În zilele noastre, cam asta fac bandele. Strategii fiscale, investiții legale și chestii d-astea. Micul Joey Green e singurul care face cu adevărat ceva. Puteți să mă credeți pe cuvânt. Dacă e vorba de rotația bodyguarzilor sau de trimitere de mâncare și femei, atunci totul trece prin mâna lui.

— Doar că n-ați observat așa ceva.

— Până acum, nu.

— Cât mai avem la dispoziție, până să intre politicienii în panică?

— Nu mult.

— Au pregătit un plan de rezervă?

— Mi-ar fi de folos să nu se ajungă atât de departe.

— Deci acum noi vă ajutăm pe voi?

— Ne ajutăm reciproc. Așa ar trebui să meargă treaba, nu crezi?

— Ascultați și linia fierbinte dintre Downing Street și Biroul Oval

- De ce vrei să știi?
- Din interes pur personal.
- Conform tradiției, lăsăm linia aia nesupravegheată.
- E bine de știut.
- Hai să căutăm un hotel nou pentru voi. Trebuie să vă odihniți. Îți trimit mesaj când suntem gata să mergem la locuința Micului Joey.
- Ai numerele noastre de telefon? am comentat.
- Nu mi-a răspuns.
- O întrebare caraghioasă, am spus.

Bennett a făcut schimb de locuri cu Nice și ne-a dus în sud, până la Bayswater Road, care era limita nordică pentru Hyde Park, și apoi spre est, pe Marble Arch, după care din nou spre sud, pe Park Lane, în cartierul Mayfair, suficient de înstărit ca să fie un teritoriu neutru. Nu existau bande acolo – cel puțin nu din cele pe care le-aș fi recunoscut. Am trecut pe lângă Grosvenor House Hotel și Dorchester, apoi am oprit la Hilton. Bennett ne-a spus:

— N-or să vă caute aici. Cu banii pe care vi i-ați însușit de la ei, o să creadă că v-ați dus într-un loc mai sofisticat. Undeva cu un nume mai celebru, ca Brown's sau Claridge's, Ritz ori Savoy.

— De unde știi de banii pe care i-am luat? am întrebat.

— Am citit în raportul domnișoarei Nice către O'Day.

— Pe care, întâmplător, l-ați testat pentru inteligibilitate.

— Alegerea eșantioanelor de test se face după o procedură aleatorie. Ca la loterie. Dirijată de inginerie. O chestiune legată de timpul mediu între eșecuri.

— Ar fi mai bine să ne descotorosim de telefoane.

— Nu putem, a intervenit Casey Nice.

— De acord, a spus Bennett. Nu puteți. Trebuie să luați legătura cu O'Day regulat. E înțelegerea pe care a încheiat-o cu Scarangelo. Dacă tăceți acum, înțelegerea a picat și sunteți lăsați de izbeliște de toate părțile interesate; în cazul ăsta ați face bine să părăsiți țara în decurs de o oră, altfel veți fi vânați ca niște evadați de drept comun.

— Știi și despre Scarangelo?

— Încearcă să îți minte că tot ce ajunge în statul Maryland trece mai întâi prin districtul Gloucestershire. Și reciproc.

— Înseamnă că ascultați întreaga planetă.

— Aproximativ.

— Și cine finanțează chestia asta? Ați reușit să vă dați seama?

— Nu tocmai.

— Și sunteți echipa A, nu-i așa? Tipii cu creiere mari, mult mai buni decât mocofanii de la Fort Meade?

— De obicei, ne descurcăm binișor.

— Dar se pare că nu și de data asta. Iar acum vreți să aruncați totul

în cârca noastră. Vreți să menținem comunicarea cu O'Day ca să puteți asculta, în timp ce noi înfruntăm toate riscurile.

— N-am condus lumea purtându-ne frumos.

— Galezii au condus lumea?

— Britanicii au condus lumea. Iar galezii sunt britanici. La fel ca scoțienii. Ba chiar la fel ca englezii.

N-am mai răspuns. Nice mi-a dat cutiile cu cartușe, pe care le-am pus în sacoșa ecologică, și am coborât din mașină, după care am intrat în holul hotelului.

Capitolul 37

Hiltonul era mai mult decât mulțumitor pentru nevoile noastre. Avea un nume generic, dar administratorii sporiseră luxul, în onoarea poziției de pe Park Lane.

La fel și prețurile și aroganța. De la început, s-au arătat puțin cam suspicioși în privința lipsei noastre de bagaje. N-aveam la noi decât o geantă cu gloanțe. Și au fost la fel de scorțoși când am vrut să plătim în numerar, dar când au văzut numeroasele suluri dolofane de bancnote, ne-au avansat instantaneu în mintea lor – de la turiști „cu buget limitat” la oligarhi excentrici. Nu ruși, probabil, din cauza accentelor noastre; dar texani, poate. În orice caz, au devenit extrem de politicoși. Băieții de serviciu ai hotelului au fost foarte dezamăgiți că nu aveam alte bagaje. Mirosiseră bacșișuri de 50 de lire.

Camerele noastre erau la etaje diferite, dar ne-am dus mai întâi în camera lui Nice, pentru un control de siguranță și pentru că am simțit că trebuia să aibă o cutie cu cartușe. Un asediu într-o cameră de hotel era foarte puțin plauzibil, dar chiar și lucrurile foarte puțin probabile se pot întâmpla, caz în care 116 ar fi fost un număr mult mai interesant decât un simplu 16.

Camera ei era goală și neamenințătoare. Avea aceeași arhitectură elementară ca o mie de camere de motel pe care le văzusem, dar era înfrumusețată la un standard mult mai ridicat – la propriu – prin faptul că se afla la etajul 20 și avea vedere spre parc. I-am pus pe noptieră cutia cu o sută de cartușe Parabellum, m-am mai uitat o dată în jur și m-am îndreptat spre ușă.

— Să știi că tot două mi-au rămas, a spus ea. Mă simt bine acum.

— Povestește-mi cum a ajuns Bennett în mașină.

— Păi, asta a făcut. Pur și simplu s-a urcat în mașină. L-am văzut pe trotuarul de vizavi, formând un număr la telefonul mobil și apoi ascultând, așa cum fac oamenii, iar în acel moment era un tip oarecare. Apoi însă telefonul meu a început să sune, am răspuns și era el. A traversat strada și s-a urcat în spatele meu. Mi-a spus că generalul O'Day îi dăduse numărul meu, că generalul Shoemaker i-l confirmase și că trebuie să ne mișcăm de-acolo fiindcă parcare era interzisă în zonă și în spatele nostru era un agent de circulație.

— Și ai plecat?

— În mod evident, tipul era legitim. Mi-am zis că, dacă știe numele ambilor generali, e de partea noastră.

— Ce crezi acum?

— Că nu e într-un totu legitim, dar tot de partea noastră e.

— Așa m-am gândit și eu, am spus. Ai crezut lucrurile pe care le-a

spus?

— Cred că a exagerat pe alocuri. În afară de cazul în care a fost sinucigaș de sincer în privința unui program care probabil că e încă foarte secretizat. De partea britanică, desigur, care ar reacționa, dacă secretele lor cele mai importante ar fi discutate în mod deschis.

— Unii oameni pot fi sinucigaș de sinceri. Ajung să urască abureala. Nu s-a produs nicio reacție pentru că oricum nu prea contează. Oamenii ca el nu reprezintă riscuri pentru securitate. Să spui totul e ca și cum n-ai spune nimic. Britanicii ne interceptează comunicațiile. Britanicii nu ne interceptează comunicațiile. Ambele variante sunt expuse la vedere. Iar asta nu ne ajută să știm care dintre variante e adevărată.

— Deci ne interceptează comunicațiile?

— Gândește-te la lucrurile pe care nu le-a exagerat.

— Și anume?

— A mărturisit fără ocolișuri că nu au reușit să priceapă care-i treaba cu activitatea din casa lui Joey și nici n-au putut să-i depisteze pe finanțatorii online.

— Și?

— Performanțe proaste.

— Nimeni nu obține numai victorii.

— Dar britanicii sunt foarte buni la asta. Au investit cel mai mult. Nu cred în marea diferență dintre ei și NSA, dar sunt cel puțin egali. Trebuie să recunoaștem asta. Poate ceva mai buni. În adâncul lor, sunt un popor subtil, în cel mai bun sens al cuvântului. În general, buni jucători de cărți. Și, la nevoie, pot să fie tari. În ultimă instanță, întotdeauna fac tot ce trebuie. Dar n-au obținut niciun rezultat.

— Este un caz dificil.

— Atât de dificil, încât nici NSA, nici GCHQ să nu poată pune piciorul în prag?

— Cred că da.

— Care e probabilitatea ca un analist începător și un polițist militar pensionat să facă descoperirea vitală? Ce-am putea noi să vedem din ce n-au văzut ei?

— S-ar putea să fie ceva.

— Nu e nimic. Pentru că acum Bennett gândește la fel cum gândea O'Day. Cu o întârziere de câteva zile. Bennett a fost la Paris. Știe că pe mine a vrut să mă-mpuște Kott. Acum știe că individul e la Londra. Crede că poate să se aleagă cu ceva dacă ne împinge acolo, în prim-plan. E o manevră disperată. Și e vorba numai despre el. Nu-i pasă ce ni se-ntâmplă nouă. Pândește focul de la gura țevii. Doar asta vrea. Înainte ca politicienii să intre în panică.

— Sunt sigură că ai plănuit de la bun început să fii în prim-plan.

— Nu ca țintă.

— Mai contează cum ești numită?

— Întocmai. Trebuie s-o facem oricum. N-avem de ales. La fel și cu telefoanele. Trebuie să-l ținem la curent pe O'Day. Bennett obține ce vrea, în ambele sensuri.

— Doar pentru că și noi obținem ceea ce vrem. De fapt, obținem primii. Așa că nu prea mai contează.

— Și ajungem la un total de două guverne care ne consideră momeală, nimic altceva. Or, asta înseamnă un guvern în plus. Depindem de ei în foarte multe feluri. Informațiile pe care ni le furnizează depind de ceea ce cred despre noi. La modul subconștient, vreau să spun. Ei pot să devină subiectivi. Trebuie să fim pregătiți să ne dăm seama de asta.

— Și ce să facem?

— Trebuie să judecăm numai și numai cu propriul creier. S-ar putea să fie nevoie să ignorăm unele ordine.

Mi-a ocolit privirea și n-a spus nimic, dar în cele din urmă a dat din cap aprobator, într-un mod care putea fi interpretat profund contemplativ sau plin de o hotărâre tristă, ori undeva între cele două. Era greu să-ți dai seama.

— Te simți la fel de bine? am întrebat-o.

— Trebuie s-o facem oricum, a spus ea.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ar trebui să mă simt la fel de bine?

— În orice caz, nu e nevoie să te agiți întrebându-te care agenție te va trăda și care nu. Mai devreme sau mai târziu, toate te vor trăda.

— Ei, chestia asta chiar c-o să-mi ridice moralul.

— Nu încerc să-ți ridic moralul. Încerc să te aduc pe aceeași lungime de undă cu mine. Pentru că așa trebuie să fim.

— Nimeni n-o să ne trădeze.

— Ai fi în stare să-ți pui viața în joc pentru ele?

— Pentru unii dintre oamenii pe care-i cunosc, da.

— Dar nu pentru toți.

— Nu.

— E același lucru.

— Și asta te deranjează, a spus ea.

— Pe tine te deranjează mai mult.

— N-ar trebui?

— Știi care a fost greșeala ta cea mai mare?

— Sunt sigură c-ai să-mi spui.

— Trebuia să te înrolezi în armată, nu în CIA.

— De ce?

— Pentru că toată povestea asta cu stresul vine de la convingerea ta că siguranța națiunii apasă numai pe umerii tăi. E o povară irațională. Dar tu crezi asta pentru că nu ai încredere în colegii tăi. Nu în toți. Nu

crezi în ei și asta te face să te simți izolată. Totul se reduce la tine. Dar în armată e altfel. Orice defecte ar avea instituția asta, poți să ai încredere în frații tăi soldații. Și să crezi în ei. Cam așa stau lucrurile. Ai fi fost mult mai fericită.

A rămas tăcută o clipă și apoi a spus:

— Am fost la Yale.

— Poți să faci schimbarea chiar acum. Te duc la un birou de recrutare.

— Chiar acum suntem în Londra. Și așteptăm un SMS de la domnul Bennett.

— Când ne-om întoarce. Ar trebui să te gândești la asta.

— Poate c-o să mă gândesc.

Mesajul de la Bennett a venit după două ore. Eram singur în camera mea, la fel ca a lui Nice, dar aflată cu un etaj mai sus și îndreptată în direcția opusă. Aveam vedere spre acoperișurile prospere din Mayfair, numai ardezie cenușie, țiglă roșie și hornuri ornamentate. Ambasada Americană era undeva prin apropiere, ceva mai la nord de mine, dar n-o vedeam. Stăteam întins pe pat, telefonul era la încărcat, pe noptieră. A bâzâit o dată și ecranul s-a aprins: *În hol 10 minute*. Am sunat-o pe Nice pe telefonul din cameră și mi-a spus că primise același mesaj, așa că am mai stat întins cinci minute, după care mi-am pus Glockul reîncărcat în buzunarul gecii și m-am dus la lift.

Nice era deja în hol, iar Bennett aștepta într-o mașină, la ușă. Mașina era un model General Motors local, denumit Vauxhall, nou și proaspăt spălat, bleumarin, atât de anonim, încât nu putea fi decât o mașină a forțelor de ordine. Am bănuir că Skoda fusese deja ștersă de amprente și abandonată sau incendiată. Abia se însera și soarele lumina încă parcul, de la mică înălțime.

M-am așezat pe bancheta din spate, iar Nice a urcat lângă Bennett, care s-a încadrat imediat în trafic. L-am întrebat:

— Unde mergem?

Un timp nu mi-a răspuns, pentru că trebuia să părăsească Park Lane îndreptându-se spre sud și să intre pe Park Lane luând-o spre nord, ceea ce presupunea o întoarcere de 360 de grade, efectuată cu mare viteză, în jurul Hyde Park Corner, o intersecție la fel de nebunească precum Place de la Bastille. Apoi a spus:

— Chigwell.

— Ce-i asta?

— Localitatea cu care Romfordul se învecinează la nord și la vest. Acolo te duci când faci rost de ceva bani. O parte din zonă e foarte suburbană: case mari și spații generoase între ele, ziduri, porți și chestii din astea. Câțiva copaci și spații libere.

— Și Micul Joey locuiește acolo?

— Într-o casă pe care și-a proiectat-o singur.

Văzusem o mulțime de case construite după o varietate de proiecte înainte s-o vedem pe a lui Joey. Întăiam lent. Traficul era aglomerat pentru că ieșeam din oraș alături de vreun milion de oameni care încercau să ajungă acasă. La fiecare semafor sau intersecție se formau blocaje. Dar pe Bennett nu părea să-l îngrijoreze timpul. Am presupus că era mulțumit să aștepte lăsarea serii.

Am trecut prin câteva districte istorice și apoi am ieșit în ținuturile mai depărtate, mergând mereu puțin spre est față de direcția nordică. Am parcurs o bucată de drum pe autostradă, de la o rampă de intrare la prima rampă de ieșire, și am ajuns în Chigwell. Curând am văzut străzi care ar fi topit și o inimă de gheață, luminate de soarele auriu aflat la crepuscul, cu case solide din cărămidă roșie, lucioasă, unele cu garduri din fier, altele cu ziduri și porți, ca niște Wallace Court miniaturale, majoritatea cu arbori și arbuști, toate având ultimele modele de mașini scumpe pe alei. Ornamentele cromate ale acestora scânteiau puternic ori de câte ori soarele evada din umbre.

— Ne ducem cu mașina până la ușa lui? am întreat.

— Nu, e mult mai complicat de-atât, mi-a răspuns Bennett.

Și așa era, cel puțin din punct de vedere geografic. Am oprit într-o parcare acoperită cu pietriș, în spatele unui bar, dar n-am intrat în local, ci am trecut pe lângă el. Poate că era o înțelegere cu proprietarul. Nu s-a spus nimic, nu s-a pus nicio întrebare și nu s-a oferit nimic, doar o înțelegere clară: *Nu chema firma de ridicat mașini și nu pune întrebări*. Apoi am făcut la stânga și la dreapta pe străzi pline de vegetație, fiind neîndoielnic observați atent din spatele perdelelor dantelate. Dar britanicii sunt oameni prudenți, iar noi ne aflam în partea corespunzătoare a prezumției de nevinovăție. Doar trei oameni anonimi, care făceau o plimbare. Am privit cum soarele apune, în sfârșit, și cerul s-a întunecat. Am trecut pe lângă un gard din lemn lung, apoi, chiar înainte de începutul gardului următor, se căsca un gol de un metru lățime, care era calea de acces într-un fel de cărare publică lungă, dreaptă și îngustă, cu buruieni călcate în picioare, pietriș negru împrăștiat superficial și garduri de lemn de o parte și de alta; avea exact lățimea de un metru pe toată lungimea. Am mers în șir indian, Bennett primul, apoi Nice și eu la urmă, până am ieșit într-un fel de poiană acoperită cu pietriș, ce găzduia un șopron de curând vopsit și având pe ușă două cuvinte scrise cu alb: „Bowling Club”. În spatele acestuia era un pătrat imens de gazon perfect.

— E un alt fel de bowling, a remarcat Nice.

— Un sport foarte popular, a spus Bennett.

— De unde și enormul sediu al clubului, am spus. Dar presupun că trebuie să încapă toți jucătorii deodată. Asta ar explica dimensiunile.

Pentru meciurile de revanșă.

— Există multe alte cluburi, a spus Bennett. Toate sunt mai mari.

S-a aplecat și a luat o cheie de sub o piatră. Cheia părea manufacturată de curând. A trebuit s-o „gâdile” puțin ca să descuie ușa, dar a reușit. Ușa s-a deschis spre interiorul întunecat, de unde venea un miros de mucegai, lemn, lână, bumbac și piele, toate depozitate prea multă vreme în condiții de umezeală. A ținut ușa cu palma și ne-a făcut semn cu cealaltă mână să intrăm.

— Ce-i aici? am întrebat.

— Uită-te, a spus el.

Înăuntru erau o mulțime de obiecte legate de bowling, dar toate fuseseră îngrămădite într-o parte, lăsând un culoar liber în fața ferestrei care dădea spre iarba impecabilă. Pe culoar erau aranjate frumos trei taburete de bucătărie, fiecare așezat în spatele câte unui binoclu imens, specializat pentru vedere de noapte, montat pe un tripied solid.

— Iarna trecută am avut vânturi puternice. Nimic grav, dar un vecin a rămas fără o scândură din gard, iar altuia i-a fost doborât un conifer înalt de șase metri. Norocul a făcut ca asta să deschidă o linie de observație din acest șopron către casa lui Joey. Un mare noroc, pentru că mai aproape nu puteam să ajungem. Presupunem că vecinii lui apropiați fie lucrează pentru el, fie îi sunt loiali, fie sunt speriați de el.

— Deci acest mic șopron este sediul principal din care îl supravegheați pe Joey?

— Ne mulțumim cu ce avem.

— Și stai ore-n șir cu spatele la ușă?

— Discută asta cu tâmplarul care a murit acum cincizeci de ani.

— Și cu cheia ascunsă sub o piatră?

— E o problemă de buget. E genul de lucruri care ni se sugerează. De ce să nu folosești o cheie comună, în loc să faci zece? În felul ăsta, vor putea cumpăra un computer nou.

— Fără camere video?

— Ei, ăsta-i genul de lucruri pe care le place să cheltuiască banii. Încărcare prin transmisie wireless, direct din binoclu. Zi și noapte. Imagine de înaltă definiție, dar monocromă.

— Clubul de bowling știe că ești aici?

— Nu tocmai.

— Bun, am spus.

Mă și gândeam că a te baza pe discreția unui președinte de comitet băgăreț era ca și cum ai citi un anunț de mică publicitate dintr-un ziar.

— Și dacă vine cineva pentru o partidă de bowling? a întrebat Nice.

— Am schimbat broasca. Aia din ușă e a noastră, nu a lor. Or să creadă că s-a ntâmpnat ceva cu cheile lor. Vor convoca o ședință. Vor

vota dacă să cheltuiască fondurile clubului pe un lăcătuș. Vor ține discursuri pro și contra. Și atunci fie n-o să mai conteze, fie vom fi pus broasca la loc și vom fi plecat acasă mulțumiți.

— Cât de bine putem să vedem de-aici? am spus.

— Uită-te, m-a invitat el.

Așa că m-am așezat pe scaunul din mijloc și m-am uitat.

Capitolul 38

În mod evident, binocurile aveau integrată o tehnologie fantastică, fiindcă imaginea era spectaculoasă. Nu verde și granulară, așa cum eram obișnuit, ci fluidă și argintie, de o precizie infinită. Priveam o casă situată cam la 400 de metri depărtare, la un unghi de circa patruzeci și cinci de grade. Vedeam fațada și una dintre laturi în întregime, în segmente mari, prin spațiile unui gard din fier forjat construit pe un zid de cărămidă înalt până la genunchi și împărțit în secțiuni de stâlpi din cărămidă plantați din loc în loc. Efectul era destul de măreț, și eram sigur că cheltuiala fusese mai puțin nebunească decât cea a construcției de la Wallace Court.

Casa însăși era o construcție din cărămidă mare și solidă, menită să pară georgiană sau palladiană sau în cine știe ce alt stil simetric care era la modă la acel moment. Era complet convențională. Avea un acoperiș, ferestre și uși așezate în locurile potrivite, într-un număr potrivit. Era ca și cum i-ai fi dat unui copil hârtie și creioane colorate, cerându-i să-ți deseneze o casă. *Bun, acum să-i mai adăugăm niște camere.* Avea o alee pentru intrare și pentru ieșire, cu porți separate pentru fiecare manevră. Aleea era construită din blocuri care arătau argintii, dar se poate să fi fost cărămizii. O mașină sport de mici dimensiuni stătea lângă ușă pieziș, ca și cum ar fi fost parcată în grabă.

M-am depărtat de binoclu și am zis:

- Asta-i casa Micului Joey?
- Da, asta e.
- Câmpul vizual e excelent.
- Am avut noroc.
- El a proiectat-o?
- E unul dintre numeroasele lui talente.
- Arată ca o casă oarecare.
- Ia mai uită-te, m-a îndemnat Bennett.

M-am aplecat spre binoclu și m-am mai uitat o dată. Țigle pe acoperiș, cărămizi, ferestre, uși, streșini și burlane, toate aranjate într-o structură dreptunghiulară pătrătoasă, care acoperea cea mai mare parte a terenului alocat.

- Și la ce să mă uit?
- Începe cu Bentley-ul, mi-a zis Bennett.
- Nu-l văd.
- Păi e chiar acolo, lângă ușă.
- Nu, aia e altă mașină. E mult mai mică decât un Bentley.
- Nu, casa e mult mai mare.

— Mai mare decât o mașină?

— Decât o casă normală. Micul Joey are doi metri și zece înălțime. Tavanele normale care ajung la doi metri și patruzeci nu-l atrag. Ușile normale îl obligă să se aplece. Casa aia e ca o casă normală, doar că fiecare dimensiune de pe fiecare plan de execuție a fost mărită cu cincizeci la sută. Totul în proporții perfecte. Ca și cum s-ar fi umflat uniform. Este opusul unei căsuțe pentru păpuși. O replică identică, dar mai mare, nu mai mică. Ușile au peste doi metri șaptezeci și cinci înălțime. Tavanele sunt înălțate corespunzător.

M-am uitat din nou și m-am concentrat asupra mașinii, făcând un efort să o văd la dimensiunea reală, iar casa a făcut exact cum spusese Bennett, umflându-se perfect proporțional. O replică identică, dar mai mare.

Nu era o căsuță pentru păpuși, ci casa unui uriaș.

Mi-am îndreptat spatele și am spus:

— Cum arată oamenii obișnuiți când intră și ies din casă?

— Ca niște păpuși, a spus Bennett.

Casey Nice s-a înghesuit prin spatele meu și s-a așezat pe taburetul învecinat, ca să vadă și ea.

— Spune-mi ce-ai văzut până acum, i-am cerut eu lui Bennett.

— Mai întâi de toate, amintește-ți unde ne aflăm. Suntem chiar lângă autostrada care duce spre estul Angliei și foarte aproape de autostrada M25, pe care poți ajunge ori la est, ori la vest, sau putem merge în cealaltă direcție și să ne pierdem în East End în zece minute. Este un loc plauzibil pentru un centru de operațiuni. Țsta-i motivul pentru care toți trec pe-aici. Nu doar pentru că Joey vrea să controleze totul. El a venit în întâmpinarea lor. De-aia și-a construit casa aici, sunt sigur. După părerea lui, un șef bun cunoaște în orice moment toate detaliile.

— Pe cine ai văzut trăgând aici?

— O mulțime de oameni. Dar avem câte o explicație pentru fiecare.

— Păi, vorbește-mi despre ei.

— Știam că urma să se întâmple ceva, pentru că Joey și-a dublat subit garda personală. În acel moment nu știam de ce, dar acum presupunem că atunci Kott și Carson au stabilit primul contact, înainte de contractul din Paris. Iar acum sunt aici, după cum era de așteptat, și au nevoie de bodygarzi proprii, de mâncare și de distracții, toate acestea trebuind să treacă pe aici.

— Chiar dacă se ascund departe?

— Pentru Joey Green departe înseamnă de cealaltă parte a autostrăzii M25. Nu vorbim de ținuturile muntoase ale Scoției. Joey n-a auzit în viața lui de locuri mai îndepărtate de o jumătate de oră de mers cu mașina.

— Dar nu ați observat nimic?

Bennett a negat cu o mișcare a capului și a zis:

— Ne-am fi așteptat la un model repetitiv, ceva în plus față de activitatea lor normală, dar n-am sesizat nimic. Mai apar din când în când vehicule răzlețe și le urmărim cât de departe putem. Ba chiar am făcut simulări pe computer, bazate pe direcția în care se deplasau. Niciodată nu se duc într-o direcție care să ne fie utilă.

De lângă mine, Casey Nice a spus:

— Poate că cei doi, Kott și Carson, s-au întors în Franța și așteaptă acolo. Sunt mai puțin vulnerabili acolo, nu crezi? Pentru că noi îi căutăm aici. Poate că e o chestie bine sincronizată. Și poate că au plănuit o revenire de ultimă oră. Așa s-ar explica ceea ce se vede sau ce nu se vede. Niște oameni care nu se află de fapt aici n-au nevoie să fie hrăniți.

— De ce ar risca blocajul? Ar fi neprofesionist din partea lor.

— Și Carson e profesionist, corect? am zis.

— Dar ce, Kott nu este?

— Kott ar calcula blocajul în termenii lui obișnuiți: distanță, vânt, elevație. Toate datele. N-ar risca, pentru că este ceva imprevizibil. Blocajele au legătură cu emoțiile, nu cu rațiunea. După părerea mea, Kott e în interior de câteva zile.

— Și noi suntem de aceeași părere. Dar nu apare niciun model aici. Doar sosirile și plecările normale.

— În momentul ăsta Joey e acasă? am întrebat.

— Firește că e. Mașina lui e afară.

M-am uitat din nou prin binoclu. Ușa imensă, ce făcea mașina să pară mult mai mică. Ferestrele mari cât niște mese de biliard. Am spus:

— Probabil că cei doi sunt într-un loc unde nu e nevoie să li se aducă mâncare. Poate că o primesc la comandă. Pizza, pui, cheeseburgeri sau kebab. Partea asta a orașului pare să ofere o mulțime de alegeri. Sau poate că amândoi țin dietă. Și poate că nu vor prostituate.

— Kott a stat la pușcărie cincisprezece ani. Are mult de recuperat.

— Poate că meditația l-a adus pe calea cea bună și i-a purificat sufletul.

— Orice-ar fi, au nevoie de bodyguarzi. În parte, pentru că trebuie să se odihnească și să doarmă, dar și pentru că lui Joey îi place să se dea mare. Câte patru inși deodată, minimum, adică doisprezece inși pe zi. I-ar schimba prin rotație, altfel n-ar avea cum. Pentru informare și interogare. Joey pune mare preț pe interogare. Cu cât știe mai multe, cu atât se simte mai bine. Informația primează. Ar vrea să le știe toate secretele. Ar putea să-i folosească în viitor. Tărășenia cu Karel Libor va declanșa o modă. Toți vor dori să aibă propriul lunetist.

— Cum procedează Joey cu mâncarea? am întrebat.

— Primește livrări la domiciliu, ca toată lumea.
— Mănâncă mult?
— De două ori mai mult ca mine. E de două ori mai mare. O dubă vine și se duce în spate, la bucătărie. Uneori și de două ori pe zi. Doamne ferește ca un gangster să fie nevoit să se ducă la supermarket.
— Își încearcă prostituatele?
— Se știe că uneori le mai testează pe fetele nou-venite. Dar nu prea des. Îi plac chestiile mai dure. N-ar fi bine dacă noile staruri ar fi marcate încă din primele săptămâni. Așa că se orientează mai mult spre celălalt capăt al circuitului. Le termină pe cele „uzate”.
— Vreo creștere recentă a frecvenței?
— Întotdeauna apar oscilații.
— De ce nu l-ați arestat? s-a interesat Casey Nice.
— Ultima oară când un martor a vorbit împotriva celor de la Romford Boys s-a întâmplat înainte ca tu să te naști.

Mă concentram în continuare asupra binoclului. Nu se întâmpla nimic.

— Deci ce teorii aveți? am întrebat.
— Unii dintre noi cred că această cooperare cu sârbii să fi început de o lună. Poate că inițial Kott și Carson i-au abordat împreună. Caz în care era logic să-i lase pe sârbi să-i adăpostească. E mai sigur așa. Din motive evidente, noi suntem peste tot în estul Londrei și, în acest timp, ei sunt ascunși bine mersi, în vestul Londrei. O manevră clasică de inducere în eroare.

— Dar Joey n-ar mai putea obține informații.
— Asta-i principala hibă a teoriei. Noi credem că ar putea să trăiască fără să le știe secretele, pentru că nu-ți lipsește ceea ce n-ai avut niciodată. Dar nu l-ar răbda inima să știe că sârbii obțin acele informații. Ce emoții au prioritate? Subcomisia de psihologie comportamentală discută acest aspect acum.

— Ce subcomisie?
— De psihologie comportamentală.
— Altceva?
— Conform părerii generale din organizație, există o casă conspirativă undeva, iar problema va fi rezolvată în clipa în care o vom găsi. Londra e plină de camere video și de software de recunoaștere și avem un noian de date de trafic filmate în timp real. Programatorii noștri muncesc din greu, iar analiștii sunt și mai solicitați.

— Și toți sunt niște oameni deștepți, corect?
— Foarte deștepți.
— De asta sunteți mai buni decât NSA, corect?
— Și mai ieftini.
— Mă întreb de ce ne-ai adus aici. Puteai să ne fi spus doar. Era mai

simplu să zici: Joey are o casă în care nu se întâmplă nimic.

— Împărțim informațiile noastre cu voi.

— Complicați inutil informațiile. Sau acoperiți adevărul.

— Cum așa?

— Ca să-ți spun asta, ar trebui să cred ceea ce spui.

— Și de ce n-ai crede?

— E o înlănțuire logică simplă, dar trebuie să am încredere în fiecare componentă.

— Și de ce n-ai crede? a spus el din nou.

— Lucrurile alea pe care ni le-ai spus mai devreme. Că aveți un protocol pentru situațiile care nu implică oameni, cu proceduri diferite. Că ne interceptați telefoanele chiar acum, ca persoane fizice. Că în general interceptați comunicațiile CIA-ului. Că ați putea asculta linia telefonică directă către Biroul Oval, dacă ați vrea, dar n-o faceți pentru că sunteți manierați. Dacă toate astea sunt adevărate, atunci probabil că sunt strict secrete. Cum ai vorbit despre ele, cum te-au trimis în Turnul Londrei. Ți se taie capul. Sau oricare-ar fi echivalentul modern al decapitării. Închisoare pe viață pentru trădare.

— Nu ajung la pușcărie.

— De ce nu?

— Nu ți-am spus nicio informație obținută din interiorul clădirii.

— Ce clădire?

— Orice clădire.

— Deci ce ne spui tu nouă?

— Știi cum e. Există un milion de povești și un milion de zvonuri. Majoritatea sunt abureli. Dar rămân întotdeauna trei sau patru care ar putea fi adevărate. Numai că toate sunt contradictorii. Așa încât trebuie să-ți folosești priceperea dobândită prin muncă grea și judecata de cunoscător și să decizi în care crezi.

— De ce trebuie să crezi în vreuna dintre ele?

— Pentru că una dintre ele trebuie să fie adevărată.

— Interceptarea telefoanelor noastre nu e nici poveste, nici zvon. Este un adevăr.

— Este un adevăr mărunț. Iar adevărurile mărunte pe care le știm ne pot conduce la adevăruri mai mari, pe care nu le știm. Totul face parte din procesul judecății raționale. Dacă-i atacăm pe spionii americani de nivel scăzut, de ce nu i-am ataca pe spionii americani de nivel superior? E același curent electric, în aceleași circuite. Iar dacă-i atacăm pe spionii americani de nivel superior, de ce să nu ascultăm Biroul Oval?

— Prin urmare, lucrurile pe care ni le-ai spus nu sunt decât niște teorii în care crezi.

— Nu le pot demonstra.

— Dar?

— Știu că sunt adevărate.
— Pentru că?
— Natura omenească, a spus el. Știi cum este. Orice intenții ai avea, dacă ai posibilitatea să faci ceva, mai devreme sau mai târziu vei face acel lucru. Tentația rămâne acolo și nu poți să-i rezisti la nesfârșit. Numi spune că tu gândești altfel.

— Și celelalte lucruri pe care ni le-ai spus?
— Cum ar fi?
— Faptul că, după părerea ta, Kott și Carson sunt sigur la Londra.
— Sută la sută sigur.
— Te bazezi pe pricepere și pe judecata de cunoscător?
— Toate lucrurile pe care le știu îmi spun că sunt aici.
— Și că Romford Boys se ocupă de paza, hrana și distracția lor.
— Știu cum se procedează în astfel de situații. Amabilitățile sunt foarte complicate.

— Sută la sută sigur?
— Mai mult de-atât, a spus el.
— Iar gărzile, mâncarea și distracția ar fi intermediare de Joey însuși.

— Nicio îndoială în privința asta. Sută la sută.
— Dar nimeni nu face naveta între casa lui Joey și locul unde se ascund indivizii.

— Iar asta nu e doar ce cred eu. E un adevăr.
— Am avut mai devreme o discuție cu domnișoara Nice, i-am spus. Tot aparatul guvernamental britanic nu reușește să ajungă nicăieri. Care e probabilitatea ca un analist începător și un polițist militar pensionat să facă descoperirea vitală?

Bennett nu a spus nimic.
— Dar vreți ca lucrurile să arate așa. Vreți ca unul dintre noi să vină și să o spună, ca să vă prefaceți surprinși. Ca să vă liniștiți puțin conștiința.

N-a spus nimic.
— O simplă înlănțuire logică, am spus din nou. Kott și Carson sunt în Londra, Romford Boys îi țin ascunși, dar nu e nici pic de trafic în și dinspre aleea Micului Joey.

— Așa e, a spus Bennett.
— Prin urmare, Kott și Carson sunt în casa lui Joey.
Bennett tăcea.

— Joey și-a dublat paza dintr-un motiv anume. Se aștepta să primească musafiri în casă. Există vreun loc mai sigur? Polițiștii nu se pot apropia de locul ăla și niciun civil n-ar îndrăzni să încerce. Iar dacă Joey vrea să-i țină pe băieții ăștia aproape, poate gândindu-se la viitor, atunci nu există loc mai bun ca acasă pentru o chestie ca asta. O să-i lase să hălăduiască acolo cât or să vrea. Vor pleca la momentul

potrivit. Dacă va fi nevoie, pot să mergă pe jos de aici până la Wallace Court. Au sosit în unul dintre vehiculele alea răzlețe pe care le-ați văzut. Poate băgați în casă pe ușa din spate. N-avea niciun rost să urmăriți vehiculul după aia pentru că nu se ducea nicăieri. A adus marfa de afară în casă, nu invers. Dar, exceptând asta, vezi exact ce te aștepți să vezi. Două echipe de pază care se rotesc permanent și multă mâncare adusă. Destulă pentru trei oameni.

Bennett nu mi-a răspuns.

— Acum poți să zici: Uau, trebuie că ai dreptate, nu ne-a trecut prin cap și ne cerem scuze că v-am adus, întâmplător, într-un loc situat la 400 de metri de casa unde doi dintre cei mai buni țintași din lume se uită pe fereastră.

— Îmi cer scuze, a spus el.

— Dar există și o parte bună a lucrurilor, nu-i așa? Întotdeauna există. Dacă vezi o armă descărcându-se înăuntrul acelei case, poți să ordoni venirea echipelor SWAT și a vehiculelor blindate și rezolvi problema pe loc. Dacă vezi o armă descărcându-se. Ceea ce nu e un dat, dar ar deveni mai probabil, dacă indivizii au o țintă.

— N-a fost ideea mea, a spus.

— Atunci, a cui a fost?

— Cum am spus mai devreme, n-au condus lumea purtându-se frumos.

— Ei?

— Noi. Dar nu și eu. Nu în persoană.

— Nu-ți cere scuze, am spus. Țsta e exact locul în care mi-am dorit să fiu.

Capitolul 39

Am mai stat în locul în care-mi doream să fiu încă treizeci de minute, cu Casey Nice lângă mine, privind prin binoclul ei, amândoi urmărind scena statică și încercând să tragem concluzii. Bennett stătea în spatele nostru, înșirând activitățile pe care deja le observaseră și răspunzând la puținele întrebări pe care le aveam.

— Ce fel de cauză probabilă te-ar putea face să ajungi înăuntru? l-am întrebat.

— În afară de un foc la gura țevii?

— Să sperăm că lucrurile nu vor ajunge chiar așa de departe.

— O identificare vizuală neîndoielnică a oricăruia dintre cei doi ar fi un motiv serios.

— Pe care n-ai obținut-o încă.

— Nu încă.

La unele ferestre se vedeau lumini, și la etaj, și la parter, în spatele a ceea ce păreau să fie niște jaluzele semitransparente. Dar nu se zăreau umbre sau siluete, nici mișcare. Și nici vreo lumină albăstruie de la vreun televizor. Probabil că partea locuită a casei era în spate sau pe latura îndepărtată, pe care nu le puteam vedea. O bucătărie și o sufragerie, posibil, cu dormitoare pentru musafiri la etaj. Sau un apartament separat, numai al lor. Ca un apartament pentru folosire ocazională, dar mai mare cu 50%. Conceput fie pentru scopul prezent, fie pentru niște părinți uriași și neputincioși, pe care să-i poată găzdui eventual peste douăzeci de ani.

— Când crezi că se vor muta în poziție lângă Wallace Court? am întrebat.

— Asta-i întrebarea cea mare, nu-i așa? a spus Bennett.

— Și care e răspunsul cel mare?

— Vom bloca drumurile cu o zi sau două înainte să înceapă. Sunt sigur că ei știu asta. Și sunt sigur că știu și că o zi sau două înseamnă, uneori, trei sau patru. Așa încât bănuiesc că se vor muta cu cinci zile în avans.

— Asta înseamnă că vor avea mult de așteptat.

— Lunetiștii se dau în vânt după aiureala aia cu așteptarea. Face parte din aura profesiei.

— Ați putea să-i prindeți în tranzit?

— Am putea, dacă am ști la ce oră și în ce zi o să plece. Am putea pune la cale o oprire în trafic. Un stop de frână defect sau ceva de genul ăsta. Dar nu știm. Așa că ar trebui să oprim toate mașinile lor aflate în mișcare, timp de cam o săptămână, ca să fim siguri. După a treia sau a patra oprire, bătrânul Charlie White va începe să apeleze la

relații. Credem că are în portofoliu câțiva politicieni locali și câțiva polițiști. S-ar putea să merite, chiar și numai de dragul distracției. Am avea vreo cinci-șase cetățeni onorabili jurând în dreapta și-n stânga că bătrânul Charlie o fi el un pește, un hoț și un traficant de arme, dar categoric nu e un terorist.

— La cine te referi când zici „am putea”, „ar trebui să”, „credem că”, „am avea”?

— În momentul de față, situația e destul de fluidă, a spus Bennett.

— De ce?

— Vrem să încheiem treaba asta rapid.

— Acum vorbește politicianul.

— Care și dă, și primește. Poate să elimine anumite bariere cu o mișcare de condei. El relaxează anumite reglementări. De fapt, cere insistent asta. E gata să revoce orice, mergând până la Magna Carta. Un atac de o asemenea natură survenit pe pământ britanic ar fi mai mult decât catastrofal. Ar fi jenant.

— De ce nu anulează întrunirea?

— Asta ar fi și mai jenant.

— Câte locații viabile ați numărat în apropiere de Wallace Court? am întrebat.

— Ce ai pățit tu la Paris ne-a schimbat un pic gândirea. Acolo au fost 1.500 de metri, în linie dreaptă, exceptând rafala de vânt. Așa că, dacă ne uităm la veranda din spate și la gazonul din spate, pe o rază de 1 500 de metri, atunci obținem cam 600 de locuri.

— Ceea ce înseamnă – a intervenit Nice – că va trebui să percheziționați, zilnic, în medie cam 120 de poziții, ca să fiți siguri că-i găsiți acolo. Puteți să faceți asta?

— Nici gând. Plus că ne îngrijorează M25. Asta ar fi cea mai tare livrare la țanc, nu-i așa? Închipuiți-vă un vehicul comercial cu pereți laterali înalți, care oprește pe banda de urgență, cu o platformă de tragere înaltă, construită în interior, și o gaură discretă într-o parte. Și lunete de mare precizie montate pe puști. Ar putea acoperi în întregime veranda și gazonul.

— Nu puteți închide autostrada?

— M25? Imposibil. Tot sud-estul Angliei ar fi blocat. Discutăm despre închiderea benzii de urgență și a primei benzi, pentru niște reparații imaginare, dar chiar și asta e cu un mare semn de întrebare. Dinamica traficului e foarte ciudată pe drumul ăla. E ca teoria haosului. Un fluture bate din aripi în Dartford și 200 de oameni pierd zborurile de la Heathrow, la 70 de kilometri de-acolo.

M-am îndepărtat de binoclu.

— Una peste alta, spui că ar trebui să-i prindem înainte să iasă din casa lui Joey.

— Cred că ar fi un rezultat extrem de favorabil.

— Și, conform diferitelor tale convingeri, la care ții mult, ei vor mai rămâne în casă cel puțin în următoarele câteva zile.

— Asta-i doar o supoziție bine fundamentată. Întotdeauna e mai bine să bați fierul cât e cald.

Lângă mine, am auzit-o pe Casey Nice trăgând aer în piept.

— Nu în noaptea asta, am spus.

— E prea devreme? a întrebat Bennett.

— Fă-o o dată și fă-o cum trebuie.

— Atunci, când?

— O să-ți trimitem un mesaj. Îți știm numărul.

Bennett a încuiat ușa clubului de bowling, punând apoi cheia la loc sub piatră, și ne-am întors pe unde veniserăm, pe cărarea îngustă și dreaptă; apoi am mers mai departe, pe străzile liniștite, ajungând în spatele barului, unde Vauxhall-ul aștepta răbdător, exact în locul unde-l lăsaserăm, neatins și nici măcar cu roțile blocate.

— Unde vă duc? ne-a întrebat Bennett.

— La o farmacie cu program non-stop, am spus.

— De ce?

— Vrem să ne cumpărăm periuțe de dinți.

— Și pe urmă?

— La hotel.

— Credeam că americanii au o etică a muncii.

— Măine, la prima oră, să fii pregătit, i-am zis. Va trebui să ne duci cu mașina.

— Unde?

— La Wallace Court.

— De ce?

— Vreau să stau pe veranda din spate.

— Wallace Court nu contează, a spus Bennett, dacă-i prindem înainte să plece din casă.

— Speră că va fi bine, dar fă-ți planuri pentru ce-i mai rău. S-ar putea ca etapa crucială să fie în ultimele cinci minute, chiar înainte să apese pe trăgaci. Trebuie să știm configurația terenului. Trebuie să triem cele 600 de locuri. Aș dori un top zece. Sau măcar un top cincizeci.

— Romford Boys au oameni peste tot pe străzile alea.

— Chiar sper asta. Vreau să fiu văzut pe aici, băgându-mi nasul peste tot. Vreau ca mesajul să ajungă cât mai repede la John Kott.

— N-ar fi mai bine exact contrariul? Ai putea să-i iei prin surprindere.

— E bună și surpriza, am spus. Dar uneori e mai bine să-i neliniștești.

— Nu sunt genul de oameni care să se neliniștească.

— Nu-ți trebuie mult ca să ratezi de la 1.500 de metri. Două băți de inimă pe minut, poate. Mă urăște pentru că l-am trimis la pușcărie. Se urăște pe sine pentru că mi-a permis să-l îngenunchez. În fiecare dintre aceste două motive există câte două băți pe minut. Dacă le punem laolaltă, atunci doi și cu doi fac cinci. Vreau ca el să știe că vin, pentru că doar așa voi supraviețui îndeajuns cât să ajung acolo.

Ne-a lăsat în rondul de la intrarea în hotel, am intrat, iar el a plecat cu mașina. Am stabilit cu Casey Nice să ne întâlnim în douăzeci de minute, în celebrul restaurant de la ultimul etaj. O cină târzie, doar noi doi. Știam că voia să facă duș, lucru pe care-l doream și eu, și am ajuns la pupitrul majordomului aproape în același timp. Arăta bine, și am pus asta parțial pe seama faptului că era curajoasă, dar și a faptului că avea douăzeci și opt de ani; prin urmare, era plină de energie și curaj, ba chiar avea o urmă de optimism.

Am primit o masă pătrată aproape de fereastră, de unde aveam o priveliște spectaculoasă, de la înălțime, asupra orașului scânteietor, întreruptă doar de pata neagră a parcului. Sticla avea și proprietăți reflectorizante, suficient ca să ne permită să vedem cea mai mare parte din sala din spatele nostru. Pitoresc și sigur, în același timp. Doi în unul. Am comandat băuturi – apă plată pentru ea, cafea neagră pentru mine. Aveam lumânări, pahare de cristal și un pian care se auzea de undeva.

— E de-a dreptul încântător, mi-a spus Nice. Ca-n filme.

— Cred că da.

— Asta-i scena în care încerci să te descotorosești de mine, nu-i așa?

— De ce-aș face asta?

— Pentru că acum urmează chestiile dure.

— Ar fi un argument pentru menținerea efectivelor, nu pentru reducerea lor.

— Dar o să-ți faci griji pentru mine. O să te uiți la mine și-o s-o vezi pe Dominique Kohl. Asta valorează cât două băți pe minut.

— Și dacă ți-aș spune că n-o să-mi fac griji pentru tine?

— Atunci, ți-aș zice că ar trebui. Singurul mod în care poți să faci asta e să treci peste Micul Joey mai întâi. Va fi greu. Tipului îi place să facă sex brutal cu târfele noi. Dacă vei fi prins, vei primi un glonț în cap. Dacă eu voi fi prinsă, o să-i implor să-mi tragă un glonț în cap.

— Să zicem că niciunul dintre noi nu va fi prins. Un rezultat mai probabil. Nu-i musai să treci greu de Joey. E o țintă mare. O suprafață a țintei considerabilă.

— Cu șofer și patru gorile într-un Jaguar, oriunde se duce.

— Până când îi facem pe toți șomeri. Or să dispară. Nu vor lupta gratis.

— Chiar mă vrei acolo?

Nu i-am răspuns. Dominique Kohl întrebese așa: *Vrei să mă lași să fac eu arestarea?* O întrebare la care îmi doream să fi dat un răspuns diferit. Un chelner a venit și ne-a luat comanda. Am cerut un file scoțian, iar ea, friptură de rață. După ce chelnerul a plecat, m-a întrebat din nou:

— Chiar mă vrei acolo?

— Nu e decizia mea, am spus. Tu ești șefa. Așa mi-a spus Scarangelo.

— Eu cred că strategia e rațională.

— Și eu.

— Dar execuția va fi complexă.

— Am să accept tot ajutorul care mi se oferă.

— Să zicem că n-ai fi luat ziarul ăla. Unde ai fi fost acum?

— În Seattle, probabil. Sau în altă parte.

— Și toate astea s-ar fi întâmplat fără tine. Te gândești la asta?

— Nu prea. Pentru că am luat ziarul.

— De ce ai sunat? Din curiozitate?

— Nu prea, am spus din nou. Știam că O'Day va fi implicat. Și prefer să nu fiu curios în ceea ce privește activitățile lui.

— Și-atunci, de ce ai sunat?

— Îi datoram lui Shoemaker o favoare.

— Ce fel de favoare?

— A tăcut în legătură cu ceva.

— Vrei să-mi spui?

— Personal, nu.

— Dar?

— Se poate susține că natura incidentului a avut o influență asupra misiunii. În cazul ăsta, ești îndreptățită să afli informația.

— Și anume?

— Pe scurt, am împușcat un tip care încerca să evadeze.

— Și ăsta e un lucru rău?

— Partea cu tentativa de evadare a fost inventată pentru dosar. A fost o execuție obișnuită. Siguranța națiunii e un lucru delicat. Totul se reduce la imaginea publică. Prin urmare, uneori condamnarea e publică, alteori nu. Unii trădători sunt arestați și judecați, alții, nu. Unii pier în accidente tragice, împușcați de bandiți, pe la colțuri de stradă, în părți mai dubioase ale orașului.

— Și generalul Shoemaker a știut?

— A fost un martor întâmplător.

— A obiectat?

— În principiu, nu. A înțeles. A lucrat în spionajul militar. Întreabă și tu lumea. CIA-ul era la fel. A fost o perioadă pragmatică.

— Și cum ai ajuns să-i fii dator?

— L-am împușcat și pe prietenul tipului.

— De ce?

— Am simțit că ceva era în neregulă. Acțiunea s-a dovedit justificată, pentru că individul avea în buzunar un pistol, iar la domiciliul lui s-a descoperit o adevărată comoară. A reieșit că fusese omul de legătură al tipului urmărit de mine. La nivel de spionaj, au tras foloase duble din asta. Ba, în final, mai mult de-atât. Au făcut arestări în susul și-n josul lanțului ierarhic. Dar comisia de anchetă a vrut să fie absolut sigură că mai întâi am văzut pistolul. O chestie juridică. Și adevărul e că nu-l văzusem. Iar Shoemaker nu m-a dat în gât.

— Și uite-așa, acum o să duci lupta asta pentru el. Recompensa mi se pare disproporționată.

— Așa merge treaba cu favorurile. Ca în filmele cu mafioți. Un tip zice: Într-o zi, am să te chem să-mi faci un serviciu. Nu ai de ales. Și, în orice caz, poate că a fost bătălia lui Shoemaker la început, dar acum e a mea. Pentru că O'Day a avut dreptate. Lumea asta e mare și n-o să pot privi peste umăr tot timpul. Așa încât Kott are parte de revanșă.

— Vrei să vin cu tine?

— Numai dacă și tu vrei. Mai întâi, la nivel etic. Favoarea a fost un indiciu. Ca un scenariu pe care eu să-l urmez. O'Day vrea un călău. Nu vrea arestări și procese.

— La orice nivel ar fi, vrei să vin cu tine?

— Tu unde vrei să fii? am spus.

— Vreau să iau parte la asta.

— Iei deja parte la asta.

— Și intru într-o fază nu tocmai pe potriva capacităților mele.

— Ce e în neregulă cu capacitățile tale?

— Păi, sunt o trăgătoare mediocră, fără aptitudini pentru lupta corp la corp.

— Nu contează. O să ne completăm unul pe celălalt. Pentru că partea fizică are ponderea cea mai mică. Câștigă cine gândește mai rapid. Iar la asta te pricepi. Măcar două capete sunt mai bune decât unul.

Nu mi-a răspuns.

— Începem din nou mâine-dimineață, la ora șapte. Ești liberă pentru tot restul nopții.

Am coborât cu liftul împreună, dar eu m-am dat jos singur la etajul meu, situat cu două niveluri mai sus de al ei. Camerista fusese în cameră. Am redesfăcut draperiile și m-am uitat peste acoperișuri. Bănuiam că cea mai mare parte din ceea ce vedeam se afla cam la 100 de metri depărtare. O distanță medie comodă, pentru un oraș aglomerat. Un unghi ușor și un fel de focalizare implicită. Am ridicat puțin linia privirii și am încercat să estimez dublu, pentru 200 de

metri, și din nou, pentru 400, și din nou, pentru 800 și apoi, ultima dată, pentru 1 600 de metri.

Priveam departe, foarte departe. Dacă Romford ar fi fost Mayfair, ar fi trebuit să percheziționăm zece mii de locații.

Kohl mă întrebase: Vrei să mă lași să fac eu arestarea?

Iar eu spuseseam: Da, vreau.

Ca o recompensă, de fapt. Sau ca o recunoaștere. Sau ca un compliment. Ca o decorație pe câmpul de luptă. Un privilegiu meritat. Ea făcuse toată munca. Avusese toate ideile și făcuse toate descoperirile. Prin urmare, merita recompensa. Care era substanțială, în limbajul codificat al armatei, pentru că avusesem un inamic mare.

Nu fizic. Cel puțin, din câte-mi amintesc. I-am înfipt o daltă în creier la mulți ani după aceea, și nu-mi amintesc să fi fost un tip corpolent. Dar era mare ca putere. Ca prestigiu și ca influență. O mare realizare, mai ales pentru o femeie care a luat parte la operațiune. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Recunoașterea era importantă. Și o meritase. Ea făcuse munca, avusese ideile și făcuse descoperirile. Era foarte meticuloasă și foarte deșteaptă.

Dar asta nu i-a salvat viața.

M-am dezbrăcat și m-am întins în pat, dar am lăsat draperiile desfăcute. M-am gândit că luminile orașului o să mă liniștească, iar zorii zilei mă vor ajuta să mă trezesc.

La șapte și un minut eram deja pe drum spre Wallace Court, în mașina lui Bennett, care nu mai era un Vauxhall albastru anonim, ci un Vauxhall argintiu anonim. Altfel, identice. Ca niște mașini de închiriat. Am mers pe aproximativ același traseu, dar mai repede, deoarece traficul matinal era mai aglomerat în celălalt sens. Înspre oraș, nu dinspre. Oră de vârf, dar nu pentru noi. Bennett părea obosit. Casey Nice arăta OK. N-am vorbit. Nu era nimic de spus. Fără îndoială, Bennett credea că îi iroscesc timpul. Ceea ce era posibil sau chiar probabil. Dar întotdeauna există o șansă procentuală pentru ceva. Poate pentru a nu fi nevoit să spui: *dacă aș fi știut atunci ce știu acum*. Fraza asta e folosită la greu. Maică-mea o spunea tot timpul. În cazul ei, o spunea cu sinceritate, dar o rostea ca pe un exercițiu de dicție, ca o persoană care învață o limbă străină, ceea ce și făcea, cu toată atenția asupra vocalelor din final, fără să ia în seamă consoanele întâlnite în cale: *dac-aș fi știu' atunci ce știu acum*.

Știu acum – ca niște bătaii de tobă. De rău augur și puțin sinistru, ca niște bătaii în timpane, la începutul unei simfonii sumbre. Poate de-a lui Șostakovici.

Știu acum.

Am știut la douăzeci de minute de la începerea vizitei.

Capitolul 40

Când ne-am apropiat, am început să recunosc ceva din ceea ce văzuserăm din taxi, din al doilea, cel comandat cum se cuvine, la telefon. Mai văzusem câteva dintre străzile alea, suburbane și înghesuite, ceva mai aglomerate, mai strâmte și mai rapide decât și-ar fi dorit să fie de fapt. Îmi aminteam chiar și unele magazine. Covoare, celulare, pui, cheeseburgeri, kebab. Și apoi, spațiul verde apărut pe neașteptate, casa veche frumoasă și zidul acela nebunesc, care încă străjuia Londra după atâția ani.

Același individ bondoc și dur era de gardă la poartă, cu vesta antiglonț și cu pistolul automat. Bennett l-a salutat cu o mișcare a capului, iar tipul a făcut un pas spre poartă, dar privirea i-a căzut asupra mea și, dându-se înapoi, a spus:

— Sunteți domnul cu ghidul. Șase penny ca să vizitezi locul. Bine ați revenit, domnule.

Apoi a deschis poarta. Niciun control radio, nicio hârtie de semnat. Și nicio legitimație de arătat. Doar un salut din cap și un semn cu ochiul. Tipul era în uniformă de luptă, doar că era albastră și avea brodate pe embleme cuvintele „Poliția metropolitană” și pe suport de mătase pe vesta de protecție, în versiune discretă, cu ață sau cerneală negre. Aceleași cuvinte apăreau în versiune monocromă pe apărătorile caschetelor, ca un fel de brand corporatist. N-aveam nicio îndoială că tipul era polițist, totodată nu mă îndoiam că Bennett nu era polițist; și totuși Bennett îl saluta din cap și îi făcea cu ochiul, iar tipul sărea imediat la ordin.

În momentul de față, situația e destul de fluidă.

Am parcurs toată lungimea aleii și am parcat pe pietrișul de lângă ușă, unde stătea de pază un alt polițist înarmat. Pe alocuri, clădirea avea niște proeminențe acolo unde fuseseră lipite ulterior dependințe și extensii. Dar în esență, clădirea era de formă dreptunghiulară, mult mai lată decât adâncă. Și asta nu pentru că distanța dintre partea din față și cea din spate ar fi fost mică. Nici pe departe. Știam sigur că era cât se poate de spațioasă. Dar proporțiile erau dominate de fațada lungă și aiurită. Nicio îndoială în privința asta. Clădirea arăta ca patru cutii de pantofi puse cap la cap. Poate că trunchiuri de stejar îndeajuns de lungi pentru grinzi lungi erau greu de găsit pe vremea reginei Elizabeth. Tatăl ei tocmai construise Royal Navy. O grămadă de corăbii din stejar. Păduri întregi fuseseră defrișate.

Am coborât din mașină, iar Bennett l-a salutat din cap pe al doilea polițist, care i-a răspuns cu aceeași mișcare a capului. Pe urmă Bennett s-a grăbit să ne bage înăuntru, nerăbdător, ca și cum se jena să fie

văzut cu noi în public. Sau poate că era îngrijorat din cauza lunetiștilor. Poate că nu voia să stea lângă mine în aer liber. Supraviețuise tărășeniei din Paris și nu voia să o încaseze în Londra.

Ușa era construită din aproape un arbore întreg; era veche de aproape 500 de ani, întărită cu fier și ținută cu niște capete de cuie mari cât niște mingi de golf. În interior, am văzut lambriuri de culoare închisă, aproape înnegrite de trecerea timpului, cernite și lustruite, o pardoseală uzată, din lespezi de piatră, și un șemineu uriaș din calcar. Mai erau jilțuri din stejar și scaune tapițate, precum și becuri electrice în candelabre din fier. Pe pereți, portrete în ulei ale unor bărbați cu chipuri solemne și costumație din epoca Tudor. Bennett a luat-o la dreapta pe un coridor, iar noi l-am urmat, ajungând în final într-o încăpere care fusese modernizată cu vopsea albă și tavan fals. Dincolo de ea se vedea altă cameră, similară, dar mai mică, având pe peretele îndepărtat o ușă mare.

— Aia e intrarea laterală, ne-a spus Bennett. Acolo va fi cortul președintelui vostru. Probabil că-l vor folosi cu toții. De acolo pot veni direct până aici, având acces securizat oriunde trebuie să ajungă. Fiecare cameră este iluminată natural, dar toate sunt mari, iar mesele se află în zona centrală, așa că în niciun caz nu e nevoie ca vreunul dintre participanți să se apropie de ferestre atât de mult, încât să fie vizibil de afară. Plimbările neașteptate pe gazon și ședința foto sunt singurele puncte slabe.

Am făcut cale înapoi, dar am cotit la dreapta cu mult înainte de a ajunge în hol, pe un alt coridor. Acesta avea o podea din scânduri late, care ducea într-o cameră strâmtă, așezată transversal în fața noastră. Pe zidul îndepărtat al camerei nu erau decât niște ferestre franțuzești, deloc adecvate perioadei – numai sticlă din tavan până-n podea – iar dincolo de acestea era veranda.

— Folosesc odaia asta pe post de anticameră, a spus Bennett. Vin aici, se aliniază, fac numărătoarea, ca să se asigure că n-au încuiat pe nimeni la baie. Pe urmă ies în verandă.

Am rămas acolo o secundă, în locul unde aveau să se adune, ca și cum aș fi fost unul dintre ei, și m-am uitat în față, prin geam. Eram chiar în centrul clădirii, iar veranda fusese construită ușor curbată, ceea ce însemna că vor ieși în marginea părții celei mai adânci. Asta era OK. Ar fi făcut ca grupul de colegi să arate autentic, ca geometrie a plasamentului, în loc să pară disperat din perspectivă politică. Și mai însemna că treptele scunde ce dădeau spre gazon erau ceva mai aproape, iar indivizii mai scunzi ar fi avut de parcurs o distanță mai mică pentru a se înghesui lângă cei mai înalți. Era de presupus că fotografiile vor fi grupați în dreapta, casa din fundal fiind astfel așezată în unghi. Era mai bine decât să aibă în fundal un zid de cărămidă orientat perpendicular, ca în pozele de cazier.

Am pus mâna pe clanță și m-am întrebat dacă nu cumva îi desconsiderasem imaginându-mi hohotele lor forțate și tulburarea falsă, provocată de rapiditatea cu care erau nevoiți să schimbe vitezele. Poate că nu era nimic fals. În cort, în ușa laterală, prin accesul securizat, departe de ferestre, oamenii ăștia își trăiau fiecare clipă înconjuțați de măsuri stricte de securitate; poate atât de stricte, încât o ieșire într-o verandă, în aer liber, era într-adevăr un lucru tulburător. Să ieși afară, să mergi agale, cu capul sus, să nu vezi altceva decât oameni la fel de speriați ca și tine, apoi să rămâi nemișcat, cu privirea în față, cu pieptul umflat, zâmbind, fără să te miști, cu cerul deasupra capului și cu cine știe ce pândind în depărtare.

Lucrurile stau altfel când știi că te pândește un lunetist.

Am deschis ușa, am ieșit și am rămas nemișcat.

Aerul dimineții timpurii era rece și ușor umed. Veranda era pardosită cu piatră cenușie, roasă de vreme și netezită de ploaie. Am pășit exact în mijlocul suprafeței pavate și am stat drept și cu fața înainte, apoi m-am întors pe jumătate la stânga și am privit lung în acea direcție, apoi înapoi la dreapta, după care am mers încet înainte, până la marginea treptelor ce duceau la gazon, ca un săritor la trambulină la marginea plăcii. Am stat acolo cu mâinile la spate, cu pieptul în față, cu capul ridicat, ca la fotograf sau ca dinaintea unui pluton de execuție.

Înaintea mea se zărea întinderea largă de gazon, apoi zidul din cărămidă, dincolo de care era un petic de teren plin de tufișuri, un gard de protecție și apoi autostrada M25, care ar fi putut avea opt benzi. Zgomotul traficului în ambele direcții se auzea în depărtare. Și chiar în acel loc și în acel moment, am abandonat ideea cu autostrada, sugerată de Bennett. N-avea cum să fie o livrare la șanc. Poziția nu era viabilă. Traficul era rapid și greu. Greu în sensul fluentei și al densității pe minut, dar și în sensul propriu al cuvântului. Unele camioane erau imense, cele mai mari mergeau pe prima bandă și toate se deplasau rapid, ca niște bâte enorme vâjâind prin aer. Arborii aflați la mare distanță de acostament erau afectați de curentul puternic, care ar fi zgâlțâit de-a dreptul o camionetă parcată acolo. O platformă înaltă, montată în interior, ar fi fost grav afectată. S-ar fi legănat și s-ar fi hâțânat, mai mult sau mai puțin continuu, cu maxime și minime la intervale imprevizibile. Distanța ar fi fost cam de 1.200 de metri, ceea ce însemna că o zgâlțâire de nici două degete i-ar fi făcut să rateze până și casa. Nu era o locație inteligentă. Am scos-o din calcule.

Dar era posibil ca din camionul parcat să iasă cei doi indivizi, care să se ducă singuri la anumite locuri prestabilite?

N-avea niciun rost. Nu existau poziții de tragere viabile nicăieri

între casă și autostradă. Absolut niciuna; doar să proptească o scară de zidul din spate și să tragă pe deasupra acestuia. Lucru care ar fi fost descurajat, fără îndoială, de niște indivizi scunzi și îndesați, cu veste antiglonț.

Deci în față, totul era în siguranță.

Iar din această perspectivă, forma de felie de pizza a locului era un bonus. Însemna că zona sigură nu era doar direct în față. Se curba înspre lateral și, cu generozitate, în ambele direcții, la stânga și la dreapta mea, pe o suprafață mare. Ca pe cadranul unui ceas, de la ora zece până la ora două.

Forma de sector de cerc mai însemna și că străzile care ne flancau nu erau paralele. Erau divergente față de poziția noastră, una spre stânga, alta spre dreapta, ca nervurile unui evantai. La prima vedere, era bine. Cu cât erai mai departe de casă, cu atât linia de ochire era mai oblică, încât puteam elimina din start unele clădiri. Lunetistul nu prea poate să stea atârnat la fereastră și să țintească aproape paralel cu geamul, ca și cum ar călări cu ambele picioare într-o parte.

Dar, pe de altă parte, era prea bine, pentru că unghiul ne expunea la tot atâtea ferestre laterale câte ferestre frontale. Ce iei pe mere dai pe pere. Am verificat tot ce puteam vedea: pe latura nordică mai întâi, apoi pe cea sudică, cam de la 800 de metri până spre 1.600, adică mii și mii de ferestre. Majoritatea reflectau către mine soarele care răsărea, într-o succesiune liniară neregulată, cu pete roz, mișcătoare – mai întâi pe stradă, apoi un salt la următoarea, de parcă întreg cartierul ar fi fost construit de astronomi din Antichitate, pentru ceremonii de venerare a soarelui.

Am ajuns la concluzia că latura de sud era mai rea decât cea de nord. Era mai densă și avea clădiri mai înalte. Am ales una la întâmplare, situată cam la 1.400 de metri: cât o unghie de mare, o casă înaltă și zveltă, frumoasă, din cărămidă roșie și cu acoperișuri înclinate abrupt. După aspect, părea să aibă o mulțime de camere la mansardă. Și poate chiar un pod adevărat. O țigă scoasă din acoperiș ar fi fost la fel de potrivită ca o fereastră deschisă. Mi l-am închipuit pe John Kott, întins pe o saltea așezată pe scânduri proptite pe grinzi, cu o frântură de lumină în fața lui, strecurată prin locul de unde fusese dislocată țigla insesizabilă din afară, aflată prea sus și cu prea multe alte țigle în jur. *Iarna trecută am avut vânturi puternice*, spusese Bennett, cu vocea lui tărăgănată.

Mi-am imaginat ochiul lui Kott – răbdător, fără să clipească, în spatele lunetei. Crăpătura de câțiva centimetri din acoperiș îi oferea un interval de douăzeci de metri la capătul liniei de ochire. Mi-am imaginat degetul lui pe trăgaci: relaxat, dar gata să apese, învingând rezistența arcului, oprindu-se, apoi mișcându-se din nou, ca și cum ar fi apăsat un întrerupător mecanic minuscul, ticăitul tăcut al unei

componente de precizie, provocând o uriașă explozie chimică. Mi-am imaginat șocul de recul și glonțul pornind pe lungul său traseu. Mai mult de trei secunde în aer, *o mie, două mii, trei mii*, gros de 1,28 de centimetri, cât un deget de om, într-un parcurs de proiectil, drept și real, supus doar efectelor invariabile ale gravitației, altitudinii, temperaturii, umidității, vântului și curburii pământului. Am privit lung la casa îndepărtată și am numărat trei secunde lungi în minte, încercând să-mi imaginez traiectoria glonțului. Mai că-l puteam vedea sosind direct spre mine. Ca un punctișor care se mărește tot mai mult

Foc *o mie două mii trei mii* sfârșit de joc.

Și atunci am știut.

Mai mult de trei secunde în aer.

Capitolul 41

Am revenit în anticameră mult mai repede decât ieșisem de-acolo. Bennett mă privea, iar eu l-am întrebat:

— Sticla rezistentă la gloanțe din Paris era nouă, da?

— Da, a spus el. Îmbunătățită, în orice caz.

— Știi ceva despre ea?

— Nu, a spus el. În afară de faptul că e sticlă și, mă rog, rezistentă la gloanțe.

— Am nevoie să știu totul despre ea. Cine a conceput-o, cine a făcut cercetările, cine a finanțat-o, cine a fabricat-o, cine a testat-o și cine a aprobat-o.

— Ne-am gândit deja la asta.

— La ce anume?

— Să împrumutăm paravanele și să le aducem cu avionul de la Paris. Să le punem pe laterale. Nu-s foarte late, dar, având în vedere dispunerea străzilor, fiecare dintre ele ar reduce câmpul de tragere cam cu zece la sută. Însă am decis să nu le folosim. Politicienii sunt civili. S-ar ascunde în spatele paravanelor. În mod subconștient, poate, dar tot n-ar da bine în poză. Și n-ar putea să rămână acolo o veșnicie. Asta ar pune la dispoziția băieților răi celelalte optzeci de procente pentru a ținti. Așa încât, una peste alta, ni s-a părut o pierdere netă.

— Nu la asta m-am gândit. Nu am nevoie decât de informații. Cât mai discret, dacă poți. Ca o activitate privată, separată de cea principală. Ca un hobby. Dar repede.

— Cât de repede?

— Cât de repede poți.

— Ce legătură e între sticla rezistentă la gloanțe și restul? Ți-am spus că n-o vom folosi.

— Poate că vreau s-o folosesc eu. Poate că vreau să-i întreb dacă o vând direct publicului.

— Vorbești serios?

— E o activitate colaterală, domnule Bennett. Doar o mică investigație. Fără legătură cu nimic. Dar repede, OK? Și numai față în față. Nimic pe hârtie. Nu comunică cu lanțul ierarhic. Ai înțeles? Ca un hobby.

A încuviințat cu o mișcare a capului, s-a uitat înapoi la coridor, care probabil că ducea la alte coridoare, scări și camere, și a spus:

— Vreți să mai vedeți și altceva?

— Nu, am terminat aici, am spus. Plecăm și nu ne mai întoarcem. La fel ca familia Darby, după ce s-a construit autostrada. Pentru noi, Wallace Court nu mai există.

— De ce?

— Pentru că n-o să se ajungă niciodată atât de departe.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

N-a răspuns.

— Ai spus că ăsta ar fi un rezultat favorabil. Ai spus că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt. Și că așa trebuie să meargă treaba.

— Așa e, a spus.

— Atunci, relaxează-te. Ai încredere în mine. Zâmbește. N-o să se ajungă niciodată atât de departe.

Dar n-a zâmbit.

Ne-am înapoiat la hotel, printr-un trafic infernal; poate că era apogeul aglomerației de dimineață. Trecuse vreo oră după răsăritul soarelui. Sau poate imediat după apogeu. Oricum, a fost rău. Uriașa metropolă abia prididea să-i primească pe cei dornici să pătrundă. Am ajuns în Park Lane la două ore după plecare, trei sferturi din timp fiind petrecut în mașină. Mai rău ca în Los Angeles.

Bennett i-a dat cheile valetului, ca o persoană obișnuită, și am urcat toți trei la restaurantul de la ultimul etaj, unde ne gândeam că încă se mai servea micul dejun. Am primit un separeu în spatele unui stâlp al construcției. O priveliște mai proastă, dar mai multă discreție. Bennett a petrecut mult timp tastând pe telefon. Din câte mi-a spus, comanda diverse chestii pentru noi, printre care hărți guvernamentale la scară mare, un plan arhitectural încă deținut de autoritatea de zonare urbană și trei seturi de imagini aeriene: unul obținut dintr-un satelit spațial, altul realizat de un elicopter care „se întâmplase” să treacă pe deasupra – intenționat, firește – și al treilea dintr-o sursă necunoscută, despre care mi-a spus că ar fi fost o dronă americană. Dar în mod oficial, nu existau drone americane în Marea Britanie, acesta fiind motivul pentru care fusese etichetată drept sursă necunoscută. Mi-a mai spus că oamenii lui vor transfera informațiile necesare pe o tabletă securizată și o vor aduce la hotel. După care a precizat:

— Nu ne permitem daune colaterale. Nu acolo. Unii dintre cei care locuiesc pe strada aia sunt cetățeni obișnuiți, nevinovați. Nu mulți, doar câțiva. Ceea ce e păcat. Ne-am fi putut ocupa de asta cu mult timp în urmă. Am fi putut planta o bombă, pretinzând că a fost o scurgere de gaze.

Apoi a plecat, dar eu și Nice am mai zăbovit puțin – la cafea, în cazul meu, și pentru pâine prăjită în al ei.

— De ce ai devenit dintr-odată interesat de sticla rezistentă la gloanțe? a vrut ea să știe.

— E doar o teorie, i-am explicat.

— Ceva ce ar trebui să știi?

— Nu încă. Nu schimbă ce avem de făcut în continuare.
— Va obține Bennett informațiile de care ai nevoie?
— Cred că da.
— De ce? Acum îți este el dator cu ceva? Mi-a scăpat ceva?
— E o chestie care ține de frăția soldaților. Ar trebui s-o încerci.
— Face parte din armata britanică?
— Gândește-te la situația fluidă de care tot vorbește. Nu poate să însemne decât că au reunit niște unități speciale. Cei mai buni oameni din toate agențiile, ca un fel de echipă de elită. Cine ar conduce o astfel de chestie?

— Toți ar vrea asta.
— Exact. Atât de mult, încât le-ar exploda capetele dacă n-ar face-o. Dar al cui cap ar exploda cel mai violent? Cine se dă de ceasul morții din perspectiva asta?

— Nu știu.
— SAS-ul. Ei nu-i suportă nici pe ofițerii lor, darămite să accepte să lucreze pentru alții. Cel mai simplu e să-i pui chiar pe ei la comandă. Asta au și făcut. A fost o mișcare înțeleaptă, pentru că ei oricum se pricep cel mai bine. În afară de asta, ei cred că au o miză personală aici. Pe Carson, renegatul. Bennett îl vrea la fel de mult cum îl vreau eu pe Kott.

— Bennett e din SAS?
— Fără dubii.
— Ce avem de făcut în continuare?
— Să intrăm în casa lui Joey.
— În ea?
— Aș prefera să-i fac să iasă afară. Dar asta e dificil. De fapt, este o întrebare tactică la care nu s-a dat niciodată un răspuns concludent. Am studiat-o la școală. Este foarte simplu să faci în așa fel încât să nu mai iasă niciodată, dar nu asta e problema. Cum îi faci să iasă de bunăvoie? Nimeni nu știe. Nimeni n-a știut vreodată. Îmi amintesc că tata studia problema pe când eram copii. În chestii din astea ne implica și pe noi. Și puneă întrebări la final. Fratele meu a propus să se construiască o mașinărie uriașă, ca un fel de difuzor gigantic care să trimită spre ei unde infrasonice, frecvențe foarte joase, la un volum foarte mare, pentru că, spunea el, unii savanți considerau că oamenii din epoca modernă au o toleranță scăzută la chestia asta.

— Și răspunsul tău care a fost?
— Reține că eram mai mic ca el.
— Ce ai spus?
— Am propus să dăm foc casei. Pentru că eram al naibii de sigur că oamenii din epoca modernă au o toleranță scăzută la *asta*. Mă gândeam că, mai devreme sau mai târziu, or să iasă din casă.
— Și ai de gând să incendiem casa lui Joey?

- Evident, e o opțiune.
- Care sunt celelalte opțiuni?
- Toate implică să-l scoatem de-acolo pe Joey și să ne ocupăm separat de el. În prealabil. Înainte de orice altceva. Pentru că așa, la el acasă vom crea un vid de putere pe care l-am putea exploata.
- Adică am avea de luptat cu un inamic mai puțin eficient.
- Întocmai.
- Dar oricum vom avea de luptat cu cineva.
- Cine nu riscă, nu câștigă.
- Ai spus că oamenii lui n-or să lupte neplătiți. Pentru că vor rămâne șomeri. Ai zis c-or să-și ia tălpășița.
- Să sperăm că va fi bine, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău.
- Și anume?
- O să fie același lucru ca întotdeauna.
- Respectiv?
- Undeva la mijloc.

Tableta a apărut după o oră. Au adus-o oamenii lui Bennett. Computerul avea un aspect foarte modern, iar cei care l-au adus arătau așa cum acești oameni au arătat întotdeauna, adică surprinzător de normali, dar nu întru totul. Un bărbat și o femeie, ambii trecuți bine de anii de ucenicie, amândoi tăcuți, reținuți și competenți, niciunul dintre ei vizibil nemulțumit de însărcinarea ghinionistă care li se atribuisese. Evident, jucători de echipă serioși. Cei mai buni pentru cei mai buni. Au spus că, în mod normal, ne-ar fi cerut să semnăm de primire, dată fiind sensibilitatea conținutului, dar cu acest prilej domnul Bennett anulase această necesitate. Au spus că accesarea tabletei se făcea cu două parole. Una dintre ele era CNP-ul mamei domnișoarei Nice, iar celălalt, numele prizonierului pe care domnul Reacher îl împușcase când încercase să evadeze. Parolele erau sensibile la majuscule și puteau fi introduse o singură dată. Software-ul britanic nu permitea cele trei încercări obișnuite.

Apoi au plecat.

Am dus tableta în camera lui Nice. Era ca o jumătate de laptop. Fără tastatură. Doar un ecran. Un ecran negru.

- Țiți amintești cum îl chema, nu? m-a întrebat Nice.
- Îmi amintesc numele amândurora, am spus.
- Dar presupun că parola se referă la primul. La personajul principal.
- Ținta.
- Da, el. Sau și celălalt a încercat să evadeze?
- La drept vorbind, el a fost singurul care a încercat să fugă. Ținta era deja doborâtă. Nu m-a văzut venind.
- Pentru care ai fost anchetat?

- Pentru al doilea, practic.
- Oamenii au vorbit despre acest caz?
- Nu, dacă voiau să trăiască. Era vorba despre asasinarea unui cetățean american pe pământ american.
- Dar, dacă ar fi vorbit despre asta, cum l-ar fi numit? L-ar fi numit „cazul John Doe” sau mai știu eu cum?
- Categorie, ar fi folosit numele primului tip.
- Ăla care era ținta. Iar domnul Bennett e britanic și, prin urmare, ironic. Înseamnă că putem presupune că aluzia la evadare a fost făcută în zeflema. Ceea ce ne aduce înapoi la țintă. Adică la primul tip. Deci numele lui trebuie să-l folosim.
- Cel mic sau cel de familie?
- Trebuie să fie cel de familie. Vorbim de Armata Statelor Unite, corect?
- Sau numele de cod?
- Avea un nume de cod?
- Avea două. Unul dat de noi și celălalt, de irakieni.
- Te-ai trezit noaptea din somn transpirat din cauza asta?
- Din ce cauză?
- Operațiunea aia.
- N-aș zice.
- Dar, dacă ți s-ar fi întâmplat, cum i-ai fi zis tipului? Să zicem, într-o frază de genul: „N-ar fi trebuit să-i fac acel lucru rău lui cutare”.
- Tu crezi c-a fost un lucru rău?
- Păi, nu le ajuta pe bătrâne să treacă strada, ca să ajungă la biblioteca din Africa.
- Ești la fel de rea ca Scarangelo. Trebuie să te scoatem de acolo și să te aducem în armată până nu e prea târziu.
- Cum îl chema?
- Spune-mi despre mama ta, am zis.
- Ce-i cu ea?
- Îi știi CNP-ul?
- Am ajutat-o să-și facă actele. E bolnavă.
- Îmi pare rău.
- Are o tumoare pe creier. Nu se mai vindecă. Nu mai gândește limpede. Mă ocup de asigurare, de invaliditate și chestii din astea. Cred că-i cunosc datele personale mai bine decât pe-ale mele.
- Îmi pare rău, am spus iar. Trebuie să fie tânără.
- Prea tânără pentru așa ceva.
- Ai frați sau surori?
- Nu, a spus ea. Sunt singură la părinți.
- Oare un om obișnuit cunoaște CNP-ul propriei mame?
- Nu știu. Tu-l știi pe-al mamei tale?
- Nu cred. O vizitezi pe mama ta?

- De câte ori pot.
- Tocmai în Illinois? Ai mult de mers cu avionul.
- Mă menține ocupată.
- Plus că-ți faci griji când nu poți ajunge acolo, cred. Ca acum.
- N-am ce să fac.
- Când a fost diagnosticată?
- Acum doi ani.
- Îmi pare rău, am repetat a treia oară.
- Asta-i situația.
- Când a început Tony Moon să se ducă la doctor?
- N-au nicio legătură una cu alta.
- Ești absolut sigură?
- Maică-mea nu e aici acum.
- Dar te gândești la ea.
- Puțin.
- Și, prin urmare, te simți un pic neliniștită.
- Nu în privința ei. Nu are legătură.
- N-am spus nimic.
- Mai am o singură pastilă, a zis ea.
- Ai luat una?
- Astă-noapte. Nu puteam să dorm.
- Șefii tăi știu de problema pe care o ai cu maică-ta?
- A răspuns încuviințând din cap și a adăugat:
- Așa cere regulamentul. Problemele familiale trebuie raportate.
- M-au ajutat foarte mult. Îmi dau liber în week-end ori de câte ori se poate.
- Așadar, undeva la Langley există un dosar de resurse umane care consemnează faptul că ai mama bolnavă și că te ocupi de problemele ei. Amănunte care ar trebui să fie confidențiale. Pentru că totul la CIA este confidențial. Și mai există un dosar undeva la Pentagon care consemnează numele unui tip pe care l-am împușcat în cap acum douăzeci de ani. Și chestia asta știu sigur că e confidențială. Dar uite că, nu se știe cum, MI5 din Londra a avut acces la ambele dosare, ca să ne dea niște parole care nu pot fi sparte. Sunt ca ADN-ul sau ca amprente digitale.
- A dat iar din cap.
- Teoriile domnului Bennett cu privire la interceptările convorbirilor ar putea fi adevărate, caz în care personajul se dă mare.
- Doar dacă nu cumva O'Day i-a arătat dosarele.
- De ce ar fi făcut asta?
- E o întrebare pe care i-o vom pune lui Bennett.
- Cum îl chema pe omul tău?
- Archibald, am spus.
- Ăsta-i un nume pe care nu-l auzi prea des.

— Din ținuturile joase ale Scoției, am spus. Are influențe din franceza veche și din germana superioară veche. Al treilea conte de Douglas se numea Archibald cel Fioros. În cazul meu, nu putem vorbi de un romantism similar. Pe tipul meu îl chema Archibald Căcatul bun de nimic.

Nice a apăsă un buton și ecranul s-a luminat cu o casetă de dialog. A atins-o cu degetul și un cursor a început să clipească pe linie, iar în partea de jos a apărut imaginea unei tastaturi. A tastat *Archibald*: nouă litere, cu „A” mare și restul de litere minuscule. A verificat ortografia, *A-r-c-h-i-b-a-l-d*, apoi s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, iar eu am confirmat cu o mișcare a capului. A apăsă pe *Inserează*, a urmat o pauză, după care un „v” de culoare verde a apărut la capătul numelui tastat, caseta de dialog a dispărut și a fost înlocuită de o alta, identică cu prima. A atins un buton care schimba literele în cifre, apoi a tastat trei cifre, o cratimă, alte două cifre, încă o cratimă și, în sfârșit, patru cifre. A verificat numărul, a atins *Inserează* și „v”-ul verde a apărut din nou. Casetă de dialog a dispărut și a fost înlocuită de șiruri de imagini în miniatură.

Capitolul 42

Hărțile guvernamentale ar fi fost excelente, dacă am fi vrut să reparăm o țeavă de canalizare sau să instalăm cabluri cu fibră optică. Prezentați o multitudine de detalii subterane, de sub trotuare și de sub șosea. Dacă am fi jucat într-un film, am fi găsit o scurgere de ape pluviale, lată cam cât umerii mei, care trecea pe sub podeaua bucătăriei lui Joey, iar eu aș fi coborât în ea, la două străzi de casă, și m-aș fi târât prin ea până când o ploaie torențială apărută brusc mi-ar fi pus viața în pericol înainte să ajung la destinație. Ar fi fost o secvență tensionată, dar în realitate nu exista nicio scurgere pluvială. Nu exista nimic mai mare decât încheietura mâinii mele. Conducte de gaz, cabluri electrice și telefonice, alimentarea cu apă și țeava de scurgere. Casa propriu-zisă era reprezentată doar ca un receptor recunoscător al acelor utilități publice. Era desenată ca un dreptunghi mare și gol, fără niciun detaliu de interior.

Planul arhitectural rămas la biroul de zonare era mai bun. Era printat mărunț, dar Nice și-a depărtat degetele pe ecran și a mărit imaginea, după care a mișcat-o încolo și înapoi ca să putem examina fiecare zonă în detaliu. Sau puteam să ne imaginăm că noi ne mișcăm, nu planul, și că făceam mici plimbări prin casă, de la o cameră la alta, urcând și coborând scările. Planul era plin de scrisul arhitectului. Poate că scrisul de mână era o cerință la facultatea de arhitectură. Cuvintele scrise erau clare și simple. Arhitectul ne dădea detaliile structurale. Lemn, metal, cărămidă, ipsos și sticlă. Lucruri pe care era bine să le știm. Aproape fiecare componentă menționată era făcută la comandă. Ceea ce era logic. Dacă ai nevoie de o ușă normală, lată de 90 de centimetri, te duci la magazin. Pentru o ușă lată de un metru și jumătate, apelezi la bătrânii meseriași rămași în viață. Creșterea dimensiunilor cu 50 % trebuie să se fi concretizat într-un salt de 10 000 de procente al facturii.

Casa avea doar două niveluri. Nu existau mansardă sau subsol locuibile. La etaj erau dormitoare și băi, plus un apartament de sine stătător pentru musafiri, cu dormitoare și băi proprii, plus o sufragerie atașată. La parter erau bucătăria, camera pentru micul dejun, camera de masă și numeroase alte încăperi, etichetate divers ca sufragerii, nișe, saloane, biblioteci, birouri sau oficii. La prima vedere, planul parterului părea intim, chiar primitiv, până când îți aminteai cât de mari erau toate. Nișele erau cam cât un living obișnuit. Și, probabil, mult mai înalte. Ca niște săli de muzeu, noaptea. Nu vaste, dar nici la o scară umană, prost iluminate și cu ecouri.

— Vezi vreun mod de a pătrunde în casa asta? a întrebat Casey

Nice.

— Nu avem un vehicul blindat. Prin urmare, suntem limitați la uși și la ferestre.

— Toate sunt racordate la sistemele de alarmă.

— Sunt redundante. Nu vor avea nevoie de un clopot pe acoperiș ca să știe că am intrat.

— Unde anume să intrăm? Într-o casă în care au rămas patru bodyguarzi și doi ucigași de talie mondială, care împreună ne depășesc numeric în proporție de trei la unu? Într-o construcție mult mai ușor de apărat, decât de atacat?

— Presupunând că acele întrebări au fost retorice, cred că este un rezumat corect.

— Cât timp ar lua construirea unui difuzor gigantic?

— Ar fi trebuit să cumpăr niște brichete când am cumpărat sacoșa aia de cumpărături.

— Acum, serios vorbind, am petrecut ceva timp la Fort Benning. Ne-ar fi spus că trebuie să regândim toată povestea în cele mai mici detalii.

— Cine?

— Instructorii.

— Oamenii ăștia au supraviețuit improvizând la fiecare pas. Ei știu că planurile sunt inutile.

— Reacher, trebuie să facem un plan.

— Hai să ne uităm la fotografiile aeriene, am spus.

Fotografiile aeriene erau uluitoare: toate erau imagini color de înaltă rezoluție, extrem de clare și de detaliate, fie că fuseseră făcute de un satelit aflat la mulți kilometri deasupra solului, fie de o dronă tăcută, aflată prea sus ca să poată fi văzută, fie de un elicopter care zbura la 300 de metri înălțime. În afară de asta, pozele erau inutile, pentru că nu ne arătau nimic în plus față de ceea ce văzuserăm singuri prin binoclurile cu vedere nocturnă. Același nimic, dar dintr-un unghi diferit. Pozele făcute din elicopter aveau atașată o notă care preciza că obiectivul principal al misiunii nu fusese casa. Se urmărise, de fapt, o întrunire ținută în grădină. Acele imagini fuseseră incluse pentru referință, dar nu arătau decât trei bărbați care-și ridicau brațele deasupra capetelor, întâmplător, dintre toate, acelea erau cele mai bune.

Am putut distinge destul de bine toate cele patru ziduri. Uși, ferestre, puncte tari și puncte slabe. În general, cele tari erau mai multe decât cele slabe. Nu era o țintă ușoară, chiar înainte de a-ți face griji despre cine sau ce se afla înăuntru.

— Găsim noi ceva, până la urmă, am spus. Avem timp berechet. Oricum trebuie să ne ocupăm mai întâi de Joey.

- Măcar pentru asta ai vreun plan? a spus Nice.
- Ce-am făcut ultima oară a funcționat binisor. Să ne închipuim că ne-am fi aflat acolo, în parcare. În spatele micului supermarket. În umbră. N-am fi putut rata.
- Vrei să facem *asta* din nou?
- Nu *vreau*. Dacă ai alte idei, ești liberă să le propui.
- Dar măcar o să funcționeze iar?
- Bună întrebare. Probabil că nu, dac-o să avem de-a face cu un tip de același nivel ca înainte. Joey s-ar putea să se prindă. Va trebui să recurgem la eticheta lor complexă. Să găsim pe cineva de care nu poate sta departe.
- Cum ar fi?
- Bătrânul Charlie White ar fi un favorit. Dar îmi închipui că-și ia măsuri de precauție din plin. Așa c-ar trebui să vedem cum stă treaba fie cu Tommy Miller, fie cu Billy Thompson. Ceea ce ar putea să declanșeze un fel de discordie în organizație. Un fel de conflict fratricid având ca obiect prada. Poate că toți ceilalți trei vor apărea la locul faptei, doar ca să se supravegheze reciproc. Iar în această situație, am putea să le provocăm celor de la Romford Boys un vid de putere serios.
- Joey trebuie să fie prioritatea.
- Va fi. Dar dacă după ce scăpăm de el apar alte ținte neașteptate, trebuie să fim pregătiți să reacționăm corespunzător.
- Trebuie să lămuresc asta cu generalul O'Day.
- Dă-i bătaie atunci. Dar mai întâi scrie-i un mesaj lui Bennett și întreabă-l ce fel de măsuri de securitate folosesc Miller și Thompson. Sunt la fel ca ale lui Joey sau mai bune? Sau mai rele? Și explică-i de ce întrebăm.
- Și-a luat telefonul și degetele ei au început să danseze. Am auzit sunetul emis de telefon la trimiterea primului SMS. Un zgomot comic, ca atunci când un personaj de desen animat alunecă pe o coajă de banană, după care a continuat să tasteze. Informarea la zi pentru O'Day, eram sigur. Conformare deplină. O'Day avea efectul ăsta asupra oamenilor. Am început să mă gândesc din nou la sticla rezistentă la gloanțe și am întrebato:
- I-ai spus lui O'Day că ne îndreptam spre Wallace Court, de dimineață?
- E în primul paragraf din mesajul ăsta, mi-a răspuns.
- Nu, voiam să știu dacă l-ai anunțat în prealabil că vom fi acolo peste un timp oarecare.
- Mișcarea degetelor ei a încetinit și a început să vorbească încet, pentru că făcea ambele lucruri deodată.
- Nu, nu i-am spus în prealabil. Nu eram sigură că vom merge într-adevăr. Pentru că nu eram sigură de ce vrem să facem asta. Așa încât

m-am gândit că un raport retrospectiv va fi mai bun.

— OK, am spus.

A revenit la viteza de tastare de dinainte, sub privirile mele. În cele din urmă, s-a oprit, a recitat tot mesajul și l-a trimis, cu același sunet comic. Am întrebat-o:

— Avem adresele lui Miller și Thompson?

— Nu erau în biografii, mi-a spus.

— Atunci, scrie-i din nou lui Bennett. Sunt sigur că le cunoaște.

Următoarea oră a fost ocupată de schimbul de mesaje între ea, Bennett și O'Day, cu întrebări și răspunsuri și acumulări de date. Miller și Thompson locuiau și ei în Chigwell, la patru străzi distanță între ei și la patru străzi de Joey. Fără niciun motiv operațional. Pur și simplu pentru că Chigwell era locul unde te duceai după ce câștigai bani în Romford. Aranjamentele lor de securitate erau aceleași cu cele ale lui Joey, cel puțin pe hârtie. Fiecare avea șofer și patru bodyguarzi. Trei schimburi pe zi. Miller avea un model nou de Range Rover, negru, iar Thompson avea un model nou de Range Rover sport, tot negru. După părerea multora, erau la fel de bune ca un Bentley. Trei locotenenți, toți tratați la fel. Cel puțin pe hârtie. Dar Bennett ne-a spus că, în realitate, oamenii repartizați lui Miller și Thompson erau de calitate mai proastă. Micul Joey selectase spuma. În parte pentru că el era Micul Joey, în parte pentru că Miller și Thompson erau birocrați. Erau vitali, dar nu se aflau în miezul acțiunii. Asta implica o cu totul altă dinamică. Între cei doi, nu aveai ce să alegi. Oricare ar fi fost o țintă la fel de vulnerabilă.

— Probabil că da, a opinat Casey Nice.

— Avem nevoie de un vehicul, am spus.

— Generalul Shoemaker ne-a dat cărți de credit. Am putea să închiriem o mașină.

— Nu e o idee bună. Prea multe hârtii.

— Poate că ne împrumută una domnul Bennett.

— Sunt sigur că toate mașinile lui au montate dispozitive de urmărire prin satelit, caz în care ar fi îngrijorat de eventuale repercusiuni.

— Și-atunci, cum?

— A doua variantă ar fi să furăm una. Dar ideal ar fi să găsim alți doi trepăduși și să le furăm duba. Asta ne-ar oferi circa două secunde suplimentare pentru Miller și Thompson. Nu ar considera un pericol imediat. Am arăta ca oamenii lor. Cel puțin la început.

— Înseamnă că avem de întreprins două atacuri, nu unul.

— Și ne mai așteaptă două, am spus. Trepădușii, apoi Miller sau Thompson, pe urmă Micul Joey Green și cine se mai ascunde în casa lui.

— Deci va trebui să supraviețuim în patru situații succesive. Care e probabilitatea să reușim?

— E la fel ca la World Series⁽⁶⁾. E un mare semn de întrebare, dar în fiecare an cineva reușește.

— Sunt optsprezece oameni în total.

— Douăzeci. Ai uitat de șoferi. Miller și Thompson au unul, iar Joey are și el unul. Dar nu vor fi douăzeci deodată. Asta-i vestea bună aici. Maximum șase în același timp, când ajungem la numele mari, care au fiecare câte un șofer și patru bodyguardzi.

— Unii dintre ei fiind aleși pe sprânceană și vor sta în fața unui ins de peste doi metri înălțime.

— Putem să tragem pe deasupra capetelor lor.

— Mie mi se pare o nebunie.

— Pentru că nu ești foarte sigură la ce să te aștepți. Și în situația asta eu ce spun?

S-a gândit și a repetat imediat. Avea o bună memorie a cuvintelor.

— Tu spui că nimeni nu este vreodată sigur la ce să se aștepte. De oricare parte s-ar afla. Ceea ce e bine. Înseamnă că jocul îl câștigă cel care gândește mai repede. Și doar asta trebuie să fac.

— Corect, am spus. Se vor întâmpla chestii ciudate și lucrurile o să se schimbe, iar pământul o să ne fugă de sub picioare, dar dacă continuăm să gândim rapid, vom fi OK.

— Ești sigur?

— Așa cum ai spus mai devreme, totul e comparativ. Ideea de bază e să gândim mai repede decât Joey Green.

Iar datele sunt clare de foarte multă vreme. Oamenii din epoca modernă au rezistat mai mult decât omul de Neanderthal.

— La ce te-ai gândit când ai spus că se vor întâmpla chestii ciudate?

— Doar că nimic până la urmă nu se-ntâmplă așa cum crezi că se va întâmpla.

— Mi s-a părut că te referi la ceva mai precis. Știi lucruri pe care nu mi le spui?

Nu i-am răspuns.

Apoi Bennett a apărut din nou în persoană și a ridicat miza. Am primit un telefon în camera lui Nice prin care eram înștiințați că Bennett se afla jos. Ne-a rugat să ne întâlnim cu el în restaurant, precizând c-o să ne facă cinste cu masa de prânz. Nice a închis tableta, care a ascuns imaginile lui doar pe jumătate utile în spatele parolei duble.

Am coborât cu liftul și l-am găsit la o masă lângă fereastră, cu băuturile noastre deja comandate – o apă plată pentru Nice și o cafea neagră pentru mine. Atunci mi-am dat seama că era pe cale să ne ceară o mare favoare.

Ceea ce a și făcut.

Ne-a spus că subcomisia de psihologie comportamentală se întrunise din nou ca să analizeze raportul trimis de el în acea dimineață. Și se pare că subcomisia se întrecuse pe sine, emițând judecăți proprii. Pornise de la același sentiment pe care-l avusesem și eu legat de războiul fratricid. Dacă Miller și Thompson erau scoși din joc, atunci – în funcție de cotele de distribuție dintre Charlie White și locotenenții săi, care în acel moment erau necunoscute – cam între 15 și 20% din profitul net al organizației Romford Boys ar fi fost scos la mezat. Ar fi fost interesant.

Dar nu tot atât de interesant cum ar fi putut fi dacă miza devenea și mai ridicată și, cu siguranță, mai oedipiană. Să zicem că prima țintă a atacurilor noastre era chiar Charlie White. În felul ăsta, am fi retezat capul caracatiței, nu doar un braț. Și cu siguranță că i-ar fi adus la locul faptei pe toți cei trei locotenenți. Chiar dacă nu reușeam să-i aduc pe toți trei acolo, era foarte posibil ca după aceea să-și facă felul unul altuia, pentru că imediat ar fi urmat un război de succesiune. Cei doi șefi bătrâni împotriva tânărului uzurpator, ca să fie tacâmul complet. Șefii bătrâni cunoșteau toate detaliile afacerii, iar tânărul uzurpator avea doi metri și zece înălțime, ceea ce ar putea să le învioneze manevrele de deschidere, fapt ce i-ar putea face să uite pentru o clipă că bătrânul Charlie își plătea săptămânal polițistii și consilierii. În felul ăsta, s-ar putea crea o scurtă fereastră de timp în care, în absența mitei, se puteau efectua arestări și puneri sub acuzare.

Deci ce părere aveam?

— Ce-ai făcut cu informațiile despre sticla rezistentă la gloanțe? am întrebat.

— Sunt pe drum, a spus Bennett.

— Când ajung?

— Cât de urgent poate să fie?

— Le vreau la un minut după ce le-ai primit. Și mai vreau să le primești curând.

A aprobat cu o mișcare a capului și a spus:

— Deci ce-o să facem în privința lui Charlie White?

— Noi?

— OK, voi.

— Unde locuiște? l-am întrebat.

— E încă în Romford. Născut și crescut acolo. Îi place să se considere un om din popor.

— Casă pentru o singură familie?

— Ce înseamnă asta?

— Detașată, a intervenit Nice, ca un translator.

— Desigur, a spus Bennett. De dimensiuni normale, dar are un zid la fel ca al lui Joey. Sau un gard, cum vrei să-i spui. Cărămidă și fier

forjat. Ca să țină la distanță proletariatul recunoscător.

— Măsuri de securitate?

— Șase bodyguarzi și un șofer.

— Cei mai buni?

— Competitivi.

— Iese des în oraș?

— De fapt, iese chiar în seara asta, a spus Bennett.

— Unde?

— Să se-ntâlnească cu sârbii. Să-și exprime condoleanțele.

— E una dintre acele amabilități complexe?

— Una dintre cele mai importante. Colaborează în afaceri, iar sârbii au avut victime. Același lucru s-a întâmplat astă-noapte, dar invers, după ce l-ai lovit pe tipul ăla în beregată.

— Și peste o oră, o să vină iar subcomisia de psihologie comportamentală să ne spună că trebuie să-i lichidăm și pe sârbi?

— Nimic nu ne-ar face mai multă plăcere, dar, realist vorbind, n-ar trebui să-i lichidezi pe toți deodată.

— Păi, n-am căzut de acord să-i atacăm pe ei, am remarcat eu.

— Comisia m-a rugat să subliniez că s-ar putea să fi subestimat calitatea oamenilor care asigură protecția lui Miller și Thompson. Sunt mai buni decât am afirmat inițial. Altfel spus, n-ar fi un progres prea mare să-l atacați în schimb pe White.

— E vreun strop de adevăr în ceea ce tocmai ai spus?

— Nu. E un pas foarte mare.

— Dar trebuie să mizeze pe cartea psihologică.

— Orice dă rezultate.

— Obții rezultate dacă ești informat în prealabil. Ai văzut dosarele noastre?

Bennett a zâmbit și a spus:

— Mi-ai înțeles aluzia cu parolele? O'Day ne-a dat dosarele voastre.

— De ce?

— Pentru că le-am cerut.

— Pe vremuri, v-ar fi trimis la plimbare.

— Nu mai e nici el ce-a fost. Își pregătește cu prudență ieșirea din scenă. De vreo doi ani, steaua lui se stinge încet.

— Și Henkin zicea la fel, la Paris.

— Am putea să te ajutăm, dacă ai nevoie. Patru dintre bodyguarzii lui Charlie vor fi, evident, într-o mașină separată. Am putea s-o scoatem din joc. Îi oprim în trafic, găsim noi ceva. Atunci, ai avea doar doi de rezolvat, plus șoferul, plus Charlie însuși.

— Un bodyguard în față, cu șoferul și celălalt în spate, lângă Charlie?

— Da, așa procedează.

— Ce fel de mașină?

— Un Rolls-Royce.
— Negru?
— Firește.
— Blindat, ca Range Roverul lui Karel Libor?
— Doar portierele din spate și luneta. Și numai împotriva gloanțelor trase cu pistolul. Cred că i se spune „opțiune contra asasinării oportuniste”. Pentru genul de client cu inamici pedestri.

— Și mașina însoțitoare e un Jaguar?

— Au zeci de astfel de Jaguaruri.

N-am spus nimic, iar Bennet a continuat:

— Opririle în trafic sunt costisitoare. Nu doar la bani mă refer. Există expunere, riscuri și responsabilități. Dacă o bătrânică nu poate trece ca să ajungă la spital? Dacă un bătrân suferă un atac de cord din cauza agitației? S-ar naște niște întrebări. E o tactică pe care n-o putem justifica decât dacă ar fi vorba de o recompensă potențială substanțială.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— N-ați condus lumea purtându-vă frumos, nu-i așa? Spui că, dacă-l atacăm pe Charlie White, te vei ocupa de mașina însoțitoare. Dar nu și dacă ne mulțumim cu Tommy Miller sau cu Billy Thompson. Deci avem de ales între a ne bate cu doi dintre bodyguardii lui Charlie sau cu patru dintre gorilele celorlalți. Ai lui Charlie or fi mai buni, dar probabil că nu de două ori mai tari. Prin urmare, avem de-a face aici cu un stimulent. Propus și recomandat de subcomisia de psihologie comportamentală. Am dreptate?

— Suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alții. Așa ar trebui să meargă treaba.

— Când o să primesc informațiile despre sticla rezistentă la gloanțe?

— La un minut după ce le primesc eu.

— Iar asta se va întâmpla când?

— Foarte curând.

— La ce oră pleacă bătrânul Charlie în vizita de condoleanțe?

— Târziu. După ce apune soarele. E o chestie etnică. Au și ei ritualurile lor. Avem câteva detalii, inclusiv o rută probabilă. Și credem că am găsit un loc pentru schema cu mașina însoțitoare. Am să trimit pe un alt computer informațiile noastre.

Apoi a plecat.

— Este una dintre chestiile alea ciudate care urmau să se întâmple? a întrebat Casey Nice.

— Nu, partea asta era previzibilă.

Capitolul 43

Noul computer a sosit adus de aceiași oameni de dinainte. Au spus că, în cazul lui Nice, de data asta parola era numărul liniei de ajutor pentru clienți al companiei de asigurări de sănătate a mamei ei, iar în cazul meu parola nouă era numele celui alt tip pe care îl împușcasem sub privirile lui Shoemaker. După plecarea lor, ca mai devreme, am dus computerul în camera lui Nice și am introdus informațiile cerute, iar ecranul s-a deschis cu o lungă listă de fișiere și dosare.

Majoritatea datelor erau informații detaliate și aleatorii, adunate cu meticulozitate de-a lungul multor ani, apoi prelucrate computerizat, în mai multe moduri, în speranța că trecutul ar putea prezice viitorul. De exemplu, faptul că în toate drumurile de la estul la vestul orașului făcute vreodată de Charlie White, acesta nu folosisese niciodată autostrada M25, preferând Șoseaua Circulară de Nord; împreună cu Șoseaua Circulară de Sud, aceasta făcea parte dintr-o încercare anterioară de realizare a unui sistem orbital de șosele, aflat cândva departe, la marginea metropolei, dar acum depășit implacabil de extinderea urbană. Bătrânul Charlie alesese varianta lentă în 85,7% dintre cazuri. Restul de 14,3% o luase direct prin centrul orașului. Se considera că asta trăda o preferință fermă, în opinia mea, nu demonstra decât că duminică e doar o dată pe săptămână. Când centrul orașului era liniștit, era la mintea cocoșului să alegi ca rută o linie dreaptă. În zilele lucrătoare ale săptămânii, era mai bine să te ții la o oarecare distanță. Săptămâna are șapte zile, iar 100 împărțit la 7 dă exact 14,3. Doar că în lumea modernă nu e prea mare diferență între duminici și celelalte zile ale săptămânii. Dar Charlie era un om în vârstă. Iar vechile obiceiuri se încăpățânează să reziste. Poate că-și amintea Londra ca pe un oraș pustiu în zilele de duminică, iar în loc de M25, își amintea că acolo erau niște ferme.

— Ce zi e azi? am întrebat.

— Vineri, mi-a răspuns Nice.

Bennett își luase măsuri de rezervă făcând planuri pentru ambele rute posibile, denumind drumul direct prin centru „opțiunea unu” și arcul spre nord pe Șoseaua Circulară, „opțiunea doi”. Nu că ar fi contat cu adevărat. Pentru că, evident, arcul se va întâlni undeva cu linia dreaptă, în acest caz, în vest, cam pe la ora nouă pe un cadran de ceas. Iar acesta era locul unde trebuia amplasat postul de interceptare a mașinii însoțitoare. Doi iepuri dintr-un foc. Lucru pe care Bennett îl făcuse. Într-o poză aeriană a locului în care se intersectau cele două șosele se putea vedea o suprafață nefirească de mare de asfalt, ca o intersecție în cruce, dar mărită la dimensiuni imense, așa cum era și

casa lui Joey.

Adresa de domiciliu a lui Charlie White era semnalată printr-o „piuneză” grafică pe o hartă, iar destinația era marcată cu o altă piuneză, înfiptă într-o adresă din Ealing, acolo fiind locuința opozantului său. O întrevvedere la vârf. Există o fotografie a locuinței: o casă mare și arătoasă, din cărămidă, cu aspect nu tocmai suburban. Nu foarte diferit de Chigwell; și totuși o diferență era. Strada era cu vreo treizeci de ani mai veche decât cea pe care locuia Joey, dar era acolo din același motiv. Oamenii de succes trebuie să locuiască undeva.

Ultimul model de Rolls Royce al lui Charlie avea un dosar separat, cu poze. Era mare și urât, cu niște portiere ciudate, care se deschideau invers, dar foarte impunător. Fără nicio îndoială în privința asta. În 93,2% dintre cazuri, Charlie ședea în spatele șoferului, cu un paznic lângă el pe banchetă și cu un altul lângă șofer, în față. În restul de 6,8% dintre cazuri, acest aranjament liniar era înlocuit cu un aranjament diagonal, în care bodyguardul din spate stătea în spatele șoferului. Computerele nu reușiseră să discearnă niciun model repetitiv, lucru care mi se părea explicabil. Computerelor le lipsește bunul-simț. În mod evident. Șoferul obișnuit al lui Charlie era scund. Volanul se află pe partea dreaptă a mașinii, iar mașina circulă pe partea stângă a drumului. Și poate că Charlie nu se simțea confortabil lângă trotuar, la semafor sau când circulația e îngreunată de trafic, așa că stătea spre mijlocul drumului, în spatele șoferului, ceea ce era în regulă, fiindcă tipul era scund. Însă, din când în când, omul avea și el nevoie de o zi liberă, prilej cu care Charlie era mutat din spatele înlocuitorului mai înalt poate douăzeci și cinci de zile într-un an întreg, acesta fiind, probabil, numărul de zile impuse de lege, ceea ce însemna 6,8% dintr-un an.

— Trebuie să merg să-mi cumpăr un cuțit foarte ascuțit, am spus.

— OK, a replicat Nice.

Am mers pe jos cale de unsprezece intersecții în Piccadilly și de-a lungul arterei numite Bond Street și am văzut o mulțime de cuțite. Dar unele dintre ele erau din argint, bune pentru mâncat pește, iar altele erau bricege frumoase, cu mâner sidefat, potrivite pentru curățat pipa, și niciunul nu era bun pentru mine. Pe urmă am găsit un magazin cu articole de menaj din categoria de lux. Era plin de unelte solide, majoritatea cu mânere din lemn, de culoare închisă, printre care un cuțit pentru tăiat linoleumul, cu lama curbată. Am cumpărat două, plus o rolă de bandă adezivă argintie, iar vânzătorul a pus toate obiectele într-o pungă de hârtie maro, pe care nu mi-a luat bani.

Apoi Nice a vrut să-și cumpere haine, așa că am făcut din Oxford Street a treia latură a pătratului nostru și am găsit un magazin de unde și-a luat o costumație nouă. La ușa cabinei de probă, mi-a dat

geaca să i-o țin, zicându-mi:

— Nu e nevoie să controlezi. Mai am o pastilă.

După cinci minute, a ieșit îmbrăcată în hainele noi, și-a pus geaca și ne-am îndreptat spre ieșire, dar mai întâi am trecut pe lângă lift, spre raionul de confecții pentru bărbați de la etaj. Mi-am luat lucruri noi, exceptând pantalonii, pentru că n-am găsit nicio pereche care să mi se potrivească. Dar haina era mai bună decât geaca de golf cumpărată în Arkansas. Avea buzunare mai încăpătoare, astfel încât nu se mula pe forma Glockului. Era un salt calitativ, dar îmi părea rău după cea veche. Era ca și cum aș fi îngropat un prieten. Pe ea se scurseseră creierii lui Henkin și lacrimile lui Nice.

Apoi am luat-o prin Grosvenor Square, trecând pe lângă ambasada americană, spre partea din spate a hotelului.

— Bănuiesc că în seara asta Bennett ne va oferi o mașină guvernamentală, am spus. O vom lua, dar o vom abandona de îndată ce vom putea.

— De ce?

— Nu vreau să fiu urmărit.

— Crezi c-ar face-o?

— Bineînțeles. Trebuie să aibă cu ce să-și salveze pielea. Iar mâine au de întocmit un raport: 22,2% din timp mă scărpinam în cap.

— De ce ai nevoie de două cuțite de tăiat linoleumul?

— Nu mie-mi trebuie două. Eu am nevoie de unul și tu ai nevoie de celălalt.

— Pentru ce?

— Cum am mai spus, de-acum trebuie să gândim cu capul nostru și s-ar putea să fim nevoiți să ignorăm anumite ordine.

N-a spus nimic.

— În felul ăsta, împăcăm și capra, și varza. Ne îndeplinim misiunea, dar o facem în felul nostru.

— OK, a spus ea.

— Și în seara asta ne vom lăsa telefoanele acasă.

Capitolul 44

Bennett a revenit imediat după ora patru după-amiază. Ne-a dat cheile Vauxhall-ului argintiu și ne-a spus că programase intersecțiile de drumuri alese în sistemul de navigație. Ne-a sugerat să rămânem în așteptare ceva mai la vest de locul cu pricina, ca să fim gata să interceptăm Rolls-Royce-ul îndată ce mașina însoțitoare va fi fost scoasă din ecuație. După părerea lui, Charlie White nu se va opri s-o aștepte, nu va interveni și nici nu va încerca să-i ajute în vreun fel pe cei aflați în mașină. Respectarea etichetei era mult prea importantă. Nu putea să întârzie în Ealing. Ar fi fost nepoliticos, ba chiar o lipsă de respect. Astfel de lucruri erau importante pentru gangsterii din Londra.

Charlie era așteptat la locuința liderului sârb la ora zece seara. Aparent, asta însemna că existau 84% șanse să plece de-acasă exact cu o oră înainte, pentru că asta i-ar fi asigurat o marjă de douăzeci de minute, în eventualitatea unui trafic aglomerat sau a altor motive de întârziere. Dacă era necesar, ar fi oprit în apropiere și ar fi așteptat. Așa proceda de obicei când avea de ajuns la destinații delicate. Eticheta era esențială. Ora zece însemna ora zece. Dar probabil că bucla lui de la est la vest, pe Șoseaua Circulară de Nord, avea să fie lipsită de evenimente și, în consecință, probabil că va ajunge la punctul de imobilizare a mașinii însoțitoare înainte de nouă și jumătate. Bennett ne-a spus că echipajul lui va fi la locul faptei, în alertă maximă, începând cu ora nouă fix, și ne-a sfătuit să facem la fel.

— Cum stai cu informațiile despre sticla rezistentă la gloanțe? am întrebat.

— Le vei primi imediat ce le primesc și eu.

— Știu. Dar când le vei primi?

— În seara asta, cel târziu. Să sperăm că înainte de nouă. Dacă nu, le voi primi imediat după aceea.

— De unde vin?

— Știi că n-am să-ți spun asta.

— Cu cine altcineva ai mai vorbit și ce fel de note ai scris?

— Cu nimeni, cu absolut nimeni. Mai mare discreție nici că s-ar fi putut. Probabil că d-aia și durează atât de mult.

— OK, am spus. Relaxează-te. Ia o pauză. Le-om primi la un moment dat. Ne vedem mai târziu. S-ar putea să nu ne vezi, dar să nu uiți că suntem acolo și că ne bazăm pe tine.

Bennett s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic.

Apoi a plecat.

Am mâncat la cinci și jumătate, pentru că voiam să fim plini de energie și de hrană de calitate după trei ore și jumătate, iar la oameni digestia decurge mai lent când sunt stresați, nu mai repede. Apoi ne-am pus telefoanele unul lângă celălalt, pe pervazul ferestrei din camera ei de hotel, la douăzeci de etaje deasupra Hyde Park, iar Nice a spus:

— Am să-i comunic generalului O'Day că am bănuir o intervenție din partea spionajului britanic. Este singura apărare posibilă. Încalc niște ordine stricte.

— Am înțeles.

— Și n-o să țină decât o dată. Vor încheia o nouă înțelegere, în care intervenția devine legitimă, în schimbul a altceva. N-o să putem veni din nou cu cine știe ce pretext nou și aleatoriu, fără să bată la ochi. Deci este singura dată când putem proceda astfel. Merită s-o facem pentru britanici?

— Nu trebuie s-o facem decât o dată. N-o să mai existe o altă ocazie.

— Dar de ce acum?

— E un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Ce înseamnă asta?

— Plecăm de-aici la șapte și jumătate, am spus.

La șapte și treizeci de minute ne aflam lângă Vauxhall-ul argintiu, în rondul pentru vehicule al hotelului, confruntându-ne impresiile despre geografia locală și ajungând la o concluzie nefericită: ca să ajungem la destinația propusă, trebuia fie să facem slalom pe străduțe lăturalnice, fie să ocolim Hyde Park Corner, în direcția Palatului Buckingham. Casey Nice avea impresia că străduțele lăturalnice creșteau riscul să ne rătăcim și, prin urmare, să nu ajungem la timp din cel mai banal motiv. Am fost de acord. Apoi a spus că, pe de altă parte, Hyde Park Corner era o adevărată pistă de curse, iar ciocnirile între mașini și amenziile pentru depășirea vitezei legale erau la fel de banale. Am fost de acord și cu asta. Dar tot ea a venit cu supoziția că pe străzile lăturalnice riscul de ciocniri și de amenzi pentru încălcarea codului rutier era la fel de mare. Spații înguste, vehicule parcate, interzis a se vira la stânga, interzis a se vira la dreapta, oprire obligatorie sau alte reguli. Probabil că riscul era mult mai mare. Așa că am ales Hyde Park Corner. M-am oferit să conduc eu, dar a insistat ea. Era preferabil așa, pentru că se pricepea mai bine decât mine la condus.

A fost ca și cum ai sări într-un torent și te-ai lăsa dus de curent, după care ai ieși din apă exact la locul potrivit; în esență, două manevre curajoase separate de un interval lung de timp în care îți țineai respirația. Dar Nice a reușit ambele manevre și am ieșit fără probleme în Grosvenor Place, aproape lipiți de zidul lateral al

Palatului Buckingham, care semăna mult cu zidul lateral de la Wallace Court. Poate că același contractor le construise pe amândouă. Poate că la vremea respectivă avusese o lungă listă de viitori clienți, toți îngrajorați din aceleași motive.

Am abandonat mașina într-o zonă în care parcare era interzisă, situată cam la o sută de metri de stația de metrou St James's Park. Ni s-a părut că o sută de metri erau suficienți ca să păstreze ambiguitatea asupra destinației noastre. Am fi putut merge oriunde. Erau o mulțime de chestii în zonă. Iar stația însăși deservea două linii separate, una dintre ele fiind Circle Line, care, după cum sugera denumirea, descria un cerc subteran – nu la fel de larg ca șoselele de centură de la suprafață, ci mai degrabă ca Loop, din centrul orașului Chicago. Cealaltă era District Line, vechea noastră prietenă, unde voiam să ajungem, care traversa în întregime Londra, de la est la vest.

Ne-am oprit la o filială albă și strălucitor iluminată a lanțului de farmacii Boot the Chemist și am cumpărat două praștii de telefoane celulare, cu bani gheață. Apoi ne-am dus la metrou, unde am folosit cardurile de călătorie cumpărate cu bani lichizi și am așteptat un tren care să meargă spre est, departe de Ealing, departe de gigantica magistrală cu patru benzi și departe de Bennett.

Capitolul 45

Am ieșit din metrou la Barking și ne-am dus la un birou al firmei Taxiuri Barking, unde Nice și-a pornit celularul cel nou și a chemat un taxi de pe trotuarul de vizavi. În fața biroului, era obișnuita selecție de modele vechi de Ford, Volkswagen, Seat și Skoda, nefamiliare nouă, dar în mod clar ideale pentru acest tip de activitate, la fel ca mașinile Crown Victoria în America sau Mercedes în Germania. În mai puțin de un minut, din birou a ieșit un tip care-și căuta cheia în buzunar. Era de vârstă mijlocie, părea localnic și cam somnoros. Ne-a văzut și n-a reacționat în niciun fel. Poate că lucra doar cu jumătate de normă și nu aflase de apelurile de urmărire generală trimise în ultimele ore de bandă. Ne-a spus:

— Unde vreți să mergeți?

— Purfleet, am răspuns, pentru că-mi plăcea sonoritatea numelui. Îl văzusem pe un indicator rutier.

Am socotit că era la est și puțin la sud față de Barking. Individul ne-a arătat un Ford Mondeo zgâriat, de culoarea mătului, și ne-a spus să urcăm în mașină.

Ceea ce am și făcut, amândoi pe bancheta din spate. Șoferul s-a urcat la volan și a pornit lin la drum, cotind la stânga și la dreapta pe străduțele laterale, mânuind cu pricepere schimbătorul de viteze, cu motorul diesel torcând constant. Mi-am dat seama că își propusese să ajungă pe drumul principal spre Purfleet cât mai târziu posibil, ca să evite traficul, ceea ce îmi convenea de minune. Am așteptat până când am văzut în față o lungă porțiune de drum pustiu, cu trotuare năpădite de buruieni, cu ferestre bătute în scânduri și un șir de prăvălii și ateliere părăsite. Am scos pistolul și l-am fluturat în oglindă, atât cât era nevoie ca șoferul să înțeleagă, după care i l-am lipit de ceafă și am spus:

— Trage pe stânga, chiar aici.

Cuprins subit de panică, transpirat, omul s-a conformat și a spus:

— N-am niciun ban la mine.

— Ai mai fost jefuit? l-am întrebat.

— De multe ori.

— Ei, acum e altfel. N-o să te jefuim. O să-ți plătim timpul irosit. Fiecare minut. O să-ți dăm chiar și bacșiș. Dar acum noi o să conducem, iar tu o să stai în spate, bine?

Omul n-a răspuns.

— Pune-ți mâinile în spatele scaunului.

S-a conformat, iar eu i-am înfășurat încheieturile cu aproape un metru de bandă adezivă, folosind încă un metru ca să-i înfășor coatele.

Incomod, dar necesar, ca să nu se poată mișca. L-am întrebat:

— Respiri bine pe nas?

— Ce? a întrebat el nedumerit.

— N-ai congestie nazală, deviație de sept, polipi sau simptome de gripă?

— Nu, mi-a zis el.

Așa că i-am înfășurat și capul cu alți doi metri de bandă adezivă, peste gură, de câteva ori, după care m-am dat jos din mașină și am deschis portiera de pe partea lui. Am găsit pârghia de rabatare a spătarului, l-am întins pe spate și i-am înfășurat genunchii și gleznelor cu bandă. Apoi i-am ridicat picioarele în aer și l-am împins în spate, rostogolindu-l peste scaun în compartimentul din spate. Casey Nice l-a prins de umeri și l-am întins pe podea. Stătea puțin cam înghesuit, dar era suportabil. I-am găsit celularul în buzunar și l-am lăsat pe trotuar. I-am pus în buzunarul cămășii două bancnote de 50 de lire, din banii luați de la Romford Boys. Ne-am gândit că e un bacșiș rezonabil. Apoi Nice s-a așezat pe scaunul din dreapta, eu m-am postat la volan și am pornit la drum, la ora opt și douăzeci și cinci de minute seara, cam la cinci kilometri de locul unde voiam să ajungem, și anume în Romford.

Am navigat ajutați de un amestec nesigur de estimări și amintiri din drumurile noastre anterioare și de hărțile pe care le văzuserăm pe al doilea computer trimis de Bennett, și am ajuns cu bine în Romford, cu aproape douăzeci de minute înainte, dar apoi am convenit că avem nevoie de mai multe detalii și precizie, așa că am oprit mașina, iar Nice s-a dus la un chioșc de ziare de unde s-a întors cu un atlas al străzilor. Am stat împreună, cu individul înfășurat în bandă adezivă gemând în spatele nostru, și am găsit adresa lui Charlie White, ceea ce ne-a prilejuit un drum de la o pagină la următoarea. Cam cinci minute. Ora de vârf trecuse, iar mașinile se deplasau constant. Dar mai încet decât lăsaus impresia, pentru că a durat șapte minute, nu cinci, să ajungem la capătul străzii lui Charlie White.

Era o versiune mai pragmatică, mai eficientă cumva, a străzii pe care locuia Micul Joey. Casele erau cu o generație mai vechi, aveau hornurile ceva mai înalte și cărămizile ceva mai lucioase, dar, în esență, impresia era aceeași. O droaie de ziduri, o mulțime de garduri și porți și multe automobile noi.

Printre care un Rolls-Royce și un Jaguar, negre amândouă, parcate unul după altul, la două case mai jos, pe stânga, în spatele unui gard identic cu al lui Joey. Parțial din cărămidă roșie – cu un zid până la înălțimea genunchiului și cu stâlpi înalți, distanțați – parțial din fier forjat, vopsit în negru și răsucit în forme spiralate. Avea două porți electrice din același material, una pentru intrare, alta pentru ieșire. Rolls-Royce-ul era parcat în fața mașinii însoțitoare, ceea ce avea o

justificare logică. Ambele porți erau închise.

Existau 84% șanse să plece de-acasă exact cu o oră înainte.

Cinci minute.

M-am uitat pe hartă și am spus:

— Se îndreaptă spre Șoseaua Circulară de Nord. La ieșirea din curte, vor coti la stânga, adică se vor îndepărta de noi. Trebuie să stăm în celălalt capăt al străzii.

— Vrei să riscăm să trecem prin fața casei sau mai bine ocolim cvartalul?

— Nu degeaba am luat taxiul ăsta. Putem trece neobservați dacă ne deplasăm lent, ca și cum am căuta o adresă. Pe urmă întoarcem, oprim mașina și așteptăm să vină clientul.

— Oamenii ăștia au șoferi personali.

— Nu toți. Numai eroii clasei muncitoare au.

Am dat puțin înapoi și am cotit, conducând apoi mașina exact ca unul care caută o adresă, fără grabă și la vedere, privind tot timpul pe geamul lateral. Casa lui Charlie era o construcție veche și solidă, frumos ornamentată, clădită demult, pe vremea când zidarii erau mai ieftini decât cărămizile. Grădina din față dispăruse de mult, fiind înlocuită de o alee curbată, cu intrarea pe o poartă și ieșirea pe cealaltă, peste lespezi din piatră și forme din pietriș, între coșuri pentru flori și îngeri din beton, unii dintre aceștia ținând deasupra capului tăvi cu apă pentru păsări.

Am întors mașina la două case mai încolo, am oprit lângă trotuar și am așteptat.

Eticheta era esențială. Ora zece însemna ora zece. Prin urmare, exact cu o oră mai devreme însemna ora nouă. La opt cincizeci și cinci fix, ușa din față a casei s-a deschis și Charlie a ieșit pe verandă. Arăta exact ca în fotografie. Șaptezeci și șapte de ani, corpulent, gârbovit, cu părul cărunt și rar, o față simplă și nasul cât un cartof. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată neagră, peste care îmbrăcase un treni negru. În spatele lui venea un ins scund – probabil șoferul lui. După șofer, au apărut șase bărbați mai tineri, toți îmbrăcați simplu, cu capetele rase, toți zdraveni. Patru dintre ei s-au dus la Jaguar, iar ceilalți doi s-au apropiat de Rolls-Royce, mergând imediat după bătrânul Charlie, fiindcă între timp șoferul o luase înainte ca să-i țină portiera deschisă.

O mișcare incomodă. Era o portieră care se deschidea invers, cu mânerul spre botul mașinii, perechea perfectă cu mânerul de la portiera șoferului, care era montat normal, iar Charlie se apropia din spate, toate acestea însemnând că Charlie trebuia să treacă de șofer, apoi să aștepte până când acesta îi deschidea portiera, abia pe urmă putând să urce în mașină. Dar în cele din urmă cei doi au reușit să

rezolve problema. Charlie s-a așezat pe scaun, șoferul a închis portiera, după care a deschis portiera normală, s-a urcat la volan, iar cele două gorile s-au urcat pe cealaltă parte, în față și în spate.

La ora nouă fix, poarta a început să se miște.

Capitolul 46

Eu rămăsesem atașat de două supoziții esențiale. Prima: individul vârstnic și scund din Rolls-Royce se considera un fel de artist. Poate că era un pilot veteran de demult, un vechi profesionist, adaptabil la orice circumstanță, fie că era nevoie de o retragere grăbită de la locul unui jaf sau de serviciile unui șofer tăcut, pentru un ins din protipendadă; dar unul care încurajează în secret obsesiile șefului său, cum ar fi punctualitatea excesivă, mai ales când trebuia să ajungă la destinații delicate. Prin urmare, mă așteptam ca individul să apese accelerația când poarta era deschisă la o distanță bine cântărită, astfel încât să fie încă larg deschisă când mașina ajungea în dreptul ei, permițând trecerea vehiculului: repede, elegant și fluent, dar cu o rezervă de doar câțiva centimetri, ca și cum precizia mecanică a șoferului ar fi fost un fel de omagiu adus preciziei cronologice a șefului său. Socoteam că așa ar juca un artist.

Așa că trebuia să ghicesc momentul când pornea de pe loc, astfel încât eu să plec cu trei secunde mai devreme, căci aveam de recuperat distanța până la poartă. Dar nu-mi puteam permite să ajung nici mai devreme, nici mai târziu, așa că am pornit cu o viteză acceptabilă pentru un taximetrist care tocmai își notează ceva înainte să pornească în cursă. Am văzut Rolls-ul pornind când poarta era deschisă cale de două treimi, încet și lin, accelerând modest, abia sesizabil. Ai fi zis că șoferul intenționează să cotească pe stradă fără să se oprească, dintr-o mișcare fluidă.

Eram atent la viteza de deschidere a porții, la viteza mașinii, la lățimea trotuarului și la distanța dintre locul în care mă aflu și cel în care trebuia să ajung, lăsându-mi creierul reptilian să ia o decizie instinctivă privind momentul accelerării. Am apăsat pedala de accelerație când am primit semnalul. Fordul vechi și murdar a țâșnit și după șase metri am frânat brusc, iar mașina a încremenit chiar pe locul unde urma să ajungă Rolls-ul, astfel încât șoferul limuzinei a frânat și el brusc, iar grila maiestuoasă a radiatorului s-a oprit la o jumătate de metru de portiera lui Casey Nice. Mașina însoțitoare s-a oprit la o jumătate de metru de bara de protecție din spate.

În următoarea fracțiune de secundă, Casey Nice a ieșit prin spațiul îngust al portierei întredeschise și s-a dus spre stânga, ținând pistolul ca un adevărat agent federal ce se afla, iar eu am ocolit pe celălalt flanc, cu pistolul la vedere, și m-am îndreptat într-un suflet spre partea ocupată de bodyguardii mașinii, spre partea din mijloc, unde cele două mâneruri gemene puteau fi apucate deodată, astfel încât cele două portiere să se deschidă simultan.

A doua mea supoziție esențială era că automobilele moderne au un mecanism care închide ușile automat, dar numai când o viteză predeterminată a fost atinsă. În acest caz, eram sigur că nu fusese atinsă. Nu încă.

Fără să las Glockul din mână, am tras deodată de ambele mânere.

Ambele uși s-au deschis.

În același timp, s-au deschis și amândouă ușile de pe partea lui Nice, ceea ce ne-a adus exact acolo unde doream să ajungem în raport cu mașina însoțitoare. Fiecare dintre noi stătea la loc sigur, în spatele unei suprafețe din oțel și sticlă blindate. *Ușile din spate și luneta*, spusese Bennett cu vocea lui tărăgănată. Iar portierele blindate aveau balamalele înspre portbagaj și se deschideau larg, la un unghi de 90 de grade, proiectându-se față de corpul mașinii cam ca urechile Micului Joey și protejându-ne în timp ce ne vedeam de treabă. *Numai împotriva gloanțelor trase cu pistolul*, a continuat Bennet, dar m-am gândit că era OK, convins că indivizii din mașina însoțitoare nu aveau arme mai mari. De fapt, nici nu mă așteptam să tragă. Era prea mare riscul să-l nimerească pe Charlie. Știau, desigur, că geamul din spate era blindat. Dar Bennett nu mai pomenise de nimic altceva, așa că bodyguardii n-ar fi riscat o deviere neprevăzută, printr-o zonă neblindată – ca portbagajul sau aripa roții – pentru că glonțul ar fi putut pătrunde prin tapițeria scaunului și ar fi lovit pasagerul de pe banchetă în orice zonă a spatelui. Așa că mă așteptam să rămână nemișcați într-o primă fază și abia apoi să reacționeze, după care să se răzgândească și, în final, să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de la început, adică să iasă buluc din mașină și să se repeadă la noi. Dar ar fi fost a patra mișcare, nu prima, ceea ce îmi lăsa un răgaz de trei secunde în care să-mi fac treaba, *o mie, două mii, trei mii*, ca zborul lung și singuratic al glonțului lui John Kott prin aerul rece al Parisului.

Scopul meu era să țin pistolul îndreptat spre capul lui Charlie White într-o manieră amenințătoare, tăind cu cuțitul pentru linoleum centura de siguranță a bodyguardului din spate, în două locuri, după care să mă înclin în față și să aplic un fel de lovitură de rever cu cotul în partea îndepărtată a capului individului, astfel încât să cadă în afara mașinii, după care să mă mut și să repet succesiunea de mișcări în față – tăierea centurii, cotul, individul căzând din mașină. În continuare, câte-o lovitură zdravănă cu piciorul în capul tipului din spate, apoi în capul celui din față, ca să-i țin imobilizați la sol, după care să mă întorc repede la Ford, să-l mișc din calea Rolls-ului, să sar iar din mașină și să mă întorc, moment în care deja trecusem în a patra secundă, iar bodyguardii coborâseră din mașina însoțitoare.

Dar trebuia să trag, oricum. Făcea parte din plan. Dar nu în cauciucurile mașinii. Unghiul era nepotrivit. Glonțul putea ricoșa.

Cauciucurile sunt incredibil de rezistente. Ca să scoți din uz o mașină modernă, cel mai bine e să tragi prin masca radiatorului. Sub capotă. Acolo sunt tot felul de cabluri, de cipuri de computer și senzori.

Și asta am făcut. Patru gloanțe separate, dar trase rapid, de la adăpostul ușii blindate, *bang-bang-bang-bang*, care i-au făcut pe cei patru indivizi să dea înapoi un pas, dându-mi timp să mă întind în față, sărind peste cei doi tipi de la sol, și apoi să pivotez și să mă așez lângă Charlie, închizând portiera din spate, în vreme ce Nice, aflată deja la volan, pornea mașina după ce îl scosese din joc pe șoferul cel scund, cu Glockul și cuțitul de linoleum. Rolls-ul s-a urnit înainte ca un val mareic, cotind pe stradă cu viteză maximă. Cei patru bodyguarzi au alergat după noi o bucată de drum, exact ca în filme, după care s-au oprit urmărindu-ne cu privirea.

Capitolul 47

Senzația oferită de Rolls-Royce era exact așa cum te-ai fi așteptat, după cum le plăcea oamenilor să povestească. Era foarte silențioasă, deplasându-se foarte lin. Bancheta din spate era construită ca un fotoliu dintr-un club de ofițeri. Era adâncă, lată și moale. Lângă mine, Charlie White rămăsese încorsetat de centura de siguranță. Avea trupul îndreptat înainte, dar întorsese capul și se holba la mine. O suviță de păr se mișcase de la locul ei. De aproape, nasul lui era aproape cât un fruct de avocado. Dar în general arăta întocmai ca un lider de bandă. Emană forță, tărie și încredere.

— Ești înarmat, Charlie? l-am întrebat.

— Băiete, știi că tocmai ți-ai semnat condamnarea la moarte, da? Te rog să-mi spui că ai înțeles asta. Nimeni nu face ceea ce ai făcut tu.

— Dar?

— Dar nimic.

— Întotdeauna mai e ceva, Charlie, am spus.

— Ai cât de cât habar în ce belea ai intrat?

— Atât de mare încât ar trebui să-mi reduc paguba, să te împușc în cap și să-mi iau tălpășița cât încă mai pot?

— Ai putea să faci asta, a răspuns el. Sau ai putea să obții o suspendare a execuției care să-ți dea posibilitatea să pleci din oraș. Asta e oferta mea. Dar n-o să te întreb decât o dată și o să iau în considerare primul tău răspuns. Așa că, băiete, pune-ți șapca gânditoare pe cap și încearcă să-ți dai seama ce-o să urmeze, cât de greu o să fie și cât de greu o să fie în fiecare zi a vieții tale.

— Ce vrei să facem noi în schimbul acestei oferte?

— Să vă dați jos din mașina mea.

— Greșit, Charlie. Întrebarea mea a fost dacă ești înarmat.

— Mă îndrept spre un parastas, așa că e firesc să nu fiu înarmat.

— Asta-i o formă de curtoazie complexă?

— Poftim?

— Ai cumva în buzunar un telefon portabil?

— Arăt eu ca un om care dă telefoane singur?

— Strict vorbind, am spus, *te îndreptai* spre un parastas. Acum te îndrepti altundeva. Și pentru mine ar fi mai bine să-ți pun niște bandă adezivă pe gură. Dar, ca să fiu sincer cu tine, Charlie, sunt îngrijorat de cât de bine poți respira pe nas.

— Ce anume te îngrijorează?

— Că te-ai putea sufoca dacă ți-aș astupa gura cu bandă adezivă.

— N-am nicio problemă cu nasul.

— E bine de știut. Înseamnă că problema e rezolvată.

- Poți să-mi spui ce vrei tu să faci aici?
- Nu-ți face probleme în privința asta. Ești doar o victimă colaterală.
- În legătură cu ce? Am dreptul să știu.
- Din față, Casey Nice i-a răspuns:
- Nu, domnule White, n-ai acest drept. La drept vorbind, n-ai niciun drept. Legislația nu e de partea ta. Asociatul tău, Joseph Green, adăpostește oameni pe care orice tribunal din lume i-ar considera teroriști.
- Nu știu nimic despre faptul că Joey ar adăposti pe cineva.
- Are musafiri.
- Bănuiesc că sunt prieteni de-ai lui.
- Ești responsabil pentru ceea ce face.
- N-a făcut nimic.
- Dar o să facă, am spus, iar Nice a încetinit mașina și a cotit spre Chigwell.

Am trecut de barul pe care ni-l aminteam amândoi și ne-am străduit să urmărim traseul pe care-l parcurseserăm pe jos, mașina uriașă simțindu-se mai în largul ei acolo decât în Romford, până când am ajuns la gardul din scânduri, cu intervalul lat de un metru, până la limita gardului următor. Nice a oprit mașina, iar eu i-am desfăcut lui Charlie centura de siguranță, apoi l-am făcut să se întoarcă cu spatele la mine, i-am prins mâinile și coatele cu bandă adezivă. După ce i-am înfășurat o bucată de bandă și peste gură, m-am întins, i-am deschis portiera, l-am împins afară și am coborât după el, îmbrâncindu-l spre gura aleii.

Nice a mai mers cu mașina cam o sută de metri și a parcat la distanță egală de cinci case opulente, prin comparație cu care un mic interval între garduri, aflat la o sută de metri distanță, rămânea invizibil. A alergat înapoi repede, deloc relaxată, ne-a ajuns din urmă pe alee, apoi ne-a depășit ca să meargă în fruntea formației. Aveam grijă ca Charlie să se țină după ea, pufnind și gâfâind – fie de indignare, fie din lipsa condiției fizice, nu-mi dădeam seama. În orice caz, am remarcat că nu mințise când zisese că n-are probleme cu nasul.

Am ajuns în luminișul acoperit cu pietriș, Nice prima, privind în stânga și în dreapta, urmată de Charlie, mergând împleticit, cu pantalonii lui de calitate fluturând în jurul gleznelor. Eu eram ultimul, uitându-mă în spate, la stânga, la dreapta, verificând șopronul din lemn din față, cu firma „Club de Bowling” deasupra ușii. Nice s-a aplecat, a dat piatra la o parte și, ridicându-se, m-a anunțat:

- Nu e nicio cheie aici.

Charlie White stătea și se uita la noi, respirând din greu.

Eu n-am spus nimic.

— Da, sunt sigură că asta era piatra, a precizat Nice.

— Oare-or fi schimbat broasca la loc? am zis eu.

— De ce ar fi făcut-o?

N-am răspuns. Un șopron din lemn, construit înainte ca eu să mă fi născut. *Discută asta cu tâmplarul care a murit acum cincizeci de ani*, spusese Bennett. Un meseriaș bun, probabil, dar care lucrase cu materiale de proastă calitate, din perioada postbelică, plus șaizeci și ceva de veri și șaizeci și ceva de ierni, ceea ce însemna că șopronul era solid, dar nu foarte solid. Am făcut trei pași lungi și am izbit încuietoarea cu călcâiul, prinzând cu mâna ușa în mișcarea de recul.

Binoclurile dispăruseră.

Taburetele de bucătărie dispăruseră și ele, ca și trepiedele. Culoarul liber din fața ferestrelor era complet pustiu.

— E cumva una dintre chestiile alea ciudate de care ziceai c-or să se întâmple? m-a întrebat Casey Nice.

— Nu, cred că e ceva și mai ciudat. Dar, cum a zis omul, ne mulțumim cu ce avem.

L-am împins pe Charlie White înăuntru și l-am făcut să stea într-un colț, rezemat de un sac cu obiecte de bowling. Mi-am pornit telefonul și am format numărul lui Bennett, pe care mi-l aminteam de la SMS-ul lui din ziua precedentă. I-am trimis un mesaj: *Îl avem pe Charlie White*.

Apoi mi-am imaginat cum computerele din comitatul Gloucestershire încep să lucreze de zor și mi-am închis imediat telefonul.

— Crezi c-o să aibă efect? m-a întrebat Nice.

— Habar n-am. Dar sunt sigur că se va întâmpla ceva.

Charlie White ne urmărea. În privința trăsăturilor distinctive, ochii lui erau mereu puși în plan secund de nasul impresionant, dar erau destul de frumoși și de mobili, mișcându-se între noi doi sau, poate, între două interpretări diferite ale situației lui dificile. Prima: un fel de mardeiaș american solid, aflat departe de casă și într-o situație care îl depășea, îndeajuns de prost încât să se întindă mai mult decât îl ținea plapuma – ceea ce însemna că mă aștepta o moarte garantată, iar el avea să trăiască, garantat. Era doar o chestiune de timp. Sigur, până atunci avea să sufere un pic de disconfort, dar rezultatul final era neîndoielnic. Era o piesă prea valoroasă ca să fie irosită. Și pentru un adevărat Romford Boy, puțin disconfort nu însemna nimic. Trecuse prin situații mult mai grele.

Dar a doua interpretare posibilă era reprezentată de Casey Nice, cu tinerețea ei, debordând de energie, și accentul ei, din sudul statului Illinois via Yale și Langley, toate impregnate de un soi de claritate răsunătoare, explicabilă prin faptul că ea crescuse la o fermă cu mulți câini. Era o tipologie, un produs al lumii moderne, care probabil putea

fi recunoscut și la Londra. Era agent federal, fără doar și poate. Și atunci, era posibil ca tachinările legate de victimele colaterale să fi fost reale, un alt mod de a defini pionii dintr-un joc, iar Charlie n-avea să accepte niciodată să fie numit pion într-un joc, deși uneori sunt sacrificați și nebunii, și caii. Pentru că regii erau guvernele lumii, cu toate agențiile lor cu denumiri din trei litere și cu unitățile care acționau în umbră, iar fata provenea cu siguranță de-acolo. Ce altceva putea să fie? Fata făcea parte din cine știe ce operațiune internațională de proporții, care de data asta nu se rezuma doar la Londra și la Charlie, ceea ce îi elimina garanția de supraviețuire. Un pion nu era o piesă prețioasă.

Charlie White nu știa ce să creadă.

— Verifică-ți telefonul, mi-a spus Nice. Bennett trebuie să-ți fi răspuns până acum.

Am pornit din nou telefonul, am văzut pe ecran cum își caută semnalul, îl găsește și îmi prezintă tot ce pierdusem între timp, și anume un singur mesaj de la Bennett: UNDE EȘTI FOARTE URGENT INFORMAȚII NOI REPET FOARTE URGENT INFORMAȚII NOI TREBUIE DISCUTAT IMEDIAT.

Niciun semn de punctuație și nimic altceva.

Capitolul 48

Ne străduiserăm să evităm supravegherea electronică, iar acum ni se cerea să le spunem direct britanicilor unde ne aflam.

— Cred că n-avem încotro, a zis Casey Nice.

N-am spus nimic.

— L-ai tot sâcâit cu informațiile alea despre sticlă. Și acum le are. Trebuie să auzi ce are de spus. Poate fi important. De fapt, trebuie să fie important. Uită-te la limbajul lui.

— Doar dacă nu se preface. Poate că-i șucărit că am dispărut de pe hartă. El e șeful. El trebuie să știe unde ne aflăm. Poate că o ia ca pe o provocare.

— E un frate soldat. Citește ce-a scris. Te-ar minți în halul ăsta?

— N-au condus lumea purtându-se frumos.

— Atunci, tu decizi, mi-a spus ea.

Am pus degetul pe butonul de închidere a telefonului și l-am ținut acolo, atingându-l fără să apăs, iar apoi m-am răzgândit și i-am dat telefonul lui Nice. Avea degete mai iuți. Și mai mici.

— Spune-i să vină singur, am precizat.

Nu eram sigur cât timp avea să zăbovească Bennett în preajma giganticei autostrăzi din vestul Londrei, dar probabil că se prinsese din timp că lucrurile nu se desfășurau conform planului, așa că era posibil să-și fi strâns catrafusele și să fi pornit spre casă. În cazul ăsta, putea să ajungă în Chigwell cel mai devreme în douăzeci de minute. Sau, cel mai târziu, în patruzeci de minute, dacă de fapt zăbovisc până se convinsese pe deplin de finalul amar. N-aveam de unde să știu.

Pentru un pieton, exista doar o singură cale practică de a ajunge la clubul de bowling, și anume pe aleea lată de un metru. Fără îndoială că existau scurtături și căi de acces direct prin parcelele învecinate, pentru oamenii sau mașinile care tundeau iarba, sau pentru orice altceva era necesar ca să mențină iarba atât de bine îngrijită, iar echipele SWAT ar fi sosit cu elicopterele și ar fi aterizat chiar pe iarbă. Dar, dacă era singur, Bennett ar fi venit pe jos.

Charlie White continua să se uite la noi, la fel de nesigur. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului uitându-mă pe fereastră, dar fără sistem de vedere nocturnă și fără apropierea oferită de binoclu, nu prea aveai ce să vezi. Doar un spațiu negru, siluete vagi de arbori și lumina îndepărtată a străzii Micului Joey, la circa 400 de metri depărtare. Niciun detaliu. Abia puteam să deslușesc casa lui, așa mare cum era. Nice stătea pe un sac din prelată gloduros, cu ambele mâini vârate în buzunarele gecii, una dintre ele fiind în mod cert strânsă pe mânerul Glockului, iar cealaltă, probabil, pe flaconul cu pastile. Aș fi

vrut să-i spun: „Cred că nu e momentul să renunți la Zoloft”. Dar n-am făcut-o, pentru că mi-am dat seama că ar fi preferat să ia lucrurile în serios. Și poate că nu se gândea deloc la pastilele alea. În mod cert, nu era bine să-i amintesc. Poate că voia să-și încălzească mâinile. Ziua fusese plăcută, dar temperatura scăzuse după apus.

După un sfert de oră, am ieșit, am închis ușa sfărâmată în urma mea și am traversat zona acoperită de pietriș spre colțul cel mai îndepărtat al luminișului, ceea ce îmi oferea o vedere oblică a liniei dintre gura aleii și sediul clubului de bowling. Era cea mai bună variantă posibilă. Nu voiam să stau pe alee. Nu voiam să aștept în stradă. Voiam o rută de fugă, la nevoie, iar pentru noi cea mai bună variantă era să o luăm prin grădinile și peste suprafețele cu gazon din jurul nostru, nu pe autostrăzile și drumurile publice, care erau pline de primejdii.

Și mai voiam să anticipez acțiunea, măcar puțin. Dacă Nice era nevoită să folosească pistolul, ar fi tras prin partea din față a șopronului, așa încât era logic ca eu să trag la 90 de grade. Triangulație fundamentală. O mulțime de motive întemeiate. Nu vedeam mai nimic. Era clar că administratorii clubului de bowling votaseră împotriva oricărui tip de iluminat exterior. Unele dintre casele orientate cu spatele spre acel spațiu aveau unele ferestre iluminate; la asta se adăuga obișnuita lumină urbană de pe cer, orașul însuși fiind reflectat de norii joși din timpul nopții, rezultatul mediu fiind un galben-fumuriu, dar, în afară de cele două surse de lumină palidă, nu vedeam decât un întuneric ca smoala. O părticică din creierul meu îmi spunea că Bennett era un bărbat de înălțime mijlocie, iar centrul lui de greutate se va afla cam la 95 de centimetri de punctul la care avea să se vadă focul de la gura țevii.

Am așteptat.

Stăteam în frig de șapte minute, care, adăugate la cele cincisprezece de la început, dădeau douăzeci și două, de unde am dedus că Bennett se cărase devreme și se adăpostise undeva în centru, în așteptarea evenimentelor. I-am auzit pașii la celălalt capăt al aleii – un sunet estompat, abia auzit, amplificat, dar totodată și modificat de cele două garduri din lemn paralele. Apoi, când a ajuns mai aproape, am auzit scrâșnetul înăbușit al tălpilor pe stratul subțire de pietriș și, la un moment dat, am auzit un zgomot sacadat, *ra-ta-ta*, ca și cum s-ar fi dezechilibrat pe terenul neregulat și un obiect ținut în mână se frecase de scânduri. După sunet, părea să fie ceva din piele.

A pășit în luminiș și s-a oprit. Îi vedeam vag fața, ca o lucire palidă, dar nu distingeam nimic altceva. Nu-i vedeam mâinile.

Am așteptat.

Apoi a vorbit cu glasul lui tărăgănat, normal, ca și cum ne-am fi aflat amândoi într-o încăpere, la doi metri distanță unul față de

celălalt.

— Reacher? Bănuiesc că ești la 90 de grade la stânga sau la dreapta mea. Am o lanternă la mine. N-am s-o îndrept spre tine, ci spre mine, după care am să luminez în spate, pe alee, ca să te convingi că am venit singur.

N-am spus nimic.

Am văzut fasciculul lanternei cum dansează puțin pe sol, apoi Bennett a întors-o în mână și și-a luminat propriul corp de sus până jos, repede, ca și cum ar fi luat foc și, ca să stingă flăcările, s-ar fi stropit cu spumă. Era îmbrăcat în hainele lui obișnuite. În cealaltă mână ținea o servietă. În final, a ținut lanterna sus, îndreptată drept în jos, ca pe o pară de duș.

— OK, te cred, am spus.

S-a uitat spre mine, în interiorul conului său de lumină, după care a mutat fasciculul jos și a pornit către ușă. Am intrat după el în șopron și a așezat lanterna vertical, pe podea, astfel încât fasciculul reflectat de tavan ne lumina pe toți. S-a uitat îndelung, cu asprime, la Charlie White și apoi s-a întors către mine.

— Ce s-a întâmplat cu binoclurile? l-am întrebat.

— Le-am luat de-aici, mi-a spus.

— De ce?

— Nu erau simple binocluri. Mai ții minte? Transmiteau imagini video. Ia gândește-te puțin: cine are cel mai puțin de suferit? Cel care apare în înregistrare sau cel care nu apare, pentru că nu s-a făcut nicio înregistrare?

— Ai avut grijă de soarta noastră?

— Suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alții.

— Mulțumesc.

— Mă așteptam la ceva acțiune în noaptea asta.

— Ai primit informațiile mele?

A ezitat o secundă și a răspuns:

— Am primit informațiile.

— Dar nu pe-ale mele?

— Cred că-s ale tale, într-un fel. Probabil îți aparțin. Multe dintre ideile au fost ale tale.

— Ce idei?

— Cele greșite, mi-a spus.

S-a lăsat pe vine, și-a deschis servieta și înăuntru am văzut o fotografie alb-negru, pe care a luat-o și a adus-o în lumină. Ne-a oferit-o în egală măsură mie și lui Nice, ca într-o ceremonie, așa încât ea a apucat marginea stângă a pozei, iar eu pe cea dreaptă, ținând-o între noi. Nu era o fotografie imprimată în mod obișnuit. Fusese generată de un computer. Hârtia era subțire, iar suprafața, mată. Un atașament de e-mail, probabil, printată la o imprimantă de birou.

Era imaginea unui mort, întins pe ceea ce părea un pat de spital din străinătate. Finisajul peretelui arăta diferit. Într-o țară cu climă caldă, probabil. Genul de țară unde un spital poate să aibă pardoseală din argilă galbenă. Patul era îngust și fabricat din țevă de fier vopsită în alb. Cearșaful era întins și drept, iar pătura era în culori șterse și fără vreun marcaj distinctiv. O exigență a personalului medical. Sau un aranjament special pentru camera video. Căci era clar că imaginea făcea parte dintr-o înregistrare documentară oficială. Unghiul și cadrajul trădau asta. Ca o fotografie de la locul crimei. Data și ora erau imprimate pe poză. În funcție de locul unde fusese făcută, era ori foarte recentă, ori extrem de recentă.

Bărbatul din pat nu murise ușor. Asta era limpede. Avea o rană de glonț în frunte. Pielea era zdrelită complet. Nu era o rană de intrare a glonțului, niciuna de ieșire. Era un șanț brăzdat. Ca o lovitură piezișă care sfâșie carnea, făcând osul să crape, fără să-l penetreze. Poate că fusese un ricoșeu nefericit.

Rana nu era nouă nici pe departe. Aproape că-i simțeam mirosul emanând din hârtie. Văzusem înainte astfel de răni. Bănuiam că avea între douăsprezece și douăzeci de zile vechime. Și nu se vindecase. Arăta de parcă s-ar fi infectat urât, de timpuriu, și fără îndoială că infecția provocase o febră violentă, care-l afectase considerabil, manifestându-se prin frisoane, agitație, pierderea greutatei, paloare, până când nu mai rămăsese decât pielea și oasele din el, iar la sfârșit un funcționar guvernamental plictisit venise să-i facă poza finală. Era imposibil să-ți dai seama cum arătase individul cu trei săptămâni în urmă, în afară de faptul că probabil era alb și craniul lui avea dimensiuni normale.

— Deci? am spus.

— Ăsta-i unul dintre lunetiștii pensionați pe care-i ținem sub supraveghere.

— Și?

— A fost angajat tocmai în Venezuela. Dar lucrurile au mers prost acolo. Știi cum e. Toată lumea trădează pe toată lumea. Băiatul nostru a fost prins într-un schimb de focuri cu poliția, a reușit să fugă, dar nu înainte de a primi un glonț în cap. N-a apucat să-și trateze rana, fiindcă era fugar. S-a ascuns într-un coteț de găini undeva și a încercat să reziste cu stoicism. A mâncat ouă crude și a băut apă de la un furtun, noaptea. Dar infecția a fost rea de tot. O femeie l-a găsit delirând și l-a dus la spital pe platforma camionetei. Când a ajuns acolo, sângele lui arăta ca niște reziduuri toxice. A murit după o zi. N-avea nume și nici acte de identificare. Dar pentru ei avea înfățișare de străin, așa că i-au introdus amprente în sistemul Interpolului.

— Și?

— Ăsta-i William Carson.

Capitolul 49

— În acest moment, Kott a rămas singurul despre care nu știm unde e, a continuat Bennett. Ceea ce naște două posibilități. Și au intrat în panică, pentru că acum trebuie să aleagă. Ori te înșeli tu, și același individ poate să tragă ambele focuri, ori se înșală ei, și în lume există mai mulți lunetiști decât știu ei.

— Și spre care parte înclină? am întrebat.

— Sunt sigur că le-ar plăcea să dea vina pe tine, dar trebuie să se comporte rațional. Adevărul e că pur și simplu nu știu ce să facă.

— Nici măcar subcomisia psihologică?

— Nici măcar.

— Este prima opțiune, am spus. Kott acționează de unul singur.

— Ce anume îți spune asta?

— Un țărănoi știrb din Arkansas.

— Recunoști că te-ai înșelat?

— Recunosc că am fost indus în eroare.

— De ce?

— Nu contează deocamdată. Nu schimbă cu nimic ce avem de făcut în continuare.

— Și anume?

— Trebuie să-l scoatem pe Micul Joey din casă.

— Cum?

— Vom negocia cu el. Față în față, dată fiind importanța înțelegerii.

— Ce înțelegere?

— O să i-l vindem pe Charlie.

— Drept răscumpărare?

Am clătinat din cap.

— Ca un preț de achiziție. Deocamdată, nimeni nu știe decât că Charlie a fost răpit de persoane necunoscute, așa că acum putem să-l vindem pe sub masă și nimeni n-o să bage de seamă. Un târg încheiat pe loc. Pentru că acum Joey a obținut numerele de cont și parolele și știe unde sunt ascunse cadavrele. În mod automat, el va fi noul șef.

— O să pună botul la asta?

— Glumești?

— Adică, o să-nțeleagă logica situației?

— E o chestie ce ține de ADN. Ca la șobolani. O să vină fuguța. Iar noi asta ne dorim.

— De ce n-ai fost mai surprins în privința lui Carson?

— Am avut o presimțire.

— Legată de ce?

— Joey și-a dublat garda. Nu și-a triplat-o. Și totuși îi place să se

dea mare. În casa aia sunt doar doi oameni: Joey și Kott.

— De ce nu Joey și Carson?

— Glonțul de la Paris a fost al lui Kott. Asta ne spune analiza chimică. Ai încredere în mine. Povestea este numai despre John Kott.

— Nu, e despre G8.

— G8 nu e în pericol. Poți să ai încredere în mine și-n privința asta.

— Nu pot să stau liniștit până nu-l prindem. E ultimul.

— G8 n-a fost niciodată ținta, am spus.

— Atunci, care?

— Am nevoie de informațiile mele cu privire la sticlă.

— Le vei primi. Care e ținta?

— Cineva care nu schimbă ceea ce avem de făcut în continuare.

— Nu vom face nimic în continuare. Aia încă mai discută.

— Cine-s „aia”?

— Membrii comisiilor.

— John Kott e în casa lui Joey. Asta-i tot ce trebuie să știe. Spune-le asta din partea mea.

— Or să spună că ți-ai compromis credibilitatea.

— Atunci am să fac ce m-a învățat maică-mea să fac când mă înfurii. Am să număr până la trei.

— Ce înseamnă asta?

— Știi să numeri până la trei?

— Firește că știu.

— S-auzim.

— Unu, doi, trei.

— Numără așa cum se scurge timpul, am spus.

— O secundă, două secunde, trei secunde.

— Așa numărați voi în Țara Galilor?

— Așa se numără oriunde.

— Nu, nici vorbă. Noi spunem „o mie, două mii”.

— Trebuie să sune ca ticăitul unui ceas. Și așa sună. Secundă, secundă, secundă. Ca un ceas cu pendulă, în salonul bunicii.

— Asta-i binișor.

— Ce ai vrut să arăți?

— John Kott e în casa lui Joey, am spus.

Bennett a avut o ezitare, apoi s-a uitat înspre colțul șopronului și a spus:

— Am nevoie ca domnul White să-mi confirme aceste zvonuri hazardate.

Bătrânul Charlie a avut o tresărire la auzul acestor vorbe. Fără îndoială că Romford Boys puneau întrebări din când în când unor surse șovăielnice și, fără doar și poate, foloseau metode ce acopereau întreaga gamă – de la brutale până la fatale. Și, după toate aparențele, nu se aștepta ca un agent guvernamental să fie îngăduitor, prin

comparație.

Bennett s-a apropiat de individ și l-a cântărit îndelung din priviri. Apoi a scos din buzunar un cuțit cu resort. Briceag cu buton, așa-i zic britanicii. A apăsă un buton și lama a apărut brusc, cu un zgomot convingător. Era un obiect vechi, probabil. Fuseseră declarate ilegale de atât de mult timp, încât era greu să mai găsești unul bun. Ținea mânerul în echilibru pe degetul mare, celelalte patru degete fiind răsfire pe marginea superioară. A apropiat lama de obrazul lui Charlie, ca un bărbier care se pregătește să-și bărbierească clientul cu un brici.

Charlie s-a dat ușor înapoi, până când s-a lovit tare cu capul de lemnul peretelui.

— Suntem înregistrați acum? a întrebat Casey Nice.

— Nu-ți face griji, a liniștit-o Bennett.

Cu vârful lamei, a ridicat puțin marginea benzii adezive pe care o înfășurasem în jurul gurii lui Charlie. A desprins-o cu unghia și a rupt-o preț de câțiva milimetri, apoi a luat-o de la capăt, ridicând, desprinzând, tăind, cale de câțiva milimetri, până când a tăiat banda pe toată lățimea de cinci centimetri. Apoi a folosit iar lama ca să ridice un capăt de bandă, pe care l-a prins între degetul mare și arătătorul mâinii stângi, și a dezlipit banda de pe buzele lui Charlie nici repede, nici încet – ca o infirmieră care schimbă un pansament. Charlie a tușit și și-a aplecat gura spre umăr, ca să se șteargă.

— Cine mai stă în casă, cu Joey? l-a întrebat Bennett.

— Nu știu, a spus Charlie.

Bennett nu-și închisese cuțitul. Mâinile lui Charlie erau legate la spate. Se înghesuisse în colț cât putuse de mult. Nu mai putea face nicio mișcare.

— Vinzi arme bandiților din toată țara asta, a continuat Bennett. Faci comerț cu cocaină și heroină. Îi împrumuți unui amărât care are guri de hrănit cincizeci de lire, dar tu îi ceri înapoi o sută. Altfel, îl lași olog pe viață. Aduci adolescente din Letonia și Estonia și, le trimiți pe stradă, iar când sunt terminate, ajung la Joey acasă. Așa încât, pe o scară de unu la zece, care ar fi probabilitatea să-i pese cuiva din lumea asta mare de ceea ce am să-ți fac eu în continuare?

Charlie a tăcut.

— Am nevoie de un răspuns, domnule White, a spus Bennett. Asta ca să ne înțelegem. Pe o scară de la unu la zece. Zece înseamnă foarte probabil, iar unu înseamnă foarte puțin probabil. Alege un număr.

Charlie a continuat să tacă.

— Am înțeles, a spus Bennett. Nu găsești răspunsul corect pentru că e o întrebare înșelătoare. Numerele nu merg suficient de jos. Nimeni din lumea asta mare n-o să dea nicio ceapă degerată. Nici măcar o singură persoană. Și, oricum, nimeni n-o să știe. Măine o să ajungi în

Siria, sau în Egipt, ori chiar în Golful Guantanamo. Acum aplicăm alte metode. Organizația ta adăpostește un lunetist care plănuiește să-i împuște pe premierul britanic și pe președintele Americii. Tu ești noul Osama bin Laden. Sau măcar șeicul Khalid Mohammed.

— Asta-i o abureală, a spus Charlie White.

— La care parte te referi?

— La tot. N-aș fi pus să-l împuște pe prim-ministru.

— De ce?

— Pentru că l-am votat.

— Cine stă în casă la Joey?

— Nu știu cine este.

— Dar știi că e cineva acolo?

— Nu l-am văzut niciodată pe omul ăla.

— L-a ucis pe Karel Libor pentru voi, v-a dat un purcoi de bani, v-a făcut să dați mâna cu sârbii, îi asigurați adăpost și pază permanente și, dat fiind că e un târg de o asemenea amploare, zici că n-ai discutat niciodată față în față cu el?

Charlie n-a spus nimic.

Bennett a continuat:

— Eu cred că ați discutat pe larg. Cred că știi toate detaliile. Inclusiv ținta.

— Vreau să vină avocatul meu, a spus Charlie.

— Poate n-ai înțeles ce ți-am zis despre Golful Guantanamo.

Charlie n-a spus nimic.

— S-o luăm ipotetic, atunci. Deocamdată. Dacă un om ipotetic, în situația ta ipotetică, ar fi implicat într-o astfel de înțelegere, n-ar dori să aprobe anumite detalii?

— Firește că ar vrea. Ipotetic.

— Inclusiv ținta?

— Desigur că și ținta.

— De ce?

— Ar trebui să fie acceptabilă.

— Cine ar depăși limitele?

— Femeile și copiii, evident. Și familia regală.

— Și prim-ministrul?

— Asta ar fi un pas mare. Ipotetic, vreau să spun. Cred că până acum oamenii ăștia nu și-au mânjit mâinile cu genul ăsta de politică.

— Doar în genul de politică maleabilă?

— Ipotetic, da.

— Deci știi care e ținta. Pentru că ai aprobat-o.

Niciun răspuns.

— Asta e ca una dintre întrebările alea filosofice pe care le dezbat oamenii prin ziare, a spus Bennett. Să zicem că ai timp până la apusul soarelui să găsești bomba cu ceas. Cât de departe ai ajunge, din punct

de vedere legal și etic?

Niciun răspuns.

— Care e ținta, domnule White?

Charlie n-a spus nimic. Se uita când la Bennett, când la mine, cu un fel de implorare în priviri, ca și cum ar fi cerut permisiunea să ne dea fiecăruia câte un răspuns diferit.

— S-o lăsăm așa deocamdată, Bennett. Nu schimbă ce avem de făcut în continuare.

Bennett s-a uitat la mine, la Charlie și la Nice, apoi a ridicat din umeri și a pășit înapoi la locul unde se aflase înainte, lângă fereastră. Când a ajuns acolo, ușa s-a deschis violent și un bărbat cu un pistol în mână a dat buzna înăuntru, urmat imediat de un altul. Coliba a devenit dintr-odată încinsă și înghesuită, cu șase inși în ea, după care situația s-a înrăutățit. Un picior cât un trunchi de copac și-a făcut apariția, îndoit de la genunchi, apoi un umăr masiv, un spate aplecat și un cap coborât sub buiandrugul deasupra căruia scria „Club de Bowling”, după care Micul Joey a apărut chiar în fața noastră, în colibă, drept, înalt de peste doi metri și zece. Panta acoperișului îi încadra la limită capul și umerii imenși.

Capitolul 50

Corpul uriaș al lui Joey i-a împins pe cei doi oameni ai lui în față, iar noi n-am mai avut unde să ne retragem, așa că am rămas înghesuți, ca într-un vagon de metrou, ceea ce însemna că primul contact între cele două tabere s-a produs devreme, cu unul dintre băieții lui Joey lipit de Casey Nice, apucând-o de cot și mișcând-o în fața lui, probabil cu țeava pistolului înfiptă în spatele ei, celălalt procedând la fel cu Bennett, așa că n-aveam nicio posibilitate de reacție. Glockul mi-a rămas în buzunar. Nu puteam să fac absolut nimic. O crampă mi s-a pus în ceafă.

Văzut de aproape, Joey era mai rău decât mă temusem. Nu semăna nici pe departe cu sportivii pe care-i văzusem cu ani în urmă, veniți în vizită de la alte colegii în campusul West Point, jucători de fotbal american sau de baschet. Băieții ăia erau imenși, dar liniștiți, calmi și, mai presus de toate, stăpâni pe sine, ca și cum lobii lor frontali ar fi deținut în totalitate controlul. Joey nu arăta așa. Nu era nici pe departe un individ mărunț și agitat, dar același gen de spasme îl făceau să zvâcnească și să palpitate. Părea dus cu pluta. Avea ochii îngropați în orbite, iar buza de jos îi atârna deasupra bărbiei absente. Dinții îi erau umezi de salivă. Bătea cu talpa dreaptă în podea. Mâna stângă era strânsă într-un pumn, iar palma dreaptă stătea deschisă și arcuită, complet rigidă.

S-a uitat mai întâi la Charlie White, apoi a privit în altă parte. A cercetat-o pe Casey Nice de sus până jos, apoi pe mine, la fel, de sus până jos, și în sfârșit pe Bennet, drept în ochi, spunându-i:

— Crezi că n-am observat gardul dărâmat și copacul? Mă crezi idiot? Crezi că ești singurul care-și permite binocluri cu vedere nocturnă? Am crezut c-ai plecat. Dar am venit să verificăm. Și ia te uită ce-am găsit!

Nicio replică din partea lui Bennett. I-am recunoscut pe băieții lui Joey. Fuseseră în parcare a micului supermarket. Cordonul de securitate din Jaguarul negru. Doi dintre cei patru. Crema cremelor. Lângă șeful lor, arătau ca niște pigmei. Am presupus că ceilalți doi erau afară, în frig și întuneric. Am mai presupus că șoferul era încă în Bentley, la celălalt capăt al aleii late de un metru. Mi-am băgat mâinile în buzunare. În dreapta aveam Glockul, iar în stânga, cuțitul de linoleum. Am aruncat o privire furișă pe fereastră, la contururile întunecate ale străzii aflate la 400 de metri distanță, și nu puteam decât să sper că John Kott nu avea o lunetă cu vedere nocturnă montată pe pușcă. Ar fi putut alege chiar și ochiul în care să tragă.

În spatele meu, l-am auzit pe Charlie White zicând:

— Joey, scoate-mă de aici.

Dar Joey n-a răspuns imediat, iar asta mi-a dat un licăr de speranță. Poate că se pregătea s-o ia pe un drum care să-l ducă într-o direcție utilă nouă. *E o chestie ce ține de ADN. Ca la șobolani.*

În spatele meu, Charlie White a adăugat:

— Sunt înarmați, Joey. Au pistoale și cuțite.

Joey a încuviințat dând din cap, doi centimetri în sus, doi centimetri în jos – o mișcare ce a părut milimetrică, raportată la statura lui. Tipul care-l ține pe Bennett i-a dat drumul la cot și a început să-i pipăie buzunarele. A scos la iveală cuțitul care acum era închis și un SIG-Sauer automat, un P226, după părerea mea, preferat de Forțele Speciale din toată lumea. Apoi tipul de lângă Casey Nice a procedat la fel, scoțând Glockul, cuțitul pentru linoleum și, în final, flaconul cu pastile. Singura pastilă rămasă zuruia înfundat. Joey a întins mâna mare cât un capac de veceu, iar tipul i-a pus flaconul în palmă. Joey a ținut-o între arătătorul imens și degetul opozabil uriaș, și-a apropiat-o de față și a întrebat:

— Cine-i Antonio Luna?

Casey Nice a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit și a spus:

— Un prieten.

— Ești dependentă?

Nice a avut o ezitare, apoi a răspuns:

— Încerc să nu fiu.

Cu o unghie cât o minge de golf, Joey a deschis capacul, care s-a rostogolit pe podea, și a răsturnat flaconul în palmă. Prin comparație, pastila singuratică părea minusculă.

— O vrei? a spus el.

Casey Nice nu i-a răspuns.

— Zi, o vrei?

Niciun răspuns.

— O vrei, nu-i așa?

Niciun răspuns.

Joey și-a lipit palma de gură și a înghițit pastila, lăsând flaconul să cadă pe podea.

— Joey, haide odată, a spus Charlie White.

Joey a întins un braț cât o ramură, și-a împins ciracii din cale, într-o parte și-n cealaltă, făcându-i s-o lipească pe Nice de perete și pe Bennett de fereastră, cu coatele în jurul gâturilor acestora, cu armele la vedere, îndreptate spre mine. Modelul era Browning High Power, produs în Belgia.

Mi-am scos mâinile din buzunare.

Joey s-a întors pieziș și s-a apropiat pășind prin intervalul deschis de oamenii lui. A făcut un singur pas uriaș, apoi s-a oprit și a stat față în față cu mine.

Sau, mai exact, față în claviculă. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Și cu cincisprezece mai lat. Numai oase și mușchi. Nu era un culturist. Ca un om obișnuit, dar unul puternic și umflat cu pompa uniform, precum casa lui. Mirosea a transpirație – un miros iute și acid – și o venă îi pulsa la gât. Toate acestea au declanșat părți ancestrale ale creierului meu, îndeosebi partea cea mai veche dintre toate, cea care ne-a ajutat să supraviețuim timp de șapte milioane de ani și ne ajută și acum. Reflexul fugii. Iar al meu țipa la mine să-mi iau dracului tălpășița de-acolo. Dar n-am făcut-o. N-aveam unde să mă duc. Perete în spate, perete la stânga, perete la dreapta și Joey în fața mea. M-am uitat în sus, la ochii lui, și în umbrele înșelătoare am văzut o pupilă mare cât un bănuț și cealaltă, cât un vârful de ac.

— Ce alte pastile mai iei, Joey? l-am întrebat.

— Gura! mi-a tăiat-o el.

Și-a ridicat mâinile. Avea degetele lungi și groase. Nu ca niște cârnați. Descrierea e greșită. Erau mai groase de-atât și mai tari. Mai degrabă ca niște cutii de Cola, unite la încheieturi, cu vârfurile de două ori mai late decât ale mele, unghiile având și ele o suprafață dublă.

Și-a înfipt acele vârful de degete în buzunarele gecii mele, a scotocit adânc, cale de vreo zece centimetri, apropiindu-și respirația de mine, apoi le-a tras înapoi și mi-a smuls buzunarele. Pistolul și cuțitul s-au împrăștiat zăngănind pe podea. Le-a tras cu picioarele și le-a împins în spatele lui. Apoi s-a întors și a pășit spre ușă, cu același pas gigantic, în sens invers.

— Joey, nu mă lăsa aici, a spus Charlie White.

Joey și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, podeaua a pârâit, iar lanterna așezată în echilibru s-a răsturnat, aruncând un fascicul rotitor printre gleznelor noastre. Charlie White a început să se miște, devenind nerăbdător, testând banda înfășurată peste încheieturi. M-am gândit că Joey avea la dispoziție o secundă și jumătate să se hotărască. Dacă depășea cât de puțin acest interval, nu mai exista cale de întoarcere. Legăturile bazate pe încredere s-ar fi destrămat. Suspiciunile aveau să stăruie la nesfârșit. Charlie avea să știe mereu că subordonatului său îi trecuse prin minte să facă exact ceea ce eu îi descriesem lui Bennett.

O secundă și jumătate.

Joey a făcut o alegere greșită.

Și-a întors căpățâna gigantică și a strigat prin ușă:

— Intră și du-l pe domnul White acasă.

Ceea ce era imposibil, atât timp cât el bloca ușa. Așa că și-a aplecat din nou capul, și-a gârbovit umerii, și-a îndoit spatele, apoi genunchii, și s-a strecurat pieziș din șopron: piciorul drept, aplecare, piciorul stâng și apoi dispariție.

Indivizii care-i țineau pe Nice și pe Bennett au rămas pe loc, cu coatele strânse pe gâturile acestora, ținând pistoalele ridicate în diagonală, ținând la jumătatea distanței dintre ei și mine, gata să tragă instantaneu. M-am uitat la Bennett și l-am întrebat:

— Cum se cheamă echipele astea noi în care te-au inclus?

Tipul care-l ținea mi-a spus:

— Ține-ți gura!

— Obligă-mă! i-am zis.

Dar n-a făcut-o. Bănuiam că nu era autorizat să intervină decât în situații de maximă urgență. În afară de asta, soarta noastră și felul în care eram tratați urmau să se decidă la un nivel înalt, ulterior. Bennett mi-a răspuns:

— Nu prea au o denumire. Nu încă. În momentul de față, situația e destul de fluidă.

— Forțele voastre aeriene colaborează cu voi?

A dat din cap aprobator:

— E o abordare complet integrată.

— Poți să aduci un avion să ne scoată de-aici?

— Pentru acasă?

— Fort Bragg.

— Când?

— Acum ar fi excelent. Dar să zicem peste vreo două ore.

— Ești optimist.

— Încerc să-mi păstrez tonusul, indiferent de situație.

— Nu trimite O'Day un avion?

— Vreau să zbor cu Royal Air Force, am spus. Am să mă mulțumesc cu asta în schimbul faptului că n-am întâlnit-o pe regină.

Tipii de afară au intrat și s-au grăbit să-l ridice pe Charlie White în picioare. I-au tăiat banda de la mâini și de la coate cu cuțitele, iar acesta și-a frecat brațele și și-a mișcat umerii ca să-și repună sângele în mișcare, după care și-a îndreptat spatele. Gata, nu mai era ostatic, redevenise șeful de bandă plin de forță, tărie și încredere. S-a uitat la mine și mi-a spus:

— Ai pierdut, băiete. Păcat. Pentru că acum vine și condamnarea la moarte.

Am privit dincolo de gazonul pentru bowling, la strada întunecată aflată la circa patru sute de metri distanță. Oare Kott ne urmărea? Mi-am imaginat o fereastră în hol, cu 50% mai înaltă și 50% mai lată decât orice altă fereastră de hol, cu un trepied în spatele ei și un binoclu cu vedere nocturnă – cumpărat poate de pe internet, sau furat și adus prin contrabandă de la un depozit militar de oriunde din Marea Britanie sau din Europa; Kott stând ghemuit în spatele lui, cu ochii lipiți de inelele din cauciuc, privind dincolo de locul unde

fuseseră gardul și copacul, procesând toate detaliile argintii, precise. Dar câmpul vizual era îngust. Noi puteam să vedem casa, iar el putea să vadă șopronul, dar niciunul dintre noi nu putea distinge prea multe alte chestii.

Ceea ce era bine.

Ce putea el să audă de la 400 de metri? Browning High Power era un pistol de 9 milimetri și, ca toate cele produse la Fabrique Naționale, era construit compact și temeinic, așa încât n-ar fi fost mai zgomotos decât era necesar. Dar el l-ar auzi. Seara târziu, în suburbii, focurile de armă pot fi auzite de la 400 de metri.

Cu siguranță.

Probabil.

Oare avea o lunetă cu vedere nocturnă la pușcă?

— Charlie, stai! am spus.

Charlie s-a oprit și s-a întors, iar eu l-am izbit drept în față, cu o lovitură de dreapta colosală, cu picioarele bine înfipite în podea. Am dat cât de tare am putut, parțial pentru că nu-mi plăcea individul și parțial pentru că trebuia să-mi continui parcursul către individul care-o ținea pe Nice, fără nicio întârziere. Și cam asta s-a întâmplat. L-am nimerit pe Charlie drept în nas – o țintă considerabilă, recunosc – și am simțit cum pumnul meu se duce mai departe, apoi corpul lui în cădere i-a smucit capul de sub mâna mea aflată în mișcare, iar inerția m-a împins înainte, cu umărul mai întâi în Nice, apoi în individul din spatele ei.

În acel moment eram opt în acel șopron, iar avantajul unei încăierări într-un spațiu strâmt și aglomerat, cu o lanternă care se rotește pe podea, era că toate părțile împingeau, îmbrânceau și se împiedicau, ceea ce făcea imposibil să țintești cu precizie, mai ales când marele șef era undeva în grămada dezorganizată. Daunele colaterale abia așteptau să se producă, în special pentru că Bennett își făcea de lucru cu unul dintre băieții lui Joey, în vreme ce eu mă ocupam de celălalt. Casey Nice a știut exact ce se întâmplă și s-a desprins ca un spectru de cel care o ținuse, dar nu înainte de a profita de geometria relativă a poziției aplicându-i individului un genunchi în boase, din mers. M-a ajutat considerabil, căci capul individului se afla în mișcare descendentă tocmai când cotul meu se deplasa în sus, ceea ce a dublat forța impactului, eliberându-mă instantaneu, ca să mă pot ocupa de escortele lui Charlie, care în acel moment aveau încă mâinile goale și se îndepărtau deja, crezând că Charlie era chiar în urma lor. Și chiar așa fusese, până-n clipa când s-a prăbușit.

Un tip și-a ridicat mâinile ca un boxer, cam sus, așa că l-am lovit în burtă, aceasta fiind oricum o lovitură mai bună într-un loc strâmt, în care n-aveai spațiu de manevră. Celălalt ins a dat năvală ca și cum s-ar fi pregătit pentru o „îmbrățișare de urs”; ar fi fost o manevră

rezonabilă, dar n-a ajuns s-o pună în practică pentru că, oricât de înghesuit ar fi fost locul, rămâne întotdeauna spațiu pentru o lovitură cu capul. Izbitura a nimerit direct la țintă, cu doar câțiva centimetri de elan și o mulțime de mușchi puși în mișcare rapidă. Tipul a căzut secerat și m-am întors spre cel pe care-l lovisem în burtă și i-am proptit un genunchi în bărbie, doborându-l, moment în care trecuseră cam trei secunde. În mod sigur fuseserăm zgomotoși, dar nu eram îngrijorat că Joey o să dea buzna; parțial, pentru că Joey n-avea cum să dea buzna prin niciun fel de ușă normală, și parțial pentru că, chiar de-ar fi reușit să facă asta, nu mi-aș fi făcut griji din cauza lui imediat.

Fiindcă știam ceva despre Joey.

Bennett se descurca de minune. Își înfipsea degetul mare în ochiul individului, iar cu cealaltă mână îi zdrobea beregata. În sensul activ al cuvântului. Îi prinsese laringele cu vârfurile degetelor, strângând și rupând. N-au condus lumea purtându-se frumos. Asta era cât se poate de sigur. Am luat lanterna de jos și am așteptat până când tipul de care se ocupa Bennett a căzut, apoi am căutat pe podea și sub haine și am găsit cele trei pistoale ale noastre, plus patru pistoale Browning High Power Model 1935 identice, de la băieții lui Joey. Browningurile erau toate de fabricație recentă, cu siguranțe ambidextre. Sus pentru blocaj, jos pentru foc. Erau încărcate complet, dar fără gloanțe în camera cartușului. Fuseserăm mai în siguranță decât crezuserăm. Le-am împărțit frățește, câte unu de fiecare, am scos încărcătorul din al patrulea și i l-am dat lui Nice, să-l țină în buzunar.

— Hai să-l găsim pe Joey, am spus.

M-am întors și m-am dus spre ușă, dar Bennett m-a prins de braț și mi-a spus:

— Nu putem să ieșim acolo cu o lanternă. Ne-ar lua ca din oală.

— Hai să nu gândim mai mult decât e nevoie, l-am liniștit.

Bennett i-a aruncat o privire lui Nice, într-o rugămintă mută, ca și cum ar fi fost de părere că o luasem razna.

— Sunt sigură că nu vom păți nimic, i-a spus ea.

Am zâmbit. Și ea văzuse. Probabil de la chestia cu flaconul de pastile.

— Joey nu e înarmat, am spus. Asta-i un lucru de care putem fi siguri.

— Dar de unde știm? a întrebat Bennett.

— Pentru că, de când a ajuns la maturitate, Joey n-a tras niciodată cu vreun pistol cu gloanțe, cu vreun pistol cu aer comprimat, sau cu vreo pușcă, cu țeavă lungă sau scurtă, sau cu orice alt tip de armă.

— Cum poți ști asta?

— Pentru că nicio gardă de trăgaci din lumea asta nu e suficient de mare pentru degetul lui. Nu poate să-l bage acolo. E imposibil. Cred că n-a mai atins un trăgaci de la vârsta de șapte ani. Și pariez că și atunci

abia-abia reușea să-l apese. E afară, chiar acum, neînarmat, iar noi avem o sută patru gloanțe și o lanternă.

Capitolul 51

Casey Nice avea lanterna. Eu aveam câte-un pistol în fiecare mână, mai ales pentru că în acel moment rămăsesem fără buzunare. Bennett era în urma noastră, mișcându-se în stânga și-n dreapta, atent la ariergardă și la flancuri. Nice mișca foarte rapid fasciculul lanternei dintr-o parte în alta, pictând aerul nopții, iluminând totul ca un stroboscop, lăsând persistența vederii noastre să completeze golurile.

Nici urmă de Joey. Cel puțin nu la început. Fasciculul bătea până departe, pe aleea lată de un metru, dar nu era acolo. Și ar fi fost încă acolo, dacă ar fi vrut să fugă pe acea alee. Pentru că nu prea ar fi putut fugi. Ar fi trebuit să se deplaseze pieziș, mișcându-și picioarele lateral, iar asta i-ar fi încetinit deplasarea. Am verificat în colțul îndepărtat, unde îl așteptasem pe Bennett, și nu era acolo. Am verificat și colțul opus. Nici acolo nu era.

Am stat nemișcați și am ascultat. Niciun sunet. Lumina galbenă era tot acolo, pe cer, dar casele din jur erau mai întunecate. Luminile se stingeau. Curând, aveam să fim complet înconjurați de oameni care dormeau. Ici și colo vedeam licăritul albastru al televizorului vreunui insomniac – un film, probabil, sau un meci de fotbal, ori un documentar, care speram să aibă virtuți de iluminare măcar în sens educațional, pentru că în mod sigur nu fizic. Vănam un gigant în întuneric.

Și nu ajungeam nicăieri, până când am făcut în al patrulea rând ceea ce ar fi trebuit să fac în primul rând, și anume să mă pun în pielea lui, să gândesc ca el, să fiu el, doar pentru o clipă. Ce aș fi făcut? Fără armă, cu bodyguarzii doborâți și șoferul prea departe ca să-l pot chema, deplasarea laterală pe alee fiind prea lentă. Nu pentru că aveam nevoie să fug și nu pentru că aveam nevoie de ajutor. Mă descurcam bine și singur. Doar eram Micul Joey.

Dar îmi plăcea să am un public.

Iar în acel moment era penurie de spectatori. Campionatul Mondial de bowling pe gazon nu era în curs de desfășurare. Peste tot în jurul nostru oamenii trăgeau draperiile și închideau ochii. Într-un singur loc putea Joey să găsească public. Posibil. E drept, un public format dintr-o singură persoană, dar hotărâtă. Un aliat, poate chiar un prieten deja, și un coleg pe plan profesional, poate că-i plăcea să creadă lui Joey.

Probabil că John Kott urmărea scena prin binoclul cu vedere nocturnă.

Sau prin luneta cu vedere nocturnă.

Am făcut un semn și Casey Nice a stins lanterna, iar noi ne-am dus ușurel către colțul îndepărtat al șopronului, ajungând la același nivel

cu ferestrele, iar asta însemna că aveam, în limita unui grad, două, aceeași priveliște pe care o avuseserăm și înainte, prin binocluri. Ca și înainte, vedeam tot pătratul de gazon, numai că de data asta Micul Joey se afla în mijlocul lui, singur-singurel sub cerul gălbui al nopții, dansând, legănându-și șoldurile, târșâindu-și picioarele, fluturându-și brațele și smucindu-și capul dintr-o parte în alta.

Mi-am dat seama imediat ce făcea, în ce mod și de ce. Un fel de viclenie animalică. Un soi de inteligență de rozătoare. *E o chestie ce ține de ADN. Ca la șobolani.* N-avea nicio armă în mână. Cum putea să ne deposeze de arme? *Curând, aveam să fim complet înconjurați de oameni care dormeau. Copiii erau deja în pat.* Dansa ca să ne facă să ratăm. Iar asta nu ne puteam permite. Nu acolo. Nu că l-am fi ratat. Nu în nouăzeci și nouă dintr-o sută de cazuri sau mai mult. *Asta e ca una dintre întrebările alea filosofice pe care le dezbat oamenii prin ziare.* Care ar fi probabilitatea de care ar avea nevoie o persoană responsabilă? Dar chiar și un glonț care-și atingea ținta din plin putea să treacă, de exemplu, prin țesuturile moi ale gâtului, care n-ar încetini glonțul. Următoarea oprire: un dormitor zugrăvit în bleu sau în roz. Sau glonțul ar putea să lovească un os și să ricoșeze într-un unghi imprevizibil, jos și departe. Putea să nimerescă un insomniac, înainte ca meciul pe care-l urmărea să se termine. Un meci strâns, poate cu prelungiri. N-avea să știe niciodată cum s-a încheiat.

Puteam să-l nimeresc? Ba bine că nu! Micul Joey era îndeajuns de mare. Era cazul să trag? Cu copiii adormiți în spatele lui, la stânga și la dreapta, în spatele ferestrelor?

Ne-am retras în umbre și ne-am rezemat de peretele șopronului. Mi-am zis că ne puteam permite să-l lăsăm să mai danseze un minut. Poate obosea. Ceea ce, după cum speram, ne-ar fi ajutat.

Nice și Bennett s-au strecurat pe la marginea peticului de verdeață spre latura îndepărtată, pe ceea ce părea o potecă acoperită cu pietriș, bine bătătorită. Poate că arbitrii alergau pe poteca aia în sus și în jos. Sau judecătorii. Habar n-aveam de regulamentul jocului. Bennett s-a dus mai departe decât Nice, cam la o distanță de șase metri de ea, în triangulație, astfel încât amândoi să vadă șopronul în spatele lui Joey, așa încât, dacă ar fi fost nevoiți să tragă, neavând alternativă, atunci măcar gloanțele ratate puteau fi oprite de lemnul vechi de șizeci de ani. Sau, în cazul cel mai rău, întârziate.

N-aveam buzunare în față, așa că mi-am vârât pistoalele în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Apoi am pășit pe iarbă. Am luat-o la stânga, ca să mențin silueta voluminoasă a lui Joey între mine și casa lui îndepărtată, cu numeroasele ei poziții de tragere în spatele numeroaselor ferestre supradimensionate. Patru sute de metri. Mai puțin de o secundă. Flash o mie și jocul s-a încheiat.

Am continuat să merg încet spre Joey. M-a văzut venind, apărând din lumina gălbuie, iar eu i-am zărit dinții albi când a zâmbit. A început să se retragă spre colțul îndepărtat al gazonului, pas cu pas, conducându-mă, ținându-mă aliniat cu casa lui. Nu era prost. După trei pași înapoi, ieșise din zona de siguranță a lui Nice, iar după patru, și dintr-a lui Bennett. Am simțit cum umerii lor se lasă în jos a dezamăgire, iar în liniștea care domnea am auzit semnalul de mesaj scos de telefonul lui Bennett. Speram că e informația mea despre sticlă. Putea fi interesantă, dacă supraviețuiam îndeajuns ca s-o citesc.

Joey a aruncat o privire peste umăr și și-a ajustat alinierea, apoi s-a oprit. A început din nou să danseze, ținându-l dintr-o parte în alta, aplecându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Tălpile lui uriașe săpau brazde în iarba perfectă. Membrii clubului de bowling aveau să fie foarte supărați. Speram să aibă asigurare. Sau un sac mare cu semințe de gazon.

— Joey, hai să-ți spun cum stă treaba. Trebuie să intru în casa ta. Fără ca tu să fii acolo. Opțiunea unu e să accepți asta chiar acum.

— Și care-i opțiunea doi? a întrebat el.

— Te sfătuiesc să o alegi pe prima.

— Un englez e stăpân în casa lui.

— Înțeleg asta, Joey. Pe bune că înțeleg. Dar trebuie să te gândești la mine ca la un viking. Sau ca la un jefuitor rebel. Sau ca la un fel de invadator. Am să-ți iau cu asalt casa. E mai bine pentru tine să nu fii rănit în acest proces.

— Și dacă tu ajungi să fii rănit?

— Ai putea să mă ajuți în privința asta, Joey. Ai putea să-mi spui unde e găzduit Kott, unde se află gărzile lui și ai putea să-mi descrii pericolele. Ai vreun covor destrămat? Mobile joase? Nu vreau să alunec și să cad.

— Ești un om mort.

— Cum adică, Joey? Ai vreun pistol și nu-l văd eu?

Nu mi-a răspuns, așa că am continuat:

— Așa ziceam și eu. Mai ai oameni cu tine, în afară de cei patru care zac inconștienți în șopron, cu oasele rupte?

Nu mi-a răspuns.

— Așa ziceam și eu.

Continua să danseze. Se mișca la stânga, se mișca la dreapta, iar eu mă mișcăm odată cu el, menținându-l între mine și casă. Eram la doi pași de el, iar asta însemna că el se afla la un pas de-al lui de mine. Destul de aproape ca să-mi fac griji, după ce văzusem cât de repede se mișcase, în parcare micului supermarket.

Și-a băgat mâna în buzunar, în partea dreaptă a hainei. O mână mare. Un buzunar mare. A scos de-acolo un telefon. L-a ridicat la gură și a rostit:

— Apel Gary.

Apoi l-a dus la ureche, ca orice om obișnuit. Avea degetele prea mari ca să formeze numărul. Telefonul îi executa comenzile vocale. Ceea ce a funcționat, după toate aparențele, căci i s-a răspuns la apel. Joey a spus:

— Gary, Joey la telefon. Sună-mă în zece minute, OK? Dacă nu răspund, părăsiți nava. Fiecare se descurcă cum poate. S-a înțeles?

Și era evident că celălalt înțelesese mesajul, căci Joey a încheiat convorbirea și a pus telefonul la loc în buzunar. Apoi a rămas acolo, nemișcat.

Maică-mea avea reguli în privința încăierărilor. A avut de crescut doi băieți în bazele pușcașilor marini, așa că nu le putea interzice cu totul. Dar le-a împrejmuit cu restricții. Prima regulă era de natură strict practică. *Să nu te bați când ești îmbrăcat cu haine noi.* În mod ironic, eu aveam haine noi. A doua regulă putea fi considerată fie etică, fie morală, dar pentru mama mea era pur și simplu *corectă* (în franceză cuvântul sunând cu totul altfel): să nu începi niciodată o încăierare. Numai că a treia regulă dicta nici să nu pierzi vreodată o luptă.

Când eram copil, am protestat. Uneori erai nevoit să tragi primul pumn, altfel ți-ar fi fost imposibil să învingi vreodată. Aveam impresia că cele două reguli se băteau cap în cap. Impresia se baza pe propria mea experiență. Asta s-a transformat într-o mare dispută în familie. Am purtat tot felul de discuții. Erau anii 1960, iar ea era franțuzoaică. În cele din urmă, s-a ajuns la concluzia că, într-adevăr, regulile erau incompatibile. Sau poate că erau un fel de test Rorschach. Care era regula spre care înclinai? A doua sau a treia? Fratele meu, Joe, era adeptul regulii celei de-a doua. Eu eram adeptul regulii a treia. Pentru prima oară, părinții noștri ne-au privit ușor diferit. Nu știam care regulă era greșită și care corectă. Semnalele primite de la ei erau amestecate. Oameni cumsecade, dar, până la urmă, tot pușcași marini erau.

Eu eram un om al regulii a treia. *Să nu pierzi nicio luptă.* Mi-a folosit de minune, chiar dacă a însemnat să încalc regula a doua din când în când. Uneori trebuie să începi o luptă. De exemplu, chiar în clipa aia. Regulă empirică: Trebuia să-l lovesc pe Joey înainte ca el să mă lovească.

Dar deodată a vorbit din nou:

— Sunt un Romford Boy.

— Bănuiesc că cineva trebuie să fie, am replicat.

— Noi ne respectăm cuvântul. Ca să ajungi la domnul Kott, va trebui să treci de mine.

— E ca atunci când te duci la dentist. Dacă trebuie, o voi face.

— Crezi că poți să te bați cu mine?

- Probabil.
- Nu mă dau în vânt după domnul Kott, a spus Joey.
- Nici eu.
- Dar sunt un Romford Boy. Îmi respect cuvântul dat.
- Și?
- Hai să facem chestia asta interesantă.

Apoi s-a oprit, gânditor, ca și cum ar fi găsit o cale prin care să scurteze o explicație lungă. A arătat spre buzunarul lui și a spus:

- Ai auzit discuția mea telefonică?
- Da, am spus.
- Gary e șeful echipei care în seara asta asigură paza domnului Kott. Ai auzit ce i-am spus. Dacă răspund la telefon, înseamnă că ai ieșit din peisaj și ne putem vedea de treabă, în condiții normale. Sunt un Romford Boy și mi-am respectat cuvântul. Dar nu vreau ca oamenii mei să se ocupe de rahatul ăsta dacă nu sunt acolo ca să-i coordonez. Așa că, dacă nu răspund, o vor șterge de-acolo imediat, iar domnul Kott e al tău.

Capitolul 52

Într-o sală de clasă, un fel de metodă socratică ar fi extras înțelesuri profunde din ceea ce spusese Joey, implicând mize înalte și concepte imaginare despre loialitate, onoare și sacrificiu, sau poate că doar îi plăcea să se bată și nu putea să găsească oponenți fără să-i mituiască. Oricum ar fi stat lucrurile, nu i-am mai acordat atenție, pentru că a făcut un pas înapoi și s-a ghemuit, ca și cum ar fi așteptat să sune gongul. Probabil că l-a auzit înaintea mea, fiindcă a ieșit din întuneric ca o bilă de demolare, de două ori mai iute ca în parcare supermarketului, trimitându-și fulgerător cotul drept spre mine, de sus în jos – o versiune mortală a modului în care-l lovisem pe tipul din dubă. Voia să-mi ia piuitul încă de la început. *Singura reacție valabilă la o lovitură cu cotul era să te răsucești, să te apleci în față și să primești șocul în braț. Ceea ce am făcut. E dureros al naibii, uneori îți amortizește brațul.*

Și așa a fost. *Dar cel puțin rămâi în picioare.* Și am rămas.

Dar abia-abia. O sută patruzeci de kilograme, venind cu forță maximă. Singurul răspuns posibil era să mă strecor pe lângă el și să-l întorc cu fața spre mine. Manevra m-a postat cu spatele la casa lui, așa că, după cum conveniserăm, Casey Nice m-a luminat cu lanterna pentru un timp scurt, două secunde, suficient să „orbească” o lunetă cu vedere nocturnă. În plus, i-a distras atenția lui Joey, așa că am expediat un croșeu de stânga în gâtul individului și o lovitură scurtă de dreapta în rinichi, mai tare decât lovisem vreodată în viața mea, cu concentrare totală, după care m-am retras descriind același cerc larg, în așa fel încât, dacă ar fi tras orbește, Kott l-ar fi nimerit pe Joey, nu pe mine. Și voiam să văd stricăciunile pe care le provocasem.

Nu erau multe și nici încurajatoare. Mărimea în sine nu e o mare scofală. Dar oamenii de care trebuie să te păzești sunt cei care au ajuns atât de întărați, încât nu mai simt durerea. O chestie chimică. Organismul lor nu le mai poate spune să se oprească. Abia atunci mărimea devine o mare scofală. Și așa stăteau lucrurile cu Joey. Îl lovisem de două ori, fără milă, iar el era în continuare vesel și cu spatele drept, tot cu cincisprezece centimetri mai înalt ca mine și tot cu aproape treizeci de kilograme mai greu.

— Zece minute, m-a anunțat. Atât ai la dispoziție. Ceva mai puțin acum, presupun.

A rostit cuvintele cu un fel de extaz pe față, ca un luptător cu pumnii goi de pe vremuri, un om din secolul al XIX-lea rătăcit în secolul XX, un londonez parcă desprins dintr-o ecranizare după Charles Dickens. Un bărbat tânăr, dar depășit de vremuri cu mult timp

în urmă, un rupător de oase, nimic mai mult. Între timp, mintea mea îmi spunea să continui cu loviturile în rinichi, pe partea dreaptă, în speranța că poate, din întâmplare, îi stric telefonul din buzunar, astfel încât Gary să nu primească niciun răspuns orice s-ar fi întâmplat, ceea ce ar fi ușurat mai târziu sarcina lui Nice și Bennett.

Joey s-a apropiat. Ca un boxer. Dar nu unul foarte bun. A lansat un swing de dreapta, pe care l-am anticipat cu mult, m-am eschivat jos-sus, ca la genuflexiuni, iar pumnul lui mi-a trecut pe deasupra capului, inerția ducându-l înainte pe o traiectorie curbată. Rinichiul lui drept venea spre mine, așa că l-am lovit din nou, cu o directă scurtă de dreapta, o lovitură colosală, care ar fi rupt un copac tânăr sau ar fi omorât un câțar pe loc. Una dintre cele mai tari trei lovituri trase de mine de când mă știam, iar asta spunea ceva. A suferit toate efectele mecanice corespunzătoare. Forța loviturii l-a făcut să se aplece violent în spate și a scos un icnet când șocul a ajuns la spatele plămânilor, s-a împleticit și piciorul i-a înțepenit. Dar n-a căzut, țipând de durere, cum ar fi fost de așteptat. Un om normal ar fi intrat în comă. Fiecare organ intern te arde, ai un milion de cuțite înfipite în spate, respirația îți e prea îngreunată ca să mai ții. Dar Joey doar a pufnit o dată, s-a zvârcolit puțin, ca un kinetoterapeut amator, și a luat din nou poziția de luptă. Poate că-l ajuta și Zoloftul. Mi-am pus în gând s-o întreb pe Nice despre beneficiile fizice ale medicamentului.

Apoi am schimbat planul, trecând la un război al mișcărilor. Dacă nu puteam să-l dobor, atunci poate că-l puteam face să cadă singur. Căci finalul jocului nu putea să fie decât culcat pe iarbă. Nicio altă posibilitate. Știam unde nu erau copiii. Am dansat apropiindu-mă de el, îndepărtându-mă, ocolindu-l, și înapoi – după orice alte standarde, ridicol de stângaci, dar prin comparație cu Joey, măcar o dată în viață eram tipul micuț și drăguț, care se mișca elegant și agil.

Iarba era moale, Joey era foarte greu și în trei rânduri a fost cât pe ce să se-mpiedice. Continuam să mă mișc iute, mai ales din cauza lui Kott, dar și ca urmare a unei teorii vagi care susținea că, în orice confruntare, individul mai corpolent va obosi mai repede. Ne-am tot învârtit unul în jurul celuilalt și, la un moment dat, picioarele i-au rămas în urma corpului cu o jumătate de secundă. Am trimis o lovitură cu cotul, pe care el a parat-o la fel ca mine, așa că ne-am despărțit și am luat-o de la capăt.

Am schimbat planul pentru a doua oară. Era clar că singur n-avea să cadă. Avea nevoie de ajutor în acest sens, iar eu eram bucuros să i-l ofer. Și deveneam tot mai bucuros cu fiecare minut. *Crezi că poți să te bați cu mine?* Poate că Scarangelo avusese dreptate. *N-a suportat să fie provocat.* Dar nu în totalitate. N-a fost vorba niciodată de provocare. Întotdeauna a fost vorba de celălalt individ. Nu-mi plăcea Joey Green. Parțial, din motivele corecte, cum ar fi adolescențele din Lituania și

din Estonia și omul cu guri de hrănit, dar și din motive ancestrale, sălbatice, căci pentru fiecare an în care oamenii au fost moderni, au fost 700 de ani în care au fost primitivi, iar acest lucru a lăsat urme. În acel moment, creierul meu primitiv preluase conducerea. *Tribul meu te vrea dispărut, prietene. Și, pe deasupra, mai ești și urât. În plus, ești un papă-lapte.*

Am dansat în dreapta, am dansat în stânga și am mizat pe un picior lăsat în urmă, lovindu-l cu călcâiul în rotulă, cu același unghi și aceeași amplitudine ca la spargerea unei uși, dar mai tare decât la toate ușile pe care le spărsesem puse laolaltă. Poate că receptorii care răspund la durere nu mai funcționau în cazul lui, dar osul e o chestie fizică, și dacă se rupe, se rupe. Iar al lui s-a rupt. Am simțit prin gheață cum a crăpat. Numai că rotula nu este un os. Individul nu s-a prăbușit. În schimb, a făcut un pas înainte, pe piciorul teafăr, și m-a lovit în piept: un alt swing de dreapta, dar mai repezit, prea repede ca să-l văd venind. Am căzut în spate, m-am răsucit și m-am prăbușit, gemând, icnind și încercând să respir, am căutat apoi să mă depărtez prin rostogolire. Pe urmă m-am străduit să mă ridic în patru labe și am reușit, după care m-am îndepărtat de-a bușilea, ca să nu mă ucidă cu o lovitură de picior, deși avea rotula spartă.

În acel moment era extrem de întărâtat, văzându-mă jos, și s-a repezit la mine, cu un oarecare defect la mers, parcă, dar tot îndeajuns de repede ca să mă facă să fug grăbit. M-am ridicat în picioare, m-am ferit și am luat-o de la capăt. Tocmai intrasem în criză de planuri noi și mai aveam cam șase minute. Continuam să mă mișc, mereu atent la casa îndepărtată, făcând mereu manevre și, la un moment dat, l-am surprins cu corpul răsucit și l-am lovit din nou în rotula beteagă, cu forță, o adevărată lovitură sub centură. M-a costat, pentru că a trimis o lovitură de rever. Poate că a fost doar o reacție de furie sau poate un calcul rațional al poziției în care urma să mă aflu; în orice caz, a câștigat pariul. Dosul palmei lui masive m-a izbit în frunte, iar eu m-am simțit ca și cum aș fi intrat cu toată viteza într-o frânghie de rufe.

Am căzut lat pe spate, dar strădaniile mele anterioare mi-au salvat viața. Nu putea să se întoarcă. Nu reușea să-și dea seama cum să facă. Rotula lui era blocată. Poate că nu simțea nicio durere, dar ingineria rămâne inginerie. M-am proptit pe spate și m-am ridicat din nou în picioare. Am stat așa o secundă, cu palmele sprijinite pe genunchi, abia trăgându-mi suflarea și clipind, rătăcind într-un moment de anihilare a judecății raționale. Îl lovisem pe uriaș de cinci ori, o lovitură cu stânga și două cu dreapta, plus două lovituri cu picioarele – iar tipul rămăsese în picioare. Iar a doua lovitură de dreapta ar fi trebuit să doboare orice ființă umană. Inclusiv un cal, o gorilă sau un elefant.

Era clar că aveam o problemă.

Pe urmă m-am gândit la meciul de fotbal pe care insomniacii probabil că-l urmăreau. M-am uitat la gazonul moale, plat și uniform, umezit de rouă nopții. Joey stătea cu spatele la mine. Am făcut un pas înapoi și, din alergare, m-am lăsat în alunecare, ca la o cotitură la schi, șoldul meu atingând iarba exact în momentul în care tibiile mele înclinate îi loveau gambele din spate; un fault grosolan la fotbal, o infracțiune demnă de un cartonaș galben, poate chiar de unul roșu, dacă se constatau intenții răuvoitoare. În cazul meu, existau din belșug. L-am luat ca pe fâraș, cu gambe, glezne și călcâie cu tot, iar individul a căzut pe spate cu o mișcare la fel de teatrală ca a oricărei supervedete din fotbalul european.

După care m-am ridicat iute în picioare, m-am întors, am făcut un pas scurt și, scoțând rapid pistolul din buzunarul de la spate al pantalonilor, am făcut un salt, ca un copil care vrea să se arunce plin de bucurie într-un troian de zăpadă. Doar că aici bucuria lipsea cu desăvârșire, iar troianul era abdomenul lui Joey, timp în care eu aduceam Glockul de la spate în jos, astfel încât toate cele trei puncte să aterizeze în același moment, într-un triumphi perfect, cei doi genunchi și gura țevii pistolului, care i s-a înfipt în plexul solar cu toată greutatea din spatele ei, o sută treisprezece kilograme în mișcare descendentă. Apoi am apăsas pe trăgaci.

Eram un adept al celei de-a treia reguli.

La ora de patologie, ar fi numit-o rană de intrare în formă de stea. Gura țevii fusese apăsată cu toată greutatea pe corpul individului și firește că primul obiect care-a ieșit a fost glonțul, care a făcut o gaură perfectă de nouă milimetri prin piele. Aceasta n-a rămas curată multă vreme, pentru că a urmat o explozie de gaze, care n-aveau unde să se ducă decât prin gaura creată de glonț, în adâncul corpului lui Joey, acesta nefiind la fel de dur ca oțelul țevii. Gazul și-a mărit volumul instantaneu, până a devenit un balon fierbinte, de mărimea unei mingi de baschet, provocând o ruptură a pielii în punctul de intrare. După ce gazul s-a împrăștiat, ruptura arăta ca o stea în cinci colțuri.

Primul avantaj: Joey a murit instantaneu. Tras de la o asemenea distanță și mai mult sau mai puțin în centrul corpului, glonțul putea să vatame o mulțime de chestii: coloana, inima, plămânii și tot felul de artere. Al doilea: a fost că, după trecerea prin corp, care trebuie să se fi întâmplat, glonțul nu mai putea să omoare decât râmele. Poate larvele unor paraziți. Caz în care clubul de bowling ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

Al treilea avantaj: a fost că interiorul cutiei toracice a lui Joey a acționat ca un amortizor de zgomot. Era ca și cum aş fi montat pe țeava pistolului un amortizor de mărimea unui butoi de motorină. A funcționat foarte bine. Sunetul focului de armă a fost foarte înăbușit.

Dar chiar și așa, Bennett a ales varianta lipsită de riscuri. S-a apropiat de mine și mi-a zis:

— Am auzit împușcătura.

— Bineînțeles c-ai auzit-o. Erai la doar cincisprezece metri distanță.

— Dacă eu am auzit-o, au auzit-o și vecinii.

A scos telefonul și a trimis un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Înseamnă că a fost unul de-ai noștri. Dacă cineva telefonează la secția de poliție locală, o să i se spună că a pocnit o țeavă de eșapament și că n-are de ce-și face griji.

— Poți să faci asta acum?

— Tocmai am făcut-o.

— De când?

— Unele inconveniente au fost eliminate încă din fazele incipiente ale procesului.

N-am comentat.

Telefonul lui Joey a început să sune în buzunarul acestuia.

Și a sunat.

L-am lăsat să sune până când s-a oprit.

— Trebuie să plecăm, am spus. Trebuie să ne asigurăm că John Kott n-o să fugă împreună cu gărzile. Trebuie să vedem partea din față a casei. Dar mult mai de aproape decât de-aici.

— Distanța cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, ne-a anunțat Casey Nice, și a pornit pe calea croită de furtună. Noi am mers pe urmele ei, peste ciotul arborelui care aparținuse nu se știe cui și prin gaura din gardul cuiva.

Capitolul 53

Am străbătut cinci curți și am rămas în ultima dintre ele, în spatele unui zid ornamental scund, direct peste drum de casa lui Joey. O vedeam în prim-plan, mai bine decât cu orice binoclu. Pe alee era un singur Jaguar negru. Porțile erau închise. Ușa gigantică era închisă. Avea o fantă din alamă pentru scrisori și un mâner, iar în plăcuța de sub mâner se vedea o singură gaură de cheie. Fără îndoială, un tip sofisticat de broască, cu pârgii și caneluri multiple, recomandat de toate companiile de asigurări din lume, deși Joey Green n-ar fi avut nevoie de altă asigurare în afară de propriul său nume.

Apoi, exact la țanc, mai întâi porțile, apoi ușa gigantică s-au deschis și patru indivizi s-au năpustit afară, ca niște parașutiști sărind din avion. Starea generală părea dominată de confuzie. Indivizii păreau nesiguri. Pășeau șovăielnic, uitându-se când în stânga, când în dreapta, unul își trăgea haina pe el, altul își pieptăna părul cu degetele. Au urcat în Jaguar și au ieșit pe poartă, în stradă, după care au pornit în mare viteză, depărtându-se până au dispărut din vedere.

Au lăsat porțile deschise.

John Kott n-a ieșit.

Nici în primul minut, nici în al cincilea, nici în al zecelea.

A rămas în casă, ca să lupte de-acolo.

M-am uitat la Bennett și i-am spus:

— Ai primit informațiile mele despre sticlă?

— Sunt în franceză, mi-a răspuns el.

Mi l-a prezentat pe telefonul lui. Era o scanare a unei fotocopii sau a unui fax al unui document secret. Era foarte lung. A trebuit să derulez imaginea cu degetul ca să-l pot citi pe tot. În mai multe locuri avea ștampila „top secret”.

— Ia foc în cinci minute? am întrebat.

— Nu, dar aș putea să-i dau foc, a replicat Bennett.

— Mulțumesc că ai obținut materialul.

— N-ai pentru ce, a spus Bennett. Dar sper să se dovedească util.

Era în franceză pentru că sticla era la mare preț în Franța. O poveste de succes în ceea ce privește fabricarea, în întreaga lume. Toate tipurile de pahare și cupe, pentru restaurante și hoteluri, cu accent pe eficiență industrială și rezistență. Puteai să arunci un pahar de whisky dintr-un restaurant francez ca pe o minge de baseball și exista o mare probabilitate să supraviețuiască impactului. Nimeni n-ar fi fost mai potrivit să împingă la extrem limitele perfecțiunii în tehnologia modernă a sticlei rezistente la gloanțe. O echipă de cercetători din

Paris acceptase provocarea. Ca întotdeauna, misiunea consta în combinarea unei transparențe desăvârșite cu o rezistență optimă. N-avea niciun rost să protejezi un președinte punându-l în spatele unui paravan sigur, dar mat. Aspectul vizual era important. Agențiile de securitate din cele mai puternice țări membre ale NATO au contribuit la finanțare. Băieții din Paris au luat banii și s-au apucat de treabă.

Prima surpriză a fost că nu era denumită „sticlă rezistentă la gloanțe”, ci „blindaj transparent”. A doua surpriză: nu era sticlă. Nici urmă de așa ceva. Panourile rezistente la gloanțe din trecut fuseseră stratificate, cu panouri din sticlă separate și acoperite cu polycarbonat moale sau cu materiale termoplastice. Unele foi de sticlă erau dure, altele mai puțin, pentru a permite flexarea. Rezultatele erau de obicei bune, dar două probleme persistau. În secțiune transversală, ansamblul finisat arăta ca placajul. Iar fiecare strat avea indicele de refracție diferit, motiv pentru care, când te uitați din anumite unghiuri, parc-ai fi privit în șase piscine diferite deodată. Aspectul vizual era imperfect. Dădea prost la televiziune.

Așa încât oamenii de știință au întors spatele sticlei și s-au îndreptat spre aluminiu. Alegerea mi s-a părut stranie, dar, ca de fiecare dată când era vorba de chimie, lucrurile nu erau întocmai așa cum păreau. Substanța în chestiune era oxinitrura de aluminiu, despre care francezii susțineau că este o ceramică policristalină transparentă cu o structură cristalină cubică de tipul spinelului, compusă din aluminiu, oxigen și azot. Era menționată și o formulă chimică plină de litere mari, numere mici și paranteze elegante. Molecula era și ea reprezentată: arăta precum candelabrul din sufrageria stră-mătușii mele din New Hampshire.

Pulberea de oxinitură de aluminiu a fost amestecată cu grijă, ca făina pentru un chec, apoi a fost compactată într-o instalație numită presă izostatică uscată, după care a fost încălzită la o temperatură extrem de înaltă și în final a fost polizată și lustruită până când a ajuns să semene cu sticla mai mult decât sticla însăși. Din punct de vedere optic, era perfectă. Grea, dar nu cât să-ți rupă oasele.

Și era solidă. Specificația tehnică impunea ca panoul să reziste la un glonț antiblindaj, iar procedura de testare era meticuloasă și detaliată. Am citit-o cu mare atenție, înțelegeam cea mai mare parte a limbajului, deși unii termeni erau extrem de tehnici și, prin urmare, nefAMILIARI.

Dar numerele au aceeași semnificație în toată lumea și când vedeam 100, îmi dădeam seama despre ce e vorba. Panourile testate obținuseră un procentaj de succes de 100% în cazul pistoalelor de 9 mm și al Magnum-urilor de calibru 357 și 44, gloanțele fiind trase de la distanțe cuprinse între 15 metri și 0 milimetri, ca în cazul lui Joey. Apoi au trimis panourile într-o localitate numită Draguignan, din

sudul Franței, aproape de locul unde bunicul meu înfipsese cuțitul în șarpe. Acolo era o unitate militară imensă, cu mai multe poligoane de trageri.

Au tras de la o sută de metri cu gloanțe Remington de calibru 223 și gloanțe NATO de 7,62 de milimetri, iar coeficientul de reușită a fost de 100%. Ajunși aici, oamenii de știință au dublat miza. Tare bine trebuie să se fi simțit.

Au redus distanța la 60 de metri, ceea ce era nerealist de puțin pentru calibrele mai mari, și apoi au sărit peste concurenți merituoși, precum gloanțele 308 Winchester și British 303, trecând la 44 Remington Magnum. De la 60 de metri. Ca și cum ai trage cu tunurile de pe o navă de război în zidul portului.

Scorul obținut de panouri: 100%.

Apoi a venit momentul adevărului. Au încărcat o pușcă de calibru 50 și au pus-o pe trepied. Gloanțe antiblindaj, pentru care 60 de metri era o distanță mai mult decât nerealist de mică. Dar am înțeles ce sperau să demonstreze.

Panourile au rezistat în proporție de 100%.

Și de la 30 de metri, și de la 15 și chiar de la 8 metri. Deși oamenii de știință au fost suficient de deschiși ca să arate că deteriorările vizibile produse de gloanțele trase de la distanțe scurte vor impune înlocuirea panourilor după fiecare asemenea incident. Până și aceștia aveau atâta cultură politică încât să înțeleagă că un candidat nu se poate prezenta în public în spatele unui echipament marcat de gloanțele trase cu prilejul tentativelor anterioare. Ca și cum abia ar fi scăpat dintr-o confruntare pe viață și pe moarte. Nu dădea bine. Lumea ar fi putut să se prindă.

Proiectul înghițise o grămadă de bani din străinătate și o mulțime de vieți din alte țări depindeau de rezultatele obținute, așa încât procedura de testare fusese supravegheată pas cu pas de reprezentanții tuturor părților interesate. Aceștia au verificat cifrele, au pus întrebări, au tras cu ochiul în culise. Toți erau specialiști în spionaj, dar cu o pregătire științifică solidă. Tipi din vechea gardă, care nu aveau nimic mai bun de făcut, toți extrem de experimentați. Pe cercetătorii din Paris nu i-a deranjat asta. Era ca orice analiză efectuată de colegii de breaslă. Doar că fusese comprimată în timp. Am derulat cu degetul imaginea de pe ecran cu lista de participanți, doar puțin, până la litera E, Etats-Unis d'Amérique.

Statele Unite ale Americii.

Pentagonul îl trimisese pe Tom O'Day.

Capitolul 54

M-am uitat peste zidul scund la casa lui Joey. Porțile rămăseseră deschise, iar luminile erau încă aprinse. Dar nu se mai întâmpla nimic altceva. I-am înapoiat telefonul lui Bennett și i-am spus:

- Ce-ar fi să te duci să faci o mică plimbare?
- De ce-aș vrea să fac așa ceva? a replicat el.
- Trebuie să vorbesc între patru ochi cu domnișoara Nice.
- Ce vrei să-i spui?
- Ceva inaudibil, din locul în care-o să te afli.

A avut o mică ezitare, apoi s-a ridicat și a dispărut în întuneric. Acum era aici, în clipa următoare a dispărut, ca în balconul apartamentului din Paris. Nice și cu mine am stat ghemuiți unul lângă celălalt, cu spatele rezemat de zid.

— Asta e scena în care încerc să mă descotorosesc de tine, i-am spus.

Nu mi-a răspuns.

— Nu pentru motivele care-ți trec prin cap. Mi-ai putea fi de folos în vreo zece feluri diferite și te-ai descurca de minune în toate situațiile. Dar chestia asta e între Kott și mine. El vrea să-mi facă felul, prin urmare, și eu vreau să-l fac să dispară. Nu e cinstit să implic alți oameni într-o dispută privată. Am să-i spun și lui Bennett același lucru.

— Bennett se va ține departe, în orice caz. N-are încotro. Trebuie respectate niște reguli. Dar eu sunt liberă să fac ce vreau.

— E între mine și Kott. Și aici sunt reguli de respectat. Unu contra unu.

- Zici și tu așa.
- Nu, vorbesc cât se poate de serios.
- Cred că ești un om de treabă.
- Asta-i o acuzație pe care nu mi-e dat prea des s-o aud.
- De ce mi-a luat ăla pastila? a întrebat ea.
- Te referi la faptul că te-a lăsat fără ea sau că a înghițit-o?
- Faptul că a înghițit-o.

— Cred că lua tot felul de pastile. Un individ atât de mare are tot felul de dureri. În spate, în articulații. Așa că deja îi plăceau opiaceele și analgezicele, după care a început să-și bage nasul în chestiile nașpa care-i treceau prin mână. Curând, a ajuns la faza în care cum vedea o pastilă, cum o lua. Riscuri profesionale.

- Eu nu mai vreau să le iau. I-ai văzut gura? Era dezgustător.
- Chiar în momentul ăsta, nu poți să le mai iei. Chiar dacă ai vrea.
- Ți-ai motivul? Crezi c-o să clachez?

- Păi o s-o faci?
- În orice caz, nu din pricina anxietății. Nu simt anxietate nici pe departe.
- O să fim OK.
- O să fim?
- Tu aici, eu înăuntru.
- Ar trebui să te ajut.
- E vorba de mine și de Kott, am spus din nou. Doar n-o să-l atac în grup. Nu m-aș simți bine după aia.

Porțile rămăseseră deschise, dar nu voiam să intru prin față. Era punctul de intrare cel mai evident. Totodată, era principalul loc pe care Kott l-ar fi supravegheat. Probabil că MI5 ar fi oferit și o valoare numerică. *Kott și-a petrecut 61% din timp supraveghind intrarea din față.* Pe locul al doilea, ar fi fost curtea din spate. Iar pe locurile trei și patru ar fi fost zidurile de la extremități. Dar care era al treilea și care al patrulea? Am bănuir că al treilea loc era capătul dinspre clubul de bowling. Acolo se întâmplaseră lucruri până atunci. Așa că m-am îndreptat în direcție opusă, spre celălalt capăt al casei, de pe locul al patrulea, departe de dispozitivele cu vedere nocturnă, furișându-mă printre umbre, sărind apoi gardul. Nu era ușor, dar nici imposibil, întrucât fierul forjat conținea elemente sculptate, care puteau fi folosite ca treptele unei scări. Am coborât într-un strat de flori. Partea laterală a casei era chiar acolo, dincolo de o potecă îngustă. La parter erau opt ferestre. Copilul cu creioanele colorate le-ar fi desenat mici, dar eu puteam să trec prin oricare dintre ele stând în picioare.

Am controlat fereastra cea mai apropiată. Pervazul îmi ajungea la piept. O cameră mică. Relativ vorbind.

O firdă, o nișă sau un salonaș. Sau o bibliotecă, sau un birou, sau o cameră de zi. M-am mutat la fereastra următoare. Am văzut un hol. Ceea ce era mult mai bine. Se vedea piciorul unei scări, cam la zece metri distanță. Am bănuir că într-un anumit punct holul făcea un cot de 90 de grade ca să ajungă la ușa din față.

Am rămas nemișcat și am tras aer în piept. Apoi am expirat. Am repetat. Pe urmă am folosit mânerul Browningului capturat și am spart fereastra, lovind de trei ori, cât de sus puteam să ajung, până când spărtura a fost suficient de mare ca să mă pot cățăra și să trec prin ea. M-am gândit că John Kott va crede instantaneu că e vorba de o cacealma. Nimic mai mult decât o diversiune. El urma să vină să vadă despre ce era vorba, în vreme ce eu aveam să intru pe ușa din față. Atât doar că el era un paranoic prin natura profesiei, așa încât imediat va considera că e vorba de o dublă cacealma și se va îndrepta spre fereastră ca să-mi iasă direct în cale. Așa că am triplat cacealma. Am sprintat spre partea din față. Știam că ușa era

deschisă. Pentru genul ăla de broască, trebuie să te oprești și să folosești cheia în ambele sensuri, la ieșire și la intrare. Iar tipii care plecaseră nu făcuseră asta. Se duseseră direct la Jaguar și o luaseră din loc fără nicio întârziere, îmbrăcându-și hainele și aranjându-și părul din mers.

Clanța ușii era o chestie impresionantă, în stil georgian pur și de vreo 75 de centimetri înălțime. Mânerul pe care am apăsas era cam cât antebrațul unui om obișnuit. Înăuntru am văzut un hol cu pardoseala din marmură albă și neagră și un candelabru de mărimea unui pom fructifer.

Nici urmă de Kott.

Asta era bine. Am putut să deschid ușa până la capăt, ca să pot trage nestingherit. În spatele holului era o lungă secțiune a unui coridor, cu o scară la capătul îndepărtat, ceea ce însemna că partea de coridor cu fereastra spartă era la stânga, la 90 de grade.

Am pășit în casă.

Nici urmă de Kott.

Ceea ce însemna că, dacă el mersese doar pe varianta dublei cacealmale în timp ce eu o triplasem, în acel moment se uita la sticla spartă sau cerceta camera după camera în imediata vecinătate, prin toate firidele, nișele, saloanele, bibliotecile, birourile și camerele de zi.

Era în stânga mea, la 90 de grade.

Am traversat holul de la intrare către coridor. Ca orice alt hol, era dreptunghiular, mai mult lung decât lat, cu mobilier tipic holurilor, cu uși pe ambele părți, care se deschideau spre genul de încăperi pe care le întâlnești întotdeauna în casele mari. Dar mai fusesem în case mari înainte, și locuința lui Joey nu semăna cu niciuna dintre ele. Îmi aminteam de uși care păreau mult mai distanțate decât la clădirile normale, făcându-te să presupui că dincolo de ele erau camere uriașe, care se dovedeau a fi chiar mai mari decât te-ai fi așteptat, mai ales pentru că zidurile păreau nesfârșite, ca și cum camera ar fi spus: „Știi că sunt mare, pentru că zidurile mele sunt nesfârșit de lungi”. Cu alte cuvinte, existau proporții. Locuința lui Joey era de fapt o casă obișnuită, mărită la scară. Camerele erau imense, dar nu dădeau această senzație, pentru că ușile se aflau la distanțe normale, doar că erau înalte de peste doi metri și șaptezeci de centimetri, ba chiar mai înalte de trei metri împreună cu cadrele arhitravelor, așa încât distanța normală era o iluzie optică.

Dalele de marmură de pe podea ar fi avut laturile de 60 de centimetri în orice magazin de specialitate, dar în casa lui Joey, acestea erau de 90 de centimetri. Aproape un metru. Într-o locuință victoriană elegantă, plintele ar fi avut 30 de centimetri înălțime. În casa lui Joey, erau înalte de 45 de centimetri. O clanță de ușă normală m-ar fi lovit în coapsă. Clanțele lui Joey m-ar fi lovit în coaste. Și tot

așa. Efectul era că mă simțeam foarte mic. Ca și cum un chimist nebun m-ar fi comprimat. Poate că cercetătorii cu sticla din aluminiu vor prelua și acest experiment.

Și mă simțeam lent. În mod vădit. Îmi trebuia cu 50 % mai mult timp ca să ajung oriunde. Trei pași de la A la B însemnau de fapt patru pași și jumătate. Era ca și cum aș fi pășit prin melasă sau ca și cum aș fi mers cu spatele. Mereu grăbit și fără să ajung nicăieri. De parcă aș fi coborât treptele unei scări rulante. Mă simțeam dezorientat, ca într-o dimensiune diferită.

M-am oprit la o distanță care îmi părea a fi de doi metri de locul unde holul cotea. Dar puteau să fie trei metri. În tot cazul, mi-am ținut respirația și am ascultat. Și n-am auzit nimic. Nici scrâșnet de sticlă spartă sub tălpi, nici zgomot de uși deschise și închise. Așa că m-am apropiat tiptil de colț. Aveam Browningul în mână stângă și Glockul în dreapta, cu câte un glonț în cameră și douăsprezece în încărcător. Cinci gloanțe trase până în acel moment, patru sub capota Jaguarului de la casa lui Charlie și unul în solul clubului de bowling, după ce trecuse prin Joey.

Mi-am zis că în cazul în care Kott se aștepta ca de după colț să apară un cap, s-ar fi așteptat să-l vadă la o înălțime normală, pur și simplu din instinct. Dar ce însemna „normal”? Nivelul ochilor era cam la un metru și șaptezeci de centimetri de sol, probabil, ceea ce însemna cam 55 % din înălțimea unei camere normale. În lumea stranie a lui Joey, asta se traducea prin aproximativ doi metri și jumătate. Prin urmare, Kott ar fi privit mult deasupra capului meu. Dar chiar și așa, am mers pe varianta sigură. Ca să mă asigur că va privi deasupra capului meu, am îngenuncheat și am aruncat o privire la nivelul plintei, înălțimea exagerată a acesteia înlesnindu-mi mult manevra.

Mi-am imaginat cum fruntea și ochii îmi devin brusc vizibile, dar minuscule pe lângă mulajul extravagant.

Nici urmă de Kott.

Am văzut cioburi de sticlă pe marmură. De la geamul spart. Am văzut uși închise, care se deschideau spre saloane, biblioteci și camere de zi. Dar pe Kott nu-l vedeam. Stătea ascuns în spatele vreunei uși închise? Poate temporar. Sau poate că nu se mișcase deloc. Era posibil să fie tot la etaj, în camerele pentru oaspeți, răbdător – cum sunt lunetiștii – cu pușca Barrett de calibru 50 așezată pe o masă și îndreptată direct spre ușa apartamentului.

Mi-am amintit de planul de arhitectură pe care-l văzuserăm. Apartamentul pentru oaspeți era în sfertul stâng din spatele casei. Deasupra aripii cu bucătăria, practic. Urcai pe scări și o luai la dreapta. M-am ridicat iar, am verificat toate cele patru direcții, am inspirat și am expirat.

Apoi am început să urc scara.

Capitolul 55

Scara urca jumătate din înălțime pe stânga, apoi cotea la 180 de grade și urca restul distanței pe dreapta. Și, ca toate celelalte din casă, erau elemente constructive normale, doar că amplificate dimensional, așa încât le-am urcat cu greutate, ridicând piciorul cu 50% mai mult decât de obicei la fiecare treaptă, pășind înainte tot cu 50% mai mult decât aștepta memoria mușchilor mei, ca să ajung la următoarea treaptă și tot așa. Plus că eram conștient că ceafa urma să-mi fie vizibilă în holul de la etaj, printre stâlpii balustradei folosiți de tâmplar. Kott se putea afla acolo sus, culcat, cu gura țevii aliniată cu stâlpul balustradei. Putea să mă împuște în spate chiar înainte să pășesc pe palierul de la mijloc. Iar eu nu eram clădit din oxinitură de aluminiu.

Așa că m-am lipit de zid și am urcat de-a-ndăratelea, până când am putut să văd cu ochii mei al doilea nivel. Era pustiu. Nici urmă de Kott. Am urcat în grabă restul treptelor și m-am pomenit în ceea ce părea o copie la indigo a holului de la parter, doar că podeaua era mochetată, nu acoperită cu marmură. Mocheta era lată ca o prerie de curând cosită. Am văzut mai multe uși, toate înalte de doi metri și șaptezeci de centimetri. Un coridor, cu alte uși. Toate închise. Două pe stânga, două pe dreapta și una drept în față, pe peretele îndepărtat. Bănuiam că a treia era de la apartamentul pentru oaspeți. N-aveam decât să merg direct spre el.

Dar avantajul de a merge direct spre o țintă într-o casă gigantică era dat de faptul că aveam spațiu de manevră destul. În mod normal, un hol de la etaj ar fi fost un câmp de tragere îngust. Dar cei 50% suplimentari îmi dădeau șansa de a mă ține departe de linia centrală. Kott avea probabil ceva aranjat. Pușca lui, cu linia de ochire deja fixată, cu siguranța trasă, gata să tragă prin lemn. Poate că era un fascicul cu infraroșii. Sau poate că omul avea ochelari cu raze X.

Dar am reușit să ajung teafăr la peretele îndepărtat și m-am lipit de el, lângă ușă, apoi am ținut pistolul de țevă și am bătut cu el în ușă.

— Kott? Ești acolo?

Niciun răspuns.

Am bătut din nou, mai tare.

— Kott? Deschide ușă!

M-am gândit că ar fi putut s-o facă. Din punct de vedere balistic, era deja deschisă. Oricare dintre noi putea să tragă prin ea. În cazul lui, putea să tragă direct prin orice. Dacă voia să țintească bazându-se numai pe sunet, putea s-o facă. Zidurile și podelele nu existau pentru el. Locuia într-o casă transparentă.

Dar ar fi vrut să vadă cu ochii lui, fără doar și poate.

Un individ care și-a lipit de perete poza mea, ca să fie ultimul lucru pe care-l vede înainte de culcare și primul lucru pe care-l vede dimineața, ar fi vrut să mă vadă încasând glonțul. Ar fi vrut să mă vadă căzând la sol. Probabil își imaginase asta în fiecare zi, la ora de yoga. *Vizualizează-ți succesul.* Așteptase șaisprezece ani. Putea să deschidă ușa.

— Kott, trebuie să vorbim mai întâi, am spus.

Niciun răspuns.

— Nimeni nu pățește nimic și toată lumea e mulțumită. Tu uiți de mine, eu uit de tine. Fiecare merge pe drumul lui. Ar fi bine să nu te mai crezi așa de important și să nu mai faci din țânțar armăsar. Am trimis la pușcărie o mulțime de oameni și nimeni altcineva n-a fost atât de furios din cauza asta.

Am auzit un scârțâit și, preț de o secundă, am crezut că era ușa, dar venea din cealaltă direcție, din capul scării. Cu coada ochiului, am văzut un copil trecând fulgerător pe-acolo. Urcând treptele, traversând holul și dispărând din vedere. Un băiețel, mi-am zis. Cum era posibil ca Bennett să nu mă fi prevenit. Unde era mama băiatului? Ce dracului se întâmpla?

Am slăbit degetul de pe trăgaciul Glockului.

Deodată, creierul mic mi-a spus: nu e un copil. Nici durduliu, nici osos, nici elastic. Ci țeapăn, obosit și încordat ca un adult. Un bărbat scund, cam de un metru șaptezeci, trecând pe lângă o balustradă înaltă de un metru și jumătate, prin fața unei plinte înalte de 45 de centimetri, pe sub un tavan aflat la patru metri și jumătate înălțime.

Nu era un băiețel.

Era John Kott.

Am încercat să-mi amintesc planul arhitectural. Voiam să văd detaliile. Holul de la etaj străbătea casa din față până în spate, din capul scării până la o fereastră decorativă de deasupra ușii de la intrare și, de asemenea, dintr-o parte în alta, spre apartamentul pentru oaspeți, într-o direcție, acolo unde mă aflam eu, și în cealaltă direcție, spre un dormitor principal uriaș. Kott nu venise pe urmele mele și mă gândeam că n-o să stea în preajma ferestrei decorative. De ce ar fi făcut-o? Prin urmare, se afla în dormitorul lui Joey.

Sub mine, am auzit o voce. Bennett, în holul de la parter. Striga:

— Reacher? Ești OK acolo sus?

— Pleacă de-aici, Bennett, am strigat către el. N-ai niciun motiv să te amesteci!

Am așteptat o replică, dar n-am auzit nimic.

Am încercat ușa apartamentului pentru oaspeți. Era descuiată. Am intrat. M-am uitat în jur. Mai văzusem prin hoteluri astfel de locuri,

dar mai mici. Apartamente pentru locuit, de sine stătătoare. Un hol scurt, un salonaș, o bucătărioară, o sufragerie și două dormitoare – unul în stânga, altul în dreapta, fiecare cu baie proprie. Dormitorul din stânga era neocupat. În cel din dreapta se aflau lucrurile lui Kott. Nu era mare lucru. O salteluță portabilă și un rucsac, după cum bănuise Nice când fuseserăm în Arkansas, și se dovedea că avusese dreptate. Salteluța era de fapt un sac de dormit, iar rucsacul era un fel de geantă de voiaj mare, din piele neagră, scorojită, plină de tricouri, chiloți și gloanțe.

Gloanțele erau toate fie Parabellum de nouă milimetri, fie gloanțe de precizie de calibru 50. O mare diferență vizuală. Gloanțele de pistol arătau mici și grațioase, ca niște bijuterii. Gloanțele de pușcă păreau niște obuze de tun dintr-un avion de luptă. Numai cămașa cartușului era lungă de zece centimetri.

Am verificat în toate locurile posibile, dar n-am găsit niciun pistol.

În schimb, am găsit pușca.

Era sub patul lui Kott, într-o cutie special construită. Era o Barrett Light Fifty, originală, lungă de peste un metru și jumătate, cântărind peste treisprezece kilograme, pe jumătate încărcată și cu luneta montată. Din Tennessee. Având prețul unei mașini mici la mâna a doua. Am lovit luneta cu piciorul, stricându-i aliniamentul. Doar atât am avut timp să fac, căci m-am grăbit să ajung înapoi în hol.

Planul arhitectural spunea că trebuia să merg cam zece metri, să fac la dreapta și să mai merg vreo șase metri, apoi să cotesc la stânga, într-un fel de anticameră cu trei laturi situată înaintea dormitorului propriu-zis. Fără îndoială că pe plan ar fi fost denumit „nișă” sau „firidă”. Ușa dormitorului era în zidul îndreptat spre hol. Țineam Browningul în mâna stângă și Glockul în dreapta, ca un pistolar de pe vremuri, din filmele alb-negru. Nu că aș fi dat crezare acelor povești de demult. N-am întâlnit niciodată un ins care să poată trage simultan cu stânga și cu dreapta. În orice caz, nu bine. Era preferabil să mă concentrez pe Glock, ca și cum ar fi fost singura armă pe care o aveam, iar dacă se întâmpla ca Browningul să tragă în același timp, fără țință și nesincronizat, cu atât mai bine. Nu putea să strice.

Am cotit o dată. Înaintea mea se afla fereastra decorativă, dar încă departe. Începeam să decodez mai ușor dimensiunile acestei case ciudate. Țineam Glockul îndreptat strict pe colțul apropiat al anticamerei, la înălțimea aproximativă a trei plinte suprapuse, asta însemnând cam un metru și treizeci și cinci; și aș fi nimerit în partea superioară a pieptului lui Kott. În acel moment mă aflam la nici cinci metri distanță, iar glonțul Parabellum de nouă milimetri era mic, dar foarte iute. Dacă ar fi apărut de undeva, Kott ar fi fost mort în a optzecea parte dintr-o secundă. Plus, timpul meu de reacție ar fi fost

foarte scurt. Asta era cât se poate de sigur.

Dar Kott n-a apărut. Am ajuns în anticameră. Ușa dormitorului era închisă. Înaltă de doi metri și șaptezeci, trei metri cu cadru cu tot, clanța la înălțimea coastelor.

Am auzit un glas de femeie dincolo de ea.

Nu erau cuvinte. Ceva nearticulat. Nici țipăt, nici geamăt, ci un fel de oftat de frustrare. Voia să facă ceva, să ia ceva sau să ajungă la un obiect, dar nu putea. Numai că *voia* nu era cuvântul potrivit. Nu era iritată, ci disperată. *Avea nevoie* să facă, să ia sau să ajungă la ceva.

Dar nu putea.

Am făcut un pas înapoi și am strigat peste umăr:

— Bennett? Mai ești acolo?

Niciun răspuns.

Liniște subită în dormitor.

Am pășit într-o parte, pentru cazul în care ar fi tras prin lemn.

N-a tras.

Cum îi faci să iasă de bunăvoie? Nimeni nu știe. Nimeni n-a știut vreodată. În mod normal, aș fi stat cu spatele lipit de perete și aș fi deschis ușor ușa, la lungimea brațului și fără să fiu văzut, dar ușile lui Joey erau prea late pentru așa ceva. Așa încât, ca omulețul isteț care eram în acel loc, m-am aplecat în față, am răsucit clanța, am lovit ușa cu piciorul, m-am dat înapoi și am țintit.

Și am tras. Și l-am nimerit pe John Kott în mijlocul frunții. Doar că nu l-am nimerit. Era o oglindă de pe peretele lateral. Împușcătura a scos un zgomot asurzitor, sticla argintată s-a spart și a căzut pe podea și liniștea s-a așternut din nou, iar dinăuntru a răsunat glasul lui Kott:

— Ce s-a întâmplat cu „să uităm unul de celălalt și fiecare să meargă pe calea lui”?

Nu-i mai auzisem vocea de șaisprezece ani, dar el era. Accentul molcom de Ozark, acutele certărețe, tonul ofensat.

— Păi, nu mi-ai răspuns, i-am zis.

— Nu merita să răspund.

— Cine e acolo cu tine?

— Intră și vezi.

Mi-am reamintit planul arhitectural și am spus:

— Ești la etajul unei case foarte înalte. Eu stau la singura ușă pe care ai putea să ieși. Tocmai am tras un foc de armă în Londra. În cinci minute, o să ai afară cinci mii de polițiști. Fără mâncare, o să supraviețuiești cam trei săptămâni. Și pe urmă, ce-ai să faci?

— Polițiștii n-or să vină, a replicat el.

— Așa crezi?

— Bennett o să le spună că a fost unul dintre oamenii lui.

— Ce știi tu despre Bennett?

— Știu o grămadă de lucruri despre Bennett.

— Cine-i acolo cu tine?

— Aș fi putut să-ți arăt în oglindă, dar ai spart-o. Va trebui să intri în cameră.

M-am dat înapoi un pas și am strigat peste umăr:

— Bennett? Mai ești acolo, jos?

Niciun răspuns.

— Nice? Ești acolo?

Niciun răspuns.

M-am apropiat iar de ușa dormitorului și am spus:

— Cred că știi că Joey nu mai e printre noi și că oamenii lui au dat bir cu fugiții. Așa că pot să rămân aici atât cât e nevoie. O să mori de foame, chiar dacă polițiștii n-or să vină.

— Și pe urmă o să-ți mânjești mâinile cu și mai mult sânge nevinovat. Pentru că nu-s singur aici. Dar cred că deja știi asta, nu?

Apoi a mormăit ceva, nu spre mine, poate *spune-î, puștoaico*, și am auzit din nou glasul femeii, tot nearticulat, de data asta nemaifiind un oftat de frustrare, ci un țipăt înăbușit. Avea căluș la gură. Iar dacă avea căluș, însemna că era și legată.

Femeia a țipat din nou.

— Crezi că mă impresionezi cu asta? am zis.

— Așa sper, a replicat Kott.

— Da' ce sunt eu, asistent social?

Țipătul s-a auzit a treia oară, îndelung și tare, dar înăbușit de căluș. S-a prelungit într-un suspin bolborosit, plin de suferință, durere, jale și umilință. L-am auzit pe Kott zicând:

— Trebuie să spun că cel puțin pe mine mă impresionează al naibii de tare.

Planul arhitectural afirma că încăperea avea cam nouă metri pe nouă, cu o baie la stânga și un vestiar la dreapta. Am stat exact pe locul în care fusesem și mai devreme și m-am uitat în oglindă, care nu-mi arăta nimic, doar lemnul neșlefuit și pătat care nu ar fi trebuit să se vadă, iar când sticla fusese la locul ei, mi-l arătase pe Kott. Unghiul meu era foarte ascuțit. Prin urmare, și unghiul lui era ascuțit. Erau egale, conform fizicii învățate la liceu. Optică elementară. Probabil că tăblia de la capul patului era în dreptul meu, de cealaltă parte a zidului, iar patul era locul logic în care să pui o femeie legată, cu căluș la gură. Kott probabil stătea pe celălalt capăt al patului. Totul părea să aibă sens, până când am verificat din nou unghiurile și mi-am dat seama că în felul ăsta Kott ar fi fost prea aproape de mine. La un unghi inegal. Nu era posibil. Pe urmă, mi-am amintit că patul lui Joey avea probabil cam doi metri și șaptezeci lungime, poate chiar trei metri, așa că logica așezării s-a restabilit.

Am făcut un pas. Nu știam nimic despre dotările casnice sau despre orice fel de construcție, dar aveam ochi și memorie și m-am gândit că

toate balamalele pe care le văzusem până atunci aveau un cilindru cu diametrul de aproximativ 1,25 de centimetri; prin urmare, cilindrii de la balamalele lui Joey aveau 1,90 de centimetri, iar o balama trebuia să fie adecvată scopului său, adică să prindă ușa de toc și să permită deschiderea ei. Matematica simplă îmi spunea că distanța dintre ușă și toc pe partea cu balamalele va ajunge la maximum când ușa va fi deschisă la exact 90 de grade. Și, în cazul lui Joey, va fi ceva mai mare decât 2,5 de centimetri. Însă ușa nu era deschisă la 90 de grade, ci doar la vreo 30 de grade. Poate un pic mai mult. Ceea ce însemna că acea distanță era de aproape zece milimetri.

Iar un Parabellum de nouă milimetri avea diametrul de nouă milimetri.

Capitolul 56

Mi-am ținut ochiul la o oarecare distanță de crăpătură, așa cum un lunetist își ține ochiul față de vizorul lunetei, căci nu voiam ca John Kott să simtă deodată o întunecare subliminală sau să audă suflul respirației trecând printr-un spațiu îngust. Ședea la picioarele patului, pe jumătate întors cu fața la ușă. Se vedea ușor că îmbătrânise cu șaisprezece ani. Avea riduri la colțurile ochilor și la colțurile gurii. Arăta tracasat și ostenit. Era îmbrăcat în pantaloni și cămașă maro – lucruri ieftine, așa cum aș fi ales și eu. Își ținea mâinile în poală. Avea un pistol. Un Browning High Power, preferatul localnicilor.

Lângă el, pe pat, era o femeie dezbrăcată. N-o cunoșteam. Avea pielea albă și părul blond. Putea să aibă orice vârstă între optsprezece și patruzeci de ani. Avea brațele întoarse la spate și legate la încheieturi. La gură avea un căluș improvizat dintr-o cârpă.

Brațele îi fuseseră răsucite în așa fel încât părțile interioare ale coatelor erau îndreptate în afară, iar priveliștea nu era deloc plăcută. Vânătaii verzui și galbene, cicatrice și cheaguri de sânge uscate.

Kott a luat o seringă și i-a arătat-o, apoi a mișcat-o lângă cotul ei. Femeia și-a sucit gâtul și se uita la el cu ochii măriți cum lipește acul de piele. Avea speranță în priviri.

Dar Kott a îndepărtat iar acul.

Femeia s-a prăbușit iarăși pe pat și a scos același oftat de frustrare pe care-l auzisem și mai devreme. Suferință, dezamăgire și durere. *Trebuia să ia ceva. Dar nu putea.*

Am făcut un pas lung înapoi, rămânând în linie dreaptă perfectă, mi-am băgat Browningul în buzunarul de la spate și, rămânând pe loc, am ridicat Glockul cu ambele mâini, o mișcare lină, firească, pe care o făcusem de o mie de ori înainte, și am tras prin crăpătură în John Kott cel adevărat, nu în reflexia lui. Dar l-am lovit exact la fel, în centrul frunții. Patru metri și jumătate. A optzecea parte dintr-o secundă. Am văzut cum apare imediat un orificiu curat de intrare a glonțului, apoi, aproape în același moment, spatele craniului său a explodat. A fost oricum, numai curat nu, iar detunătura s-a repercutat de-a lungul brațelor mele până la urechi. Kott a rămas acolo nemișcat ca o statuie, a stat, a stat și în cele din urmă s-a înclinat într-o parte și a căzut din pat.

Nu i-am controlat starea lui Kott. Căzuse pe burtă și puteam să-i văd interiorul creierului. Ceea ce mi-a spus destul. M-am dus direct la buzunarele lui și-am găsit un telefon exact ca al meu. Apoi am dezlegat gleznele și încheieturile femeii și i-am scos cârpa din gură,

după care m-am întors să caut un halat, un cearșaf sau un prosop ca s-o acopăr. Ea m-a dat la o parte, a înșfăcat seringă și și-a înfipt acul în braț.

A închis ochii și a apăsat pistonul încet, încet, până la capăt.

Apoi a așteptat.

După care a scos niște sunete pe care nu le mai auzisem niciodată, un murmur de mulțumire, un chicotit somnolent, un căscat de fericire pură.

S-a ridicat amețită, cu mișcări lente, ușor instabilă, și a spus:

— Vreau să plec de-aici.

Avea un accent străin. Est-european. Din Lituania sau Estonia, probabil. Când vorbea, scurta anumite silabe. La început, am crezut că spusese: „Vreau să trăiesc aici”.⁽⁷⁾

Poate că ar fi vrut.

— Scoate-ți acul ăla din braț, i-am spus.

M-a ascultat și a lăsat seringă să cadă pe podea.

— Unde-ți sunt hainele? am întrebat-o.

— N-am așa ceva, mi-a răspuns.

Așa că m-am dus la baie, de unde am luat un prosop cât o saltea de pat dublu. Probabil că în lumea lui Joey era doar un prosop pentru mâini. I l-am înfășurat peste umeri. A înțeles mesajul și l-a tras mai aproape de corp, în locurile delicate.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Mai întâi, trebuie să-mi dai bani, a spus femeia.

S-a clătinat un pic, așa că am băgat Glockul în buzunar și am prins-o de cot, ca să-i țin echilibrul.

— Poți să mergi?

A tras aer în piept și am știut după cum își modelase buzele că urma să spună da, dar apoi a dat ochii peste cap și a leșinat, scoțând din nou acel murmur de mulțumire pură. Am prins-o în cădere și am luat-o în brațe. Mă gândeam că puteam s-o duc la parter și s-o las undeva, până îl găseam pe Bennett. După ce eu și Nice plecam de-acolo, el putea să cheme o ambulanță. Femeia putea să supraviețuiască unei scurte întârzieri. Nu avea nevoie de îngrijire urgentă și nici nu urma să aibă, până când efectele drogului începeau să scadă.

Am prins-o în brațe, într-o poziție confortabilă și pentru mine, și pentru ea și am scos-o în anticamera ciudată, după care am cotit pe hol. Am dat nas în nas cu Charlie White. Ținea în mână un pistol, tot un Browning High Power, pe care-l îndreptase direct spre capul meu.

Capitolul 57

Costumul pentru ceremonii funerare al lui Charlie era îmbibat de sânge pe piepți, de când îl lovisem în față. Se poate să-i fi zdrobit nasul, însă era greu să-mi dau seama. Avea părul în neorânduială. Dar stătea în poziție verticală, ceea ce nu era rău pentru un bătrân de șaptezeci și șapte de ani.

— M-ai mințit, i-am spus. Mi-ai zis că nu ești înarmat.

— Nu eram, mi-a răspuns. Țasta-i al lui Joey. Știu unde și le ține.

— Le ținea, am precizat. Că acum nu le mai poate ține.

— Știu. L-am găsit.

— Era și greu să nu-l găsești.

— Pune târfa aia jos.

Ceea ce am făcut bucuros, pentru că îmi eliberam astfel mâinile. Am lăsat femeia ușor pe mocheta din hol și capul i s-a înclinat spre Charlie, ca și cum s-ar fi uitat la el.

— E bună tipa, mi-a spus Charlie. Ore în șir de distracție. Pe bune. Face orice vrei pentru o doză. Absolut orice. Tot ce poți visa, ea îți va face. Trebuie să vezi ca să crezi.

Apoi și-a coborât punctul de ochire în mijlocul pieptului meu. Era cam la doi metri și jumătate distanță. Mai puțin de o sutime de secundă.

— Desfă brațele larg, mi-a zis. Ca și cum ai încerca să zbori.

Sosise momentul adevărului. Mâinile sus sau la ceafă, sau încheieturile lipite în față, oricare dintre aceste comenzi ar fi fost convenționale, înainte să-mi pună cătușe sau să mă lege cu frânghie, ca să mă neutralizeze înainte de a hotărî ce să facă în continuare. Dar mâinile întinse lateral însemnau o execuție. Mă distanța la una, două, trei, patru, cinci mișcări rapide de salvare. Mâinile jos, apoi la spate, ia pistoalele, mâinile sus și trage. Oricât de încet și de amețit ar fi fost bătrânul, m-ar fi doborât până s-ajung la jumătatea mișcărilor. Doi metri și jumătate. *Foc și sfârșitul jocului*, fără nimic între. Aș fi văzut fulgerul luminos. Lumina se deplasează mult mai repede decât glonțul. Flashul ar fi înflorit când glonțul s-ar fi aflat cam la douăzeci de centimetri de gura țevii, iar undele luminoase l-ar fi depășit instantaneu și-ar fi ajuns la ochii mei cu mult înainte ca glonțul să-mi lovească pieptul. Dacă aș mai fi avut timp să mă gândesc: „mamă, chestia asta arată ca un foc la gura țevii”, era o cu totul altă poveste.

Probabil că nu.

— Depărtează-ți brațele, mi-a spus Charlie.

Ceva s-a mișcat în spatele lui. O umbră, pe scară.

— Mai gândește-te, Charlie, am spus. Trebuie să te pensionezi.

Umbra s-a mișcat din nou. Pe scară era cineva care se mișca încet, oprindu-se, mișcându-se iar încet, foarte silențios. Prin fața unei veioze așezate pe o piesă de mobilier din holul de la parter, care arunca o umbră lungă.

Mi-am dat seama că eu aș fi fost vizibil de la etaj cu mult înainte ca propriul meu cap să apară în câmpul vizual.

— Țsta nu-i un joc pentru bătrâni, Charlie, am continuat. Iar tu tocmai ai pierdut următoarea generație. Lucrurile se schimbă. Trebuie să ieși din joc cât mai poți.

— Lucrurile se schimbă mereu. De regulă, în mai rău.

A făcut un semn din cap spre pistolul pe care-l ținea în mână.

— N-a mai fost la fel de când chestiile astea au înlocuit o bătaie zdravănă, ca pe vremuri.

Umbra s-a mișcat iar. Cineva urca scara în tăcere, câte un pas mare la fiecare mișcare, câte 35 de centimetri deodată, ca și cum ai fi urcat pe bolovanii de pe coasta unui munte.

— Deci e timpul să pleci, am spus.

— Nu neapărat, a spus Charlie. Joey nu e o pierdere mare. Oricum, renunțăm la latura aia a lucrurilor. Acum ne întoarcem privirile spre computere. Putem câștiga mai mult cu cardurile de credit.

Umbra s-a deslușit acum într-un cap și doi umeri. Care urcau încet-încet. Îmi țineam ochii ficși pe ochii lui Charlie. Mă bazam numai pe vederea periferică. Nu voiam să-i dau vreun indiciu.

— Depărtează-ți brațele, mi-a spus el.

— Cine era ruda cea mai apropiată a lui Joey? l-am întrebat.

— De ce vrei să știi?

— Păi, mă gândeam cât de greu va fi să vinzi casa asta. Cererea de cumpărători va fi extrem de mică. Sau mare, depinde de cum vezi lucrurile.

Umbra a devenit mai lungă. Un cap, umerii, partea superioară a corpului, pe o contratreaptă, apoi pe treaptă, pe următoarea contratreaptă, pe următoarea treaptă. Ca un animal din desenele animate, călcat de un compresor, presat după forma scărilor.

— Ar trebui să vinzi totul sârbilor. Înainte să pună ei gheara pe toată povestea fără să-ți dea nimic.

Cu coada ochiului, am văzut părul și o frunte. Păr blond. Ochi verzi și un chip în formă de inimă. Urca cu spatele, așa cum făcusem și eu.

Deșteaptă fata.

— Sârbii n-o să ia nimic, a spus Charlie. O să rămână în Vest, ca întotdeauna.

— Ai de gând să împărți afacerea lui Libor în mod egal?

Nu mi-a răspuns.

Cu coada ochiului, o vedeam de la talie în sus. Avea Glockul în mână, ridicat cam la înălțimea umărului.

— Deci n-ai de gând să împărți afacerea lui Libor în mod egal. Crezi că sârbii or să accepte asta?

— Noi am fost aici înaintea lor.

— Dar cine-a fost aici înaintea voastră? Ați luat totul de la ei, așa e? Indiferent cine-or fi fost ăia. Îmi și imaginez. Demult, pe când erai tânăr și plin de energie. Îți amintești, nu-i așa? Ei, așa sunt sârbii acum. Caută să obții ceva bănuți cât mai poți.

Fata a reușit să ajungă la palierul de la mijlocul scării. Pregătită pentru întoarcerea la 180 de grade. Pregătită pentru a doua jumătate a scării.

— N-am venit aici ca să discut afaceri, a replicat Charlie.

Fata a urcat prima treaptă. 35 de centimetri.

— Atunci, pentru ce ai venit? l-am întrebat eu.

Încă o treaptă. Alți 35 de centimetri.

— Avem reguli aici. Ai depășit cu mult măsura.

Încă o treaptă.

— Te-am ajutat. Ți-am făcut ordine în turmă. Selecția naturală în acțiune. Ai o echipă slabă, Charlie. Nu văd unde-ar fi talentul. Și nu văd cine-ar avea creier pentru cardurile de credit.

— Lasă că ne descurcăm. Nu-ți face tu griji pentru noi.

Fata a ajuns în holul de la etaj. Era la șase metri în spatele lui Charlie, un bărbat corpulent, gârbovit, cu spatele lat. La șase metri în fața ei.

Sunt o trăgătoare mediocră, fără aptitudini pentru lupta corp la corp.

— Ei știi despre toate plățile pe care le faci ca să fii lăsat în pace. Cum o să încetezi să plătești, or să te sfâșie.

Fata s-a apropiat în tăcere pe mochetă, cam la cinci metri.

Îmi ziceam în gând: „Apropie-te. Apoi țintește în centrul de greutate. Nu te complica. Nu trage la cap”.

— N-am să încetez niciodată să fac plățile, a răspuns Charlie. Ce motiv aș avea?

Încă un pas tăcut. Patru metri și jumătate.

A rămas nemișcată.

Prea departe.

A ridicat Glockul.

— Ai tras vreodată cu pistolul, Charlie? am spus.

Ea și-a ținut respirația.

— Dar ce treabă ai tu?

— FBI-ul a dat publicității niște cifre. Cercetări și analize. De exemplu, distanța medie de la care poți să tragi cu succes într-o confruntare cu pistoale este de trei metri și treizeci și cinci de centimetri.

Fata și-a coborât Glockul.

A făcut un pas înainte.

— Sunt deja mai aproape de-atât, a replicat Charlie.

Fata a mai făcut un pas.

Am dat din cap aprobator și-am spus:

— Ei, ziceam și eu așa. E mai dificil decât pare. Dar n-ar trebui să fie. Oamenii complică lucrurile inutil. Cel mai bine e să te relaxezi. Să o faci cu naturalețe. Ca și cum ai arăta cu degetul. În felul ăsta, n-ai cum să ratezi.

Încă un pas.

— N-am să ratez, a răspuns Charlie. Deși poate c-ar trebui. Intenționat. Poate că mai întâi ar fi bine să te rănesc. Ca să-ți fie învățătură de minte.

Fata a mai făcut un pas. Se afla la mai puțin de trei metri.

— N-am nevoie de educație, am replicat eu.

— Trebuie să înveți să te comporți.

Încă un pas.

Era la puțin peste doi metri.

— Nu-ți face griji pentru mine, Charlie. Mă descurc.

— Poate că te-ai descurcat în trecut, mi-a replicat Charlie. Dar uite că acum nu prea-ți merge bine.

Fata a îndreptat brațul. Pistolul ei se afla la un metru și douăzeci de centimetri de spatele lui. În clipa aia, am început să-mi fac griji în legătură cu o mulțime de chestii diferite. El avea să-i simtă mirosul. Avea să simtă mirosul pistolului. Va simți un fel de turbulență în aerul din jurul lui. Un instinct primar. 700 de ani de evoluție ancestrală pentru fiecare an de modernitate. Iar dacă ea trăgea de la un metru și douăzeci, glonțul va trece prin corpul lui Charlie și va ajunge direct la mine, exact ca și cum ar fi tras el.

L-am privit drept în ochi și am spus:

— Peste o secundă, am să mă prăbușesc la podea.

— Ce? a spus el nedumerit.

Și asta am făcut. Mi-am dat drumul și am căzut, ca un palton desprins din cârligul cuierului, iar ea a tras în spatele lui, de la un metru și douăzeci. Am văzut cum din pieptul lui țâșnește un strop de sânge și carne, iar în spatele meu fereastra decorativă s-a spart. Am aterizat lângă femeia înfășurată în prosop, care s-a mișcat în somn, și-a aruncat brațul molatic pe după gâtul meu și, sărutându-mi urechea, mi-a zis:

— Oh, iubitul!

Capitolul 58

După mai puțin de două minute, ne aflam pe bancheta din spate a unui Vauxhall vernil. În față erau cei doi care ne livraseră computerele. Bărbatul și femeia, ambii tăcuți și reținuți, amândoi la fel de mulțumiți de misiunile ingrate pe care le primiseră. Niște jucători de echipă buni. L-am lăsat pe Bennett la locuința lui Joey și nu mă așteptam să-l mai văd vreodată.

La ieșirea din Chigwell, am luat-o pe autostrada din estul Angliei. Autostrada M11, cum era denumită pe indicatoarele locale. Ne îndreptam spre o bază a Royal Air Force din localitatea Honington. Care era aproape de un loc numit Thetford. 90 de minute, așa apreciasse Bennett, dar eu m-am gândit că va dura mai puțin. Femeia conducea extrem de repede. Terenul din jurul nostru era în întregime plat. Din punct de vedere strategic, Marea Britanie era un portavion permanent ancorat în largul coastei europene, astfel încât nu ducea lipsă de piste de decolare/aterizare.

RAF Honington s-a dovedit a fi o bază mare, înconjurată în cea mai mare parte de întineric. Femeia a condus mașina prin porțile de acces și s-a îndreptat direct spre pistă. La fel ca ofițerul SEAL de la McChord, întâmplare ce părea să fi avut loc tare demult. A descris cu mașina un semicerc bine calculat și a oprit lângă scara avionului. Am coborât, am închis portierele, și Vauxhall-ul vernil a plecat imediat.

Avionul făcea parte din aceeași clasă cu Gulfstreamul lui O'Day – scurt, aerodinamic și cu un aer de urgență, dar era vopsit cu o culoare albastru-închis, foarte lucios, cu burta bleu sub o dungă decorativă aurie, având deasupra geamurilor scris „Royal Air Force”. Deasupra noastră, în gura ovală a cabinei, a apărut un bărbat în uniformă RAF, care a spus:

— Domnule, doamnă, vă rog să urcați la bord.

Înăuntru nu mai au piele roșcat-maronie și nici furnir din lemn de nuc. În schimb, pielea era neagră, iar furnirul părea să fie din fibră de carbon. Avea un aer sever, dar sportiv. O cu totul altă aromă. Ca un Bentley modern, probabil. Ca al lui Joey. Tipul în uniformă ne-a spus că ultimul său pasager fusese un membru al familiei regale. Ducesa de nu-știu-unde. Cambridge, poate. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou la MI6, MI5 și la toate treptele intermediare. Eu și Nice ședeam față în față, dar vizavi, separați de culoar. Bărbatul în uniformă a dispărut și, un minut mai târziu, eram în aer, urcând rapid și îndreptându-ne spre vest, adică spre America.

Am primit o masă, după care bărbatul în uniformă s-a retras într-un compartiment discret, lăsându-ne singuri. M-am uitat la Nice, dincolo

de culoar, dar îndeajuns de aproape ca s-o pot atinge, și i-am spus:

— Mulțumesc.

— Cu multă plăcere, a spus ea.

— Ești OK?

— Te referi la Charlie White? Da și nu.

— Concentrează-te pe partea cu da.

— Asta fac, mi-a zis. Crede-mă. Felul cum a vorbit despre fata aia...

L-am auzit de jos. Le făcea plăcere s-o chinuie.

— Plus armele de foc, narcoticele și cămătăria.

— Dar n-ar trebui să fim judecători, juriu și călău în același timp.

— De ce?

— Trebuie să fim oameni civilizați.

— Păi suntem, am spus. Suntem foarte civilizați. Călătorim în avionul unei ducese. N-au condus lumea purtându-se frumos. Și nici noi, când ne-a venit rândul.

Nu mi-a răspuns.

— Măcar ai demonstrat un lucru, i-am spus. Ești capabilă să acționezi pe teren.

— Fără pastile, vrei să spui? Ai de gând să-mi spui iar să le las?

— N-am de gând să-ți spun nimic, decât mulțumesc. Mi-ai salvat viața. Ia câte pastile vrei. Dar, măcar să-ți fie clar de ce le iei. Este o înșiruire logică simplă. Ești anxioasă din cauza performanțelor profesionale și de grija mamei tale, dar numai una dintre ele este o grijă îndreptățită; prin urmare, iei pastile pentru că mama ta e bolnavă. Și asta e în regulă. Ia-le atât timp cât simți nevoia. Dar nu te îndoii de capacitățile tale. Sunt separate. Ești bună în profesia ta. Siguranța națională este în siguranță. Mama ta nu este.

— N-am să mă înrolez în armată, mi-a spus ea. Am să rămân unde sunt acum.

— Așa și trebuie. Acum e altfel. Știi ce s-a întâmplat cu adevărat. Tocmai ai urcat o treaptă. Ești mai greu de trădat.

Ne-am continuat zborul, într-o cursă cu timpul deja pierdută, și am aterizat la Pope Field la două noaptea. Avionul s-a apropiat de clădirea administrativă, pe care scria „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic”. Motoarele s-au oprit, iar tipul în uniformă a deschis ușa și a lăsat jos scara.

— Domnule, doamnă, cred că trebuie să ajungeți la ușa roșie, ne-a comunicat el.

— Mulțumesc, am spus.

Am scos din buzunar sulurile groase de bani britanici luați din Romford și Ealing, și i le-am dat individului, zicându-i:

— Faceți un chef la popotă. Invitați-o și pe ducesă!

Apoi am coborât scara și, prin întuneric, am mers spre ușa roșie.

Ușa roșie s-a deschis când mai aveau aproape doi metri până la ea, și Joan Scarangelo a ieșit din clădire. Ținea în mână o servietă. Ne așteptase, dar n-ar fi recunoscut asta nici picată cu ceară. Încerca să lase impresia că tocmai se ducea acasă după o zi lungă la birou.

S-a oprit, s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Îmi retrag cuvintele.

— Ce cuvinte? am întrebat-o.

— Te-ai descurcat foarte bine. Guvernul britanic își exprimă în mod oficial recunoștința.

— Pentru ce?

— Contribuția ta l-a ajutat pe ofițerul lor operativ să ajungă la un rezultat foarte satisfăcător.

— Bennett?

— A scris în raportul lui că nu s-ar fi descurcat fără tine.

— Cât timp a durat zborul ăsta?

— Șase ore și cincizeci de minute.

— Și omul ăsta deja a scris un raport?

— E britanic.

— Și ce n-ar fi putut face fără mine?

— L-a eliminat pe Kott de pe tabla de joc, în casa unui gangster local. Și s-a dus acolo numai în urma sugestiei tale. De unde și recunoștința. În cadrul acestei acțiuni, a fost nevoit să neutralizeze câțiva membri ai bandei, printre care și două nume grele, așa încât și Scotland Yard au fost recunoscători și, ca urmare a ceea ce a scris în raport, o parte din recunoștință se va reflecta și asupra noastră. Una peste alta, aș zice că ne așteaptă o perioadă de cooperare glorioasă. Operațiunile noastre din Londra vor fi mai bune ca oricând.

— Mi-a spus că vă interceptează transmisiunile, i-am zis.

— Știm, a replicat Scarangelo.

— Chiar pot?

— Așa își închipuie.

— Ce vrei să spui?

— Am construit un sistem nou, în secret. Este ascuns în datele obișnuite primite de la sateliții meteo. Acolo vorbim noi. Dar am menținut în funcțiune sistemul vechi. Asta interceptează ei. Îl umplem cu tot felul de prostii.

N-am spus nimic.

— Nu conducem lumea purtându-ne prosteste, a adăugat ea.

Și a plecat, cu pantofii ei de calitate și ciorapii negri din nailon, cu deux-piece-ul ei negru, cu servieta legănându-se. Am urmărit-o din ochi vreo zece metri, ceea ce n-a fost deloc o corvoadă, fiindcă toate conlucrau foarte bine, mai ales ciorapii și fusta. Apoi a ieșit din ultimul con de lumină și întunecimea a învăluit-o. I-am mai auzit tocurile un minut, apoi Casey Nice a împins ușa roșie și am intrat în

clădire.

Sala bufetului era goală. Nici plăcinte, nici cafea. Totul fusese luat de-acolo, la sfârșitul zilei, în așteptarea livrărilor de a doua zi. Am urcat la etaj repede și cu ușurință, având în vedere dimensiunile standard ale treptelor. Biroul lui Shoemaker era gol. Sala de conferințe era goală. Dar în biroul lui O'Day lumina era aprinsă.

Era la birou, în blazerul lui îmbrăcat peste pulover. Stătea sprijinit în coate și citea. Avea capul aplecat și s-a uitat la noi fără să-l miște.

— O să ținem ședința de informare dimineața, a spus el.

Am așteptat.

— Totuși, am o întrebare preliminară. De ce v-ați întors cu RAF-ul? Avionul nostru era în așteptare.

M-am așezat pe scaunul din inventarul marinei militare. Casey Nice s-a așezat lângă mine.

— Avem și noi dreptul la o întrebare preliminară?

— Cred că un schimb corect nu e un jaf.

— Ne-am întors cu RAF-ul așa, ca să ne amuzăm. Am vrut să vedem cum trăiește cealaltă jumătate.

— Doar atât?

— Am vrut ca Bennett să muncească pentru ceea ce primește.

L-am văzut cum se relaxează.

— Întrebarea noastră este de ce nici NSA-ul, nici GCHQ nu văd banii?

Starea de relaxare l-a părăsit.

Nu mi-a răspuns.

— A fost un an de chirie pentru Kott, cheltuielile lui pentru traiul de zi cu zi, onorariul lui, pușca, toată muniția de antrenament, vecinul, avionul privat până la Paris și cât or fi costat vietnamezii, cele două bande din Londra și, probabil, transportul către casă. Nu vorbim de zeci de milioane de dolari, dar e mai mult decât au costat atacurile din 11 septembrie 2001. Prin urmare, computerele lor nu le-ar fi ignorat, sunt sigur de asta. Și sunt oameni inteligenți. Și motivați, deoarece, orice s-ar întâmpla, și ei sunt criticați. Fiindcă totul începe de la bani. Atunci, de ce nu pot să-i vadă?

— Nu știu.

— Pentru că n-au fost acolo.

— Trebuie să fi fost. Fără bani, nu există nicio operațiune.

— Exact. N-a fost nicio operațiune.

— Te-ai lovit la cap? Tocmai ai fost în acea operațiune. L-ai găsit pe Kott la cinci kilometri de locul faptei.

— Primul glonț trebuia să spargă sticla, am spus. Al doilea urma să-l ucidă pe individ. Dar n-a existat un al doilea glonț.

— Pentru că sticla nu s-a spart.

— Numai că asta n-a contat. Nu gândești în termenii celui de-al doilea glonț. Spargerea sau nespargerea sticlei era un eveniment viitor. Ai văzut filmarea de la Paris. Cât a trecut între momentul când glonțul a lovit ecranul și cel în care tipii de la serviciul de pază și protecție au ajuns la președinte?

— Cam două secunde, a spus O'Day. Lunetiștii au fost foarte buni.

— Acum gândește-te la distanță. 1.300 de metri. Glonțul rămâne în aer trei secunde întregi. Ceea ce înseamnă că nu ai timp să aștepti. Pentru că, dacă aștepti, ce se întâmplă? Apeși pe trăgaci, aștepti trei secunde întregi și, ia te uită, sticla se sparge, așa că apeși din nou trăgaciul și mai aștepti trei secunde până ajunge al doilea glonț la țintă. Dar până atunci, președintele e deja acoperit de agenții de la serviciul de pază. Ți-ai ratat șansa. Singura modalitate în care-l poți lichida pe individ e să tragi în așa fel încât al doilea glonț să-l urmărească pe primul prin aer. Trebuie să vină după el cam la o jumătate de secundă. Astfel încât ambele gloanțe să zboare împreună, unul după celălalt. De fapt, se deplasează împreună mai bine de două secunde întregi înainte ca primul glonț să ajungă la sticlă. După care al doilea glonț trece printre cioburile sticlei proaspăt sparte și îl lovește pe președinte înainte ca vreun agent să aibă timp să reacționeze – inclusiv președintele însuși, care este cel mai aproape, în definitiv.

O'Day n-a spus nimic.

— Sau, dacă sticla nu se sparge, atunci al doilea glonț o va lovi și el după o jumătate de secundă, iar oamenii de știință vor avea de studiat două ciobituri, nu una.

O'Day n-a spus nimic.

— N-a existat nicio clipă un al doilea glonț. Nu s-a intenționat niciodată să existe un al doilea glonț. Cineva l-a trimis pe Kott la Paris ca să tragă un singur glonț. În paravanul rezistent la gloanțe. Ceea ce n-avea niciun rost. Sticla ori se sparge, ori nu, dar dacă se sparge, atunci glonțul care o lovește se va sfărâma sau va fi deviat și nu va mai fi de niciun folos. Ori tragi două gloanțe, ori niciunul. Tragi un singur glonț doar dacă știi cu siguranță că scutul va rezista.

— Producătorul? a zis O'Day. Ca un fel de reclamă?

— Ca un fel de reclamă, bănuiesc. Dar nu neapărat pentru producător. Cine ar mai fi avut de câștigat? Trebuie să cauți în însemnările tale și să vezi cine a avut ideea unei probe.

— Contează cine a avut-o?

— Să presupunem că ești la conducerea unei agenții, undeva. Ai nevoie de o cale să ieși cumva în față. Din întâmplare, știi sigur că noua sticlă rezistă. Ai la dispoziție o metodă gratuită de a ajunge în prim-plan. Kott trage un singur glonț, sticla rezistă, declanșezi nebunia cu proba și dintr-odată ești masculul alfa în mijlocul celei mai mari

vânători de oameni din lume, liderii lumii pupându-te-n dos. Câți șefi de agenție ar merge atât de departe?

— Serios? Toți ar vrea să facă asta. Dar nu mulți ar avea încredere în ei înșiși. Câtiva, poate, în toată lumea.

— Atunci, să restrângem gama de posibilități. Cine poate muta bani dintr-un fond secret pentru un agent nerecunoscut precum Kott, fără ca NSA-ul sau GCHQ să bage de seamă?

— Asta nu restrânge gama. Oricine poate să facă asta.

— Al cui profil avea cea mai mare nevoie să fie readus în prim-plan?

— După ce criteriu obiectiv? N-ar fi asta o percepție personală?

— Cine știa că sticla va rezista?

— Oricine a fost de față la teste.

— Nu prea reușim să restrângem posibilitățile, nu? am spus.

— Nu prea, a zis O'Day.

— Cine îl cunoștea pe John Kott?

— Multă lume, probabil, a spus el, după o scurtă ezitare.

— Acum șaisprezece ani.

N-a răspuns.

— Poate că ar trebui să introducem și asta în ecuație, ca un factor determinant. O căsuță în plus de bifat. Care șef de agenție aflat încă în post, după șaisprezece ani, a avut nevoie de o revitalizare a profilului său și știa că sticla va rezista, avea la dispoziție un fond secret și îl cunoștea pe John Kott?

O'Day n-a spus nimic.

— Dacă vrei, putem să discutăm problema punct cu punct. Profilul tău ajunsese la un nivel atât de scăzut, încât te-au trimis să vezi cum este testată sticla. Marele O'Day, umilit. A fost un apropo, în mod evident. Voiau să te pensionezi. Toată lumea știa asta. Până și Henkin, la Moscova. SVR te considera un veteran bun de scos la pensie. Dar ai întrezărit o cale de revenire. Știai că John Kott urma să iasă de la pârnaie. Erai cu ochii pe el. Poate că a lucrat pentru tine în urmă cu șaisprezece ani. Poate că erai la fel de șucărit pe mine cum era și el. Așa că i-ai făcut o ofertă. Dacă se duce la Paris și trage un singur glonț fără rost, îi promiți că, mai devreme sau mai târziu, i-l servești pe Reacher pe tavă, undeva în aer liber, în bătaia puștii.

O'Day n-a spus nimic.

— Eu am fost singura țintă. Eu, personal. Nu G8 sau UE sau G20. Toate celelalte au fost perdele de fum.

— Aiureli! a replicat O'Day.

— Ca să-l menții excitat, îl hrănești cu părțile rele din dosarul meu. Ajunge într-o stare de surescitare maximă. Util pentru economia locală. Cel care avea franciza Xerox în zonă a avut un an foarte bun. Apoi, în sfârșit, îl duci cu avionul la locul faptei. Face ce are de făcut.

Intensifici discuțiile despre probă. Acum ești un jucător important. Îi spui lui Kott să fie pe fază. Îl informezi că ai dat anunțul la ziar și că o să mă găsești rapid. Kott e foarte încântat. Mă trimiți la Paris. Știi sigur că voi fi în balconul acela și mai știi cu aproximație și când. Suni în prealabil. Aranjezi vizita și itinerarul. Totul pregătit pentru ca John Kott să mă poată împușca, dar ratează.

— Aiureli!

— Așa încât cirul merge mai departe la Londra. Telefonul meu are GPS încorporat. Știi unde mă aflui. Îl vei conduce pe Kott la mine. Vorbești cu el tot timpul. Are un telefon exact ca al meu. Știi că vom verifica Wallace Court. Dar domnișoara Nice nu te anunță dinainte. Dintr-odată, vezi GPS-ul meu exact acolo, dar nu poți să-l aduci pe Kott la timp. N-ai fost avertizat la vreme. Dar nu e nicio problemă. Măine e o nouă zi. Și între timp, tu ești regele planetei. Politicienii intră în panică. Ar face orice pentru tine. Toți îți sunt datori. Tot felul de inconveniente dispar, în toată lumea. Până și polițiștii londonezi te iubesc. Acum nu te mai lasă să te pensionezi. Pentru că ieși câștigător în ambele situații. Dacă John Kott mă împușcă, i-l dai instantaneu pe tavă lui Bennett și ai salvat omenirea, din spatele cortinei. Dacă eu îl lichidez pe Kott, ai salvat omenirea folosind un cutezător agent nerecunoscut. În ambele variante, ești din nou un star. Ai revenit în manuale.

O'Day n-a spus nimic.

— Tu i-ai dat banii vecinului. Cum altfel puteai ști că-i lipsește un dinte?

Niciun răspuns.

— „Mai știe și altcineva”, am spus. Cele mai periculoase cuvinte din breasla spionajului. Dar uite că așa se întâmplă. Eu știu și domnișoara Nice știe. Țasta-i motivul pentru care ne-am întors cu RAF-ul. Pentru că altfel, unde-ar fi aterizat avionul tău? Poate în Guantanamo. Dar nu s-a întâmplat așa și ne-am întors în America, liberi și nevătămați. Și știm. Sunt sigur că poți să-i distrugi cariera domnișoarei Nice, dar pe mine n-ai să mă găsești niciodată. O să fiu mereu acolo, undeva. Și mă știi, generale. Mă știi de multă vreme. Nu iert și nu uit. Și nici nu va trebui să fac prea mult. Să vorbesc ar putea fi de ajuns. Să zicem că SVR ar afla că Henkin a murit din cauza ta. S-ar putea să nu te mai vadă cu ochi la fel de buni. Și s-ar putea să se răzbune. Ar începe să se împrăstie zvonuri despre bietul Tom O'Day, care a ajuns atât de disperat, încât a pus la cale o stratagemă ridicolă. Gândește-te cum s-ar prăpădi de râs toți stagiarii răspândiți în toată lumea. Ai ajunge de râsul întregii comunități. Asta ar putea fi moștenirea ta. E o posibilitate, în orice caz. Mă tem că va trebui să trăiești cu ea. Sau nu. Dar să nu-ți treacă prin cap s-o ignori. E vorba de tine și de mine acum, generale. Chestia asta nu va avea un final fericit.

M-am ridicat și am pus pe biroul lui O'Day Browningul cu care Charlie White urma să măucidă, apoi am ieșit din încăperea împreună cu Casey Nice, am coborât scara și am ieșit în noapte pe ușa roșie.

M-a dus cale de cinci kilometri cu hidosul ei Bronco până la o intersecție de unde puteam să iau un autobuz de noapte. N-am vorbit. A oprit mașina, dar nu putea să se dea jos pentru că trebuia să țină piciorul pe frână, așa că am repetat îmbrățișarea castă de la Londra. Am rugat-o să-i spună la revedere lui Shoemaker din partea mea, am coborât și m-am dus la banca din beton și am văzut-o făcându-mi semn cu mâna și plecând. Apoi m-am întins pe bancă și m-am uitat la stele, până când am auzit autobuzul sosind.

Am fost în locuri de care nu-mi mai amintesc, dar știu că după o lună mă aflam în Texas, într-un autobuz care trecea prin apropiere de Fort Hood, unde un bărbat în uniformă a lăsat pe locul pe care șezuse un exemplar din *Army Times*. Pe prima pagină era poza lui O'Day. Necrologul lui era în interior. Conținea corecții aduse relatărilor anterioare. Descărcarea armei se produsese accidental. Tocmai examina o armă nefamiliară, capturată în Europa. Probabil că ora târzie explica eroarea. Zvonul potrivit căruia cu câteva minute mai devreme un avion Royal Air Force aterizase în apropiere era totalmente fals. O'Day urma să fie decorat post-mortem cu trei medalii și un pod avea să primească numele lui, pe o șosea statală din Carolina de Nord, pod care trecea peste un pârâu firav, secăt în cea mai mare parte a anului.

„Drăguță” (în engl. în orig.). (N.t.).

Acronim pentru *deputy to the deputy director of operations*, „adjunct al directorului-adjunct de operații” (N.t.).

Special Air Service, regiment specializat al armatei britanice, instruit pentru tactici de tip comando și folosit în operațiuni clandestine (N.t.).

Joc de cuvinte intraductibil. *Homeless* înseamnă „persoană fără adăpost”, (N.t.)

Acronim pentru *Government Communications Headquarters* — Cartierul General pentru Comunicații al Guvernului. (N. tr.)

Competiția supremă în baseballul american (N. t.).

În limba engleză, *to leave* („a pleca”) se pronunță cu „i” lung, iar *to live* („a locui”), cu „i” scurt (N. t.).

Table of Contents

Capitolul 1	
Capitolul 2	
Capitolul 3	
Capitolul 4	
Capitolul 5	
Capitolul 6	
Capitolul 7	
Capitolul 8	
Capitolul 9	
Capitolul 10	
Capitolul 11	
Capitolul 12	
Capitolul 13	
Capitolul 14	
Capitolul 15	
Capitolul 16	
Capitolul 17	
Capitolul 18	
Capitolul 19	
Capitolul 20	
Capitolul 21	
Capitolul 22	
Capitolul 23	
Capitolul 24	
Capitolul 25	
Capitolul 26	
Capitolul 27	
Capitolul 28	
Capitolul 29	
Capitolul 30	
Capitolul 31	
Capitolul 32	
Capitolul 33	
Capitolul 34	
Capitolul 35	
Capitolul 36	
Capitolul 37	
Capitolul 38	
Capitolul 39	
Capitolul 40	
Capitolul 41	

Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58